Anneme,
tanıdığım en iyi insana.

çıtçıt :)

BİR

Dünya belki de bugün sahanda yumurta gibidir.

Büyük sarı top, bulutların içine dağılıp cıvık bir yumurta sarısı gibi masmavi göğü bulandırırken ışığı artık var olmayan bir dünyadaki sevgi dolu anılara, gerçek ailelere, doyurucu kahvaltılara, akçaağaç şurubuna batırılmış krep yığınlarına dair mesafeli bir ümit ve boş vaatler yayıyordur.

Belki de öyle değildir.

Belki bugün hava karanlık ve yağışlıdır; ıslıklar çalan rüzgâr yetişkin erkeklerin bile eklemlerini acıtacak kadar sert esiyordur. Belki kar, belki yağmur yağıyordur. Ne bileyim? Belki hava buz gibidir; belki dolu yağıyordur; belki bir kasırga hortuma dönüyor ve dünya sarsıntılarla parçalanarak hatalarımıza yer açıyordur.

Hiçbir fikrim yok.

Artık bir pencerem yok. Manzaram da. Kanım sıfırın altında milyonlarca derecede ve yerin 16 metre aşağısında, son zamanlarda ikinci adresim olan bir eğitim odasındayım. Her gün etrafımı saran dört duvara bakıp kendime şunu anımsatıyorum: *Mahkûm değilim mahkûm değilim mahkûm değilim.*

5

Yine de bazen tenimin altında eski korkularım geziniyor ve boğazıma sarılan klostrofobiden kaçamıyorum.

Buraya geldiğimde birçok söz vermiştim.

Oysa artık emin değilim. Artık içim endişeyle dolu. Artık zihnim bir hain çünkü düşüncelerim her sabah göğsüme oturan, göğsümde büyüyen ve göğsümü parçalayıp çıkacak gibi olan tedirgin gözlerle, terli avuçlarla ve gergin kıkırtılarla yataktan çıkarken basınç göğsümü giderek sıkıştırıyor, sıkıştırıyor, sıkıştırıyor.

Yeni dünyam tunçtan oyulmuş, gümüşle mühürlenmiş, buram buram taş ve çelik kokuyor. Hava soğuk, minderler turuncu; elektronik ve elektriğin iç içe geçtiği bu yerde ışıklar ve düğmeler neon parlaklığıyla hipliyor ve yanıp sönüyor. Burası hayli hareketli, her tarafta bedenler dolaşıyor, koridorlar fısıltılar ve bağırışlarla, kimi zaman sert kimi zaman nazik ayak sesleriyle dolu. Kulak kesildiğimde beyinlerin çalıştığını; alınlara, çenelere, dudaklara ve çatık kaşlara vurulan parmakların çıkardığı tıkırtıları duyabiliyorum. Fikirler ceplerde taşınırken herkesin dilinin ucunda düşünceler var; özenli, aslında merakımı cezbetmesi gereken planlar yapılırken gözler derin düşünceler içinde kısılıyor.

Fakat hiçbir şey işlemiyor ve tüm parçalarım bozuk.

Castle enerjimi kullanmam gerektiğini söyledi. Becerilerimizin farklı enerji formları olduğunu. Bana maddenin asla yaratılıp yok edilemeyeceğini; dünyamız değiştikçe içindeki enerjinin de değiştiğini söyledi. Yeteneklerimizi evrenden, başka maddelerden ve başka enerjilerden aldığımızı. Anomaliler olmadığımızı. Dünyamızın sapkın manipülasyonlarının kaçınılmaz sonuçları olduğumuzu. Enerjimizin başka bir yerden geldiğini söyledi. Ve o yerin etrafımızı çevreleyen kaosun içinde olduğunu da.

Bunlar bana mantıklı geliyor. Terk ettiğimde dünyanın nasıl göründüğünü anımsıyorum.

6

Ofkeli gökleri ve ayın altında çöken sıra sıra gölgelerini anımsıyorum. Çatlamış toprağı, kapını veren çalıları ve artık kahverengiye çalan eski yeşillikleri düşünüyorum. İçmediğimiz suyu, uçmayan kuşları ve insan medeniyetinin nasıl olup da mahvolmuş ülkemizden geri kalanların üzerine yayılmış bina topluluklarına indirgendiğini.

Gezegen kırılıp iyi kaynamamış bir kemik, birbirine yapıştırılmış yüzlerce kristal parçasından oluşan bir bütün. Parçalanıp yeniden yapılandık ve bize her gün gerektiği gibi işliyormuşuz gibi davranmamız söylendi. Fakat bu bir yalan; bunların hepsi yalan; her kişi, yer, şey ve fikir yalan.

Doğru düzgün işlemiyorum ben.

Felaketin sonucundan başka bir şey değilim.

Yolun kenarında terk edilmiş, çoktandır unutulmuş halde yere yığılalı iki hafta oldu. Buraya geleli ve yumurta kabuklarından bir yatak üzerinde uyumaya, ne zaman bir şeylerin kırılıp döküleceğini, ne zaman bir şeyleri ilk kıranın ben olacağımı ve ne zaman her şeyin yerle bir olacağını merak etmeye başlayalı iki hafta oldu. Geçen iki haftada bu güvenli yerde daha mutlu ve sağlıklı olmam, uykumu daha iyi almam gerekirdi. Oysa başarılı ~~olamadığımda~~ olamazsam, kendimi nasıl doğru dürüst eğiteceğimi çözemezsem, birini ~~kasten~~ kazara yaralarsam neler olacağının endişesi içindeyim.

Kanlı bir savaşa hazırlanıyoruz.

Eğitim almamın nedeni bu. Hepimiz Warner ve adamlarını alaşağı etmek için kendimizi hazırlamaya çalışıyoruz. Çatışmaları birer birer kazanmaya. Dünya vatandaşlarına hâlâ umut olduğunu, Yeniden Kuruluş'un taleplerine boyun eğmek ve onları güç için sömürmekten başka bir şey istemeyen bir rejimin kölelerine dönüşmek zorunda olmadıklarını göstermeye. Ve ben savaşmaya razı oldum. Bir savaşçı olmaya. Mantığımla zıtlaşarak

7

gücümü kullanmaya. Fakat birine dokunma düşüncesi aklıma anılar, hisler ve sadece tenime bağışıklığı olmayan tenlere dokunduğumda tecrübe ettiğim o güç akışını getiriyor. Bu tecrübe içimi bir yenilmezlik hissiyle, acıyla kol kola bir hoşnutlukla, bedenimdeki her gözenekten taşan bir güçle dolduruyor. Bana nelere mal olacağını bilmiyorum. Bir başkasının acısından keyif alabileceğimden emin değilim.

Emin olduğum tek şey Warner'ın son sözlerinin göğsümün içine çöktüğü ve boğazıma takılan o soğuk gerçeği öksüremiyorum.

Adam, Warner'ın bana dokunabildiğini bilmiyor.

Bunu hiç kimse bilmiyor.

Warner'ın ölmesi gerekirdi. Warner'ın ölmesi gerekirdi çünkü onu vurmam gerekiyordu. Fakat herkes benim bir silahı nasıl ateşleyeceğimi bilmem gerektiğini düşündüğünmüştü, şimdi ben tam da bu yüzden Warner'ın beni bulmak için geldiğini düşünüyorum.

Savaşmaya geldi.

Benim için.

İKİ

Kapı sertçe çalındıktan sonra ardına kadar açılıyor.

"Ah, Bayan Ferrars. O köşede öyle oturup ne yapmaya çalışıyorsunuz, bilmiyorum." Castle'ın doğal gülümsemesi odaya kendisinden önce adım atıyor.

Gergince nefes alıp Castle'a bakmaya çalışsam da bunu yapamıyorum. Bunun yerine fısıldayarak özür diliyorum ve sözlerimin geniş odada çıkardığı perişan sesi dinliyorum. Titreyen parmaklarımla zemine serili kalın ve yumuşak minderleri kavrayıp buraya gelişimden beri hiçbir aşama kaydetmediğimi düşünüyorum. Bu utanç verici; bana iyi davranan sayılı insanlardan birini hayal kırıklığına uğratmak çok utanç verici.

Castle tam karşımda dikilip ben gözlerimi kaldırıp ona bakana dek bekliyor. "Özür dilemenize gerek yok," diyor. Çarpıcı, açık kahverengi gözleri ve dostane gülümsemesi bana onun Omega Noktası'nın lideri olduğunu unutturuyor. O, Yeniden Kuruluş'la mücadele etmeye adanmış tüm bu yeraltı direnişinin lideri. Sesi çok nazik, çok sevecen ve bu durumu daha da beter kılıyor. ~~Bazen keşke bana bağırsa diyorum~~. Castle "Fakat..." diye sözlerine devam ediyor. "Enerjinizi nasıl kullanmanız gerektiğini öğrenmeniz gerek Bayan Ferrars."

Sessizlik.

Sonra ayak sesleri.

Ellerini, parçalamam gereken tuğla yığınının üzerine koyuyor. Gözlerimin çevresindeki kırmızı halkaları veya odanın her tarafına fırlattığım metal boruları görmezden geliyor. Gözlerini yan tarafta duran tahtaların üzerindeki kan izlerinden özenle kaçırıyor; bana yumruklarımı neden öyle sıktığımı ve bir kez daha yaralanıp yaralanmadığımı sormuyor. Başını bana doğru eğip gözlerini hemen arkamdaki bir noktaya dikerek yumuşak bir sesle konuşuyor. "Bunun sizin için güç olduğunu biliyorum," diyor. "Fakat öğrenmeniz gerek. Öğrenmek zorundasınız. Hayatınız buna bağlı olacak."

Öyle bir yutkunuyorum ki çıkan ses aramızdaki boşlukta yankılanıyor. Başımı sallayıp sırtımı duvara yaslayarak omurgama batan tuğlanın soğuğunu ve acısını buyur ediyorum. Dizlerimi göğsüme çekip ayaklarımın zeminі örten koruyucu minderlere gömüldüğünü hissediyorum. Ağlamaya öyle yakınım ki kendimi tutamayıp haykırmaktan çekiniyorum. Nihayet ona "Nasıl yapacağımı bilmiyorum işte..." diyorum. "Bunların hiçbirini bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum." Bakışlarımı tavana dikip defalarca gözlerimi kırpıştırıyorum. Gözlerimde ıslaklık ve parlaklık hissediyorum. "Bir şeyleri nasıl harekete geçireceğimi bilmiyorum."

Castle yılmadan "O zaman düşünmeniz gerek," diyor. Sağa sola saçılmış metal borulardan birini alıp elinde tartıyor. "Yaşadığınız olaylar arasındaki bağlantı noktalarını bulmalısınız. Warner'ın işkence odasında betonu delip geçtiğinizde –Bay Kent'i kurtarmak için çelik bir kapıyı yumruğunla kırıp açtığınızda– neler olmuştu? O iki anda neden olağandışı bir tepki verebilmiştiniz?" Birkaç metre ötemde oturuyor. Boruyu bana doğru ittiriyor. "Sizden becerilerinizi analiz etmenizi istiyorum, Bayan Ferrars. Odaklanmanız gerek."

Odaklanmak.

Tek ama etkili bir sözcük, onu duymak kendimi kötü hissetmem için yeterli geliyor. Anlaşılan herkes benden odaklanmamı istiyor. Bunu benden önce Warner istedi; şimdi de Castle.

Benden istenileni hiç yerine getiremedim.

Castle'ın derin, hüzünlü iç çekişi beni şimdiki zamana geri getiriyor. Castle ayağa kalkıyor. Spor ceketini –sanırım tek spor ceketi bu– düzelttiğinde gözüme ceketin sırtına işlenmiş Omega sembolü çarpıyor. Eli dalgınca atkuyruğunun ucuna gidiyor; rasta saçlarını hep boynunun dibinde sonlanan sıkı bir düğümle bağlıyor. "Belki değişiklik olsun diye bir başkasıyla çalışmalısınız. Belki bir partner bir şeyleri nasıl yapacağınızı, iki olay arasındaki bağı keşfetmenizi sağlayabilir."

Şaşırıyorum, omuzlarım kaskatı kesiliyor. "Yanılmıyorsam yalnız çalışmam gerektiğini söylemiştiniz."

Gözlerini kısıp arkamda kalan bir noktaya bakıyor. Kulağının arkasını kaşıyıp boştaki elini cebine sokuyor. "Aslında senin yalnız çalışmanı istemedim," diyor. "Fakat kimse bu görev için gönüllü olmadı."

Mideme önce 1, sonra 2 sonunda 15 taş oturuyor. Taşlar nefes borumu tıkıyor. Nefesimi neden tuttuğumu, neden hayret ettiğimi bilmiyorum. Şaşkınlığım yersiz. Herkes Adam değil ki.

Herkesin onun gibi dokunuşuma karşı bağışıklığı yok. Bana o hariç hiç kimse dokunmadı ve yaşadığım tecrübe bana keyif verdi. ~~Warner hariç hiç kimse~~. Fakat tüm iyi niyetine karşın Adam beni eğitemez. O başka işlerle meşgul.

Kimsenin bana anlatmak istemediği işlerle.

Fakat Castle bana ümitli, sevecen, söylediği son sözlerin bende ummayacağı kadar kötü bir etki bıraktığını bilmediği okunan gözlerle bakıyor. Sözlerin beni o kadar yaralamasının nedeni gerçeği bilsem de işitmenin hâlâ canımı yakması.

Adam'la bir fanusun içinde yaşama imkânım olsa da dünyanın geri kalanının beni bir tehdit, bir canavar, kabullenilemeyecek bir varlık olarak gördüğünü anımsamak içimi acıtıyor.

~~Warner haklıydı. Nereye gidersem gideyim, belli ki bundan kaçamayacağım.~~

Ona "Ne değişti?" diye soruyorum. "Beni kim eğitmek istiyor?" Duraksıyorum. "Siz mi?"

Castle gülümsüyor.

Bu beni utandırıp boynumdan yukarısını kızartan ve omurgamdan bir mızrak sokup gururumu deşen türde bir gülümseme. Koşup kapıdan çıkmamak için kendimi tutmam gerekiyor.

~~İçimden lütfen, lütfen, lütfen bana acıma demek geliyor.~~

Castle "Keşke bunu yapmaya zamanım olsaydı," diyor. "Fakat Kenji nihayet boşta. Programını yeniden düzenleme imkânımız oldu ve bana sizinle çalışmaktan memnuniyet duyacağını söyledi." Kısa bir tereddüdün ardından "Tabii sizin için uygunsa," diye ekliyor.

Kenji.

İçimden sesli kahkahalar atmak geliyor. Zaten benimle çalışma tehlikesini *ancak* Kenji göze alırdı. Bir keresinde onu yaralamıştım. Kazara. Fakat ikimiz o, Omega Noktası'na yolculuğumuza kılavuzluk ettiğinden beri birlikte fazla zaman geçirmedik. Sanki o zamanlar işini yapıyor, bir görevi yerine getiriyordu; görevi sona erince de kendine hayatına döndü. Anlaşılan Kenji burada önemli biri. Yapacak, düzene sokacak bir sürü işi var. Görünüşe bakılırsa insanlar ondan hoşlanıyor, hatta ona saygı duyuyorlar.

Acaba Kenji'nin ilk karşılaşmamızdaki sevimsiz ve küfürbaz halini hiç biliyorlar mıdır?

Yanıma geldiğinden beri ilk kez hoş bir ifade takınmaya çalışarak Castle'a "Tabii," diyorum. "Bu harika olur."

Castle ayağa kalkıyor. Gözleri parlak, şevk ve memnuniyet dolu. "Mükemmel. Ona yarın sizinle kahvaltıda buluşmasını söylerim. Birlikte kahvaltı yapar sonra da işe koyulursunuz."

"Şey... Fakat ben genellikle..."

Castle sözümü kesiyor. "Biliyorum." Şimdi gülümsemesinden geriye kalan yalnızca ince bir çizgi ve alnında endişe çizgileri var. "Yemeklerinizi Bay Kent'le yemeyi tercih ediyorsunuz. Bunu biliyorum. Fakat şu ana dek diğerleriyle hiç kaynaşmadınız Bayan Ferrars ve burada yaşayacaksanız bize güvenmeye başlamanız gerek. Omega Noktası'nın insanları Kenji'ye yakınlık duyar. O size kefil olabilir. İnsanlar sizin birlikte zaman geçirdiğinizi gördüklerinde varlığınızdan bu kadar ürkmeyeceklerdir. Bu da uyum sağlamanızı kolaylaştırır."

Yüzüme sıcak yağ sıçramış gibi kızarıyorum; eğilip bükülüyorum, parmaklarımın seğirdiğini hissediyorum ve göğsümü saran acıyı hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. Yanıt vermeden önce tam üç kez yutkunmam gerekiyor. Castle'a giderek fısıltıya dönüşen bir sesle "Onlar... Benden korkuyorlar," diyorum. "Ben kimseye rahatsızlık vermek istemiyo... istemedim. Ayakaltında dolaşıyor olmayı da..."

Castle uzun, sesli bir iç çekiyor. Bir aşağı bir yukarı bakıp çenesinin altındaki yumuşak noktayı kaşıyor. Nihayet "Sadece korkuyorlar," diyor. "Çünkü sizi tanımıyorlar. Biraz daha çaba gösterirseniz, birileriyle tanışmak için azıcık çaba göster..." Duruyor. Kaşlarını çatıyor. "Bayan Ferrars, iki haftadır buradasınız ve oda arkadaşlarınızla hemen hiç konuşmuyorsunuz."

"Fakat bunun nedeni... Bence onlar harika..."

"Ve buna rağmen onları görmezden mi geliyorsunuz? Onların yanında zaman geçirmiyor musunuz? Neden?"

~~Çünkü daha önce hiç başka kızlarla arkadaşlık etmemiştim. Çünkü yanlış bir şey yapmaktan, söylemekten ve onların da so-~~

~~nunda diğer kızlar gibi benden nefret etmelerinden korkuyorum. Ayrıca onlara kanım öyle çok ısındı ki bu da beni kaçınılmaz olarak reddettiklerinde dayanılması daha da güç bir acıya neden olacak.~~

Hiçbir şey söylemiyorum.

Castle başını iki yana sallıyor. "Buraya geldiğiniz ilk gün gayet iyi bir iş çıkarmıştınız. Hani neredeyse Brendan'a karşı *dostça* bir tavır sergilemiştiniz. Sonra ne oldu bilmiyorum. Burada rahat edeceğinizi düşünmüştüm."

Brendan. Platin sarısı saçlı, damarlarında elektrik akımları gezinen, sıska oğlan. Onu anımsıyorum. Bana iyi davranmıştı. Şaşkın bir tavırla Castle'a "Brendan'ı sevdim," diyorum. "Bana kızgın mı?"

"Kızgın mı?" Castle başını iki yana sallayıp sesli bir kahkaha atıyor. Soruma yanıt vermiyor. "Anlamıyorum Bayan Ferrars. Size karşı sabırlı olmaya, size zaman ayırmaya çalıştım ama kafamın allak bullak olduğunu itiraf etmeliyim. Buraya ilk gelişinizde çok farklıydınız; burada olduğunuz için heyecan duyuyordunuz! Fakat kendinizi tamamen çekmeniz için iki haftadan kısa bir süre yetti. Koridorlarda yürürken başınızı kaldırıp kimsenin yüzüne bile bakmıyorsunuz. İki çift laf etseniz ne çıkar? Arkadaşlıklar kursanız?"

Evet.

Buraya yerleşmek bir gün aldı. Etrafımı gözlemlemem bir gün. Farklı bir hayatın heyecanını duymam ve herkesin kim olduğunu ve ne yaptığını öğrenmesi de birer gün.

Castle koridorda yürüdüğümü gördüklerinde çocuklarını yolumdan alelacele çelen anneler hakkında tek söz etmiyor. Geldiğimden beri göğüs gerdiğim düşmanca bakışlardan ve hiç de misafirperver olmayan sözlerden bahsetmiyor. Kendilerine benden uzak, çok uzak durmaları tembih edilen çocuklar ve

beni dikkatle süzen bir avuç ihtiyar hakkında hiçbir şey söylemiyor. Kulaklarına neler çalındığını, hakkımdaki hikâyeleri kimlerden duyduklarını ancak hayal edebiliyorum.

Juliette.

Sapasağlam insanların gücünü ve enerjisini elleri ayakları tutmayana, felce uğrayıp hırıltılar çıkararak yarı ölü halde yerde yatana dek çeken, dokunuşu ölümcül bir kız. Hayatının çoğunu hastanelerde ve ıslahevlerinde geçirmiş, öz anne babasının reddettiği, deli damgası yiyip sıçanların bile içinde yaşamaya korkacakları bir akıl hastanesinde tecride mahkûm edilen bir kız.

Bir kız.

Güce öyle aç ki küçük bir çocuğu öldürdü. Bir bebeğe işkence etti. Erişkin bir adamın soluğunu kesip yere yıktı. Kendisini öldürme inceliğini bile göstermiyor.

Bunların hiçbiri yalan değil.

Böylece yanaklarımda al benekler, dudaklarımda dillendiremediğim sözcükler ve sırlarını ifşa etmeyi reddeden gözlerle Castle'a bakıyorum.

İç çekiyor.

Neredeyse bir şeyler söyleyecek oluyor. Konuşmaya çalışıyor ama gözleri yüzümü süzerken vazgeçiyor. Sadece başını yavaşça sallıyor, derin bir nefes alıyor ve parmağıyla kol saatine hafifçe vuruyor. "Işıkların sönmesine üç saat kaldı," deyip odadan çıkmak üzere arkasına dönüyor.

Kapı eşiğinde duraklıyor.

Aniden, yumuşak bir sesle, arkasına dönmeden "Bayan Ferrars," diyor. "Bizimle kalmayı, bizimle savaşmayı, Omega Noktası'nın bir üyesi olmayı seçtiniz." Duraklıyor. "Yardımınıza ihtiyacımız olacak. Ve korkarım zamanımız tükeniyor."

Odadan çıkan Castle'ın arkasından bakıyorum.

Son sözcükleriyle birlikte yankılanan, giderek uzaklaşan

ayak seslerini dinlerken başımı tekrar duvara yaslıyorum. Tavana çevirdiğim gözlerimi kapatıyorum. Ağırbaşlı ve sakin sesi kulaklarımda çınlıyor.

"Zamanımız tükeniyor," dedi.

Zaman tüketebileceğin bir şeymiş, doğumumuzda kaselere doldurup elimize tutuşturulmuş da onu çok fazla, çok hızlı veya denize girmeden hemen önce yersek boşa gider, tükenir, harcanırmış gibi.

Oysa zaman bizim sınırlı idrakimizin ötesinde. O sonsuz, bizden bağımsız; ne onun dışına çıkabilir ne de izini kaybedebilir veya ona tutunmanın bir yolunu bulabiliriz. Biz yola devam etmesek de zaman işleyişini sürdürür.

Aslında Castle'ın çok vaktimiz var demesi gerekirdi. Bana istemediğimiz kadar çok vaktimiz var demeliydi. Fakat öyle demedi. Çünkü kastettiği hızla işleyenin bizim zaman tik takları-mız olduğuydu. Zamanımız son sürat, büsbütün yeni bir yöne doğru, bodoslama gidiyor ve

tik
tak
tik
tak
tik
savaş
başlamak
üzere.

ÜÇ

Bulunduğum yerden ona dokunabilirim.

Gözleri koyu mavi. Saçları koyu kahverengi. Gömleği en doğru noktalarda daralıyor ve dudakları, dudakları kalbimin içindeki ateşi yakacak düğmeyi çevirmek için yukarı seğiriyor. Daha ben gözümü kırpıp nefesimi vermeden beni kollarına sarıveriyor.

Adam.

"Hey, sen..." diye fısıldadığında nefesini boynumda hissediyorum.

Yanaklarıma kızarırken ürpermemek için kendimi tutuyorum ve bir an için, sadece bu an için beni daha da sıkı tutsun diye kendimi serbest bırakıp ağırlığımı ona taşıtıyorum. "Hey." Kokusunu içime çekip gülümsüyorum.

Kokusu haz veriyor.

Nadiren yalnız kalıyoruz. Adam küçük kardeşi James'le Kenji'nin odasında yatarken, ben şifacı ikizlerle aynı ranzayı paylaşıyorum. Kızlar bu odaya dönene kadar yirmi dakikadan az vaktimiz oluyor ve fırsatı olabildiğince değerlendirmeye çalışıyoruz.

Gözlerim kapanıyor.

Adam kollarını belime dolayıp beni kendisine yaklaştırırken duyduğum haz öyle büyük ki bedenimin titremesini güçbelâ zaptediyorum. Tenim ve kemiklerim teması, insan sıcaklığını ve bir başkasıyla etkileşime girmeyi onca yıl öyle özlemiş ki kendimi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum. Sabah uyanıp hâlâ üvey annemin döktüğü külleri süpürmem gerektiğini fark edeceğim korkusu içinde, midesini doldurmaya çalışan aç bir çocuk gibi yüzsüzce, oburca duyularımı doyurmaya çalışıyorum.

Fakat sonra Adam'ın dudakları alnıma değiyor ve endişelerim hoş bir kıyafet kuşanıp bir süreliğine farklı bir şeye dönüşmüş gibi davranıyorlar.

"Nasılsın?" diye soruyorum ve sözlerimin titreyerek çıkması, çok sıkı tutmamasına karşın bir türlü kollarından ayrılamam beni epey utandırıyor. ~~Onu hiç bırakmak istemiyorum. Hiç.~~

Bedeni kahkahalarla sarsılıyor; yumuşak, gür ve sıcak bir kahkaha bu. Fakat soruma yanıt vermiyor. Vermeyeceğini biliyorum.

Kaçamaklar yapmayı çok kereler denesek de yakalandık ve ihmalciliğimizden dolayı azar işittik. Işıklar kapandıktan sonra dışarı çıkmamız yasak. Kuralsız dönemimiz –beklenmedik gelişimizden ötürü bize bahşedilen hoşgörü dönemi– sona erdiğinden beri Adam ve benden herkes gibi kurallara uymamız bekleniyor. Ve uyulacak öyle çok kural var ki.

Bu güvenlik önlemleri –kameralar her odada, her köşede ve her koridorda– olası bir saldırıya hazırlıklı olmamız için var. Gece nöbetçiler devriye gezip şüpheli sesleri, faaliyetleri ve içeri gizlice girilip girilmediğini araştırıyorlar. Castle ve ekibi Omega Noktası'nı korumak için gözlerini sürekli açık tutuyorlar ve en küçük risklere bile girmek istemiyorlar; bölgeden geçenler bu gizli alana fazlaca yaklaşırlarsa onları uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapılması şart.

Castle uzun zamandır yerlerinin keşfedilmemiş olmasını bu ihtiyatlarına borçlu olduğunu savunuyor ve dürüst olmak gerekirse bu konuda tavizsiz oluşunun gerisindeki mantığı anlayabiliyorum. Fakat bu aynı katı kurallar beni ve Adam'ı birbirimizden uzak tutuyor. Yemek saatleri ve etrafımızın insan kaynadığı anlar hariç hiç görüşemiyoruz ve boş zamanlarımı sürekli olarak sözde "gücümü kullanacağım" bir eğitim odasında geçiriyorum. Bu durum benim kadar Adam'ı da mutsuz ediyor.

Yanağına dokunuyorum.

Kısa bir nefes alıyor. Bana doğru dönüyor. Bakışı bana çok şey anlatıyor; hatta öyle çok ki sezdiklerimin şiddeti karşısında gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Tenim aşırı duyarlı ve nihayet, nihayet, nihayet uyanıp canlılıkla, neredeyse edepsizliğe varacak kadar şiddetli duygularla inliyor.

Bunu gizleyemiyorum bile.

Adam üzerimde bıraktığı etkinin; parmakları tenimi okşadığında, dudakları yüzüme iyice yaklaştığında, bedenime yaslı bedeninin sıcaklığı beni gözlerimi kapatmaya ittiğinde ve kollarımı gevşetip dizlerimin bağını çözdüğünde bana neler olduğunun farkında. Ben de bana kendimi böyle hissettirdiğini bilmesinin onun üzerinde nasıl bir etki bıraktığının farkındayım. Bazen bana işkence ediyor; yüzünde bir gülümsemeyle yanıma varmakta acele etmiyor; göğsümün içinde küt küt atan kalbimin sesinin, zaptetmekte güçlük çektiğim hızlı soluk alışlarımın, beni öpmek için yaklaşana dek yüz kez yutkunmamın keyfini çıkarıyor. Birlikte geçirdiğimiz her anı; dudaklarının, dokunuşunun, kokusunun ve teninin bana hissettirdiklerini yeniden yaşamadan ona bakamıyorum bile. Bu kadarı benim için fazla; hiç tanımadığım, hissetmediğim, geçmişte erişemediğim çok güçlü, çok yeni, çok sayıda enfes duyguyu yaşıyorum.

~~Bazen bunun ölümüme neden olacağından korkuyorum.~~

Kollarından kurtuluyorum; bir sıcaklıyor, bir üşüyor; kendimi dengesiz hissediyor; kendimi zaptedebileceğimi, beni nasıl da kolayca etkisi altında bırakacağını ümit ediyorum. Kendimi toplamam için biraz zamana ihtiyacım olduğunu biliyorum. Geriye doğru sendeliyorum; ellerimle yüzümü kapatıp ne diyeceğimi düşünüyorum ama her şey sarsılıyor ve onu bana bakarken yakalıyorum. Beni bir nefeste içine çekecekmiş gibi bir hali var.

Hayır. Sanırım onun bu sözcüğü fısıldadığını işittim.

Sonrasında kolları ve ismimi söylediğinde sesindeki o ümitsiz ton tüm dünyamı kaplıyor ve sarılışında çözülüyorum. Yıpranmış, zayıf düşmüş bir haldeyim ve kemiklerimdeki titremeleri dizginlemek için hiçbir çaba sarf etmiyorum. O çok sıcak, teni çok sıcak ve artık nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Sağ el sırtımdan yukarıya hareketlenip kostümümü bedenime yapıştıran fermuarı yarıya kadar indirse de bunu umursamıyorum. Telafi etmem gereken 17 yıl var ve her şeyi hissetmek istiyorum. Öylece bekleyip kim bilirlerin, belkilerin ve büyük pişmanlıkların gölgesinde yaşamak istemiyorum. Ne var ne yoksa hissetmek istiyorum çünkü uyandığımda bu olağanüstü olayın geride kaldığını, mıadın dolduğunu ve elime geçen fırsatın kaçtığını ve bir daha asla geri gelmeyeceğini, bu ellerin bu sıcaklığı bir daha asla hissetmeyeceklerini görürsem neler olacağını düşünüyorum.

Yapamam.

Yapmayacağım.

Bedenimi ona iyice yasladığımı fark etmiyorum bile. Ta ki bedeninin, giysilerinin ince kumaşı altında yatan her kavisini hissedene dek. Ellerim gömleğinin altına kayarken kesik kesik soluduğunu işitiyor, güçlü kaslarının gerildiğini hissediyorum ve başını kaldırdığında gözlerinin kapandığını, yüzünün

bir çeşit acı ifadesi aldığını görüyorum. Anıden ellerini saçıma doluyor, gözü kara, dudakları çok yakınımda. Öne eğilmesiyle yerçekimi kayboluyor ve ayaklarım yerden kesiliyor, havada süzülüyorum, uçuyorum. Uçup gitmeme engel olan tek şey ciğerlerimdeki kasırga ve hızla atan kalbimin teklemeleri.

Dudaklarımız

birbirine değiyor

ve kendimi kaybedeceğimi biliyorum. Beni kaybedip yeniden bulmuş gibi, ellerinden kayıyormuşum da beni sıkıca tutuyormuş gibi öpüyor. İçimden bazen haykırmak; bazen yığılıp kalmak; bazen öpüşünün, bu kalbin, bana kendimi güneşten bir yudum alıp cennet katındaki bulutları yiyormuşum gibi hissettiren bu yumuşak patlamanın verdiği hazzı yaşamanın mutluluğuyla ölmek geliyor.

Bu...

Bu her yanımı ağrıtıyor.

Geri çekiliyor; nefes nefese, elleri kostümümün yumuşak kumaşının altına kayarken o çok sıcak, teni çok sıcak ve sarırım bunu daha önce söylemiştim ama anımsayamıyorum. Öyle dalıp gitmişim ki o konuştuğunda ne dediğini pek de anlamıyorum.

Fakat belli, bir şeyler söylüyor.

Pes ve boğuk sözcükler kulağımın dibinde yankılansa da tek işitebildiğim sessiz ve sesli harflerden, bölük pörçük hecelerden oluşan anlaşılmaz mırıltılardan ibaret. Kalp atışları göğsüne yayılıp benimkilere karışıyor. Parmakları bedenimde gizli mesajlar arıyor. Elleri kostümümün pürüzsüz saten kumaşı üzerinde aşağı inip bacaklarımın iç tarafına, oradan dizlerimin arkasına, oradan da yukarılara, iyice yukarılara kayıyor ve kendime bir insanın aynı anda hem bayılıp hem bilinçli olmasının mümkün olup olmadığını soruyorum. Adam ikimizi geriye doğru çek-

tığında sanırım hiperventilasyon denen şeyi yaşıyorum. Adam sırtını duvara çarpıyor. Kalçalarımı sıkıca kavrayıp beni sertçe bedenine yaslıyor.

Soluğum kesiliyor.

Dudakları boynumda. Kirpikleri çenemin altındaki deriyi gıdıklarken bir şeyler söylüyor; söylediği bana ismimmiş gibi geliyor ve köprücük kemiğime bir aşağı bir yukarı öpücükler kondurduktan sonra omzumun kavisini öpüyor. Dudakları, dudakları ve elleri ve yine dudakları bedenimin kıvrımlarını arıyor; göğsü inip kalkarken küfrediyor ve bir süre duraksayıp "Tanrım, sana dokunmak harika," diyor.

Ve kalbim kanatlanıp bensiz aya yükseliyor.

Bana bu sözleri söylemesi hoşuma gidiyor. Bana dokunmaktan hoşlandığını söylemesi hoşuma gidiyor çünkü bu, ömrüm boyunca işittiklerimin tam aksi ve sözlerini cebime atıp var olduklarını kendime anımsatmak için onlara ara sıra dokunmak istiyorum.

"Juliette."

Güçlükle nefes alıyorum.

Başımı kaldırıp önüme bakmakta zorlanıyorum ve tek görebildiğim bu anın mutlak mükemmeliyeti. Fakat şu an bunların hiçbirinin önemi yok, çünkü o gülümsüyor. Birileri yıldızları dudaklarına dizmiş gibi gülümseyerek bana bakıyor; o bana ben *her şeymişim* gibi bakarken içimden ağlamak geliyor.

"Yum gözlerini," diye fısıldıyor.

Ve ona güveniyorum.

İstediğini yapıyorum.

Gözlerim kapanırken önce birini sonra diğerini öpüyor. Ardından çenemi, burnumu, alnımı. Yanaklarımı. Her iki şakağımı.

Boynumun

her

noktasını öpüp

öyle hızlı geri çekiliyor ki başını pürüzlü duvara çarpıyor. Ağzından istemsizce birkaç kaba sözcük çıkıveriyor. Donakalıyorum, afallamış ve birdenbire korkuya kapılmış halde. "Ne oldu?" diye fısıldarken neden fısıldadığımı bilmiyorum. "İyi misin?"

Adam yüzünü ekşitmemek için büyük bir çaba sarf etse de derin derin nefes alıyor ve başının arkasını tutarken "Ö-özür dilerim..." diye kekeliyor. "Bir şeyler... Demek istediğim sandım ki..." Gözlerini kaçırıyor. Boğazını temizliyor. "Be-ben sanırım bir şey duydum. Birinin içeri girmek üzere olduğunu sandım."

Elbette.

Adam'ın burada olması yasak.

Erkekler ve kızlar Omega Noktası'nda farklı kanatlarda kalıyor. Castle bunun amacının daha çok kızlara yaşadıkları yerde –özellikle de ortak kullanıma açık banyolarımız olduğu için– kendilerini güvende hissettirmek olduğunu söylüyor ve aslında genellikle bu durum beni rahatsız etmiyor. Yaşlı erkeklerle aynı duşu paylaşmamak iyi oluyor. Fakat bu durum Adam'la bir araya gelecek vakit bulmamızı zorlaştırıyor ve ne zaman güçlüklere rağmen görüşsek her an yakalanacakmışız korkusu yaşıyoruz.

Adam ürkekçe duvara yaslanıyor. Başına dokunmak için uzanıyorum.

Irkiliyor.

Donakalıyorum.

"Sen iyi misin?.."

"Evet." İç çekiyor. "Ben sadece... demek istediğim..." Başını iki yana sallıyor. "Bilemiyorum." Sesini alçaltıyor. Gözlerini kaçırıyor. "Neyim var bilmiyorum."

"Hey." Parmak uçlarımı karnında gezdiriyorum. Gömleğinin pamuklu kumaşında hâlâ vücut ısısının sıcaklığı var ve yüzümü gömleğine gömmemek için kendimi zor tutuyorum. "Geçti," diyorum ona. "Sen sadece ihtiyatlı davranıyordun."

Bana tuhaf, hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Başımı kastetmemiştim."

Gözlerimi ona dikiyorum.

Ağzını açıyor. Kapatıyor. Sonra güçlükle tekrar açıyor. "Mesele, demek istediğim, mesele *bu*." Eliyle ikimizin arasına işaret ediyor.

Bir türlü lafının sonunu getirmiyor. Bana bakmıyor.

"Anlamıyorum..."

"*Aklımı* kaçırıyorum," diyor. Fakat bunları yüksek sesle söylediğinden bile emin olamıyormuş gibi, fısıldayarak.

Ona bakıyorum. Ona şaşkın bir bakış atıp göremediğim, bulamadığım, dillendiremediğim sözcüklere takılıp tökezliyorum.

Başını iki yana sallıyor.

Başının arkasını sıkıca kavrıyor ve utanmış bir hali var. Utancının nedenini anlamaya çalışıyorum. Adam utanmaz. Adam asla utanmaz. Nihayet konuştuğunda sesi kalın çıkıyor. "Seninle olabilmek için çok bekledim," diyor. "Bunu, *seni* uzun zamandır arzuluyorum ve şimdi, yaşanan onca şeyin ardından..."

"Adam sen neden bahsedi..."

"*Uyuyamıyorum*. Uyuyamıyorum ve seni düşünmeden duramıyorum ve yapamadığım..." Duraksıyor. Avuçlarını alnına bastırıyor. Gözlerini sımsıkı yumuyor. Yüzünü göremeyeceğim bir şekilde duvara doğru dönüyor. "Bilmelisin, bilmen gerek..." diyor. Olgunlaşmamış sözcükler onu tüketiyor sanki. "Hiçbir şeyi senin gibi istemediğimi. Hiçbir şeyi. Çünkü bu... bu... Demek istediğim... Tanrım... Seni *istiyorum* Juliette.... İstediğim... istediğim..."

Sözlerinin gerisi gelmiyor ve bana doğru dönüyor; gözleri çok parlak, hissettikleri yüzünü al al yapıyor. Bakışı bedenimin çizgilerinde damarlarımda akan yanıcı sıvıya bir kibrit çakmaya yetecek kadar uzun bir süre geziniyor.

Tutuşuyorum.

Bir şeyler; doğru, kararlı ve teskin edici bir şeyler söylemek

istiyorum. Ona kendisini anladığımı, benim de aynı şeyi istediğimi, benim de onu arzuladığımı söylemek istesem de içinde olduğumuz anın öyle bir elektriği, gerçekliği ve akışkanlığı var ki rüya görmediğimden büsbütün emin olamıyorum. Tüm harfleri tüketmişim de geriye sadece Q ve Z kalmış gibi donakalıyorum ve ancak gözlerini benden çektiğinde başka harflerden oluşan sözcükler de olduğunu anımsıyorum.

Yutkunuyor, sertçe, gözleri yerde. Bir kez daha gözlerini kaçırıyor. Bir eli saçında, yumruk yaptığı diğeri ise duvara yaslı. "Bilemezsin," dediğinde sesi hırıltılı çıkıyor; "beni ne hale soktuğunu, bana neler hissettirdiğini. Bana *dokunduğunda*..." Titreyen elini yüzünde gezdiriyor. Az kalsın gülecek oluyor; nefesleri derin ve düzensiz; gözlerime bakmamakta ısrar ediyor. Geriye doğru bir adım atıp sessizce küfrediyor. Yumruklarını alnına bastırıyor. "Tanrım. Neler diyorum ben. Saçmalık bu. *Saçmalık*. Üzgünüm, unut bunları, söylediğim her şeyi unut. Gitmem gerek..."

Onu durdurmaya, sesimi çıkarmaya, "Önemli değil, sorun yok," demeye çalışsam da şimdi epey gergin, endişeli ve şaşkın haldeyim. Çünkü tüm bunlar bana anlamsız geliyor. Neler olduğunu; benimle onun, bizim, ikimizin hakkında neden kafasında o kadar çok soru işareti olduğunu anlamıyorum. Ben onu reddetmiyorum. Onu hiç reddetmedim. Ona karşı hissettiğim duygular hep açıktı; benim hakkımda, benimle birlikteyken kararsızlık duyması için hiçbir neden yok ve neden bana ters giden bir şeyler varmış gibi baktığını bilmiyorum.

"Özür dilerim," diyor. "Ben... Ağzımı açmamam gerekirdi. Ben sadece... Ben... *Kahretsin*. Buraya gelmemeliydim. Gitsem iyi olur. Gitmeliyim."

"Ne? Adam, ne oldu? Neden bahsediyorsun?"

"Bu kötü bir fikirdi," diyor. "Ben çok aptalım; burada olmamam gerekirdi."

"Sen aptal *değilsin*. Bir şey olduğu yok. Her şey yolunda."

Yüksek sesli, derinden bir kahkaha atıyor. Sustuğunda yüzünde huzursuz bir gülümsemenin yankısı kalıyor; gözünü başımın hemen arkasındaki bir noktaya dikiyor. Uzunca bir süre tek kelime etmese de nihayet konuşuyor. Sesine neşeli bir ton katmaya çalışarak "Eh..." diyor. "Castle aynı fikirde değil."

Hazırlıksız yakalanıyorum. Ağzımdan bir fısıltı gibi "Ne?" sorusu çıkıyor. Artık ilişkimizden bahsetmediğimizi anlıyorum.

"Evet." Elleri birden ceplerine dalıyor.

"Hayır."

Adam başını sallıyor. Omuz silkiyor. Önce bana bakıp sonra gözlerini kaçırıyor. "Bilmiyorum. Sanırım öyle."

"Fakat test, yani sonuçta..." Başım istemsizce iki yana sallanıp duruyor. "Bir şey mi tespit etmiş?"

Adam yine bana bakmıyor.

"Aman tanrım..." diyorum. Fısıltıyla konuşursam söyleyeceklerimi daha kolay dillendirebilirmişim gibi geldiğinden fısıldıyorum. "Öyleyse doğru mu? Castle haklı mı?" Sesim giderek tizleşirken kaslarım gerilmeye başlıyor ve yaşadığım hissin, sırtımdan yukarı sürünen o hissin neden korkuyu andırdığını bilmiyorum. Adam'ın da benim gibi doğuştan gelen bir yeteneği olması beni korkutmamalı; bunu kabullenmenin çok da kolay olmayacağını, her şeyin o kadar basit olamayacağını bilmem gerekirdi. Castle en başından beri Adam'ın bana dokunabildiğini ve bunu yapabildiğine göre onun da bir tür enerjisi olması gerektiğini savunuyordu. Castle, Adam'ın yeteneğime karşı bağışıklığı olmasının hoş bir tesadüf olduğunu hiç düşünmemişti. Meselenin daha ciddi, daha bilimsel, daha özel olması gerektiğini düşünüyordu. ~~Ben ise hep sebebin şansının dönmesi olduğuna inanmak istemiştim.~~

Ve Adam sebebi bilmek istiyordu. Aslen, yanıta ulaşma düşüncesi onu heyecanlandırıyordu.

Fakat Castle'la testlere başlamalarının ardından, Adam bu konuda konuşmayı bıraktı. Bana konuyla ilgili yüzeysel gelişmeleri aktarmaktan fazlasını anlamamıştı. Deneyiminin verdiği heyecan hızla tükenmişti.

Ters giden bir şeyler var.

Ters giden bir şeyler var.

~~Elbette öyle.~~

Adam bana "Henüz kesin bir sonuca varmış değiliz," dese de söylemediği bir şeyler olduğunu fark edebiliyorum. "Birkaç seansa daha girmem gerek. Castle diyor ki...incelemesi gereken bir iki şey daha varmış."

Adam'ın bu bilgiyi mekanik bir tavırla verdiği gözümden kaçmıyor. Yolunda gitmeyen bir şeyler var ve şu ana dek belirtileri fark etmediğime inanamıyorum. Fark etmemeyi istemediğimi anlıyorum. Adam'ın daha önce hiç olmadığı kadar bitkin, gergin ve diken üstünde olduğunu kendime itiraf etmek istememişim. Endişe bir kaya gibi omuzlarına çökmüş.

"Adam..."

"Beni dert etme." Sözcükler ağzından sert bir tonla çıkmasa da sesinde göz ardı edemediğim bir acele var. Ben konuşmaya fırsat bulmadan beni kollarının arasına çekiyor. Parmakları kostümümü eski edepli görünümüne kavuşturmak için fermuarı arıyor. "Ben iyiyim," diyor. "Gerçekten. Sadece senin iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Sen burada iyiysen, ben de iyiyim. Her şey yolunda." Nefesi kesiliyor. "Tamam mı? Her şey yoluna girecek." Kararsız gülümseyişi kalbime yapacak bir işi olduğunu unutturuyor.

"Peki." Sesimi yeniden çıkarabilmem için biraz zaman geçmesi gerekiyor. "Peki, tamam fakat..."

Kapı açılıyor ve Sonya yanında Sara'yla odanın ortasına kadar geliyor. Sonra gözleri birbirine dolanmış bedenlerimize sabitlenmiş halde donakalıyorlar.

Sara "Ay!" diyor.

"Of." Sonya gözlerini yere dikiyor.

Adam alçak sesle küfrediyor.

İkizler aynı anda "Sonra geliriz biz..." diyorlar.

Onları ancak kapıda durdurabiliyorum. İkizleri kendi odalarından atmayacağım.

Gitmemelerini istiyorum.

Bana emin olup olmadığımı soruyorlar.

Adam'ın yüzüne bir kez bakıyorum, bir arada geçirebileceğimiz bir saniyeyi bile kaybetmenin pişmanlığını duyacağımı bilsem de oda arkadaşlarımı istismar edemem. Burası onların özel alanı ve ışıklar birazdan söner. Koridorlarda dolaşmamaları gerek.

Adam artık bana bakmasa da beni bırakmıyor da. Öne eğilip kalbinin üzerine küçük bir öpücük konduruyorum. Nihayet gözlerime bakıyor. Yüzünde yarım yamalak, hüzünlü bir gülümsemeyle.

Alçak sesle, diğerleri bizi duyamayacak bir şekilde ona "Seni seviyorum" diyorum.

Kısa, düzensiz bir nefes veriyor. "Hiçbir fikrin yok," deyip kollarımdan kurtuluyor. Topuğu üzerinde dönüp kapıya yöneliyor.

Kalbim boğazımda atıyor sanki.

Kızlar bana bakıyorlar. Endişeyle.

Sonya konuşacak oluyor fakat

bir düğme
bir çıt sesi
ve sonra ışıklar

kısa bir an titreyip sönüyor.

DÖRT

Rüyalar geri geldi.

Bir süre beni terk etmişlerdi; Warner beni üsse kapattıktan sonra. Kuşu, o başının üzerinde bir taç gibi altın rengi çizgiler olan o kuşu kaybettiğimi sanmıştım. Benimle rüyalarımda buluşuyor; güçlü kanat vuruşlarıyla, kusursuzca uçuyor; dünyanın üzerinde bilgece, asla şüphe etmeyeceğimiz sırları varmış gibi, kılavuzum olup beni emniyetli bir yere götürüyormuş gibi süzülüyor. Akıl hastanesinin korkunç karanlığında bana ümit aşılamıştı; ta ki bir eşine Adam'ın göğsünde rastlayana dek.

Sanki rüyalarımdan uçarak çıkmış da Adam'ın göğsüne konmuştu. Bunun bir işaret, bana nihayet emniyette olduğumu bildiren bir mesaj olduğunu düşünmüştüm. Uzaklara uçup, nihayet huzuru, sığınacak bir liman bulduğumu.

Kuşu tekrar göreceğimi ummuyordum.

Fakat şimdi geri döndü ve görünüşü tıpkı eskisi gibi. Aynı gökte, başında aynı sarı taç olan aynı kuş. Fakat bu kez donmuş halde. Kanatlarını görünmez bir kafese tıkılmış, kaderi aynı hareketi sonsuza dek tekrarlamakmış gibi çırpıyor. Kuş görünürde uçuyor; havada, kanatları çalışıyor. Göklerde süzülebilirmiş gibi görünüyor. Fakat takılıp kalmış.

Ne yukarı uçabiliyor.

Ne de aşağı.

Geçen hafta boyunca aynı rüyayı her gece ve 7 sabah gördüm ve titreyerek, ürpererek toprak kokan, soğuk havaya uyandığımda göğsümdeki inîltiyi dindirmeye çalıştım.

Bunun ne anlama geldiğini anlamaya.

Yataktan çıkıp her gün giydiğim o aynı kostümü üzerime geçiriyorum; artık bana ait olan tek giysiyi. Morun kopkoyu, eriğe kaçan bir tonunda, neredeyse siyah. Hafif pırıltılı, ışık vurduğunda birazcık parlıyor. Boynumdan el ve ayak bileklerime kadar tek parça ve hiç sıkmasa da üzerime yapışıyor.

Bu kostümle bir jimnastikçi gibi hareket ediyorum.

Ayaklarımın şeklini alan ve yürürken zeminde hiç ses çıkarmayan, bilek hizasında, elastiki, deri çizmelerim var. Dokunmamam gereken bir şeye dokunmayayım diye de dirseğime kadar uzanan siyah, deri eldivenlerim. Sonya ve Sara bana tokalarından birini ödünç verdiler de yıllardan beri ilk kez yüzüme düşen saçlarımı toplayabildim. Saçımı yüksek bir atkuyruğu yapıyorum ve kimseden yardım almadan kostümümün fermuarını çekmeyi öğrendim. Bu kostüm bana kendimi olağandışı hissettiriyor. Ve yenilmez.

Kostüm bana Castle'ın hediyesi.

Ben Omega Noktası'na gelmeden önce benim için yaptırdı. Nihayet kendimi kendimden ve diğerlerinden korurken aynı zamanda da istediğimde veya gerektiğinde başkalarının *canını yakma* seçeneğine sahip olmamın hoşuma gidebileceğini düşünmüştü. Kostüm beni sıcak havada serin, soğuk havada sıcak tutacak özel bir kumaştan yapılmış. Şu ana dek mükemmel iş gördü.

~~Şu ana dek şu ana dek şu ana dek~~

Tek başıma kahvaltıya gidiyorum.

Uyandığımda Sonya ve Sara çoktan gitmiş oluyorlar. Hastane kanadındaki işlerinin sonu gelmiyor; sadece yaralıları iyileştirmekle kalmıyor, günlerini panzehirler ve merhemler üretmeye çalışarak geçiyorlar. Sadece bir kez sohbet etmiştik ve onda da Sonya bana kendimizi fazla zorlarsak bazı enerjilerin nasıl tükenebileceğini, bedenlerimizi fazla zorlarsak nasıl çökebileceklerini açıklamıştı. Kızlar bir kerede iyileştiremeyecekleri çok sayıda yaralanma vakasıyla karşılaşmaları halinde kullanabilecekleri ilaçlar icat etmek istediklerini söylemişlerdi. Ne de olsa topu topu iki kişiydiler. Ve görünen o ki savaş kapıdaydı.

Yemek salonuna adım atmamla başlar bana çevriliyor.

Seyrine bakılacak bir şeyim ben, anomaliler içinde bile bir anomali. Onca yıldan sonra bu duruma alışmam gerekirdi. Daha sert, duyarsız, diğerlerinin ne düşündüğüne aldırış etmeyen biri olmam gerekirdi.

~~Bir arada birçok şey olmam gerekirdi.~~

Gözlerimi odaklayıp ellerimi iki yanıma yapıştırıp bulunduğum yerden 15 metre kadar ötedeki duvarın üzerindeki o benekten, o küçük izden başka hiçbir şeyle göz temasına giremiyormuşum gibi davranıyorum.

Bir rakammışım gibi.

Yüzüm hiç renk vermiyor. Dudaklarım hareketsiz. Sırtım dik, ellerim gevşek. Ben bir robot, kalabalıkların arasında gezinen bir hayaletim.

6 adım ileri. Önünden geçilecek 15 masa var. 42, 43, 44 saniye ve süre ilerliyor.

~~Korkuyorum~~

~~Korkuyorum~~

~~Korkuyorum~~

Güçlüyüm.

Günde üç kez yemek çıkıyor: 7'den 8'e kadar kahvaltı,

12'den 13'e kadar öğle yemeği ve 17'den 19'a kadar akşam yemeği. Akşam yemeği için fazladan bir saat ayrılmasının nedeni günün sonunda yenmesi; sıkı çalışmamız için bize verilen bir ödül gibi. Fakat öğünler öyle rahat ve keyifli geçmiyor; buradaki yemek tecrübesi Warner'ın yanında kaldığım zamanlardakinden hayli farklı. Burada sadece uzun bir sıra oluşturuyor, önceden doldurulmuş kaselerimizi alıp odada paralel çizgiler halinde dizilmiş bir dizi dikdörtgen masadan ibaret olan yemek alanına yöneliyoruz. Yemekler bolca verilmediğinden hiçbir şey heba olmuyor.

Adam'ı sırada görünce yanına gidiyorum.

68, 69, 70 saniye ve süre ilerliyor.

"Hey, fıstık." Sırtıma top gibi bir şey çarpıyor. Sonra de yere düşüyor. Dönüp kaş çatarken kullanılan 43 kası harekete geçirecek olduğumda onu görüyorum.

Kenji.

Kocaman, yapmacıksız bir gülümseme. Oniks gözler. Saçı gözlerinden de koyu, keskin çizgili, dümdüz ve kirpiklerine düşüyor. Çenesi seğiriyor, dudakları seğiriyor ve elmacık kemiklerinin etkileyici çizgileri, yüzüne daha da yayılmasın diye zor tuttuğu bir gülüsemeyle yukarı kıvrılıyor. Bana saçımda tuvalet kâğıdıyla dolanıyormuşum gibi bakıyor ve buraya geldiğimden beri neden onunla hiç vakit geçirmediğime şaşıyorum. Teknik açıdan bakılırsa o benim hayatımı kurtardı. Adam'ın hayatını da. Ve James'in.

Kenji top yapılmış çoraplara benzeyen bir nesneyi almak için yere eğiliyor. Çorap topunu elinde tartarken belli ki bana tekrar fırlatmayı düşünüyor. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor. "Benimle burada buluşacaksın sanıyordum. Castle demişti ki..."

"Neden buraya bir çift çorap getirdin?" diyerek sözünü kesiyorum. "İnsanlar yemek yemeye çalışıyor burada."

Bir saniyeliğine duraksadıktan sonra gözlerini deviriyor. Sonra yanı başıma gelip atkuyruğumu çekiştiriyor. "Sizinle görüşmeme geç kalacaktım, ekselansları. Çorabımı giyecek vaktim olmadı." Elindeki çoraplara ve ayağındaki çizmelere işaret ediyor.

"Bu çok iğrenç."

"Benden etkilendiğini çok tuhaf şekillerde gösteriyorsun."

Başımı iki yana sallayıp neşemi bastırmaya çalışıyorum. Kenji ciddiyeti tavizsiz bir adam ve ergenliğe yeni girmiş bir oğlanın iç içe girdiği ayaklı bir paradoks. Fakat onun yanında kendimi ne kadar rahat hissettiğimi unutmuşum; o yakınlarımdayken gülmek işten bile değil. İşte bu yüzden tek kelime etmemeye özen göstererek ilerlerken ve sonra elime bir tepsi alıp mutfağın ortasına doğru ilerlerken yüzümde bir gülümseme var.

Kenji yarım adım gerimden geliyor. "Evet. Bugün birlikte çalışıyoruz."

"Ev-vet."

"E, yanımdan geçip gitmek ne oluyor? Bir merhaba bile dememek?" Çorapları göğsüne dayıyor. "Yıkıldım. Oysa ikimiz için bir masa ayırmış, ne hazırlıklar yapmıştım."

Ona bir bakış atıyorum. Yürümeye devam ediyorum.

Bana yetişiyor. "Ciddiyim ben. Birine el salladığında seni görmezden gelmesinin ne utandırıcı bir durum olduğunu biliyor musun? Sonra tam bir budala gibi etrafına bakınır, 'Yok, gerçekten, yemin ederim o kızı tanıyorum' havasına girmeye çalışsan da kimse sana inan..."

"Dalga mı geçiyorsun?" Mutfağın ortasında duruyorum. Arkama dönüyorum. Yüzümde inanmaz bir ifade var. "İki haftadır buradayım, benimle belki *bir kere* konuştun. Artık seni fark etmekte güçlük çekiyorum."

"Peki, dur bakalım," deyip dönerek yolumu kapatıyor. Parmağıyla kendisini göstererek "*İkimiz de* senin *bunu* fark etmemiş

olamayacağını biliyoruz," diyor. "Bu yüzden benimle oyun oynuyorsan sana baştan söyleyeyim ki bu yaptığın bana sökmez."

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Sen neden bahse..."

"Erişilmezi oynayamazsınız ufaklık." Bir kaşını yukarı kaldırıyor. "Sana *dokunamıyorum* bile. Bu da 'erişilmez' kavramını büsbütün farklı bir mecraya taşıyor, tabii ne kastettiğimi anlıyorsan."

"Aman tanrım!" diye fısıldıyorum. "Sen *delisin*."

Kenji dizlerinin üzerine çöküyor. "Senin o tatlı mı tatlı aşkının delisiyim ben!"

"*Kenji!*" Etrafıma bakmaya çekindiğimden gözlerimi kaldıramasam da onu durdurmam şart. Her zaman aramızda bir oda dolusu insan olmasını sağlamalıyım. Şaka yaptığını bilsem de bunu sadece ben fark ediyor olabilirim.

"Ne?" dediğinde sesi odada patlıyor. "Aşkım seni utandırıyor mu?"

"Lütfen... *Lütfen* ayağa kalk ve sesini alçalt."

"Hayatta olmaz."

"Nedenmiş o?" Artık sesimde yakaran bir ton var.

"Çünkü sesimi alçaltırsam ne konuştuğumu duyamam. Ve sesimi işitmeye..." kısa bir es verip "bayılırım," diye ekliyor.

Ona bakamıyorum bile.

"Beni reddetme Juliette. Yalnız bir adamım ben."

"Senin *sorunun* ne?"

"Kalbimi kırıyorsun." Artık sesi iyice yükseliyor ve ben panik içinde geri kaçarken hüzünlü bir edayla sağa sola salladığı kolları az kalsın bana çarpacak oluyor. Fakat sonra herkesin gözünün onun üzerinde olduğunu fark ediyorum.

Eğleniyorlar.

Odaya yüzümde huzursuz bir gülümsemeyle bakındığımda şimdi kimsenin bana bakmadığını görüp şaşırıyorum.

Kenji'nin maskaralıklarına alışkın erkekler sırıtırken kadınların hepsi ona hayranlıkla karışık, adını koyamadığım bir başka ifadeyle bakıyorlar.

Adam'ın gözleri de bize doğru dikilmiş. Elinde tepsisi, başı yana eğilmiş, gözleri şaşkın. Bakışlarımız buluştuğunda yüzüne çekingen bir gülümseme yayılıyor.

Ona doğru yürüyorum. "Hey, bekle, ufaklık." Kenji uzanıp kolumu tutmaya çalışınca geri kaçıyorum. "Şaka yapıyordum yahu..." Baktığım yere bakmasıyla ileride dikilen Adam'ı fark ediyor. Alnına bir tokat indiriyor. "*Tabii ya!* Nasıl unuttun? Sen oda arkadaşıma âşıktın."

Ona doğru dönüyorum. "Dinle, eğitimime yardımcı olacağın için minnettarım; gerçekten. Sağ ol. Fakat sahte aşkını bana uluorta ilan edemezsin; özellikle de Adam'ın önünde. Bir de kahvaltı saati bitmeden şu odanın öteki yanına geçmeme izin ver, olmaz mı? Zaten onu çok az görüyorum."

Kenji başını yavaşça sallarken ciddi görünüyor. "Haklısın. Üzgünüm. Anlıyorum."

"Teşekkürler."

"Adam aşkımızı kıskanıyor."

"Git de kahvaltını al!" Sinirden gülmemek için kendimi tutarak onu sertçe itiyorum.

Kenji –Adam hariç– burada bana dokunmaktan korkmayan az sayıda insandan biri. İşin aslı, üzerimde bu kostüm varken kimsenin benden korkmasına gerek yok. Fakat yemek yerken genellikle eldivenlerimi çıkarıyorum ve şöhretim hep bir buçuk metre önümden gidiyor. İnsanlar mesafelerini koruyor. Ve Kenji'ye bir kez kazara saldırmama rağmen o benden korkmuyor. Sanırım onun canını sıkmak için çok ama çok korkunç bir şey yapmak gerek.

Bu yanına hayranım.

Yan yana geldiğimizde Adam pek konuşmuyor. "Hey" sözcüğünden fazlasını söylemesine gerek yok çünkü dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrılırken her zamankinden daha uzun, gergin ve huzursuz bir halde olduğunu fark ediyorum. Ve bu dünyada bilmediğim pek çok şey olsa da gözlerine yazılı kitabı nasıl okuyacağımı biliyorum.

Bana bakışı...

Gözleri beni endişelendirecek kadar neşesiz olsa da bakışları hâlâ yumuşak, son derece odaklı ve duygu dolu ki yanındayken kollarına atlamamak için kendimi zor tutuyorum. Onu en basit işleri yaparken –ağırlığını bir ayağından ötekine verirken, bir tepsi alırken, birine günaydın derken– bile sırf bana doğru yaklaşan bedeninin zarif hareketini takip etmek için ilgiyle izlediğimi fark ediyorum. Çok az görüşebildiğimizden onu gördüğümde göğsüm sıkışıp kalbim kasılıyor. Yanındayken hep mantığı bir kenara atasım geliyor.

Elimi hiç bırakmıyor.

Gözlerimi ondan hiç almak istemiyorum.

Ona "İyi misin?" diye soruyorum. Üzerimde hâlâ geçen geceden kalma endişe var.

Başını sallıyor. Gülümsemeye çalışıyor ama bunu yapmak canını acıtıyor gibi. "Evet. Ben, şey..." Boğazını temizliyor. Derin bir nefes alıyor. Gözlerini kaçırıyor. "Evet, dün gece için özür dilerim. Sanırım biraz... korkuya kapıldım."

"Neden peki?"

Omzumun üzerinden bakıyor. Yüzü asılıyor.

"Adam?.."

"Evet?"

"Neden korktun?"

Gözleri tekrar gözlerimle buluşuyor. İri. Yuvarlak. "Ne? Hiçbir şeyden."

"Anlamıyo..."

"Siz çocuklar ne bekliyorsunuz öyle?"

Arkama dönüyorum. Kenji hemen arkamda dikiliyor; tepsisinde öyle çok yemek var ki kimsenin ona laf etmediğine şaşıyorum. Aşçıları kendisine fazladan yemek vermeye ikna etmiş olmalı.

"E?" Kenji gözlerini kırpmadan bize bakıp yanıt vermemizi bekliyor. Nihayet başını kendisini izlememizi istediğini belli eden bir şekilde geri atıp yürümeye başlıyor.

Adam bir nefes veriyor. Çok dalgın bir hali olduğundan geçen geceden bahsetmemeye karar veriyorum. Yakında. Yakında konuşacağız. Önemli bir şey olmadığından eminim. Eminim, mesele hiç de önemli değil.

Yakında konuşacağız ve her şey yoluna girecek.

BEŞ

Kenji bizi boş bir masada bekliyor.

*James yemeklerde bize katılıyordu ama artık Omega Noktası'ndaki bir avuç küçük yaşta çocukla arkadaşlık kurdu ve onlarla oturmayı tercih ediyor. Aramızda burada olduğuna en çok sevinen o –ve onun mutluluğu beni mutlu ediyor– gibi. Fakat arkadaşlığını özlediğimi itiraf etmem gerek. Fakat bunu dile getirmeye çekiniyorum; bazen ben Adam'ın yanındayken neden James'in ağabeyiyle vakit geçirmekten kaçındığı sorusunun yanıtını bilmek istediğimden emin olamıyorum. ~~Diğer çocukların onu tehlikeli olduğuna ikna ettiklerini öğrenmek istediğimi sanmıyorum. Yani, ben *gerçekten* tehlikeliyim ama sadece...~~*

Adam banka yerleşince ben de kayarak yanına sokuluyorum. Kenji karşımıza oturuyor. Adam'la ikimiz kavuşturduğumuz ellerimizi masanın altına gizlerken kendime ket vurmayıp yakınlığının verdiği o saf keyfin tadını çıkarıyorum. Eldivenlerim hâlâ ellerimde olsa da ona bu denli yakın olmak bana yetiyor; sanki midemde çiçekler açıyor ve yumuşak yaprakları sinir sistemimin her karışını gıdıklıyor. Adam'ın üzerindeki etkisi, bana hissettirdikleri ve düşündürdükleri inanılmaz. Sanki 3 dileğim gerçek olmuş: Dokunmak, tatmak ve hissetmek. Bu öyle tuhaf bir olay ki. Çılgınca, hoş bir imkânsızlık paketlenip bir kurdeleyle bağlanmış ve yüreğime gizlenmiş.

~~*Bazen bu bana hak etmediğim bir ayrıcalık gibi geliyor.*~~

Adam bacağı bacağıma değecek şekilde yana kayıyor.

Ona baktığımda bana gülümsediğini görüyorum; gizli, belli belirsiz ama çok şey, kimsenin bir kahvaltı masasında söylememesi gereken türde şeyler söyleyen bir gülümseme bu. Bir yandan sırıtmamaya çalışırken diğer yandan nefes almak için kendimi zorluyorum. Dikkatimi yiyeceklere çeviriyorum. Kızarmamış olduğumu umarak.

Adam kulağıma eğiliyor. Konuşmaya başlamadan nefesinin yumuşak fısıltılarını hissediyorum.

"Siz çocuklar, iğrençsiniz, biliyorsunuz, değil mi?"

Şaşkın halde başımı kaldırdığımda Kenji'nin kaşığını ağzına götürürken donakaldığını ve başını bize doğru eğdiğini görüyorum. Kaşığıyla yüzlerimize işaret ediyor. "Bu da nesi böyle? İkiniz masanın altında ayak sürtmece falan mı oynuyorsunuz?"

Adam benden üç beş santim uzaklaşıp öfkeli, derin bir nefes veriyor. "Bak ne diyeceğim, hoşuna gitmediyse gidebilirsin." Başıyla etrafımızdaki masalara işaret ediyor. "Kimse senden burada oturmanı istemedi."

Adam elinden geldiğince Kenji'ye karşı nazik olmaya çabalıyor. İkisi üsteyken arkadaştılar ama Kenji, Adam'ı olabilecek en kötü yöntemlerle nasıl kışkırtacağını gayet iyi biliyor. Bir an için oda arkadaşı olduklarını unutuyorum.

Birlikte nasıl yaşadıklarına şaşıyorum.

Kenji "Saçmalıyorsun ve bunun farkındasın," diyor. "Bu sabah sana yanınızda oturacağımı söylemiştim. Castle ikinizin *uyum sağlamanıza* yardımcı olmamı istiyor." Öfkeyle burnun-

dan soluyor. Başını bana doğru sallıyor. "Dinle, bu adamda ne bulduğunu bilmiyorum ama onunla aynı yerde yaşamayı bir denemen gerek. Herif acayip aksi."

"*Aksi* değilim..."

"Öylesin birader." Kenji çatal kaşığı bir kenara bırakıyor. "*Aksisin*. Sürekli 'Kapa çeneni Kenji', 'Git yat Kenji', 'Kimse seni çıplak görmek istemiyor Kenji' gibi laflar ediyorsun. Oysa ben *adım gibi* biliyorum ki beni çıplak görmek isteyecek binlerce kişi var."

"Burada daha ne kadar oturacaksın?" Adam uzaklarda bir yere bakıp boştaki eliyle gözlerini ovuşturuyor.

Kenji sırtını dikleştiriyor. Kaşığını eline alıp tekrar işaret etmek için kullanıyor. "*Sen* masamda oturduğun için kendini şanslı saymalısın. Sayemde havalı görünüyorsun."

Adam'ın iyice gerildiğini hissedip araya girmeye karar veriyorum. "Hey, başka konulardan bahsedebilir miyiz?"

Kenji homurdanıyor. Gözlerini deviriyor. Sonra da kaşığı silme yiyecek doldurup ağzına götürüyor.

Endişeleniyorum.

Şimdi daha dikkatlice baktığımda Adam'ın gözlerindeki bezgin ifadeyi, alnında oluşan çizgileri ve omuzlarının nasıl da kaskatı kesildiğini fark ediyorum. Kendimi bu yeraltı dünyasında neler olup bittiğini merak etmekten alıkoyamıyorum. Adam'ın bana neyi anlatmadığından. Elini çekiştirmemle Adam bana doğru sönüyor.

"İyi olduğundan emin misin?" diye fısıldıyorum. Bana ona sürekli aynı soruyu soruyormuşum gibi geliyor.

Gözleri aniden yumuşuyor; şimdi sadece yorgun görünüyor ama biraz olsun neşesi yerine gelmiş gibi. Eli masanın altında elimi bırakıp kucağıma, oradan da bacaklarıma giderken az kalsın ağzımdan istemediğim sözcükler çıkacak oluyor. Sonra

saçıma küçük bir öpücük kondurduğunda dudakları konsantrasyonumu yıkacak kadar uzun süre başıma değiyor. Sertçe yutkunuyorum ve çatalımı yere düşürmeme ramak kalıyor. Soruma yanıt vermediğini ancak fark edebiliyorum. Gözlerini kaçırıp önündeki kahvaltıya baktıktan sonra nihayet "İyiyim," diyor. Fakat soluğum kesilmiş haldeyim ve eli hâlâ bacağımın üzerinde türlü şekiller çiziyor.

"Bayan Ferrars? Bay Kent?"

Castle'ın sesini duyunca öyle hızlı ayağa fırlıyorum ki elerimi masanın altına vuruyorum. Yanımıza geldiğinde bana o öğretmenimmiş de sınıfta haylazlık ederken yakalanmışım hissine kapılıyorum. Öte yandan, Adam, Castle'ın gelişinden tınmıyor gibi. Elimin acısından inlememek için kendimi tutarken Adam'ın parmaklarını yeniden parmaklarıma doladığını fark ediyorum. Eldivenli elimi dudaklarına götürüp parmaklarının masaya vurduğum boğumlarını tek tek öpüyor. Yemeği boğazına takılan Kenji'nin öksürdüğünü işitiyorum.

Ellerimi Adam'ın parmaklarına dolayıp başımı kaldırıyorum.

Castle masamızın tepesinde dikilirken Kenji tepsisini mutfağa geri götürmek için kalkıyor. Eski dostlarmış gibi sırtını sıvazladığı Castle uzaklaşan Kenji'ye sıcak bir gülümsemeyle bakıyor.

Kenji omzunun üzerinden "Hemen dönerim," diye bağırıp bize, epey abartılı bir jestle başparmağını yukarı kaldırıyor. "Herkesin önünde giysilerinizi çıkarmayın, olmaz mı? Etrafta çocuklar var."

İki büklüm oluyor, Adam'a bakıyorum. Fakat o tuhaf bir şekilde yemeğine odaklanmış halde. Castle yanımıza geldiğinden beri tek kelime etmedi.

İkimizin adına yanıt vermeyi düşünüyorum. Yüzüme parlak bir gülümseme yapıştırıp "Günaydın," diyorum.

Castle başını sallayıp spor ceketinin yakasına dokunuyor; güçlü ve kendinden emin bir duruşu var. Bana bakıp gülümsüyor. "Bir merhaba deyip halinizi hatırınızı sorayım dedim. Arkadaş çevrenizi genişlettiğinizi gördüğüme çok sevindim Bayan Ferrars."

"A, sağ olun. Fakat fikir benden çıkmadı," diyorum. "Kenji'yle birlikte oturmamı siz söylemiştiniz."

Castle'ın gülümsemesi biraz gergin. "Evet. Şey..." diyor. "Tavsiyeme kulak astığınız için memnun oldum."

Başımla önümdeki yiyeceklere işaret ediyorum. Dalgınca alnımı ovuşturuyorum. Tam söze gireceğim sırada Castle konuşuyor. "Bay Kent..." diyor. "Bayan Ferrars size artık eğitimine Kenji'yle devam edeceğini söyledi mi? Bunun ilerleme kaydetmesine katkısı olacağını umuyorum."

Adam yanıt vermiyor.

Castle konuşmaya devam ediyor. "Aslında sizinle çalışmasının da ilginç olabileceğini düşünmüştüm. Tabii ben gözetmenlik yaptığım sürece."

Adam'ın gözleri birden ona dikiliyor. Telaşlı. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Şey..." Castle duraksıyor. Gözlerinin bir bana bir Adam'a çevrilişini izliyorum. "Sizin ve onun üzerinizde bazı testler yapmamın ilginç olabileceğini düşünmüştüm. Birlikte."

Adam öyle hızlı doğruluyor ki dizini az kalsın masaya çarpacak oluyor. "Kesinlikle olmaz."

Castle "Bay Kent..." diye söze giriyor.

"*Hayatta* olmaz."

"Bu onun kararı ve..."

"Burada tartışmak istemiyorum."

Hızla ayaklanıyorum. Adam'ın çıngar çıkarmaya hazır bir hali var. Yumrukları iki yanında sıkılı, gözlerini öfkeyle kıs-

mış; alnı gergin ve tüm bedeni enerjiyle ve endişeyle titriyor.

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

Castle başını iki yana sallıyor. Fakat bana aldırış etmeden Adam'la konuşuyor. "Sana dokunduğunda ne olduğunu görmek istiyorum. Hepsi bu." Adam "Deli misin sen?" diye karşılık veriyor.

Castle "Bu *onun* için gerekli..." diyor. Sesi ihtiyatlı ve hayli sakin. "Senin ilerlemenle bir ilgisi yok..."

"Ne ilerlemesi?" diye araya giriyorum.

Castle hâlâ Adam'a seslenerek "Cansız organizmaların nasıl etkileneceğini anlamaya çalışıyorum," diyor. "Hayvanlara ve insanlara olan etkiyi anladık; tek bir dokunuşun yettiğini biliyoruz. Bitkiler onun becerilerinden hiç etkilenmiyor gibi. Fakat başka neler var? Bu... farklı. Daha henüz bu soruların yanıtlarını bilmiyor. Tek yaptığımız bu. Bayan Ferrars'a yardım ediyoruz."

Adam bana bir adım yaklaşıyor. "Onun cansız şeyleri nasıl yok edeceğini öğrenmesine yardımcı oluyorsanız, bana neden ihtiyaç duyuyorsunuz?"

Kısa bir an için Castle'ın yüzünde mağlup bir ifade beliriyor. "Gerçekten bilmiyorum..." diyor. "İlişkinizin eşsiz doğası... epey çarpıcı. Özellikle şu ana dek öğrendiklerimiz düşünüldüğünde gayet..."

"Ne öğrendiniz?" Bir kere daha araya giriyorum.

Castle konuşmasını kesmiyor. "... güçlü görünen olasılık her şeyin bizim henüz anlamadığımız bir şekilde ilintili olması."

Adam ikna olmuş gibi görünmüyor. Büzülmüş dudakları ince bir çizgi şeklini almış. Yanıt vermek istemiyor gibi bir hali var.

Castle bana dönüyor. Sesine heyecanlı bir ton katmaya çalışıyor. "Siz ne düşünüyorsunuz? Bu konu merakınızı uyandırdı mı?"

"Merak mı?" Castle'a bakıyorum. "Daha neden bahsettiğini-

zi bile bilmiyorum. Ve neden kimsenin sorularıma yanıt verdiğini bilmek istiyorum. Adam hakkında neyi keşfettiniz? Sorun nedir? Ters giden bir şey mi var?" Bir Adam'a bir Castle'a bakıyorum; Adam normalden daha derin nefes alsa da bunu belli etmemeye çalışıyor; yumruğunu bir sıkıp bir gevşetiyor. "Biri lütfen bana neler olup bittiğini anlatsın."

Castle kaşlarını çatıyor.

Şaşkın bir ifadeyle beni süzüyor; kaşları yıllardır işitmediği bir dilde konuşuyormuşum gibi bitişmiş. Gözleri benim üzerimde olsa da "Bay Kent..." diyor. "Bundan anlamam gereken bulgularımızı henüz Bayan Ferrars'la paylaşmamış olduğunuz mu?"

"Ne bulgusu?" Kalbim şimdi iyice hızlı atıyor, hatta canımı yakacak kadar hızlı.

"Bay Kent..."

Adam çok kısık, vurgusuz ve karanlık bir sesle "Bu sizi hiç ilgilendirmez..." diye çıkışıyor.

"*Bilmesi* gerek."

"Henüz bir şey bildiğimiz yok!"

"Yetecek kadarını biliyoruz."

"Saçmalık. Yapacaklarımız henüz bitmedi..."

"Geri kalan tek şey ikinizi birlikte test etmek...."

Adam, Castle'ın tam karşısına dikilip fazlaca sert bir hareketle kahvaltı tepsisini eline alıyor. Çok temkinli bir tavırla "Belki," diyor, "bir başka zaman."

Dönüp gidecek oluyor.

Koluna dokunuyorum.

Duruyor. Tepsiyi bırakıp bana doğru dönüyor. Aramızda iki santimden az bir mesafe var ve bir an için kalabalık bir salonda dikildiğimiz neredeyse aklımdan çıkıyor. Adam'ın nefesi sıcak; azar azar nefes alıyor ve bedeninden yayılan sıcaklık kanımı eritip yanaklarıma sıçratıyor.

Panik duygusu içimde dört dönüyor.

Adam "Her şey yolunda diyor" ama kalplerimizin çarpışmasından çıkan seste onu güçlükle işitiyorum. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Fakat..."

Elimi tutup tekrar "Söz veriyorum," diyor. "Yemin ediyorum. Bu meseleyi çözeceğim..."

"Bu mesele mi?" Sanırım rüya görüyorum. Sanırım ölmek üzereyim. "Neyi çözeceksin?" Beynimin içinde bir şeyler kırılırken olaylar iradem dışında gelişiyor ve kayboluyorum; hem de çok. Aklım öyle karman çorman ki kendi akıl karışıklığımda boğuluyorum. "Adam, anlamı..."

"Ciddi ciddi yapacak mısınız bunu yani?" Kenji yeniden grubumuza katılmaya geliyor. "Burada mı yapacaksınız? Herkesin önünde mi? Çünkü bu masalar hiç de göründükleri kadar rahat değildir...."

Adam geriye kaykılıp Kenji'ye omuz atarak yanından geçip gidiyor.

"*Yapma.*"

Adam gözden kaybolmadan önce son işittiğim bu oluyor.

ALTI

Kenji kısık bir ıslık çalıyor.

Castle, Adam'a seslenip ona durmasını, onunla konuşmak ve meseleyi mantıklı bir şekilde tartışmak istediğini söylüyor. Adam hiç geriye bakmıyor.

Kenji "Aksi olduğunu sana söylemiştim," diye mırıldanıyor.

Ağzımdan "O aksi değil" sözlerinin çıktığını işitsem de sözcükler bana uzak, dudaklarımdan bağımsızmış gibi geliyor. Kendimi uyuşmuş hissediyorum; sanki uzuvların içi boşalmış ve bedenimdeki ağırlık yapan tek şey beynim, çünkü şu an her şey kafamın içine tıkışmış bir sorunlar yumağından ibaret.

Sesimi nerede bıraktım sesimi bulamıyorum sesimi...

"Demek öyle! Sen ve ben, ha?" Kenji ellerini kavuşturuyor. "Kıçının tekmelenmesine hazır mısın?"

"Kenji."

İşte buldum onu. Aptal sesim korkunun, paranoyanın, inkârın, acının ve daha çok acının altına gizlenmiş...

"Evet?"

"Senden beni nereye gittilerse oraya götürmeni istiyorum." Kenji yüzüne tekme atmak istemişim gibi bana bakıyor.

"Ha, evet... Peki ya bu isteğine sıcak bir 'hayatta olmaz' yanıtıyla karşılık versem? Sana uyar mı? Çünkü bana uyar."

"Neler olduğunu öğrenmem gerek." Ümitsizce, kendimi aptal gibi hissederek ona doğru dönüyorum. "Biliyorsun, değil mi? Sorunun ne olduğunu biliyorsun..."

"Elbette biliyorum." Kaşlarını çatıp kollarını kavuşturuyor. Başını eğip gözlerime bakıyor. "Ben o zavallı pislikle aynı odada kalıyorum ve burayı da neredeyse ben çekip çeviriyorum. Ben her şeyi bilirim."

"O zaman bana söylesen ne çıkar? Kenji, *lütfen*..."

Kenji kasten yüksek sesle konuşarak "Evet, şey, o konuya girmeyeceğim fakat ne yapacağım biliyor musun? Senin milletin *her söylediğimizi* dinlediği bu yemek salonundan kendini kurtarmana yardım edeceğim," diyor ve odaya bakınıp başını iki yana sallıyor. "Kahvaltınıza bakın millet. Burada izleyecek bir şey yok."

Ancak o an nasıl bir ilgi odağı olduğumuzu fark ediyorum. Odadaki tüm gözler bana çevrili, neler olup bittiğini anlamaya çalışarak beni süzüyor süzüyorlar. Gülümsemeye çalışıp spazmı andıran bir hareketle izleyicilere el sallamamın ardından salondan çıkarsın diye Kenji'nin beni sürüklemesine izin veriyorum.

"İnsanlara el sallamana gerek yok prenses. Taç giyme töreninde değiliz." Beni bir sürü uzun ve loş koridordan birine sokuyor.

"Bana neler olduğunu söyle." Gözlerimi ışıklandırmaya alışana dek defalarca kırpıştırmam gerekiyor. "Bu haksızlık, ben hariç herkes olanları biliyor."

Kenji omuz silkip bir omzunu duvara yaslıyor. "Bunu anlatmak bana düşmez. Yani onunla uğraşmak hoşuma gidiyor ama pisliğin teki değilim ben. Bana hiçbir şey söylemememi tembih etti. Bu yüzden de hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Fakat –yani– o iyi mi? En azından bana bir şeyi olmadığını söyleyebilir misin?"

Kenji bir elini alnına götürüp bir nefes veriyor; kızgın. Yüzümü süzüp derin bir nefes alıyor. Bana bir bakış atıyor. "Peki, bak ne diyeceğim, sen tren enkazı gördün mü?" Yanıt vermemi beklemiyor. "Ben çocukken gördüm. O büyük, milyar tane vagonu olan çılgın trenlerden biriydi; raydan tamamen çıkmış, yarısı havaya uçmuştu. Her tarafta bir şeyler yanıyordu ve herkes olanların şoku içinde bağırıp çağırıyordu. Hani insanların öldüğünü ya da ölmek üzere olduklarını bilirsin ve olanları seyretmek istemezsin ama yine de gözlerini kaçıramazsın ya?" Başını sallıyor. Yanağının içini ısırıyor. "Bu da öyle bir şey. Senin oğlan feci bir tren enkazı."

Bacaklarımı hissedemiyorum.

Kenji "Demek istediğim, bilemiyorum," diye devam ediyor. "Kişisel fikrimi sorarsan bence aşırı tepki veriyor. Beter şeyler yaşamıştık, değil mi? Öf, boğazımıza kadar daha önemli sorunlara batan biz değiliz sanki. Ama yo, Bay Adam Kent'in bundan haberi yok gibi. Aslen aklını kaçırdığından epey eminim. Artık uyuduğunu bile sanmıyorum. Üstelik..." Öne eğilip konuşmaya devam ediyor. "Bence şu aralar James'i biraz korkutuyor, dürüst olmak gerekirse bu sinirimi bozuyor ve işin aslı bu çocuk, Adam'ın dramıyla içli dışlı olmaması gereken iyi, hoş biri..."

Fakat artık söylediklerini dinlemiyorum.

Aklıma en kötü senaryolar, en kötü sonuçlar geliyor. Adam'ın hep perişan halde ölüme sürüklendiği korkunç, dehşet verici şeyler. Herhalde hastalandı ya da korkunç bir olay yaşadı; belki de başına istemediği, kontrol edemediği şeyler yapmasına yol açan bir dert musallat oldu. Tanrım, *hayır*...

"Bana anlatman gerek."

Kendi sesimi tanıyamıyorum. Ancak Kenji şaşkın, gözleri fal taşı gibi açılmış halde yüzünde katıksız bir korkuyla bana baktığında onu duvara yapıştırdığımı fark ediyorum. 10 parmağım gömleğine dolanmış, kumaş avuçlarımı doldururken kim bilir bana baktığında ne görüyor?

İşin en korkutucu yanı bunun umurumda bile olmaması.

"Bana *bir şeyler* anlatacaksın, Kenji. Anlatmalısın. Bilmem gerek."

"Şey, sen..." Dudaklarını yalıyor, etrafına bakınıp gergince gülüyor. "Beni bıraksan nasıl olur?"

"Bana yardım edecek misin?"

Kulağının arkasını kaşıyor. Biraz büzüşüyor. "Hayır desem?"

Onu sertçe duvara çarparken damarlarıma hücum eden yakıcı adrenalini hissediyorum. Ne denli tuhaf bir düşünce de olsa bana yeri çıplak elle delebilirmişim gibi geliyor.

Bu çok kolay olurdu. Hem de çok.

"Peki, tamam, lanet olsun." Kenji kollarını yukarı kaldırıp hızla soluyor. "Yalnız... Beni artık bıraksan nasıl olur, böylece ben de, şey, seni araştırma laboratuvarlarına götürebilirim."

"Araştırma laboratuvarları mı?"

"Evet, testleri orada yapıyorlar. Hepimizin testlerini."

"Seni bırakırsam beni götüreceğine söz verir misin?"

"Götürmezsem kafamı duvara mı çarpacaksın?"

Yalan söylüyorum. "Muhtemelen."

"O halde peki. Seni götüreceğim. *Kahretsin.*"

Onu bırakıp geriye doğru sendeliyor; kendimi toplamak için çabalıyorum. Onu bırakırken biraz utanıyorum. Aşırı tepki vermiş olabileceğimi hissediyorum. Kenji'ye "Yaptığımdan dolayı özür dilerim," diyorum. "Fakat sağ ol. Yardımından dolayı minnettarım." Ağırbaşlı görünmeye gayret ederek çenemi kaldırıyorum.

Kenji homurdanıyor. Bana kim olduğumu unutmuş; gülsün mü, alkış mı tutsun yoksa ters yöne doğru sıvışsın mı bilemiyormuş gibi bakıyor. Ensesini ovuşturup gözlerini üzerime dikiyor. Gözlerini benden bir an bile ayırmıyor.

"Ne var?" diyorum.

"Kaç kilosun?"

"Vay. Her tanıştığın kızla böyle mi konuşuyorsun sen? Bu hakkında epey bir şey açıklıyor."

"Ben yaklaşık 80 kiloyum," diyor. "Seksen kilo kas."

Gözlerimi üzerine dikiyorum. "Madalya mı istiyorsun?"

"Bak sen..." deyip başını yana yatırırken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Şimdi kim ukalalık taslıyor acaba?"

"Yanında kaldıkça huylarını alıyorum sanırım," diye yanıt veriyorum.

Fakat artık gülümsemiyor.

"Dinle..." diyor. "Bunu hava atmak için söylediğimi sanma ama serçe parmağımla bir fiske atsam seni odanın diğe ucuna gönderebilirim. Tüy gibi hafifsin. Ben senin vücut kitlenin iki misliyim." Duraklıyor. "O zaman beni nasıl duvara yapıştırabildin?"

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Neden bahsediyorsun sen?"

"*Senin...*" –parmağıyla beni gösteriyor– "beni" –kendisine işaret ediyor– "duvara yapıştırmandan bahsediyorum." Son olarak da duvarı gösteriyor.

"Yani *gerçekten* yerinden kımıldayamadığını mı söylüyorsun?" Şaşkınım. "Ben sadece bana dokunmaktan çekindiğini düşünmüştüm."

"Hayır..." diyor. "Gerçekten hareket edemedim. Zor nefes alıyordum."

Gözlerim kocaman, koskocaman açılıyor. "Dalga geçiyorsun."

"Bunu daha önce yapmış mıydın?"

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "Demek istediğim, bunu yaptığımı sanmıyo..." Warner ve işkence odasının gözlerimin önüne gelmesiyle nefesim kesiliyor; zihnime üşüşen görüntü seli kaşısında gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. O olay aklıma en basit şekliyle bile geldiğinde dayanılmaz bir bulantı hissediyorum; daha şimdiden tenimden aşağı soğuk terler aktığını hissedebiliyorum. Warner beni sınamış, beni gücümü bir bebeğin üzerinde kullanmaya zorlamaya çalışmıştı. Dehşete kapılıp öyle büyük bir öfke duymuştum ki beton bariyeri yıkıp öteki yanda duran Warner'ın yanına geçmiştim. Onu *da* duvara yapıştırmıştım. Fakat gücümün onu yıldırdığını fark etmemiştim. Hareket etmekten çekinmesinin nedeninin ona dokunabilecek kadar yakın olmam olduğunu düşünmüştüm.

Sanırım yanılmıştım.

Yüzüm nasıl bir ifade aldıysa, Kenji bana doğru başını sallayıp "Evet," diyor. "Eh. Ben de öyle düşünmüştüm. Gerçek eğitim seanslarımıza başladığımızda bu hoş keşfi unutmayalım." Bana anlamlı bir bakış atıyor. "Tabii ne zaman başlarsak."

Dikkatimi ona pek de vermeden başımı sallıyorum. "Tabii. Olur. Fakat önce beni şu araştırma odalarına götür."

Kenji iç çekiyor. Bartılı bir jestle eğilerek elini sallıyor. "Önden buyurun prenses."

YEDİ

Daha önce hiç görmediğim bir dizi koridorda yürüyoruz.

Alelade koridorları, kanatları ve yatakhaneleri geride bırakıp çoğu zaman benim işgal ettiğim eğitim odasının yanından geçerken geldiğimden beri ilk kez etrafıma gerçekten dikkat ediyorum. Aninden duyularım keskinleşiyor, berraklaşıyor ve sanki tüm benliğim yeni bir tür enerjiyle vızırdıyor.

Elektrik yayıyorum.

Tüm bu gizli sığınak kazılarak oluşturulmuş; mağaraları andıran tüneller ve iç içe geçmiş geçitlerden ibaret, içerideki tüm cihazlar Yeniden Kurulus'a ait gizli depo ünitelerinden çalınan elektrikle çalışıyor. Burası paha biçilemez bir alan. Castle bir keresinde bize burayı tasarlamasının neredeyse bir on yılını, inşa etmesinin ise bir on yılını daha aldığını söylemişti. Yirmi yıl geçene dek de bu yeraltı dünyasının üyelerini bir bir toplayabilmiş. Burada güvenlik konusunda neden çok katı olduğunu, buraya en küçük bir zarar gelmemesi için neden çırpındığını anlayabiliyorum. Ben olsam ben de aynısını yapardım.

Kenji duruyor.

Çıkmaza benzer bir yere varıyoruz; burası Omega Noktası'nın en ucu olabilir.

Kenji üzerinde taşıdığından haberim olmayan bir anahtar kart çıkarıyor ve eliyle taşa gömülü bir paneli yokluyor. Paneli kaydırarak açıyor. Sonra göremediğim bir şey yapıyor. Anahtar kartı geçirip bir düğmeye basıyor.

Koca duvar gümbürdeyerek canlanıyor.

Parçalar birbirinden ayrılıp yer değiştiriyor ve içinden geçebileceğimiz genişlikte bir delik ortaya çıkıyor. Kenji eliyle onu takip etmemi işaret edince arkama bakıp duvarın üzerime kapanışını izleyerek girişten geçiyorum.

Ayaklarım öteki yakanın zeminine değiyor.

Burası bir mağarayı andırıyor. Devasa, geniş ve uzunlamasına üç bölüme ayrılmış. Orta bölüm en dar ve bir yürüyüş yolu vazifesi görüyor; ince cam kapıların takılı olduğu kare, cam odalar sol ve sağ bölümleri oluşturuyor. İki yanda dizili odalar birbirlerinden şeffaf duvarlarla ayrıldığından içleri görünüyor. Tüm bu alanı kaplayan elektrikli bir hava var; her küp beyaz ışıkla ve yanıp sönen makinelerin lambalarıyla aydınlanırken enerjinin keskin ve donuk nabızları geniş alanlara yayılıyor.

Burada en az 20 oda var.

Her iki yandaki onar oda gün gibi meydanda. Bulunduğum yerden yemek salonunda gördüğüm bazı yüzleri anımsıyorum; kimi makinelere bağlanmış ve bedenlerine iğneler batırılmış, monitörler bipleyerek anlayamadığım bilgiler veriyor. Kapılar kayarak açılıp kapanıyor, kapanıp açılıyor; sözcükler, fısıltılar, ayak sesleri, el hareketleri ve tam olgunlaşmamış düşünceler havada uçuşuyor.

Burası.

Her şeyin olup bittiği yer burası.

Castle iki hafta önce –geldiğim gün– bana olduğumuz şey

olmamızın nedenine dair epey mantıklı bir fikri olduğunu söylemişti. Yıllardır araştırmalar yapıyorlarmış.

Araştırmalar.

Aşırı hızlı yürüme bantlarını andıran makineler üzerinde koşan figürler görüyorum. Silah kaynayan bir odada tabancasını dolduran bir kadın, açık mavi alevler yayan bir nesne tutan bir adam görüyorum. Sadece suyla dolu bir haznede dikilen birini, ayrıca tavandan sarkan halatları, adlarını bilmediğim çeşitli sıvıları, kimyasal maddeleri ve mekanizmaları görüyorum ve hepsi çok çok çok fazla.

Bir sürü makine, bir sürü ışık, odalarda not tutan ve birkaç saniyede bir saatlere bakıp aralarında konuşan bir sürü insan var ve ben tökezleyerek ilerleyip dikkatlice –fakat yeterince de değil– etrafımı incelerken o sesi işitiyorum. İşitmemek için elimden geleni yapsam da şu kalın cam duvarların pek de kesmediği sesi yeninden işitiyorum.

Acı çeken bir insanın çıkardığı boğuk, gırtlaktan gelen o sesi.

Ses yüzüme çarpıp mideme bir yumruk indiriyor. O an fark ettiğim gerçek sırtıma sıçrayıp tenimin üzerinde patladıktan sonra pençeleriyle boğazıma doğru gidiyor ve çaresizlik beni boğuyor.

Adam.

Onu görüyorum. O da cam odalardan birinde. Üzerinde gömleği yok. Kolları ve bacaklarından bir sedyeye bağlanmış ve yakınında duran bir makinenin kabloları şakaklarına, alnına ve köprücük kemiğinin hemen altına bantlanmış. Gözleri sımsıkı kapalı, ellerini yumruk yapmış, çenesini sıkmış ve yüzünde çığlık atmamak için verdiği çabanın gerginliği var.

Ona ne yaptıklarını anlamıyorum.

Neler olduğunu, bu olanların *neden* olup bittiğini, neden bir makineye bağlanması gerektiğini, makinenin ışıklarının

neden durmadan yanıp söndüğünü ve bip sesleri çıkardığını anlamıyorum. Hareket edemediğimi, nefes alamadığımı fark ediyorum ve ben sesimin, ellerimin, başımın ve ayaklarımın varlığını kendime anımsatmaya çalışırken Adam

sarsılıyor.

Bağlarına rağmen bedeni kasılıyor; acıya karşı koymaya çalışırken yumrukları sedyenin minderini dövüyor ve acı dolu haykırışını işittiğimde bir an için dünya duruyor, her şey yavaşlıyor, sesler boğuluyor ve sanki renkler birbirine karışırken zemin sağa sola yatıyor ve o an öleceğimi düşünüyorum. Ya oracıkta düşüp öleceğim ya da

bu durumdan sorumlu olan kişiyi öldüreceğim.

İki seçenek var.

İşte o an Castle'ı görüyorum. Castle, Adam'ın odasının bir köşesinde dikilmiş, onu izliyor ve 18 yaşındaki çocuk acı içinde haykırırken kılını bile kıpırdatmıyor. Tek yaptığı izlemek, dudaklarını büzüp başını sağa sola eğerek küçük defterine notlar almak. Bir de durmadan bipleyen makinenin monitörüne bakmak.

Ve o an aklıma giren fikir bana çok basit geliyor. Çok sakinim. Çok kolay olacak.

Çok, hem de *çok* kolay.

Castle'ı öldüreceğim.

"Juliette, *hayır*..."

Kenji'nin kolları beni demirden kayışlar gibi sararken sanırım çığlık atıyorum, sanırım daha önce kendimin bile işitmediğim şeyler söylüyorum. Ta ki Kenji bana sakin olmamı söyleyip "İşte seni *tam da* bu yüzden buraya getirmek istedim," diyor. "Anlamıyorsun, göründüğü gibi değil..."

O an belki de Kenji'yi öldürmem gerektiğini düşünüyorum. Aptalın teki olduğu için.

"BIRAK BENİ..."

"Beni *tekmelemeyi* kes..."

"Onu *öldüreceğim*..."

"Ya, evet, bunu yüksek sesle söylemeyi cidden kesmen gerek, tamam mı? Bu şekilde hareket etmen sana zarardan başka bir şey..."

"BIRAK BENİ KENJI, YOKSA TANRI ŞAHİDİM OLSUN Kİ..."

"Bayan Ferrars!"

Castle yürüyüş yolunun diğer ucunda, Adam'ın cam odasından bir iki metre uzakta dikiliyor. Kapı açık. Adam'ın sarsıntıları sona ermiş olsa da bilinci yerinde değil gibi.

Öfkem kor halinde bir demir gibi sıcak.

Şimdilik tek bildiğim bu. Şu an hissedebildiğim sadece öfke ve hiçbir şey, hiçbir şey beni durduğum yerden kımıldatamaz. Bulunduğum yerden dünya öyle siyah beyaz görünüyor ki; yerle bir etmesi ve fethetmesi çok kolay. Böylesi öfkeyi daha önce hiç hissetmemiştim. Bu çiğ bir öfke, öyle kuvvetli ki aslen teskin edici bir yanı var; nihayet yerini bulan bir his gibi, kemiklerime yerleşirken nihayet yuvasını bulan bir his.

İçine sıvı metal dökülecek bir kalıba dönüşmüş gibiyim; yoğun, yakıcı sıcak bedenime yayılırken, fazla sıvı ellerimi kaplayıp yumruklarıma nefes kesici bir güç, bana beni her an yutacakmış gibi gelen bir enerji yüklüyor. Enerjinin bedenime hücumu başımı döndürüyor.

Yapamayacağım şey yok.

Yok.

Kenji'nin kolları üzerimden çekiliyor. Geriye doğru sendelediğini ona bakmadan da anlıyorum. Korkmuş. Şaşkın. Belki de huzursuz.

Umurumda değil.

Castle'a "Demek buralardaydın," diyorum ve sesimin soğuk, akıcı tonuna şaşıyorum. "Demek bunlarla uğraşıyordun."

Castle bana doğru yaklaşsa da anlaşılan buna pişman oluyor. Afallamış, yüzümde gördüğü bir şeyden dolayı şaşırmış gibi bir hali var. Konuşmaya çalışsa da araya giriyorum.

"Ona ne yaptın?" diye soruyorum. "Bu zamana dek ona ne *yapıyordun*?"

"Bayan Ferrars, lütfen..."

"O senin *deney objen* değil!" diye gürlememle soğukkanlılığım da, sesimdeki dinginlik de kayboluveriyor ve bir anda dengemi yitiriyor, ellerimin titreyişini güçlükle bastırıyorum. "Onu *araştırmaların* için öylece kullanabileceğini sanıyorsun demek..."

"Bayan Ferrars, lütfen sakin olun..."

"Bana sakin olmamı söyleme!" Ona burada neler yaptıklarını, nasıl testlere tabi tutup, bir denek gibi davrandıklarını hayal bile edemiyorum.

Ona *işkence ediyorlar.*

Castle "Bu odaya böyle ters bir tepki vereceğinizi beklemezdim..." diyor. Bir sohbet havası oluşturmak istiyor. Mantıklı, hatta karizmatik görünmeye çalışıyor. O an dışarıdan nasıl göründüğümü merak ediyorum. Benden korkup korkmadığını. "Omega Noktası'nda yaptığımız araştırmaların önemini anladığınızı sanıyordum," diyor. "Bu araştırmalar olmadan kökenlerimizi anlamayı nasıl bekleyebiliriz?"

"Canını yakıyorsunuz. Onu *öldürüyorsunuz*! Ona ne yaptığınızı..."

"Kendi rızası olmayan hiçbir şey yapmadım." Castle'ın sesi, dudakları gergin ve sabrının giderek tükendiğini hissedebiliyorum. "Bayan Ferrars, onu kendi kişisel deneylerime alet ettiğimi ima ediyorsanız, size durumu daha iyi irdelemenizi öneririm." Son hecelerine fazlaca vurgu yapıyor; fazla ateşli tellaffuz ediyor ve o an daha önce onu hiç öfkeli görmediğimi fark ediyorum.

Castle sözlerini "Burada zor bir dönem geçirdiğinizi biliyorum," diye sürdürüyor. "Bir grubun parçası olmaya alışık olmadığınızı da biliyorum ve nasıl bir geçmişiniz olabileceğini anlamak için çabaladım; buraya uyum sağlamanıza yardımcı olmaya çalıştım. Fakat çevrenize bir bakmanız gerek." Eliyle cam duvarlara ve onların gerisindeki insanlara işaret ediyor. "Hepimiz aynıyız. Aynı takım için çabalıyoruz! Adam'a kendime uygulamadığım hiçbir şey yapmadım. Sadece testlerle doğaüstü becerilerinin kaynağını anlamaya çalışıyoruz. Onu test etmezsek neler yapacağını kesin olarak bilemeyiz." Sesi bir iki oktav pesleşiyor. "Ve şu an davamıza katkı sağlayabilecek bir şeyi kazara keşfetmesini yıllarca bekleme lüksümüz yok."

Tuhaf.

Çünkü öfkem sanki canlı bir varlık.

Parmaklarıma dolanıyor, tutup Castle'ın yüzüne fırlatabilecekmişim gibi. Omurgama sarılıp mideme yerleştiğini, köklerini bacaklarımdan, kollarımdan, boynumdan geçirdiğini hissediyorum. Beni boğuyor. Beni boğuyor; çünkü serbest kalmaya, rahatlamaya ihtiyacı var. Hem de hemen.

Sözcükleri güçlükle çıkararak Castle'a "Sen..." diyorum; "Bizi *kullanıyorsun* –davanı başarıya ulaştırmak için üzerimizde deneyler yapıyorsun– ve Yeniden Kuruluş'tan daha iyi olduğunu sanıyorsun."

Castle "BAYAN FERRARS!" diye bağırıyor. Gözleri parlıyor, hem de çok. O an yeraltı tünelindeki herkesin bize baktığını fark ediyorum. Castle ellerini iki yanında yumruk yapmış, çenesini sıktığı da belli. Kenji'nin elini sırtımda hissediyorum ve hemen ardından ayağımın altındaki zemin sarsılıyor. Cam duvarlar titrerken Castle her şeyin ortasında dimdik, öfkeli ve gücenmiş halde duruyor ve onun müthiş ileri seviyedeki psikokinesisini anımsıyorum.

Nesneleri zihin gücüyle hareket ettirebildiğini.

Sağ elini avucu bana bakacak şekilde uzatmasıyla bir iki metre ötemde bile olmayan cam panel her an kırılacakmış gibi titremeye, zangırdamaya başlıyor ve nefes bile almadığımı fark ediyorum.

"Beni kızdırmak istemezsin." Castle'ın sesi gözlerine kıyasla hayli sakin çıkıyor. "Yöntemlerimle ilgili bir sorunun varsa iddialarını mantıklı bir şekilde belirtmenden memnun olurum. Benimle bu şekilde konuşmanı hoş göremem. Dünyamızın geleceğine dair endişelerimi kavrayamıyor olabilirsin ama kendi cehaletinin kusurunu bana yükleyemezsin!" Sağ elini indirmesiyle bükülmüş cam eski haline dönüyor.

"*Cehaletim* mi?" Yine derin derin solumaya başlıyorum. Elimle çevreme işaret ederek "Demek birini, bu *şeylere* maruz bırakmamı anlayamıyorum diye cahil olduğumu düşünüyorsun," diyorum. "Sence bu benim *cahil* olduğum anlamına mı geliyor?"

Kenji araya giriyor. "Hey Juliette, tamam, mesele yok..."

Castle "Götür onu," diyor. "Onu eğitim odasına geri götür." Kenji'ye mutsuz bir bakış atıyor. "Seninle bu konuyu daha sonra konuşacağız. Ne demeye getirdin onu buraya? Bunu görmeye hazır değil; *kendisini* zor zaptediyor."

Haklı.

Bununla başa çıkamıyorum. Makinelerin biplemelerinden, kafamın içindeki tiz çığlıklarından başka bir şey işitemiyor; Adam'ın ince bir şiltenin üzerinde yatan hareketsiz formundan başka bir şey göremiyorum. Kendimi Adam'ın neler yaşadığını, ne olduğunu anlamak uğruna nelere göğüs gerdiğini hayal etmekten alıkoyamıyor, bunun benim suçum olduğunu fark ediyorum.

Burada olması; tehlikede olması; Warner'ın onu öldürmek, Castle'ın ise üzerinde testler yapmak istemesi hep benim suçum.

Ben olmasam şimdi James'le yıkılmamış bir evde yaşıyor olurdu; emniyette ve rahat, yaşamına soktuğum kaostan uzak olacaktı.

Onu buraya ben getirdim. Bana dokunmasa bunların hiçbiri olmayacaktı. Sağlıklı ve zinde olacak, acı çekiyor olmayacaktı; saklanmayacak, yerin on beş metre altında tıkılı kalmayacaktı.

~~Benim suçum benim suçum benim benim suçum~~ hepsi benim suçum

Kendimi kaybediyorum.

Sanki içime dal parçaları doldurmuşlar da kaslarımı hareket ettirmemle tüm bedenim kırılıverecek. İçimdeki tüm suçluluk, öfke, hayal kırıklığı ve bastırılmış saldırganlık bir anda bir çıkış noktası bulup dizginlenmez hale geliyor. Enerji bana daha önce hiç tecrübe etmediğim bir canlılık hissettirerek içimde dolaşıyor ve düşünmeyi bile bir kenara bırakırken *bir şeyler* yapmam, *bir şeylere* dokunmam gerektiğini hissediyorum; parmaklarımı birleştirip dizlerimi büküyorum ve kolumu geriye atıp

yumruğumu
yere
vurup
zemini
deliyorum.

Dünya parmaklarımın altında çatlarken titreşimler benliğimin içinde yayılıp kafatasım zangırdayıp kalbim kaburgalarıma çarpan bir sarkaca dönüşene dek kemiklerimin içinde seke seke ilerliyor. Görüşüm kararıp bulanıklaşırken düzelsin diye defalarca gözlerimi kırpıştırsam da ayaklarımın altında açılan, zemini parçalayan ince bir çatlaktan başka bir şey göremiyorum. Aniden etrafımdaki her şey dengesini yitiriyor. Taş ağırlığımız altında çatırdarken, cam duvarlar takırdıyor, makineler sağa sola oynuyor, sular kaplarının içinde çalkalanıyor ve insanlar...

İnsanlar.

İnsanlar dehşet içinde donakalmışlar ve yüzlerindeki korku içimi yakıyor.

Geriye çekilip sağ yumruğumu göğsüme yaslıyor; kendime bir canavar olmadığımı, canavar olmayı istemediğimi insanların canını yakmak istemediğimi insanların canını yakmak istemediğimi *insanların canını yakmak istemediğimi*

kendime anımsatsam da işe yaramıyor.

Çünkü bu koca bir yalan.

Çünkü Adam'a yardım etmeye çalışırkenki halim doğal halimdi.

Etrafıma bakıyorum.

Sonra yere.

Ne yaptığıma.

Ve her şeyi yok edebilecek bir güce sahip olduğumu ilk kez anlıyorum.

SEKİZ

Castle ölü gibi yatıyor.

Çenesi açık. Kolları iki yanından sarkıyor; gözleri endişeden, şaşkınlıktan, biraz da korkudan fal taşı gibi açılmış ve dudakları oynasa da ses çıkaramıyor.

İçimden kendimi bir kayalıktan aşağı atmak geliyor.

Kenji koluma dokunuyor ve ona doğru yüzümü çevirmek istediğimde taş kesildiğimi fark ediyorum. Onun da Castle'ın da, Adam'ın da bana karşı iyi davranmakla hata ettiklerini; bunun sonunun iyiye varmayacağını; iyi davranılmayı hak etmediğimi; bir araçtan, bir silahtan, bir katilden başkası olmadığımı fark etmelerini hep beklemiştim. Fakat Kenji sağ yumruğumu son derece nazikçe eline alıyor. Yırtılmış eldivenimi tenime dokunmamaya özen göstererek çıkarıyor, elimin halini görünce nefesi kesliyor. Derim açılmış, oluk oluk kan akıyor ve parmaklarımı oynatamıyorum.

Acı içinde olduğumu fark ediyorum.

Yumduğum gözlerimin önünde şimşekler çakıyor ve uzuvlarımda yeni bir acı hızla yayılırken konuşamıyorum bile.

Nefesim kesliyor ve dünya

y o k o l u y o r.

DOKUZ

Ağzımda berbat bir tat var.

Gözlerimi açmayı başarıyorum ve açar açmaz sağ koluma dalga dalga yayılan cehennem azabını hissediyorum. Elime 5 parmağımı kımıldatamayacağım kadar çok, kat kat sargı bezi sarılmış ve bu yüzden minnettarım. Ağlayamayacak kadar bitkinim.

Gözlerimi kırpıştırıyorum.

Etrafıma bakmaya çalışsam da boynum kaskatı kesilmiş.

Parmaklar omzumu okşarken nefes vermek istediğimi fark ediyorum. Bir kez daha gözlerimi kırpıştırıyorum. Bir kızın bulanık yüzünü hayal meyal seçiyorum. Daha iyi görebilmek için başımı çevirip bir daha bir daha bir daha gözlerimi kırpıştırıyorum.

Kız "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye fısıldıyor.

Bulanıklığa doğru "İyiyim," desem de sanırım yalan söylüyorum. "Sen kimsin?"

Kız yumuşak bir sesle "Benim," diyor. Onu net göremesem de sesindeki şefkati hissediyorum. "Sonya."

Tabii ya.

Belki Sara da buradadır. Herhalde hastane kanadındayım.

"Ne oldu?" diye soruyorum. "Ne zamandır baygın haldeyim?"

Soruma yanıt vermeyince beni işittiğinden şüpheye düşüyorum. "Sonya?" Gözlerimi gözlerine dikmeye çalışıyorum. "Ne zamandır uyuyorum?" Sonya "Gerçekten hastaydın," diyor. "Bedeninin kendini toplaması için zamana ihtiyacın..."

"Ne kadar oldu?" Sesim artık bir fısıltı kadar kısık.

"Üç gün."

Saatte bir milyon kilometre hızla giden bir tren hayal edin. Şimdi de o trenin yüzünüze çarptığını.

Dimdik ayağa kalktığımda kusacağımı hissediyorum.

Neyse ki Sonya neye ihtiyacım olacağını önceden tahmin edecek kadar öngörülü. Midemin içindeki azıcık şeyi kovaya boşalttıktan sonra kostümümün yerini aldığını fark ettiğim bir tür hasta kıyafetinin yenine doğru öğürüyorum. Biri sıcak, ıslak bir bezi yüzüme sürüyor. Buhar öyle ılık ve rahatlatıcı ki acıyı odada bizimle birlikte bir başka kişinin olduğunu fark etmeyecek kadar uzun bir süre unutuyorum.

Sonya ve Sara tepemde ellerinde sıcak bezlerle dolaşıyor, bezleri çıplak kollarıma ve bacaklarıma sürüyor; beni teskin etmek için bana iyileşeceğimi, sadece dinlenmem gerektiğini, nihayet bir şeyler yiyebilecek kadar uzun süre bilinçli kaldığımı, endişelenmemin yersiz olduğunu çünkü endişelenecek bir şey olmadığını söylüyorlar.

Fakat sonra onlara daha dikkatlice bakıyorum.

İtinayla lateks eldivenler geçirilmiş ellerini fark ediyorum; koluma bağlanmış serumu fark ediyorum; nasıl da aceleyle ama temkinli yaklaştıklarını fark ediyorum ve sorunun ne olduğunu anlıyorum.

Şifacılar bana dokunamıyorlar.

Daha önce benim gibi bir sorunla baş etmek zorunda kalmamışlar.

Yaralar hep şifacılar tarafından iyileştirilir. Kırık kemikleri kaynatıyor, kurşun yaralarını onarıyor, iflas eden akciğerlere can veriyor ve en kötü kesikleri bile iyileştiriyorlar. Bunu biliyorum çünkü Omega Noktası'na geldiğimizde Adam'ın içeri bir sedyeyle taşınması gerekmişti. Üsten kaçmamızın ardından Warner ve adamları ona işkence etmişti ve bedeninde kalıcı hasarlar kalacağını düşünmüştüm. Fakat şimdi durumu mükemmel. Yenilenmiş gibi. Onu eski haline döndürmekeri için 1 gün yetti; sihir gibiydi.

Fakat beni iyi edecek sihirli ilaçlar yok.

Mucizeler de.

Sonya ve Sara benim bir tür şiddetli şok geçirdiğimi söylüyorlar. Bedenim kendi yetenekleriyle aşırı yüklenmiş ve kurtulabilmem bir mucizeymiş. Ayrıca, bedenim psikolojik hasarı büyük ölçüde giderecek kadar uzun süre baygın kaldığımı düşünseler de ben bundan o kadar da emin değilim. Bence o tür bir hasarın tamiri için bundan fazlası gerek. ~~Uzun zamandır~~

~~psikolojik açıdan hasar görüyorum.~~ Fakat en azından fiziksel acı katlanılabilir bir hale gelmiş. Tek hissettiğim kısa süreliğine görmezden gelebileceğim sabit bir zonklama.

Aklıma bir şey geliyor.

Onlara "Daha öncesinde..." diyorum. "Warner'ın işkence odalarında ve sonra Adam'ı kurtarmak için çelik kapıyı kırdığımda ben hiç... Bu hiç olmamıştı. Hiç yaralanmamıştım."

Sonya bana "Castle bize bundan bahsetti," diyor. "Fakat bir kapıyı ve duvarı kırıp geçmek yeri ikiye ayırmaktan epey farklı." Gülümsemeye çalışıyor. "Bunun daha önce yaptıklarından farklı olduğundan çok eminiz. Bu defaki çok daha kuvvetliydi; etkisini hepimiz hissettik. Aslen biz patlayıcıların havaya uçtuğunu sandık. Tüneller... neredeyse yıkılacaktı."

"Olamaz." Midem taş kesiliyor.

"Sorun yok." Sara beni teskin etmeye çalışıyor. "Gücünü tam zamanında geri çektin."

Nefes almakta güçlük çekiyorum.

Sonya "Bilemezdin..." diyor.

"Az kalsın... Az kalsın hepinizi öldürecektim."

Sonya başını iki yana sallıyor. "Sende müthiş bir güç var. Senin suçun değil. Neler yapabileceğini bilmiyordun."

"Sizi öldürebilirdim. Adam'ı öldürebilirdim. Ben..." Sağa sola bakınıyorum. "O burada mı? Adam burada mı?"

Kızlar bana bakıyor. Sonra da birbirlerine.

Birinin boğazını temizlediğini işitince ani bir hareketle sesin geldiği yöne dönüyorum.

Kenji köşeden çıkıyor. Yarım yamalak el sallayıp bana gözlerine yansımayan yılık bir gülümsemeyle bakıyor. Bana "Özür dilerim," diyor, "fakat onu buradan çıkarmak zorundaydık."

"Neden?" diye sorsam da alacağım yanıt beni korkutuyor.

Kenji gözlerine düşen saçları çekiyor. Sorumun üzerine biraz

düşünüyor. "Eh. Nerede başlasam?" Konuşurken parmaklarıyla sayı sayıyor. "Neler olduğunu öğrendikten sonra beni öldürmeye çalıştı; Castle'a ağzına geleni söyledi, hastane kanadından ayrılmaya ve hatta yemek yiyip uyumaya razı gelmedi ve..."

"Lütfen." Onu durduruyorum. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum. "Boş ver. Yapma. Yapamayacağım."

"Sen istedin."

"Nerede o?" Gözlerimi açıyorum. "İyi mi?"

Kenji ensesini ovuşturuyor. Gözlerini kaçırıyor. "İyi olacak."

"Onu görebilir miyim?"

Kenji iç çekiyor. Kızlara doğru dönüp "Hey, rica etsem biraz yalnız kalabilir miyiz?" demesiyle iki kız alelacele odadan çıkmaya hazırlanıyor.

Sara "Tabii," diyor.

Sonya "Sorun değil," diyor.

Sonra aynı anda "Sizi başbaşa bırakalım," diyorlar.

Ve gidiyorlar.

Kenji duvara yaslanmış sandalyelerden birini alıp yatağımın başına getiriyor. Bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslanıyor. Ellerini ensesinde kavuşturup bana bakıyor.

Şiltenin üzerinde onu daha iyi görmek için yer değiştiriyorum. "Mesele nedir?"

"Kent'le konuşmanız gerek."

"Ya." Yutkunuyorum. "Evet. Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Tabii."

"İyi." Başını sallıyor. Gözlerini kaçırıyor. Ayağını zemine hızlıca vuruyor.

Bir süre sonra "Ne?" diye soruyorum. "Bana anlatmadığın nedir?"

Kenji ayağını yere vurmayı kesse de gözlerime bakmıyor.

Sol elini ağzına götürüyor. Elini çekiyor. "Orada sıkı bir numara sergiledin."

Bir anda utanç duyuyorum. "Üzgünüm, Kenji. Çok üzgünüm. Böyle olacağını... bilemezdim."

Yüzüme bakmak için döndüğünde gözlerindeki bakış beni olduğum yere çiviliyor. Beni okumaya çalışıyor. Anlamaya. Bana güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalıştığını fark ediyorum. İçimdeki canavara dair söylentilerin gerçek olup olmadığını.

Ağzımdan fısıltıyla "Bunu daha önce hiç yapmamıştım..." sözleri çıkıveriyor. "Yemin ederim... Niyetim öyle bir şey yapmak değildi..."

"Emin misin?"

"Ne?"

"Bir soru sordum Juliette. Yerinde bir soru." Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. "Seni buraya getirdim çünkü Castle gelmeni istedi. Çünkü sana yardım edebileceğimizi, sana yaşayacak güvenli bir yer verebileceğimizi düşündü. Seni kendi çıkarları için kullanmak isteyen pisliklerden uzaklaştırmak için. Fakat buraya geldin geleli hiçbir şeye katılmak istemiyorsun. İnsanlarla konuşmuyorsun. Eğitiminde ilerleme kaydetmiyorsun. Uzun lafın kısası, hiçbir şey yapmıyorsun."

"Üzgünüm, gerçekten."

"Sonra Castle senin için endişelendiğini söylediğinde samimiyetine inandım. Senin uyum sağlamadığını, buraya alışmakta zorlandığını söyledi. İnsanların senin hakkında olumsuz şeyler işittiklerini ve sana yeterince kucak açmadıklarını. Ve bunun içim kendime kızıyorum ama haline üzülüyorum. Neyse Castle'a sana yardımcı olacağımı söyledim. Sorunlarını çözmene yardımcı olmak için kahrolası programımı sil baştan değiştirdim. Çünkü bence sen biraz yanlış anlaşılan iyi bir

kızsın. Çünkü Castle tanıdığım en iyi insan ve ona yardımcı olmak istiyorum."

Kalbim öyle hızlı çarpıyor ki kanamadığına şaşıyorum.

Kenji "Bu yüzden şunu merak ediyorum..." diyor. Dizinin üzerindeki ayağını indiriyor. Öne eğiliyor. Dirseklerini uyluklarına yaslıyor. "Tüm bunların bir *tesadüf* olması mümkün mü? Demek istediğim kendimi seninle çalışıyor bulmam bir tür müthiş *tesadüf* mü? Ya benim o odaya girme izni olan sayılı insanlardan biri olmam? Seni araştırma laboratuvarlarına götürmem için beni tehdit edip yıldırman da bir tesadüf mü? Sonra senin nasılsa, kazara, tesadüfen, bilmeden yere bir yumruk atıp bu yeri bizi duvarların çökeceğinden endişe ettirecek kadar şiddetle sarsman da mı bir tesadüf?" Gözlerini bana sertçe dikiyor. "Yaptığın şeyi birkaç saniye daha sürdürecek olsan bu yerin çökeceği de mi bir tesadüf?"

Gözlerim korkuyla, suçlulukla, kocaman açılıyor.

Kenji arkasına yaslanıyor. Gözlerini aşağı dikiyor. 2 parmağını dudaklarına bastırıyor.

"Gerçekten burada olmak istiyor musun?" diye soruyor. "Yoksa sadece burayı içerden çökertmek mi istiyorsun?"

"Ne?" Şaşkınlıktan dilim tutuluyor. "Hayır..."

"Çünkü ya ne yaptığını *gayet* iyi biliyorsun –ve görünmeye çalıştığından daha sinsisin– ya da ne yaptığın hakkında *hiçbir* fikrin yok ve sadece gerçekten şanssız birisin. Henüz karar veremedim."

"Kenji, yemin ederim, ben asla ama asla..." Gözlerimi kırpıştırarak bana her an boşanacak gibi gelen gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyorum. Bu duygu, masumiyetini nasıl ispatlayacağımı bilememek kolumu kanadımı kırıyor. Tüm hayatım sanki bir film gibi başa sarılıp duruyor; insanları tehlikeli olmadığıma, asla birine zarar vermek istemediğime, niyetimin her şeyin bu hale gelmesi olmadığına ikna etmeye çalışıyorum. Kötü biri olmadığıma.

~~Fakat anlaşılan bu hiç işe yaramıyor.~~

"Çok üzgünüm..." Nefesim kesiliyor ve şimdi gözyaşlarım akmasınlar diye yalvarsam da bana kulak asmayıp sel oluyor. Farklı olmak, daha iyi, *iyi biri* olmak için çok çaba harcasam da elime geçen her şeyimi tekrar tekrar kaybetmek oldu ve ona yanıldığını nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

~~Çünkü haklı olabilir.~~

Öfkeli olduğumun farkındaydım. Castle'ın canını yakmak istediğimin, ona olacakları umursamadığımın farkındaydım. O an duyduğum öfkeyle canını acıtmayı gerçekten düşünmüştüm. Kenji beni tutmasa neler yapardım, bilmiyorum. Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Gücümün nelere yeteceğini bile anlamıyorum.

Kaç kez, ~~bir sesin kulağıma fısıldadığını işitiyorum;~~ kaç kez him olduğun için özür dileyeceksin?

Kenji'nin iç çektiğini işitiyorum. Oturduğu yerde kımıldanıyor. Gözlerimi kaldırmaya cesaretim olmasa da hararetle yanaklarımı siliyor, gözlerimden akan yaşların kesilmesi için yalvarıyorum.

"Bunu sormam gerekiyordu Juliette." Kenji'nin sesi huzursuz çıkıyor. "Ağladığın için üzgünüm ama bu soruyu sorduğum için değilim. Senin emniyetini durmadan düşünmek benim işim ve bu, konuya mümkün olan her açıdan bakmam gerektiği demek oluyor. Kimse henüz neler yapabildiğini bilmiyor. Sen bile. Fakat sen, yapabildiklerin çok da önemli şeyler değilmiş gibi davranmaya çalışıyorsun ve bu da hiçbir fayda getirmiyor. Tehlikeli değilmişsin gibi davranmaya çalışmayı bırakmalısın."

Hızla başımı kaldırıyorum. "Fakat değilim... Kimsenin canını acıtmaya çalışmıyorum."

Kenji ayağa kalkıp "Bunun bir önemi yok," diyor. "İyi niyet harika bir şeydir ama gerçekleri değiştirmez. Sen *tehlikesin.* Kahretsin, sen *korkunç* derecede tehlikelisin. Benden ve buradaki diğer herkesten daha tehlikelisin. Bu yüzden benden bu gerçek –özünde– bizim için bir tehdit oluşturmuyormuş gibi davranmamı isteme. Burada kalacaksan becerilerini nasıl kontrol edeceğini, onları nasıl dizginleyeceğini öğrenmelisin. Kim olduğun gerçeğiyle yüzleşmeli ve bu gerçekle nasıl yaşayacağını öğrenmelisin. Tıpkı geri kalanımız gibi."

Kapı üç kez çalıyor.

Kenji hâlâ bana bakıyor. Bekliyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Tam Sonya ve Sara odaya geri dönerlerken Kenji "Ayrıca senin ve Kent'in şu melankolik hallerinizden en kısa sürede sıyrılmanız gerekiyor," diye ekliyor. "Sorunlarınızla uğraşacak halim de, niyetim de yok. Bazen size takılmak hoşuma gidiyor çünkü, eh, kabul edelim ki," omuz silkiyor, "dünya cehenneme dönüyor ve vurulup öleceksem en azından gülmenin nasıl bir şey olduğunu unutmadan ölmek isterim. Fakat bu beni senin soytarın da, bebek bakıcın da yapmaz. Nihayetinde Kent'le olan ilişkinizin yürüyüp yürümediği umurumda bile değil. Burada ilgilenmemiz gereken bir sürü mesele var ve içlerinde sizin aşk hayatınız yok." Duraksıyor. "Anlaşıldı mı?"

Konuşabileceğimden emin olamadığımdan başımı sallıyorum.

"Bizimle misin öyleyse?" diyor.

Başımı sallıyorum.

"Bunu içten söylemeni istiyorum. Bizimleysen, tüm benliğinle bizimlesindir. Kendine acımak falan yok artık. Bütün gün eğitim odasında oturup metal bir boruyu kıramıyorsun diye ağlamak da yok."

"Bunu nereden bili..."

"*Bizimle misin?*"

Ona "Sizinleyim," diyorum. "Sizinleyim. Söz veriyorum."

Derin bir nefes alıyor. Elini saçlarında gezdiriyor. "İyi. Yarın sabah 6'da benimle yemek salonunun önünde buluş."

"Fakat elim..."

Elini umursamazda sallıyor. "Elinin hiçbir şeyi yok. İyileşeceksin. Bir kırığın bile yok. Elinin eklemlerini zedeledin, beyninin kayışları biraz sıyrıldı ve üç gündür uyuyorsun. Ben buna yaralanma demezdim. Benim için bu lanet bir tatil." Durup biraz düşünüyor. "Ben en son *tatile* çıkalı ne kadar zaman olduğunu biliyor musun? Üstelik..."

Sözünü kesiyorum. "Fakat eğitim yapmayacak mıyız? Elim sargılar içindeyken hiçbir şey yapamam, öyle değil mi?"

"Güven bana." Kenji başını yana yatırıyor. "İyi olacaksın. Bu... biraz farklı olacak."

Gözlerimi ona dikiyorum. Bekliyorum.

Kenji "Bunu Omega Noktası'ndaki resmi karşılaman olarak görebilirsin," diyor.

"Fakat..."

"Yarın. Sabah altıda."

Bir soru daha sormak için ağzımı açsam da Kenji parmağını dudaklarıma bastırıp iki parmağıyla bana selam çakıyor ve Sonya ve Sara yatağıma yaklaşırlarken çıkışa doğru yürüyor.

Kenji'nin ikisine başıyla veda edişini, bir ayağı üzerinde dönüp uzun adımlarla kapıdan çıkışını izliyorum.

Sabah altı.

ON BİR

Duvardaki saate bakınca öğleden sonra ikiyi gösterdiğini fark ediyorum.

Bu da sabah altıya daha 16 saat olduğu demek.

Saatlerce vakit öldürmem gerektiği demek.

Giyinmem gerektiği demek.

Çünkü buradan çıkmam gerek.

Ve gerçekten Adam'la konuşmam gerek.

"Juliette?"

Kafamın içinden çıkıp şimdiki zamana döndüğümde Sonya ve Sara'nın gözlerini üzerime diktiklerini görüyorum. "İstediğin bir şey varsa getirelim mi?" diye soruyorlar. "Kendini yataktan çıkacak kadar iyi hissediyor musun?"

Fakat bir birinin bir diğerinin gözlerine bakıyorum ve sorularına yanıt vermek yerine ruhuma oturan, felç edici bir utançla farklı bir halime bürünüyorum. Bedenini katlayıp kimsenin bulamayacağı bir şekilde ortadan kaybolmak isteyen korkmuş, küçük kıza.

Durmadan konuşuyorum. "Üzgünüm, çok üzgünüm, olup

biten her şey için, tüm bunlar için, başınıza açtığım dertler için, verdiğim zarar için, gerçekten, çok, çok üzgünüm..."

Ara vermeden konuştuğumu işitiyor, kendimi durduramıyorum.

Sanki beynimdeki bir düğme kırılmış ya da beni her şey için, varlığım için, elimdekilerden fazlasını istediğim için özür dilemeye zorlayan bir hastalık kapmışım. Ve kendimi durduramıyorum.

Benim işim bu.

Hep özür diliyorum. Sonsuza dek özür dileyeceğim. Kim olduğum için, olduğum şey olmayı seçmediğim için, içine doğduğum bu beden için, istemediğim bu DNA için, bundan başka biri olamadığım için. 17 yıl boyunca farklı olmaya çalıştım. Her gün. Başkaları için bir başkası olmaya.

Ve anlaşılan bunun hiçbir önemi yok.

Neden sonra benimle konuştuklarını fark ediyorum.

"Özür dilenecek bir şey yok..."

"Lütfen, sorun yok..."

İkisi de benimle konuşmaya çalışıyor ama Sara daha yakınımda.

Cesaretimi toplayıp gözlerine baktığımda nasıl da şefkatle baktıklarını görüp şaşırıyorum. Nazik, yeşil, gülümsemekten kısılmış gözler. Sara yatağımın sağ tarafına oturuyor. Lateks eldiveniyle çıplak koluma hafifçe, korkmadan vuruyor. Hiç çekinmeden. Sonya hemen yanında, bana endişeyle, benim için üzülüyormuş gibi bakıyor ama bir şey dikkatimi dağıttığından bakışları üzerine düşünecek vaktim olmuyor. Odaya dolan yasemin kokusu burnuma geliyor; tıpkı buraya ilk adım attığımda olduğu gibi. Omega Noktası'na ilk gelişimizdi. Adam yaralı, ölmek üzereydi.

Ölümün kıyısındaydı ve hayatını kurtardılar. Karşımda duran bu iki kız. Onun hayatını kurtardılar ve 2 haftadır onlarla aynı yerde kalıyorum; işte o an nasıl da bencilce davrandığımı fark ediyorum.

Bu yüzden farklı iki sözcüğü dillendirmeye karar veriyorum.

"Sağ olun," diye fısıldıyorum.

Kızarmaya başladığımı hissediyorum ve konu sözcükler, hisler olduğunda hiç de rahat davranamadığımı fark ediyorum. Havadan sudan konuşmakta, kendimi iyi ifade etmekte, gergin anları boş laflarla geçiştirmekte ne kadar yetersiz olduğuma şaşıyorum. Dağarcığımda cümlelerin başlarına ve sonlarına koyacak "Hım", "ya" gibi sözcükler; eksiltiler yok. Bir fiil, zarf, niteleyici nasıl olunur, bilmiyorum. Tepeden tırnağa bir isimim ben.

Beynim insanlarla mekânlarla nesnelerle fikirlerle öyle dolu ki içinden nasıl çıkacağımı, çıkıp da nasıl bir sohbet açacağımı bilmiyorum.

Güvenmek istiyorum ama bu beni korkutuyor.

Fakat sonra aklıma Castle'la, Kenji'ye verdiğim sözler; Adam için duyduğum endişe geliyor. Sanırım risk almam gerek. Belki de 1 –ya da 2– arkadaş edinmeye çalışmalıyım. Aklıma bir kızla arkadaşlık etmenin ne harika bir şey olacağı geliyor. Bir kız, tıpkı benim gibi.

Öyle bir arkadaşım hiç olmamıştı.

Böylece, Sonya ve Sara bana gülümseyip "yardım etmekten memnun olduklarını", "ne zaman istersem" kendilerini burada bulabileceğimi ve "biriyle konuşmak istersem yanlarına gelebileceğimi" söylediklerinde onlara "bundan memnuniyet duyacağımı" söylüyorum.

Onlara buna minnettar olacağımı söylüyorum.

Konuşacak bir arkadaşım olmasından memnun olacağımı.

Belki bir ara.

ON İKİ

Sara bana "Hadi sana kostümünü giydirelim," diyor.

Burada, aşağıda, hava soğuk ve çoğu zaman rutubetli; kış rüzgârları durmadan esip kırbaçlarıyla binayı çevreleyen her şeye boyun eğdiriyorlar. Kostümümün içinde bile ayazı hissediyorum; özellikle de sabah; özellikle de şu an. Sonya ve Sara hasta giysisini üzerimden çıkarıp bana her zamanki üniformamı giydirmeye çalışırlarken tenimin altına ürpertiler yayılıyor. Ancak fermuarı çekmelerinin ardından kumaş beden ısıma tepki vermeye başlıyor. Fakat çok uzun süre yatakta kaldığımdan öyle zayıf düştüm ki dik durmakta güçlük çekiyorum.

Sara'ya üçüncü kez "Gerçekten tekerlekli sandalyeye ihtiyacım yok," diyorum. Kekeleyerek "Sağ olun, gerçekten, çok düşüncelisiniz," diyorum, "fakat kan bacaklarıma yürüsün istiyorum. Ayakta güçlü durmam gerekiyor." Güçlü olmam şart.

Castle ve Adam odamda beni bekliyorlar.

Sonya bana ben Kenji'yle konuşurken Sara'yla ikisinin Castle'a uyandığımı haber vermeye gittiklerini söyledi. Ve işte. Şimdi oradalar. Beni bekliyorlar. Sonya ve Sara'yla paylaştığım odada. Ve az sonra olacaklar beni öyle korkutuyor ki kendi

odama nasıl gideceğimi unutabilirim. Çünkü az sonra iyi şeyler işitmeyeceğimden adım gibi eminim.

Sara "Odana tek başına yürüyemezsin," diyor. "Ayakta zor duruyorsun ve..."

Israrla "Ben iyiyim," diyorum. Gülümsemeye çalışıyorum. "Gerçekten, duvar dibinden gittiğim sürece bir şey olmaz. Biraz hareket eder etmez normale döneceğimden eminim."

Sonya ve Sara önce birbirlerine bakıp sonra yüzümü süzüyorlar. Aynı anda "Elin nasıl?" diye soruyorlar.

Onlara "İyi," derken bu kez daha samimiyim. "Acısı epey dindi. Gerçekten. Çok sağ olun."

Kesikler neredeyse iyileşti ve artık parmaklarımı oynatabiliyorum. Parmak boğumlarıma sardıkları yeni, öncekine göre daha ince sargıyı inceliyorum. Kızlar bana hasarın çoğunun içerde olduğunu anlatıyorlar; anlaşılan bedenimin içinde ~~lanetim~~ "yeteneğim" hangi görünmez kemikten kaynaklanıyorsa onu incitmiştim.

Sara başını iki yana sallayıp "Peki. Haydi gidelim," diyor. "Odana kadar geçireceğiz seni."

"Hayır, lütfen, tek başıma idare ederim." İtiraz etmeye çalışsam da kollarımı kavrıyorlar bile, direnemeyecek kadar halsizim. "Buna gerek yok."

Aynı anda "Gülünç oluyorsun," diyorlar.

"Size dert çıkarmak istemiyorum."

Bir kez daha aynı anda "Gülünç oluyorsun," diyorlar.

"Ben... Benim gerçekten..." Fakat göz açıp kapayana kadar beni koridora sokuyorlar ve aksayarak yanlarında yürümeye başlıyorum. Onlara "Yemin ederim ki iyiyim," diyorum. "Gerçekten."

Sonya ve Sara birbirlerine anlamlı bir bakış atıp bana gülümsüyorlar; gülümsemeleri şefkatten yoksun olmasa da koridorlarda ilerlerken aramızda huzursuz bir sessizlik var. Yanı-

mızdan geçen insanlar olduğunu fark edince başımı eğiyorum. Yol açtığım hasar hakkında kim bilir neler duydular? Benimle ilgili en kötü korkularını haklı çıkardığımdan eminim.

Sara sessizce "Seni tanımadıklarından korkuyorlar," diyor.

Sonya "Gerçekten..." diye ekliyor. "Biz seni çok az tanısak da müthiş biri olduğunu düşünüyoruz."

Kıpkırmızı kesilirken neden utancımın bana hep damarlarımda buzlu su geziyormuş hissi verdiğini düşünüyorum. Tenim iyice ısınırken iç organlarım donuyor gibi.

~~Bundan~~ *nefret* ediyorum.

~~Bu duygudan~~ *nefret* ediyorum.

Sonya ve Sara aniden duruyorlar. Aynı anda "İşte geldik," diyorlar.

Başımı kaldırınca yatak odamızın kapısı önünde durduğumuzu fark ediyorum. İkisinin kollarından kurtulmaya çalışsam da bana engel oluyor, içeri sağ salim girdiğimden emin olana dek yanımda kalmak için ısrar ediyorlar.

Ben de yanlarında kalıyorum.

Ve başka ne yapacağımı bilmediğinden kendi odamın kapısını çalıyorum.

Bir kez.

İki kez.

Kaderin yanıt vermesi için birkaç saniye beklerken Sonya ve Sara'nın yanımdaki varlıklarını iliklerime kadar hissediyorum. Bana yüreklendirici, canlandırıcı, destekleyici gülümsemelerle bakıyorlar. Güçlerini bana ödünç vermeye çalışıyorlar, çünkü az sonra yüzleşeceklerimin beni mutlu etmeyeceğini biliyorlar.

Ve bu düşünce beni sevindiriyor.

Kısacık bir süre de olsa.

Çünkü içimden insanın dostları olması işte böyle bir şey olmalı diye geçiriyorum.

"Bayan Ferrars."

Castle kapıyı ancak yüzünü görebileceğim kadar aralıyor. Başını bana doğru sallıyor. Önce yaralı elime sonra yeniden yüzüme bakıyor. Kendi kendine konuşurmuş gibi "Çok iyi," diyor. "Iyi, iyi. Sizi daha iyi gördüğüme memnun oldum."

Güçbelâ "Evet," diyebiliyorum. "Ben te–teşekkür ederim, ben..."

Castle Sonya ve Sara'ya "Kızlar..." diyor. "Yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Buradan sonrası bana ait."

İki kardeş başlarını sallıyor. Gitmeden önce kolumu sıkmalarıyla sağa sola yalpalıyorum ve dengemi sağlamam bir iki saniye alıyor. Bana uzanmaya çalışırlarken onlara "Ben iyiyim," diyorum. "İyi olacağım."

Bir kez daha başlarını sallıyorlar. Belli belirsiz el sallayıp gidiyorlar.

Castle bana "İçeri geçin," diyor.

Ve peşinden gidiyorum.

ON ÜÇ

Duvarın bir yanında 1 ranza.

Diğer yanında 1 tekli yatak.

Oda bundan ibaret.

Bundan, bir de tekli yatağımda dirseklerini dizlerinin üzerine yaslamış ve yüzünü elleri arasına almış Adam'dan. Castle kapıyı arkamızdan kapatırken Adam afallıyor. Hızla ayaklanıyor.

Yüzüme bakmadan, tüm bedenime bakarak "Juliette," diyor. Gözleri hâlâ tek parça olduğumdan; kollarım, bacaklarım ve diğer uzuvlarımın yerinde olup olmadığından emin olmak için bedenimde geziyor. Ancak göz göze geldiğimizde yüzümün yerini buluyor; gözlerinin mavi denizine adım atıp, içine dalıyor, boğuluyorum. Biri ciğerlerime bir yumruk indirmiş gibi oksijenimin kaçıp gittiğini hissediyorum.

"Lütfen oturun Bayan Ferrars." Castle; Sonya'nın yattığı, Adam'ın oturduğu yatağın karşısındaki alt ranzaya işaret ediyor. Yavaş hareketlerle ona yaklaşıyor; baş dönmemi ve bulantımı belli etmemeye çalışıyorum. Göğsüm hızla inip kalkıyor. Ellerimi kucağıma koyuyorum.

Adam'ın odadaki varlığını göğsüme baskı yapan gerçek bir ağırlık gibi hissetsem de özenle sarılmış yeni bandajımı –sağ elimin boğumlarına sıkıca sarılmış gazlı bezi– incelemeyi tercih ediyorum. Çünkü başımı kaldırıp ona bakamayacak kadar korkağım. Yanına gitmekten, beni kollarına almasından, beni hayatımda tattığım nadir mutluluk anlarına yeniden taşımasından daha çok hiçbir şey istemesem de içimi kemiren, iç organlarımı tırmalayan, bana bir şeylerin yanlış gittiğini ve muhtemelen olduğum yerde durmamın en iyisi olacağını söyleyen bir şey var.

Castle yatak ve ranza arasındaki boşlukta, Adam'la benim aramızda dikiliyor. Gözlerini duvara dikmiş, ellerini sırtında kavuşturmuş. Alçak sesle "Tavrınız beni büyük, büyük bir hayal kırıklığına uğrattı Bayan Ferrars," diyor.

Yakıcı, korkunç bir utanç boynumdan yukarı yürüyüp başımı yeniden eğiyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Castle derin bir nefes alıyor. Nefesini yavaşça veriyor. "Sana karşı dürüst olmam gerek," diyor. "Ve olanları tartışmaya henüz hazır olmadığımı itiraf etmem. Fakat canım hâlâ konuyu sakin kafayla konuşamayacak kadar sıkkın. Yaptıklarınız... çocukçaydı. Bencilce. *Düşüncesizce!* Yol açtığınız hasar, o odayı planlamaya ve inşa etmeye ne uzun yıllar harcandığını size anlatamam bile..."

Kendisini toplayıp sertçe yutkunuyor.

Sakince "Bu meseleyi bir başka zaman konuşuruz. Belki başbaşa. Fakat bugün burada olmamın nedeni Bay Kent'in beni çağırmış olması."

Başımı kaldırıp bakıyorum. Castle'a. Adam'a.

Adam'ın odadan kaçmak ister gibi bir hali var.

Daha fazla bekleyemeyeceğime karar veriyorum. "Onunla

ilgili bir şey öğrendiniz..." diyorum ve bu bir sorudan çok apaçık bir gerçeklik. Her şey açık. Adam'ın Castle'ı benimle konuşsun diye buraya çağırmasının başka bir nedeni olamaz.

Korkunç bir şey oldu. Korkunç bir şey olmak üzere.

Bunu hissedebiliyorum.

Şimdi Adam bana bakıyor, gözlerini kırpmadan, ellerini uyluklarına bastırarak. Gergin; korkmuş bir hali var. Ben de ona aynı şekilde bakmaktan öte ne yapacağımı bilmiyorum. Onu nasıl teskin edebileceğimi bilmiyorum. Şu an nasıl gülümseyeceğimi bile bilmiyorum. Bir başkasının öyküsüne sıkışıp kalmışım. Bir başkasının sonu mutsuz biten öyküsüne.

Castle bir kez, yavaşça başını sallıyor.

"Evet. Evet, Bay Kent'in yeteneğinin şaşırtıcı doğasını keşfettik," diyor. Adam'ı daha iyi görebileceğim bir şekilde duvarın kenarına gidip sırtını yaslıyor. "Artık size neden dokunabildiğini anladığımızı sanıyoruz Bayan Ferrars."

Adam sırtını çevirip yumruğunu ağzına bastırıyor. Bana elleri titriyor gibi gelse de benden iyi durumda. Çünkü benim iç organlarım çığlıklar atıyor, kafam alev alev yanıyor ve panik boğazımı düğümleyip beni boğuyor. Kötü haberi ulağına iade edemezsiniz.

"Nedenmiş?" Gözlerimi zemine dikip taşları, sağlam ve çatlak olanları sayıyorum.

1

2, 3, 4

1

2, 3, 4

1

2, 3, 4

Castle bana "Onda...etkisizleştirme gücü var," diyor.

5, 6, 7, 8 milyon kez gözlerimi kırpıştırıyorum; şaşkınım.

Tüm rakamlarım yere düşüyor; kimi toplanıyor, kimi çıkarılıyor, kimi çarpılıp bölünüyor. Ona "Ne?" diyorum.

Bu haber yanlış. Bu haber hiç de korkunç değil.

Castle "Aslen, bu bulguya ulaşmamız epey tesadüfi oldu," açıklamasını yapıyor. "Önceki testlerimizde şansımız pek de yaver gitmemişti. Fakat sonra bir gün bir eğitim egzersizleri sırasında Bay Kent dikkatimi kendisine çekmek istedi. Omzuma dokundu."

Bekle bakalım bundan ne çıkacak Juliette.

Castle "Ve...aniden," deyip bir nefes alıyor, "gücümü kullanamaz oldum. Sanki bedenimin içinde bir kablo kesilmişti. Bunu hemen hissettim. Dikkatimi çekmek istiyordu ve ilgimi kendisine odaklamaya çalışırken istemeden beni işlemez hale getirdi. Bu daha önce şahit olduğum hiçbir şeye benzemiyordu." Başını iki yana sallıyor. "Bir süredir yeteneğini istemli bir şekilde kullanıp kullanamayacağını araştırıyoruz. Ve..." Castle heyecanla "*yansıtma* yapıp yapamayacağını görmek istiyoruz," diye ekliyor. "Bakın, Bay Kent'in tenle temas etmesi gerekmiyor. Koluma dokunduğunda üzerimde spor ceketim vardı. Bu da onun o esnada az da olsa yansıtma yaptığı anlamına geliyor. Ve biraz çalışmayla yeteneğini daha geniş bir yüzey alanına yayabileceğine inanıyorum."

Söylediklerinden bir anlam çıkaramıyorum.

Adam'ın gözlerine bakıyorum; bunları bana kendisinin anlatmasını istiyorum ama başını kaldırıp bana bakmıyor. O konuşmuyor, ben de işittiklerimi anlamıyorum. Fakat bu bana kötü bir haber gibi gelmiyor. Aslında epey iyi bir haber gibi ve bu yüzden doğru olamaz. Castle'a doğru dönüyorum. "Yani Adam birinin gücünü –*yeteneğini* ya da her neyse işte onu– öylece etkisiz hale getirebiliyor, bir düğmeye basar gibi kapatabiliyor mu?"

"Anlaşılan öyle, evet."

"Bunu bir başkasının üzerinde test ettiniz mi?"

Castle gücenmiş gibi. "Elbette ettik. Omega Noktası'nda yeteneği olan herkesin üzerinde denedik bunu."

Fakat aklıma yatmayan bir şey var.

"Ya buraya ilk geldiğinde?" diyorum. "Yaralandığında? Kızlar onu iyileştirebildiklerinde? Adam neden onların yeteneklerini etkisiz hale getirmedi?"

"Ha." Castle başını sallıyor. Boğazını temizliyor. "Evet. Zekice bir soru Bayan Ferrars." Odada bir aşağı bir yukarı yürüyor. "İşte bu... açıklamanın çetrefilli hale geldiği nokta. Epey bir çalışmanın ardından becerisinin bir tür...*savunma* mekanizması olduğu sonucuna varabildik. Henüz nasıl kontrol edeceğini bilmediği bir mekanizma. Bay Kent'in ömrü boyunca otomatik pilotta olmuş ve sadece başka doğaüstü becerileri etkisiz kılmak için harekete geçmiş bir şey bu. Bir risk söz konusu olduğunda, Bay Kent herhangi bir şekilde tehlikedeyse, bedeninin kırmızı alarma geçtiği durumlarda, tehdit altında veya yaralanma riskiyle karşı karşıya geldiğinde yeteneği kendiliğinden devreye giriyormuş."

Castle susuyor. Bana bakıyor. Hem de ne bakış.

"Örneğin ilk karşılaşmamızda Bay Kent bir askerdi; tetikte ve çevresinden gelecek tehlikelere karşı her an hazırlıklıydı. Hep tehlike altında olduğundan sürekli olarak *electricum* halindeydi. Bu, enerjimizin 'faal' durumda olduğunu ifade etmek için kullandığımız bir terimdir." Castle ellerini spor ceketinin ceplerine sokuyor. "Bir dizi testle Bay Kent'in *electricum* halindeyken vücut ısısının normalden yalnızca birkaç derece yükseldiğini ispatladık. Artan vücut ısısı *electricum* halini sürdürmek için her zamankinden daha fazla enerji harcadığını gösteriyor. Ve kısacası bu sürekli çaba onu bitkin düşürüyor.

Savunmasını, bağışıklık sitemini, öz denetimini zayıflatıyor."

Artan vücut ısısı.

Adam'la birlikteyken teninin hep sıcak olmasının nedeni buymuş. Benim yanımdayken gergin olmasının da. Yeteneği benim yeteneğimle mücadele etmeye çalışıyormuş. Enerjisi benim enerjimi *dağıtmaya* çalışıyormuş.

Bu da onu *bitkin düşürüyor. Savunmasını zayıflatıyor.*

Ah.

Tanrım.

Castle "Bay Kent'le olan fiziksel ilişkiniz," diyor, "aslen beni ilgilendirmez. Fakat yeteneklerinizin son derece eşsiz doğasından dolayı bu ilişki sadece bilimsel bir açıdan ilgimi çokça cezbediyor. Fakat bu yeni gelişmeler hiç şüphesiz beni büyülese de bunlardan hiç mi hiç haz almadığımı bilmelisiniz Bayan Ferrars. Karakterimden hoşlanmadığınızı açıkça belli ettiniz ama çektiğiniz sıkıntılardan asla keyif almayacağıma da inanmanız gerek."

Sıkıntılarım.

Sıkıntılarım her zamanki bu sohbete geç teşrif ettiler; ah o düşüncesiz canavarlar. "Lütfen," diye fısıldıyorum. "Lütfen bana sorunun nerede olduğunu söyle. Bir sorun var, değil mi? Ters giden bir şeyler var." Adam'a bakıyorum ama gözlerini kaçırıyor; duvara bakıyor, yüzüm hariç her yere. Dikkatini çekmek için ayağa kalktığımı fark ediyorum. "Adam? Biliyor musun? Onun neden bahsettiğini biliyor musun? *Lütfen...*"

Castle hemen "Bayan Ferrars..." diyor. "Yalvarırım oturun. Sizin için zor bir durum olduğunu biliyorum ama lafımı bitirmeme izin vermelisiniz. Bay Kent'ten ben her şeyi anlatana dek konuşmamasını istedim. Birinin yeni gelişmeleri açık ve mantıklı bir şekilde aktarması gerek ve korkarım kendisi bunu yapabilecek durumda değil."

Kendimi yeniden yataga bırakıyorum.

Castle bir nefes veriyor. "Az önce çok ilginç bir noktaya değindiniz; Bay Kent'in buraya geldiğinde şifacı ikizlerimizle nasıl etkileşime girebildiği konusuna. Fakat onlarda durum farklıydı. Bay Kent zayıf düşmüştü; yardıma ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Bedeni o tür bir tıbbi bakımı reddedemedi; daha doğrusu reddetmedi. Kırılgan bir halde olduğundan istese de kendini savunamazdı. Kalan son enerjisi buraya getirildiğinde tükenmişti. Kendini emniyette hissediyor, yardım bekliyordu; bedeni tehlikeden uzak olduğundan korkmuyor, bir savunma stratejisine hazırlanmıyordu."

Castle başını yukarı kaldırıyor. Gözlerimin içine bakıyor.

"Bay Kent sizinle de *bir süredir* benzer bir sorun yaşamaya başladı."

"Ne?" Nefesim kesiliyor.

"Korkarım henüz yeteneklerini nasıl kullanacağını bilmiyor. Üzerinde çalışarak bunun üstesinden gelmeyi ümit ediyoruz ama çok vakit alacak, ayrıca bolca enerji ve odaklanma gerektirecek."

Ağzımdan panik dolu "Ne demek istiyorsunuz?" sorusu çıkıveriyor. "*Bir süredir* benimle benzer bir sorun yaşadığı da ne demek oluyor?"

Castle kısa bir nefes alıyor. "Anlaşılan sizinle birlikteyken en zayıf halinde oluyor. Yanınızda ne kadar uzun süre kalırsa tehdit altında olduğu hissi o kadar azalıyor. Ve... siz birbirinize daha da yaklaştıkça..." Castle huzursuzca "Bedeninin üzerindeki kontrolü azalıyor," diyor. "Yanınızdayken çok rahat, çok kırılgan oluyor. Böylece savunmasının indiği ender anlarda dokunuşunuzdan kaynaklanan acıyı hissediyor."

Ve işte...

İşte başım yerde duruyor; çatlamış; beynim dört yana dağıl-

mış ve hiçbir şey yapamıyorum, yapmıyorum, yapamıyorum; burada beynimden vurulmuş, uyuşmuş, başım döner halde oturuyorum.

Korku içinde.

Adam'ın bana karşı bağışıklığı *yok.*

Adam'ın kendisini bana karşı savunması için *çaba* sarf etmesi gerekiyor ve onu bitkin düşürüyorum. Savunmasının her inişinde onu hasta ediyor, bedenini zayıflatıyorum. Unuttuğunda. Bir hata yaptığında, dikkati dağıldığında veya yapabildiklerimi kontrol altında tutmak için *yeteneğini* kullandığının fazlasıyla farkına vardığında...

canını yakabilir,

hatta onu *öldürebilirim.*

ON DÖRT

Castle'ın gözleri üzerimde.

Tepki vermemi bekliyor.

İki lafı bir araya getirip bir cümle kuramıyorum.

Castle alelacele söze giriyor. "Bayan Ferrars," diyor, "Bay Kent'le çalışıp yeteneklerini kontrol etmesine yardım ediyoruz. Onu kendisi yapan bu unsuru nasıl kullanacağını öğrenmek için –tıpkı sizin gibi– eğitim alacak. Sizin yanınızda emniyette olması biraz zaman alacak ama nihayetinde sizi temin ederim, işler yoluna girecek..."

"Hayır." Ayağa kalkıyorum. İki yana doğru yalpalıyorum. "HAYIR."

Ayaklarıma, ellerime, duvarlara bakıyor, çığlık atmak istiyorum. Koşmak istiyorum. Dizlerimin üzerine çökmek istiyorum. Beni lanetlediği için, bana işkence ettiği için, hayatıma giren tek iyi şeyi benden aldığı için dünyayı lanetlemek istiyorum; kapıya doğru sendeliyor, kabus olan hayatımdan bir çıkış, bir kaçış yolu arıyorum ve...

"Juliette, lütfen."

Adam'ın sesi kalbimi durduruyor. Kendimi dönmeye zorluyorum. Onunla yüzleşmeye.

Fakat gözleri gözlerimle buluşur buluşmaz ağzı kapanıyor. Kolunu uzatıp üç metre öteden beni durdurmaya çalıştığında yaşadıklarımın korkunç gülünçlüğü karşısında aynı anda hem hıçkırarak ağlamak hem de kahkahalar atmak istiyorum.

Adam bana dokunmayacak.

Bana dokunmasına izin vermeyeceğim.

Bir daha asla.

Castle nazikçe "Bayan Ferrars," diyor. "Şu an bu gerçeği hazmetmenizin güç olduğunu biliyorum ama size sorunun kalıcı olmadığını söyledim. Yeterli çalışmayla..."

Sesim titreyerek Adam'a sesleniyorum. "Bana dokunduğunda yoruluyor musun? Bu seni bitkin mi düşürüyor? Sürekli benimle ve olduğum şeyle mücadele etmek seni tüketiyor mu?"

Adam yanıt vermeye çalışıyor. Bir şeyler söylemeye çalışsa da tek kelime etmiyor ve dillendirmediği sözler beni daha da yaralıyor.

Castle'a doğru dönüyorum. "Sözlerinizden şunları mı anlamalıyım?" Sesim şimdi daha da titriyor, ağlayacak gibiyim. "Enerjisini benim enerjimi söndürmek için kullanıyor ve bunu yaptığını unutursa –yanımda fazla rahat davranıp savunmasız bir hale gelirse– onu incitebilirim ve hatta onu *bir süredir* incitiyorum..."

"Bayan Ferrars, lütfen..."

"Sadece soruyu yanıtlayın!"

Castle "Eh, evet," diyor. "En azından şu an için bildiklerimiz bunlarla sınırlı."

"Ah, tanrım. Ben... Yapamam." Tekrar kapıya yönelsem de bacaklarım çok zayıf, başım dönüyor, gözlerim bulanıyor ve tanıdık kollar beni belimden kavrayıp geriye doğru çekerken dünya renklerinden arınıyor.

Adam telaşla "Juliette," diyor, "lütfen, bu meseleyi konuşmamız gerek."

"Bırak beni." Sesim bir fısıltı gibi çıkıyor. "Adam, lütfen, yapamam..."

"Castle." Adam sözümü kesiyor. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?"

"Ha." Castle afallıyor. Kısa bir gecikmeyle "Elbette," diyor. "Tabii, evet, olur, elbette." Kapıya doğru yürüyor. Duraksıyor. "Ben, şey. Evet. Hazır olduğunuzda beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz." İkimize de başını sallıyor, bana zorlama bir gülümsemeyle bakıp odadan çıkıyor. Kapı arkasından bir çıt sesiyle kapanıyor.

Adam'la aramızdaki boşluğa sessizlik doluyor.

Nihayet "Adam lütfen," diyorum ve bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum. "Bırak gideyim."

"Hayır."

Nefesini ensemde hissediyorum ve ona bu kadar yakın olmak içimi yakıyor. O bana dönmüşken umursamazca yıktığım duvarları yeniden kurmak zorunda olacağımı bilmek içimi yakıyor.

"Şu meseleyi bir tartışalım," diyor. "Bir yere gitme. Lütfen. Sadece konuş benimle." Yerimden kımıldayamıyorum.

Bir kez daha "Lütfen," diyor. Bu kez daha yumuşak bir sesle ve iradem bensiz kapıdan çıkıp gidiyor.

Adam'ın peşinden yataklara geri dönüyorum. O odanın bir yanında, ben diğer yanında oturuyorum.

Gözlerini bana dikiyor. Gözleri bitkin, çok gergin. Doğru dürüst yemek yemiyor, haftalardır uyumuyor gibi bir hali var. Konuşmadan önce duraksıyor, dudaklarını yalayıp sımsıkı büzüyor. "Özür dilerim," diyor. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Niyetim seni üzmek değildi." Ve gülmek istiyorum; ta ki gözyaşlarım beni eritene dek gülmek.

"Bana neden söylemediğini anlıyorum," diye fısıldıyorum.

"Gayet anlaşılır bir durum. *Bundan* kaçınmak istedin." Bileğimden gevşekçe sallanan elimi odaya doğru savuruyorum.

"Kızmadın mı yani?" Gözleri müthiş ümitli bakıyor. Yanıma gelmek ister gibi. Bu yüzden elimi uzatıp onu durdurmam gerekiyor.

Yüzümdeki gülümseme beni resmen öldürüyor.

"Sana nasıl kızabilirim? Orada kendini anlamak için işkence çektin. Şimdi de bu işin içinden çıkmanın bir yolunu ararken kendine işkence ediyorsun."

Adam rahatlamış görünüyor.

Hem rahatlamış, hem şaşkın, hem de mutlu olmaktan çekiniyor. "Fakat ters giden bir şey var," diyor. "Ağlıyorsun. Üzgün değilsen neden ağlıyorsun?"

Bu kez gerçekten gülüyorum. Katıla katıla. Gülüyor, hıçkırıyor ve ölmek istiyorum; ümitsizce. Ona "Çünkü her şeyin yoluna gireceğini düşünmekle budalalık etmişim," diyorum. "Seninle şansımın döneceğini düşünmekle. Hayatımın düzelebileceğini, eskisinden daha iyi *olabileceğimi* düşünmekle." Konuşmaya devam etmeye çalışsam da diyeceklerime inanamıyormuşum gibi elimle ağzımı kapatıyorum. Kendimi boğazımdaki taşı yutmaya zorluyorum. Elimi ağzımdan çekiyorum. "Adam." Sesim boğuk, ağrılı çıkıyor. "Yürümeyecek bu."

"Ne?" Olduğu yerde donakalıyor; gözleri faltaşı gibi açılıyor; göğsü hızla inip kalkıyor. "Ne diyorsun sen?"

Ona "Bana dokunamazsın," diyorum. "Bana dokunamazsın, şimdiden canını yaktım."

"Hayır Juliette." Adam ayağa kalkıyor, odanın öteki tarafına, yanıma geliyor ve ellerime uzanıyor. Fakat eldivenlerim araştırma laboratuvarında yırtıldığından çıplak ellerimi geri çekmem gerekiyor.

Bu tehlikeli.

Adam arkama sakladığım ellerime yüzüne bir tokat atmışım gibi bakıyor. "Ne yapıyorsun?" diye sorarken yüzüme bakmıyor. Gözleri hâlâ ellerimde. Çok az nefes alıyor.

"Sana bunu yapamam." Başımı sertçe iki yana sallıyorum. "İncinmenin veya zayıf düşmenin sorumlusu olmak istemiyorum. Seni kazara *öldürme* endişesini yaşamak da..."

"Hayır Juliette, beni dinle." Şimdi perişan halde; gözlerini yukarı dikmiş, yüzümü arıyor. "Endişelendim, tamam mı? Ben de endişelendim. Gerçekten çok. Düşündüm ki... Belki bunu yürütemeyiz diye düşündüm ama sonra Castle'la konuştum. Onunla konuşup her şeyi açıkladım ve bana tek yapmam gereken yeteneğimi nasıl kontrol edeceğimi öğrenmek olduğunu söyledi. Yeteneğimi nasıl açıp kapayacağımı öğreneceğim..."

"Seninle olduğumuz zamanlar hariç mi? Birlikte olduğumuz zamanlar hariç..."

"Hayır, ne diyorsun? Hayır, *özellikle* ikimiz birlikteyken."

"Bana dokunmak, yanımda olmak sana ağır bir fiziksel bedel ödetiyor! Biz birlikteyken bir *hummaya* kapılıyorsun Adam, bunu fark ettin mi? Beni savuşturmaya çalışırken hastalanıyorsun..."

"Beni dinlemiyorsun, lütfen, sana tüm bunları nasıl kontrol edeceğimi öğreneceğimi söylüyorum."

"Ne zaman?" diye sorarken sanki kemiklerim kırılıyor; tek tek.

"Ne? Ne demek istiyorsun? Şimdi öğreneceğim, *şu an* öğreniyorum."

"Peki nasıl gidiyor? Kolay oluyor mu?"

Ağzı kapansa da gözleri üzerimde; bir duyguyla cebelleşiyor, soğukkanlı olmaya çalışıyor. Nihayet "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor. "Sen..." Derin derin soluyor. "Sen... Demek istediğim, ilişkimizi yürütmek istemiyor musun?"

"Adam..."

"Ne *diyorsun* Juliette?" Şimdi ayakta, titreyen eli saçlarında.

"Sen... Benimle olmak istemiyor musun?"

Ayağa kalkıyorum, gözlerimi yakan yaşları kirpiklerimi kırpıştırarak durdurmaya çalışırken içimden ona koşmak gelse de yerimden kımıldayamıyorum. Konuşmaya başladığımda sesim çatlıyor. "Elbette seninle olmak istiyorum."

Elini saçından çekiyor. Bana kocaman açtığı, kırılgan gözlerle baksa da çenesini sıkmış, kasları gergin ve hızla nefes alıp verirken göğsü bir inip bir kalkıyor. Nefesi kesilerek "O zaman şu an ne oluyor?" diyor. "Bana hiç de her şey yolundaymış gibi gelmiyor Juliette, bana tam aksiymiş gibi geliyor ve gerçekten sadece sana sarılmak istiyorum..."

"Ca–canını yakmak istemiyorum..."

"Canımı yakmayacaksın" diyor ve sonra önüme geçiyor, yalvaran gözlerle bana bakıyor. "Yemin ederim. Her şey yoluna girecek, iyi olacağız ve şu an kendimi daha iyi hissediyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum ve daha güçlüyüm..."

"Bu çok tehlikeli Adam, lütfen." Ona yalvararak geri kaçıyor, yüzümden aşağı süzülen gözyaşlarını hararetle siliyorum. "Böyle olması senin için daha iyi. Benden uzak kalman..."

Bana doğru hamle yaptıkça kaçtığım Adam "Fakat istediğim bu değil, bana ne istediğimi sormuyorsun," diyor. "Seninle olmak istiyorum ve bunun güç olması umurumda bile değil. Bunun biraz daha çaba gerektirmesini umursamıyorum çünkü bir ilişki zaten *böyle* olur Juliette. İlişki demek emek vermek demektir. Her gün üzerine titrenilsin ister. Evet, bu berbat bir durum ve işimiz çok zor ama umurumda değil. Ben yine de istiyorum bunu. Seni hâlâ istiyorum."

Kısılıp kaldım.

Onunla duvar arasında kısılıp kaldım ve gidecek bir yerim olmadığı gibi olsa da yerimden kımıldamazdım. İçimden bir ses bencillik etmemin, canının yanacağını bile bile benimle ol-

masına izin vermemin yanlış olacağını haykırsa da hislerimle mücadele etmek istemiyorum. Fakat o bana bakıyor; onu *öldürüyormuşum* gibi bakıyor ve ondan uzak kalmaya çalışmakla canını daha da fazla yaktığımı fark ediyorum.

Titriyorum. Onu öylesine ümmitsizce istiyorum ve arzumun beklemesi gerekeceğini artık her zamankinden de fazla biliyorum. Ve bu durumdan nefret ediyorum. Öyle çok nefret ediyorum ki çığlık atabilirim.

Fakat belki de bir deneme yapabiliriz.

"Juliette." Adam'ın boğuk sesine hislerinin kırıklığı işlemiş. Belimdeki elleri azıcık titriyor, izin vermemi bekliyorlar. "Lütfen."

Ve itiraz etmiyorum.

Şimdi daha da derin soluk alıp veriyor, bana yaslanıp alnını omzuma dayıyor. Ellerini karnımın ortasına koyup bedenimden aşağı yavaşça, santim santim kaydırıyor ve nefesim kesiliyor.

Kemiklerimin içinde bir deprem oluyor, Adam'ın parmakları uyluklarımda, sırtımda, omuzlarımda ve kollarımda gezinirken tektonik plakalar panikle haz arasında yer değiştiriyor. Bileklerimde duraksıyor. Orada kumaş bitip tenim başlıyor.

Fakat bir nefes alıyor.

Ve ellerimi tutuyor.

Kısa bir an felce uğruyorum, yüzünde acı veya endişe izleri okumaya çalışsam da hemen ardından ikimiz de nefeslerimizi veriyoruz ve yüzüme yeni bir ümit, yeni bir iyimserlikle dolu, belki de her şeyin düzelebileceğini hissettiren bir gülümseme kondurmaya çalışmıyorum.

Fakat Adam'ın yüzü ümitsiz bir ifade alıyor ve gözleri farklılaşıyor. Şimdi gözlerinde daha derin bir ifade var. Ümitsiz. Açı. İçime kazınan sözcükleri okumaya çalışırmış gibi beni süzüyor ve şimdiden bedeninin ısısını, kollarının gücünü, göğsünün

dayanıklılığını hissediyorum ve beni öpmesine engel olacak vaktim olmuyor.

Sol eli başımı arkadan kavrarken sağ elini sıkıca belime sarıyor ve beni sertçe kendisine yapıştırırken mantıklı tüm düşüncelerimi yok ediyor. Yaşadığımız derin bir his. Çok güçlü. Daha önce hiç bilmediğim bir yanını bana tanıtıyor ve soluğum kesiliyor kesiliyor kesiliyor.

Bu; sıcak yağmur, nemli günler ve bozuk termostatlar gibi. Çığlık atan çaydanlıklar, gürleyen buhar motorları ve sırf bir esintiyi daha iyi hissedebilmek için soyunmak istemek gibi.

Bu öyle bir öpücük ki oksijen denen şeyi gözümüzde ne de büyüttüğümüzü fark ettiriyor.

Ve bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Az önce öğrendiklerimizin ardından bunun muhtemelen aptalca ve sorumsuzca olduğunu biliyorum ama biri beni vurmadıkça durmaya niyetim yok.

Gömleğini çekiştiriyor, tutacak bir şeyler arıyorum; ümitsizce bir sal veya can simidine, beni gerçekliğe bağlayacak herhangi bir şeye erişmeye çalışıyorum ama o soluklanmak için dudaklarını çekerken gömleğini yırtıp yere atıyor ve beni kollarına çekmesiyle yatağa devriliyoruz.

Bir şekilde üste çıkıyorum.

Uzanıp beni aşağı çekiyor ve boğazımı, yanaklarımı, ellerimi öperken ellerim bedenini yokluyor; çizgileri, düzlemleri ve kasları keşfe çıkıyor. Adam geri çekilirken alnını alnıma dayıyor ve gözlerini kısarak "Nasıl oluyor da sana bu kadar yakınken bana hâlâ uzak olmanın acısını çekiyorum?" diye soruyor.

Ve ona iki hafta önce, daha iyi olduğunda, iyileştiğinde, dudaklarımla bedeninin her karışını ezberleyeceğime söz vermiştim.

Bence bu, sözümü tutmak için doğru bir an.

Ağzından başlayıp yanağına doğru hareket ediyor, alt çene-

sine, oradan da boynuna ve beni saran kollarına iniyorum. Elleri bana ikinci bir deri gibi yapışan kostümümün üzerinde gezerken yerinde durmak için verdiği çaba Adam'ı ateşler içinde bırakıp geriyor ve kalbinin küt küt attığını hissedebiliyorum.

Ve kendi göğsümde.

Derisinde havada süzülen beyaz kuşun, ömrümde görmemin imkânsız olduğu o yegâne şeyin; dövmesinin izini sürüyorum. Bir kuş. Başının üzerindeki tüylerde bir taç gibi altın çizgiler var.

Uçacak.

Bilim insanları kuşların uçamadığını söylese de tarih bir zamanlar bunu yaptıklarını söylüyor. Ona dokunmak istiyorum. Olması gerektiği gibi, rüyalarımda yapabildiği gibi onu uçarken izlemek istiyorum.

Adam'ın göğsüne kazınmış kuşun başındaki sarı tacı öpmek için eğiliyorum. Daha hızlı soluduğunu fark ediyorum.

Gözlerine bakmak için başımı kaldırıp ona "Bu dövmeyi seviyorum," diyorum. "Buraya geldiğimizden beri onu görmüyordum. Buraya geldiğimizden beri seni gömleksiz görmedim. Uyurken gömleğini çıkarıyor musun?"

Fakat Adam bana sadece kendinin anlayabileceği bir espriye gülermiş gibi tuhaf bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Elimi göğsünden çekip beni aşağı çekiyor ve yüz yüze geliyoruz. Atkuyruğumu bozup köprücük kemiğimden, omuzlarımdan aşağı dökülmeye hevesli kestane rengi dalgaları serbest bırakıyor ve bu tuhaf, çünkü buraya geldiğimden beri hiç esinti hissetmemiştim ama rüzgâr bedenimde kendisine bir yuva bulmuş, ciğerlerimden geçip kanımda esiyormuş, nefesimle karışıp soluk alıp verişimi güçleştiriyormuş gibi bir hisse kapılıyorum.

Bana "Hiç uyuyamıyorum," diyor; sesi öyle kısık çıkıyor ki işitmek için kendimi zorluyorum. "Her gece sensiz olmak bana

zor geliyor." Sol eli saçlarıma, sağ eli belime dolanıyor. "Tanrım, seni ne de özlemişim," diyor; sesi kulağımın dibinde boğuk bir fısıltı. "Juliette."

Yanıp

tutuşuyorum.

Şeker pekmezinde yüzmek gibi bu öpücük, altına bandırılmak gibi; sanki bir duygu okyanusuna dalıyorum ve akıntıya öyle kapılmışım ki boğulduğumu fark etmiyorum ve artık her şey önemsiz. Ne artık bana acımıyor gibi gelen elimin, ne tamamen bana ait olmayan bu odanın, ne yürütmemiz gereken bu savaşın, ne de kim veya ne olduğumun ve neye dönüşeceğimin bir önemi var.

Şu an önemli olan tek şey bu.

Bu.

Bu an. Bu dudaklar. Bana yaslanan bu güçlü beden ve beni kendisine daha da çekmenin bir yolunu arayan bu güçlü eller. Ona doyamıyorum, onu tümden istiyorum, bu aşkın güzelliğini parmak uçlarımla, avuçlarımla, bedenimdeki tüm liflerle ve kemiklerle hissetmek istiyorum.

Her şeyi istiyorum.

Ellerim saçlarında, onu daha da yakınıma çekiyorum, neredeyse tepeme çıkacağı kadar yakınıma. Nefes almak için geri çekilse de onu yeniden kendime çekiyor; boynunu, omuzlarını, göğsünü öpüyor; ellerimi sırtından ve belinden aşağı kaydırıyorum. Bu inanılmaz; sırf yanında *olmakla*, ona dokunmakla ve ona bu şekilde sarılmakla hissettiğim bu enerji, bu akıl almaz güç inanılmaz. Bana canlılık veren bu adrenalin akını öyle güçlü, öyle başdöndürücü ki kendimi yenilenmiş, akıl almaz, yıkılmaz hissediyorum...

Aniden geri kaçıyorum.

Ondan öyle hızlı kopuyorum ki dengemi kaybediyor, ya-

taktan düşüp başımı taş zemine çarpıyorum. Ayağa kalkmaya çalıştığımda da sağa sola yalpalıyor, Adam'ın sesini duymaya çabalıyorum. Fakat tek işitebildiğim artık iyice aşina olduğum o hırıltılı, aksak nefesler ve kafamı toplayamıyorum. Her şey bulanık, hiçbir şey göremiyorum ve bunun gerçekten olduğuna inanamıyor, inanmaya yanaşmıyorum.

Adam konuşmaya çalışıyor. "J–Jul... Be–ben ya–yapamıyo..."

Ve dizlerimin üstüne çöküyorum.

Çığlıklar atarak.

Hayatım boyunca atmadığım kadar çok çığlık atarak.

ON BEŞ

Her şeyi sayıyorum.

Çift sayıları, tek sayıları, onun hatlarını. Saatin tık'lerini, tak'larını; bir kâğıdın üzerindeki çizgilerin arasındaki çizgileri. Kalbimin aksayan atımlarını, nabzımı, göz kırpışlarımı, ciğerlerime oksijen çekmek için kaç kez çabaladığımı. Böylece kalıyor böylece duruyor bu his geçene dek böylece sayıyorum. Gözyaşlarım durana, yumruklarım titremeyi kesene, yürek ağrım geçene dek. Sayılar hep az geliyor.

Adam hastane kanadında.

O hastane kanadında ve benden onun ziyaretine gitmemem istendi. Onu kendi haline bırakmam, ona iyileşmek için zaman tanımam, başından defolup gitmem istendi. Sonya ve Sara bana onun iyi olacağını söylediler. Endişelenmememi, her şeyin yoluna gireceğini anlatsalar da her zamanki kadar coşkulu gülümsemiyorlardı. Acaba onlar da artık gerçekte ne olduğumu nihayet görmeye mi başlıyorlar?

Korkunç, bencil, acınası bir canavar olduğumu.

İstediğimi aldım. Yapmamam gerektiğini bile bile aldım. Adam olacakları bilemezdi; ellerimde azap çekmenin nasıl bir

şey olacağını asla bilemezdi. Bunun derinliğinden, zalim gerçekliğinden habersizdi. Castle'a göre Adam sadece gücümün küçük sızıntılarını hissetmiş. Gücümün verdiği acıyı azar azar hissettiğinden tehlikeyi tüm etkisini hissetmeden beni bırakacak kadar fark edememiş.

Fakat ben olabilecekleri ondan iyi biliyordum.

Nelere yol açabileceğimi biliyordum. Riskleri bilmeme rağmen bildiğimi okudum. Unutkan, umursamaz, açgözlü ve aptalca davranmakta sakınca görmedim, çünkü elde edemediğim şeye sahip olmak istiyordum. Peri masallarına, mutlu sonlara ve iyi ihtimallere inanmak istedim. Gerçekte olduğum gibi değil, daha iyi bir insanmışım gibi davranmak istedim ama tek yapabildiğim insanların ithamlarını haklı çıkararak bir dehşet öznesi olduğumu göstermek oldu.

~~Annem babam beni başlarından savmakta haklıydı.~~

Castle benimle konuşmuyor bile.

Ancak Kenji hâlâ sabah 6:00'da ertesi gün her ne yapacaksak onun için buluşmamızı istiyor ve sanırım düşüncelerimi dağıttığı için ona minnettarım. Keşke bir an önce sabah olsa. Bundan böyle benim için hayat her zaman olduğu gibi yalnız geçecek ve en iyisi vakit öldürmek için bir yol bulmam.

Unutmak için.

Bu mutlak, katıksız yalnızlık beni tekrar tekrar vuruyor. Adam'ın hayatımda olmayışı, bedeninin sıcaklığını, dokunuşundaki şefkati bir daha asla hissedemeyecek olacağımı bilmek. Bana kim olduğumu, ne yaptığımı, yerimi hatırlatan bu olay. Hepsi beni vuruyor.

Fakat yeni gerçekliğimin dayattığı sözleşmeyi kabul ettim.

Adam'la olamam. Onunla olmayacağım. Bir daha onun canını yakmayı, onun hep korktuğu; dokunmaktan, öpmekten, sarılmaktan çekindiği yaratık olmayı göze alamam. Onu her

an kendisini kazara öldürme riski olmayan biriyle normal bir hayat sürmekten alıkoymak istemiyorum.

Bu yüzden kendimi bu dünyadan koparmam gerek. Adam'ı kendi dünyamdan ayırmam gerek.

Artık çok daha zor. Bir kez onun sıcağını, ilgisini, şefkatini, tutkusunu; bir başka varlığa dokunmanın verdiği olağanüstü huzuru tattığımdan kendimi soğuk ve boş bir varoluşa teslim etmek artık çok daha zor.

Bu küçük düşürücü.

Sıradan bir erkek arkadaşı olan sıradan bir kız rolüne bürünebileceğimi; çocukken birçok kitapta okuduğum öyküleri hayata geçirebileceğimi düşünmüş olmam.

Benim.

Juliette'in bir hayali var, ha?

Bunu düşünmesi bile onurumu kırmaya yetiyor. Bana biçilen rolü değiştirebileceğimi düşünmüş olmam bile utanç verici. Aynada bana bakan o soluk yüzden gerçekten hoşlanmış olmam.

Ne acıklı.

Kendimi hep evinden kaçıp kendisini parlak bir geleceği olan, güzel bir kıza çeviren bir peri anayla karşılaşan prensesle özdeşleştirmeye cüret ettim. Ümit gibi bir şeye sarılmış, birbirine dolanmış "belki"lerden, "muhtemelen"lerden ve "neden olmasın"lardan medet ummuştum. Fakat anne-babam bana benim gibi yaratıkların hayalleri olmayacağını söylediklerinde onlara kulak asmalıydım. ~~Annem benim gibi yaratıkların yok edilmelerinin daha iyi olacağını söylemişti bana.~~

Ve artık haklı olabileceklerini düşünüyorum. Kendime acaba kendimi gömsem nasıl olur sorusunu sorarken zaten teknik açıdan toprağın altında olduğumu anımsıyorum. Bir küreğe ihtiyacım bile olmadı.

Bu tuhaf.

Kendimi bu denli boş hissetmem.

İçimde yankılar oluşabilirmiş gibi. Paskalya Yortusu'nda sattıkları şu çikolatadan tavşanlar gibi; dışında tatlı bir kabuk, içindeyse koca bir boşluk olan o tavşanlar yok mu? İşte ben de öyleyim.

Koca bir boşluğu sarıyorum.

Buradaki herkes benden nefret ediyor. Kurmaya başladığım zayıf dostluk bağları da koptu. Kenji benden bıktı. Castle tiksiniyor, hayal kırıklığı hissediyor hatta öfke duyuyor. Geldiğimden beri sorun çıkarmak dışında bir şey yapmadım ve bende iyi bir yan görmeye çalışan tek kişi de şimdi bunun bedelini hayatıyla ödüyor.

Bana dokunmaya cesaret eden tek kişi.

Eh. 2 kişiden 1'i.

Sık sık Warner'ı düşünüyorum.

Gözlerini, tuhaf şefkatini ve acımasız, hesapçı tavrını. Kaçmak için pencereden atladığımda bana nasıl baktığını, kendi tabancasını kalbine dayadığımda yüzünde beliren korkuyu anımsıyor ve kafamın benden çok farklı ~~ama yine de bana çok~~ ~~ça benzeyen~~ biriyle meşgul olmasına şaşıyorum.

Acaba yakınlarda onunla yeniden yüz yüze gelecek miyim ve acaba beni nasıl karşılayacak? Artık beni canlı isteyip istemediğini bilmiyorum; hele hele onu öldürmeye çalışmanın ardından. 19 yaşında bir ~~adamı çocuğu~~ insanı öyle sefil, cinai bir yaşam tarzına neyin itmiş olabileceğini de bilmediğimi düşünürken kendimi kandırdığımı fark ediyorum. Çünkü biliyorum. Çünkü onu anlayabilecek tek kişi ben olabilirim.

Ve onun hakkında bildiklerim işte şunlar:

Onun da benim gibi acı çektiğini; dostluğun, sevginin veya bir arada yaşamanın huzurundan yoksun büyüdüğünü bili-

yorum. Babasının Yeniden Kuruluş'un lideri olduğunu, oğlunun cinayetlerini kınayacak yerde onlara alkış tuttuğunu ve Warner'ın normal olmanın neye benzediği ile ilgili hiçbir fikri olmadığını biliyorum.

~~Benim de yok.~~

Ömrünü babasının dünyaya hükmetme beklentisini gerçekleştirmek için savaşmakla; yaptığının sebebini sorgulamadan, sonuçlarını düşünmeden, durup bir insan hayatının değerini uzun uzadıya düşünmeden geçirmiş. Toplumdaki gücü ve konumu çevresine büyük zararlar vermesini mümkün kılıyor ve bundan dolayı gurur duyuyor. Vicdan azabı ve pişmanlık duymadan öldürüyor ve benim de ona katılmamı istiyor. Beni olduğum gibi görüyor ve kimliğimin hakkını vermemi bekliyor.

Dokunuşu öldüren korkunç, canavar kız. Dünyaya başka hiçbir katkısı olmayan zavallı, acınası kız. Bir silah, bir işkence ve hükmetme aracı olmak dışında hiçbir işe yaramayan biri. Benden bunu istiyor.

Ve son zamanlarda Warner'ın yanıldığından şüpheleniyorum. Hiçbir şeyden emin değilim. Son zamanlarda inandığım her şeyden şüpheleniyorum. Artık şüpheleniyorum. En az emin olduğum şeyse kim olduğum. Warner'ın fısıltıları kafamdaki boşlukta geziniyor; bana olduğumdan fazlası, daha güçlü biri, istediğim her şey olabileceğimi söylüyorlar; korkak bir küçük kızdan fazlası olabileceğimi.

Warner bana gücün kendisi olabileceğimi söylüyor.

Yine de tereddütlüyüm.

Yine de vaat ettiği hayat beni cezbetmiyor. O hayatta bir gelecek göremiyorum. O hayatı düşünmek bana keyif vermiyor. Yine de kendime, her şeye rağmen insanların canını yakmak *istemediğimi* bildiğimi söylüyorum. Bu özlemini duyduğum bir şey değil. Ve dünya benden nefret etse de, insanlar benden hep

nefret etseler de intikamımı masum bir insandan almayacağım. Ölürsem, öldürülürsem, uykumda canım alınırsa hiç olmazsa şerefle ölürüm. Hâlâ tamamen bana ait olan, kontrolümde olan bir parça insanlıkla. Ve kimsenin bunu benden almasına izin vermeyeceğim.

Bu yüzden kendime "Warner" ve "Ben"in iki farklı sözcük olduklarını hatırlatmak zorundayım.

Anlamdaşız ama aynı değiliz.

Anlamdaşlar birbirlerini eski iş arkadaşları gibi, dünyayı birlikte gezen iki arkadaş gibi tanırlar. Birbirlerine öyküler aktarır, kökenlerini yad ederler ve benzer olsalar da tamamen farklı olduklarını unuturlar. Çünkü sakin bir geceyle dingin bir gece, güçlü bir insanla yiğit bir insan, parlak bir ışıkla göz kamaştırıcı bir ışık aynı değildir. Çünkü bir cümlenin içine nasıl yerleştikleri her şeyi değiştirir.

Aynı değildirler.

Tüm hayatımı daha iyi biri olmaya harcadım. Daha güçlü olmak için mücadele verdim. Çünkü Warner'ın aksine, ben bu dünyada bir dehşet öznesi olmayacağım. İnsanları incitmek istemiyorum.

Gücümü kimseyi kötürüm bırakmak için kullanmak istemiyorum.

Fakat sonra iki elime bakıyorum ve gücümün tam olarak nelere yettiğini anımsıyorum. Yaptıklarımı bir bir anımsıyorum ve yapabileceklerimin fazlasıyla farkındayım. Çünkü kontrol edemediğiniz bir şeyle mücadele etmek çok güç ve şu an beni saçımdan kavrayıp karanlığın içine çeken kendi hayal gücümü bile kontrol edemiyorum.

ON ALTI

Yalnızlık tuhaf şey.

Sezdirmeden yanınıza sokuluyor, sessiz ve kımıltısız, karanlıkta yanınıza oturup uyurken saçınızı okşuyor. Kemiklerinize sarılıp bedeninizi neredeyse nefesiniz kesilecek kadar sıkar; teninize hücum edip dudaklarını ensenizdeki yumuşak tüylere dokundurduğunda neredeyse kanınızda atan nabzınızı duymazsınız. Yüreğinize yalanlar bırakır, gece yanınıza uzanır, ışığı dört bir yandan kendine çekip sömürür. Hep yanınızdadır; elinizi ancak doğrulmaya çalıştığınızda sizi aşağı çekmek için tutar.

Sabah uyanır ve kim olduğunuzu bilemezsiniz. Gece uykuya dalamaz, titrersiniz. Her şeyden her şeyden her şeyden şüphe edersiniz

Yapıyor muyum?

Yapmıyor muyum?

Yapmalı mıyım?

Neden yapmayayım?

Ve onu bırakacak olsanız da... Özgür olmaya hazır olduğunuzda... Yenilenmeye hazır olduğunuzda... Yalnızlık aynaya baktığınızda yanınızda dikilen eski bir dosttur; gözünüzün içine bakar; size meydan okur, hayatınızı onsuz sürdürebilecek misiniz diye. Kendi-

nizle savaşacak sözcükleri, asla ama asla kendinize yetmeyeceğinizi haykıran sözcükleri bulamazsınız.

Yalnızlık sevimsiz, kör olası bir yoldaştır.

Bazen sizi bırakmaya yanaşmaz.

"Merhabaaaa?"

İrkilip, bir telaş nidası çıkarıyor ve Omega Noktası'nın tanıdık taş duvarları önümde belirip beni hülyalı halimden çıkartırken geriye kaykılıp gözlerimin önünde şaklayan parmaklardan sakınıyorum.

Kenji gözlerini bana dikmiş.

"Ne var?" Eldivenli ellerimi bir sıkıp bir gevşetirken ona telaşlı ve endişeli bir bakış atıyor, parmaklarımı içine sokacağım sıcak bir şeyin özlemini duyuyorum. Bu kostümün cepleri yok ve araştırma odalarında mahvettiğim eldivenleri geri alamadım. Yerlerine yenilerini de vermediler.

Kenji başını yana yatırıp hem şaşkın hem de meraklı gözlerle beni izleyerek "Erkencisin," diyor.

Omuz silkip yüzümü gizlemeye çalışıyor, gece çok az uyuduğumu itiraf etmeye yanaşmıyorum. Gecenin üçünden beri ayaktayım; 4:00'da giyinip odadan ayrılmaya hazırdım. Zihnimi kendi düşüncelerimle hiçbir ilgisi olmayan şeylerle dolduracak bir bahane için yanıp tutuşuyordum. "Heyecanlıyım." Bu bir yalan. "Bugün ne yapıyoruz?"

Kenji başını hafifçe iki yana sallıyor. Benimle konuşurken gözlerini kısarak omzundaki bir şeye bakıyor. "Sen, şey..." Boğazını temizliyor. "İyi misin?"

"Evet, tabii."

"Ha."

"Ne var?"

Telaşla "Hiçbir şey," diyor. "Sadece, bilirsin işte." Kolunu yü-

züme doğru gelişigüzel sallıyor. "Pek de iyi görünmüyorsun, prenses. Warner'ın üssüne getirildiğindeki gibi görünüyorsun. Korkmuş, ölü gibi. Bir de... Gücenme ama duşa ihtiyacın var gibi duruyorsun."

Gülümsüyor ve bunu yapmaya çalışırken yüzümün nasıl titrediğini hissetmiyormuşum gibi davranıyorum. Omuzlarımı gevşetmeye; normal, sakin, serinkanlı görünmeye çalışarak "Ben iyiyim, gerçekten," diyorum. Gözlerimi yere çeviriyorum. "Sadece burası biraz soğuk, hepsi bu. Eldivensiz gezmeye alışık değilim."

Kenji başını sallasa da hâlâ bana bakmıyor. "Tabii. Evet. O iyi olacak, biliyorsun."

"Ne?" Nefes alıyorum. Nefes almakta hiç de iyi değilim.

"Kent." Kenji bana doğru dönüyor. "Erkek arkadaşın *Adam*. İyileşecek."

1 sözcük; onu hatırlatacak 1 adet basit, aptal bir hediye midemin içinde uyuyan kelebekleri ürkütüyor ve artık Adam'ın erkek arkadaşım olmadığını hatırlıyorum. O artık hiçbir şeyim değil. Olamaz.

Ve kelebekler düşüp ölüyor.

~~Bunu...~~

~~Bunu yapamam.~~

Epey yüksek, canlı bir sesle "Peki..." diyorum. "İşe koyulmamız gerekmiyor mu? Bir başlangıç yapmamız gerek, değil mi?"

Kenji bana tuhaf bir bakış atsa da yorum yapmıyor. "Evet," diyor. "Evet, tabii. Beni izle."

ON YEDİ

Kenji beni daha önce hiç görmediğim bir kapının başına götürüyor. Daha önce hiç girmediğim bir odanın kapısına.

İçeriden konuşan birilerinin seslerinin geldiğini işitiyorum. Kenji tokmağı çevirmeden önce kapıyı iki kere çalıyor ve bir anda odanın kakafonisi karşısında afallıyorum. İçi insan dolu bir adaya adım atıyoruz; içeride sadece uzaktan gördüğüm yüzler var. İnsanlar bana hiçbir zaman reva görülmemiş olan gülümsemeleri ve kahkahaları paylaşıyor. Geniş alanda tek kişilik sıralar ve sandalyeler olduğundan oda bir sınıfı andırıyor. Yanıp sönen bir monitörün yanındaki duvarda beyaz bir tahta var. Castle'ı görüyorum. Köşede dikilmiş, elindeki klipsli kâğıt altlığına öyle dikkatle bakıyor ki Kenji bağırarak ona selam verene dek içeri girdiğimizi fark etmiyor bile.

Castle'ın tüm yüzü aydınlanıyor.

Aralarındaki ilişkiyi daha önce de fark etmiş olmama rağmen artık Castle'ın Kenji'ye özel bir sevgi beslediğinin iyice farkındayım. Genellikle sadece ebeveynlere has olan sıcak, gurur dolu bir sevgi bu. Bu sevgi beni ilişkilerinin doğası hakkında düşündürüyor. İlişkilerinin nerede, nasıl başladığını ve onları bir araya ne tür bir olayın getirdiğini düşünüyorum. İkisini gördükçe Omega Noktası'ndaki insanları ne kadar az tanıdığıma hayret ediyorum.

Heveslı yüzlerine bakıyorum; erkekler ve kadınlar, gençler ve orta yaşlılar; hepsi farklı etnik kökenlerden, fiziksel yapıları ve cüsseleri farklı. Aralarında aynı ailenin üyeleriymiş gibi bir ilişki var; böğrüme batan, bedenimde delikler açıp içimdeki havayı kaçıran, tuhaf bir acı duyuyorum.

Sanki yüzümü cama yaslamış, manzarayı çok ama çok uzaktan izliyor, hiçbir zaman parçası olamayacağım bir şeye dahil olmak istiyorum. Bazen her şeye rağmen gülümsemeyi başaran insanlar olduğunu unutuyorum.

Henüz ümitlerini kaybetmemişler.

Bir anda kendimi mahcup, sıkılgan ve hatta utanç içinde hissediyorum. Gün ışığı düşüncelerimi karanlık ve kasvetli gösterirken iyimserliğimi hâlâ koruyormuşum gibi davranmak istiyorum. Hayata tutunmanın bir yolunu bulacağıma inanmak istiyorum. Belki, bir şekilde, benim için hâlâ bir şans olduğuna.

Biri ıslık çalıyor.

Kenji ellerini ağzının iki yanına koyup "Tamam millet," diye sesleniyor. "Herkes otursun, olmaz mı? Bunu daha önce hiç yapmamış olanlar için bir alıştırma eğitimi daha yapacağız ve bu yüzden hepinizin biraz oturmanızı istiyorum." Kalabalığa göz gezdiriyor. "Evet. Tamam. Herkes otursun. Nereye olursa. Lily, sen oturmasan da olur; peki, tamam, böyle iyi. Ortalıkta dolanmayın, yeter. Beş dakikaya başlıyoruz, tamam mı?" Bir elini kaldırıp parmaklarını ayırıyor. "Beş dakika."

Etrafıma bakınmadan bana en yakın sıraya oturuyorum. Başımı eğiyorum ve çevremdeki herkes sandalyelere yerleşirken gözlerimi sıranın ahşabı üzerindeki çizgilere dikiyorum. Nihayet sağıma bakmaya cesaret ediyorum. Parlak, beyaz saçlar; kar

beyazı bir ten ve açık mavi gözler şaşkınlıkla bana çevriliyor.

Brendan. Elektrik çocuk.

Gülümsüyor. İki parmağını bana doğru sallıyor.

Başımı eğiyorum.

Birinin "Vay, hey..." dediğini işitiyorum. "Burada ne arıyorsun?"

Irkilerek soluma dönünce kum sarısı saçlarla ve kanca bir burnun üzerinde duran siyah plastik gözlükle karşılaşıyorum. Soluk bir yüzün üzerinde ironik bir gülümsemeyle. *Winston.* Onu hatırlıyorum. Omega Noktası'na yeni geldiğimde benimle bir görüşme yapmıştı. Bana bir tür psikolog olduğunu söylemişti. Fakat üzerimdeki kostümü tasarlayan da o. Ve mahvettiğim o eldivenleri.

Sanırım o bir tür dahi. Emin değilim.

Şu an tükenmez kaleminin arkasını çiğneyerek bana bakıyor. İşaret parmağıyla gözlüğünü burun köprüsüne doğru itiyor. Bana bir soru sorduğunu anımsayarak ona yanıt vermeye çalışıyorum.

"Aslında bilmiyorum," diyorum. "Kenji beni buraya getirdi. Fakat sebebini söylemedi."

Winston şaşırmış görünmüyor. Gözlerini deviriyor. "O ve o bitmez tükenmez gizemleri. İnsanları merakta bırakmanın nesini seviyor, bilmem. Sanki hayatını bir film falan zannediyor. Her konuda dramatik tavırlar sergiliyor. Müthiş sinir bozucu bir tavır."

Dediklerine ne karşılık vereceğimi bilemiyorum. ~~Burada olsa Adam'in ona hak vereceğini düşünmekten kendimi alamıyorum ve Adam'ı düşünmekten de. Ayrıca~~

"Of, sen ona bakma." Sohbete İngiliz aksanı karışıyor. Arkama dönünce Brendan'ın bana hâlâ gülümsediğini görüyorum. "Winston sabahın erken saatlerinde hep böyle çekilmez olur."

Winston "Tanrı aşkına, şu an sabahın kaçı?" diye soruyor. "Şu an bir fincan kahve için bir askerin kasıklarına tekme indirebilirim."

Brendan "Hiç uyumaman kendi hatan dostum," diye karşılık veriyor. "Günde üç saatle hayatta kalabileceğini mi sanıyorsun? Delisin sen."

Winston kemirdiği tükenmez kalemini sıraya bırakıyor. Bitkince elini saçlarında gezdiriyor. Gözlüğünü çıkarıp yüzüne sürtüyor. "Şu lanet devriyeler yüzünden. Her gece aynı şey. Bir şeyler oluyor, dışarıda sular ısınıyor. Onca asker gezinti yapacak değil ya? Ne yapıyor olabilirler? Sürekli *uyanık* kalmak zorundayım..."

Ağzımdan "Siz neden bahsediyorsunuz?" sorusu kaçıveriyor. Kulaklarımı dikmiş, konuşmalarına dikkat kesiliyorum. Daha önce dışarıdan haber alma fırsatım olmadı. Castle ısrarla tüm enerjimi eğitimime odaklamamı söylediğinden duyduklarım "zamanımız tükeniyor" ve "geç olmadan öğrenmen gerek" gibi hatırlatmalardan ibaret. Acaba işler düşündüğümden de mi kötü gidiyor?

Brendan "Devriyeleri mi soruyorsun?" diyor. Bilgiççe elini sallıyor. "Ha, nöbetleşe çalışıyoruz işte. Geceleyin çiftler halinde, sırayla nöbet tutuyoruz. Çoğu zaman bir sorun çıkmaz, sadece rutin bir iş, öyle çok da ciddiye alınacak bir şey değil."

Winston araya giriyor. "Fakat son zamanlarda tuhaf şeyler oluyor. Sanki artık bizi *cidden* arıyorlar. Sanki bu artık çılgınca bir fikrin ötesine geçti. Bizim gerçek bir tehlike olduğumuzu biliyorlar ve yerimize dair ellerinde bir ipucu varmış gibi." Başını iki yana sallıyor. "Fakat bu imkânsız."

"İmkânsız değil, dostum."

"Nasıl oluyor da bizi bulabiliyorlar? Lanet olası Bermuda Üçgeni'nden farkımız yok oysa."

"Anlaşılan farkımız varmış."

Winston "Eh, neyse ne, bu durum sinirlerime dokunmaya başlıyor artık," diyor. "Her yerde askerler var; bulunduğumuz

yere de çok yakınlar." Kafamın karıştığını hissedince "Onları kameradan izliyoruz," diye ekliyor. Ardından öne eğilip "En tuhafı ise..." Sesini alçaltıyor. "Warner hep yanlarında. Her gece. Çevrede geziniyor; işitemediğim emirler yağdırıyor. Kolu da hâlâ yaralı. Kolunda askıyla dolaşıyor."

"Warner mı?" Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "O askerlerin yanında mı? Bu... olağan dışı bir durum mu?"

Brendan "Epey tuhaf," diyor. "O, 45. Bölge'nin üst komutanı ve veziri. Normal koşullarda, bu işi bir albaya, hatta teğmene vermesi gerekir. Önceliği üssü ve askerlerinin denetimi olmalı." Brendan başını iki yana sallıyor. "Böyle bir risk aldığına göre, sanırım biraz aptal. Kendi kampından uzakta vakit geçiriyor. Önca gece oradan çıkıp gelebilmesi bana tuhaf geliyor."

Winston başını sallayarak "Doğru," diyor. "Kesinlikle." Parmağıyla havayı yararak ikimize işaret ediyor. "Bu da yerine kimi bıraktığı sorusunu akla getiriyor. Adam kimseye güvenmiyor. Zaten yetki devri yaptığı görülmüş şey değil. Öyle birinin her gece üssü arkasında bırakması mı?" Duraksıyor. "Bu hiç de akla yatkın değil. Bir şeyler oluyor."

Hem korkarak hem de cesaretle "Sizce ~~birini~~ bir şey arıyor olabilir mi?" diye soruyorum.

Winston nefes vererek "Ev-vet," diyor. "Ben de tam olarak öyle düşünüyorum. Ne aradığını öğrenmeyi ne çok isterdim."

Brendan "Bizi," diyor. "Bizi arıyor."

Winston ikna olmuş gibi görünmüyor. "Bilmiyorum," diyor. "Bu farklı. Bizi yıllardır arıyorlar ama daha önce hiç böyle bir şey yapmamışlardı. Bu tür bir göreve bu kadar büyük bir insan gücü ayırmamışlardı. Ayrıca bize hiç bu kadar yaklaşmamışlardı."

Kendi teorilerimi dile dökmekten çekinerek "Vay canına," diye fısıldıyorum. Warner'ın tam olarak ~~kimi~~ neyi aradığı üzerine çok da kafa yormak istemiyorum. Ayrıca bu 2 adamın

neden benimle güvenilirmişim gibi, onlardan biriymişim gibi öylesine rahat konuştuklarına şaşıyorum.

Aklımdakileri söylemeye cesaretim yok.

Winston kemirdiği kalemi yeniden eline alıp "Evet," diyor. "Bu delice. Her neyse. Bugün yeni kahve kutuları gelmezse, kafamın tası cidden atacak."

Odaya bakınıyorum. Etrafta hiç kahve göremiyorum. Yiyecek de yok. Bunun Winston için ne ifade ettiğini merak ediyorum. "Başlamadan önce kahvaltı edecek miyiz?"

Winston "Hayır," diyor. "Bugünkü yemek programı farklı. Ayrıca döndüğümüzde seçecek çok şeyimiz olacak. İlk biz seçeriz. Tek ikramiyemiz budur."

"Nereden dönünce?"

Brendan sandalyesine yaslanıp "Dışarıdan," diyor. Parmağıyla tavana işaret ediyor. "Yukarıya, dışarıya gidiyoruz."

"Ne?" Nefesim kesiliyor, konuşmanın başından beri ilk kez gerçek bir heyecan duyuyorum. "Gerçekten mi?"

"Ev-vet." Winston gözlüğünü yeniden takıyor. "Ayrıca, anlaştılan burada ne yaptığımızı da ilk kez görmüş olacaksın." Başıyla odanın ön tarafına işaret ediyor ve orada kocaman bir sandığı masalardan birinin üzerine taşıyan Kenji'yi görüyorum.

Winston'a "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. "Ne yaptığımızı derken?"

"Anla işte." Winston omuz silkiyor. İki eliyle başının arkasını tutuyor. "Büyük çaplı hırsızlık. Silahlı soygun. O tür şeyler."

Ben gülmeye başlayınca Brendan beni durduruyor. Elini omzuma attığında kısa bir an için hafif bir korku duyuyorum. Aklını kaçırmış olabileceğini düşünüyorum.

Brendan bana "Şaka yapmıyor," diyor. "Ve umarın tabanca kullanmayı biliyorsundur."

ON SEKİZ

Evsizler gibi görünüyoruz.

Bu da siviller gibi göründüğümüz anlamına geliyor.

Sınıftan koridora çıktık ve hepimizin üzerinde benzer giysiler var; yırtık pırtık, rengi solmuş, yıpranmış giysiler. Grubumuz ilerlerken herkes giysilerini ayarlıyor; Winston plastik gözlüğünü çıkarıp ceketine sokuyor ve paltosunun fermuarını kapatıyor. Yakası çenesine varan paltonun içinde iyice iki büklüm oluyor. Grubumuzdaki kızlardan Lily ağzını kalın bir şalla örtüp paltosunun kapüşonunu başının üzerine çekiyor. Kenji'nin eldiven takıp kargo pantolonunu, içine tıktığı tabancayı daha iyi gizlemek için çekiştirdiğini görüyorum.

Brendan yanıma geliyor.

Cebinden bir bere çıkarıp başına geçiriyor ve paltosunun fermuarını boynuna kadar çekiyor. Berenin siyahının gözlerinin mavisini açığa çıkarıp daha parlak ve belirgin kılmasının şaşırtıcı bir yanı var. Kendisini izlediğimi görünce bana gülümsüyor. Sonra da iki numara büyük bir çift eldiveni bana doğru fırlatıp botlarının bağcıklarını bağlamaya koyuluyor.

Küçük bir nefes alıyorum.

Tüm enerjimi olduğum yere, ne yaptığıma ve ne yapmak üzere olduğuma odaklıyorum. Kendime Adam'ı, onun şu anda ne halde olduğunu, tedavisinin ne aşamaya geldiğini ve neler hissettiğini düşünmememi tembihliyorum. Onunla geçirdiğimiz son anları, bana nasıl dokunduğunu, beni nasıl kucakladığını, dudaklarını, ellerini ve hızla verdiği nefesleri aklıma getirmeyeyim diye kendime yalvarıyorum.

Yapamıyorum.

Beni nasıl da hep korumaya çalıştığını, bunu yapmaya çalışırken de ölümün kıyısına nasıl geldiğini düşünmekten alamıyorum kendimi. Beni hep savunmuş, kollamış; en büyük tehdidin *ben* olduğumu asla fark etmemişti. En tehlikeli tehdit. Beni gözünde çokça yüceltmiş, hiç hak etmediğim bir mertebeye yerleştirmişti. Artık yeteneklerimin gayet farkında olduğumu muhtemelen asla düşünmezdi. İstediğimde kimin olsa canını yakabileceğimi.

Ben artık bunu biliyorum.

Castle'ı ikiye biçebileceğimi biliyorum. Kenji'nin kafasını duvara çarpabileceğimi biliyorum. Bu dünyanın temellerini yıkabileceğimi biliyorum. ~~İnsanlara zorla bir şeyler yaptırabileceğimi biliyorum. Kötü şeyler. Acı veren şeyler.~~ Ve bu bana kendimi daha iyi hissettirmiyor. Beni kendimden emin ve güçlü hissettirmiyor.

Bu beni hasta ediyor.

Fakat kesinlikle korunmaya ihtiyacım yok. Birinin benim için endişelenmesine, beni merak etmesine veya bana âşık olma tehlikesini göze almasına ihtiyacım yok. ~~Dengesizim. Sakınılması gereken biriyim. İnsanlar benden korkmakta haklılar. Benden korkmalılar.~~

"Hey." Kenji yanımda bitip beni dirseğimden tutuyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum. Ona hafifçe gülümsüyorum.

Üzerimdeki giysiler ödünç. Boynumda asılı olan, elbisemin altında gizlenen kart ise yepyeni. Bugün bana sahte bir YKKK, yani Yeniden Kuruluş Kayıt Kartı verildi. Gideceğimiz komplekste yaşayıp çalıştığımı, denetim altındaki bölgede kayıtlı bir vatandaş olduğumu ispatlıyor. Her yasal vatandaşın bir kartı olur. Benim hiç olmadı, çünkü bir akıl hastanesine kapatılmıştım ve benim gibi birine kart hiç gerekmezdi. Aslında orada ölmemi beklediklerinden gayet eminim. Bana bir kimlik verilmesine gerek yoktu.

Fakat bu YKKK özel.

Omega Noktası'nda düzmece bir kart öyle herkese verilmiyor. Anlaşılan bu kartları kopyalamak son derece zor bir iş. Bunlar çok nadir bulunan bir titanyum çeşidinden yapılan, üzerlerine lazerle bir barkod ve kart sahibine ait biyografik veriler kazınan ve içlerinde vatandaşların yerini gösteren bir izleme cihazı bulunan ince dikdörtgenler.

Castle "YKKK'ler her şeyi izleyebilir," demişti. "Komplekslere girip çıkmak için, bireylerin işyerlerine girip çıkmaları için gereklidirler. Vatandaşlara REST dolarlarıyla; yani çalışan kişilerin emeklerinin parasal değerini belirlemek için meslekleri-nin zorluğunu, işte kaç saat geçirildiğini hesaplayan karmaşık bir algoritma üzerine kurulu maaşlarla ödeme yapılır. Bu elektronik para birimi haftalık olarak dağıtılır ve otomatikman çalışanların YKKK'lerindeki bir çipe yüklenir. Sonrasında, REST dolarları yiyecek ve temel ihtiyaçların sağlanabildiği Tedarik Merkezleri'nde paraya çevrilebilir. Birinin YKKK'sini kaybetmesi demek geçimini, kazancını, kayıtlı bir vatandaş olarak yasal statüsünü kaybetmesi demektir.

Bir asker sizi durdurup kimliğinizi teyit etmenizi isterse YKKK'nizi göstermeniz gerekir. Kartınızı gösteremezseniz bunun... son derece üzücü sonuçları olur. Yeniden Kuruluş ortalıkta kartsız dolaşan vatandaşları tehdit kabul eder. Öyleleri kasten

yasalara aykırı hareket eden şüphe duyulmayı hak eden kişiler olarak görülür. Herhangi bir şekilde iş birliğine yanaşmamak – bu basitçe her hareketinizin takip edilip izlenmesini istemeniz-den kaynaklansa da– asi gruplara sempatiniz olduğunuz fikrini uyandırır. Bu da sizi bir tehdit yapar. Yeniden Kuruluş'un hiç vicdan azabı duymadan ortadan kaldıracağı bir tehdit."

Castle derin bir nefes alıp "Dolayısıyla," demişti, "YKK kartınızı kaybedemezsiniz, kaybetmeyeceksiniz. Sahte kartlarımızda ne izleme cihazı ne de REST dolarlarının hareketlerini izlemek için gereken çip var. Çünkü bu ikisi için gerekli teknolojimiz de, bunlara ihtiyacımız da yok. Fakat! Bunun anlamı çiplerin birer tuzak kıymetinde olmadığı değil. Ve denetim altındaki bölgede yaşayan vatandaşlar için YKK kartları müebbet hapis cezalarının bir parçası olsa da Omega Noktası'nda birer ayrıcalıktır. Siz de bu kartları öyle göreceksiniz."

Bir ayrıcalık gibi.

Bu sabahki toplantımızdan öğrendiğim birçok şeyden biri de bu kartların sadece Omega Noktası'ndan dışında görevlere çıkanlara verildiği olmuştu. Bugün o odadaki herkes en iyi, en güçlü, en güvenilir üyeler olarak özenle seçilmişlerdi. O odaya beni davet etmekle Kenji cesurca bir hamle yapmıştı. Şimdi bunu bana güvendiğini ifade etmenin bir yolu olarak gördüğünü fark ediyorum. Her şeye rağmen, bana –ve diğer herkese– buraya gelmemin iyi olduğunu söylüyor. Bu da Winston'ın ve Brendan'ın neden bana o denli rahat açıldıklarını açıklıyor. Çünkü Omega Noktası'ndaki sisteme güveniyorlar. Kenji bana güvendiğini söylüyor, onlar da Kenji'ye güveniyor.

Böylece şimdi onlardan biriyim.

Peki bir üye olarak üstlendiğim ilk resmi eylem ne mi?

Benden hırsızlık yapmam bekleniyor.

ON DOKUZ

Yukarı çıkıyoruz.

Castle yakında bize katılıp grubumuzu bu yeraltı şehrinden gerçek dünyaya çıkaracak. Bu, neredeyse 3 yıldır toplumumuza neler olduğunu görmek için ilk fırsatım olacak.

Masum bir çocuğu öldürmekten dolayı evimden koparıldığımda 14 yaşındaydım. 2 yılım hastaneler, hukuk büroları, ıslahevleri ve psikiyatri koğuşları arasında mekik dokumakla geçti. Ta ki temelli akıl hastanesine kapatılmama karar verilene dek. Akıl hastanesine kapatılmak cezaevine gönderilmekten beterdi; ~~anne-babama göre de daha akıllıca.~~ Cezaevine gönderilsem gardiyanlar bana insan muamelesi yaparlardı; bunun yerine hayatımın son yılı boyunca kuduz bir hayvan muamelesi gördüm ve dış dünyayla hiçbir bağlantısı olmayan karanlık bir deliğe kapatıldım. Gezegenimizi ancak bir pencereden ve hayatta kalmak için kaçarken görebilmiştim. Şimdi ise ne beklemem gerektiğini bilmiyorum.

Fakat görmek istiyorum.

Görmem gerek.

Kör olmaktan, geçmişe dair anılarıma bel bağlamaktan ve

elimden geldiğince şimdiki halimize dair parçaları birleştirmekten bıktım.

Gerçekten bildiğim bir şey varsa, o da Yeniden Kuruluş adının 10 yıldır herkesin dilinde olduğu.

Bunu biliyorum çünkü kampanyalarına ben 7 yaşındayken başladılar. Çöküşümüzün başlangıcını asla unutmayacağım. Her şeyin oldukça normal olduğu, insanların bu kadar sık ölmediği, parası olana yetecek kadar yiyecek olduğu günleri anımsıyorum. Bu, kanserin yaygın bir hastalığa ve iklimin kavgacı, öfkeli bir yaratığa dönüşmesinden önceydi. Herkesin Yeniden Kuruluş'u nasıl da heyecanla karşıladığını anımsıyorum. Öğretmenlerimin yüzlerindeki ümidi ve yapılan duyuruların nasıl okul saatlerinde bize zorla izletildiğini. Tüm bunları anımsıyorum.

Ve 14 yaşında affedilemeyecek bir suç işlememden sadece 4 ay önce Yeniden Kuruluş dünya halkımız tarafından bizi daha iyi bir geleceği taşısın diye seçilmişti.

Ümit. Çok ümitliydiler. Ebeveynim, komşularımız, öğretmenlerim ve sınıf arkadaşlarım. Herkes Yeniden Kuruluş'a tezahürat edip onları yılmadan destekleyeceklerinin sözünü verirken büyük umutlar içindeydi.

Ümit insanlara korkunç şeyler yaptırabiliyor.

Tutuklanmadan önce şahit olduğum protestoları anımsıyorum. Sokakları dolduran öfkeli kalabalıkların aldıkları maldan memnun olmayıp iade talep ettiklerini anımsıyorum. Yeniden Kuruluş'un protestocuları nasıl tepeden tırnağa kırmızıya boyayıp onlara o sabah evlerinden ayrılmadan önce sözleşmenin küçük puntolu dipnotlarını okumaları gerektiği mesajını verdiğini.

Satılan malın geri alınmayacağı mesajını.

Castle ve Kenji'nin bu keşfe çıkmama izin vermelerinin nedeni beni Omega Noktası'nın bağrına basmak istemeleri. Onlara katılmamı, onları büsbütün kabullenmemi, misyonlarının

önemini anlamamı istiyorlar. Castle Yeniden Kuruluş'a ve onların dünya için planlarına karşı savaşmamı istiyor. Kitapları, yapıtları, dili ve tarihi yok etme planlarına; gelecek nesillere dayatmak istedikleri basit, boş, tek renkli hayata karşı. Castle dünyamızın hâlâ onarılamayacak kadar zarar görmediğini görmemi; geleceğimizin kurtarılabileceğini, güç doğru ellerde olduğu sürece her şeyin yoluna girebileceğini ispatlamak istiyor.

Güvenmek istiyor.

Güvenmek istiyorum.

Fakat bazen korkuya kapılıyorum. Sınırlı hayat tecrübem boyunca güç arayışı içindeki insanlara güven olmayacağını öğrendim. Yüce amaçları, hitap güçleri olan; gülücükler saçan insanlar bana asla güven vermemiştir. Silahlı insanlar kaç kez iyi amaçlar uğruna insan öldürdüklerine yemin ederlerse etsinler beni huzursuzlandırırlar.

Omega Noktası'ndaki insanların iyi silahlandıkları gözümden kaçmadı.

Fakat merak ediyorum. Müthiş bir merak içindeyim.

Bu yüzden kendimi eski püskü, yırtık pırtık giysiler ve neredeyse gözlerimi kapatan kalın, yün bir şapkayla gizledim. Üzerimde bir erkeğe ait olduğu belli olan ağır bir ceket var ve ayak bileklerimin etrafına dökülen son derece bol pantolon deri çizmelerimi gizliyor. Bir sivil gibi görünüyorum. Ailesi için yiyecek arayan fakir, acı içinde bir sivil.

Bir kapı çıt edip kapanırken hepimiz hemen sesin geldiği tarafa dönüyoruz. Castle gülümsüyor. Grubumuzdakileri süzüyor.

Beni. Winston'ı. Kenji'yi. Brendan'ı. Lily adındaki kızı. Hâlâ tanımadığım diğer 10 kişiyi. Castle'la birlikte toplam 16 kişiyiz. Mükemmel bir çift sayı.

Castle "Tamam millet," deyip ellerini çırpıyor. Onun da eldiven taktığını fark ediyorum. Herkes gibi. Bugün sadece normal giysiler giyip, normal eldivenler takan bir kızım. Bugün sadece bir rakamım. Önemli biri değilim. Sıradan bir insanım. Sadece bugünlük.

Bu öyle saçma ki gülümseyecek oluyorum.

Sonra aklıma dün az kalsın Adam'ı öldürecek olduğum geliyor ve aniden dudaklarımı nasıl hareket ettireceğimi unutuveriyorum.

"Hazır mıyız?" Castle etrafına bakınıyor. "Konuştuklarımızı unutmayın," diyor. Kısa bir an duraksıyor. Dikkatlice bize bakıyor. Her birimizle göz teması kuruyor. Beni epey uzunca süzüyor. "Tamam o zaman. Beni izleyin."

Castle'ın peşi sıra koridorlarda ilerlerken kimse adamakıllı konuşmuyor ve bir an üzerimdeki şüphe çekmeyecek kıyafetle öylece ortadan kaybolmamın ne de kolay olacağını düşünüyorum. Kaçıp insanların arasına karışabilir, izimi sonsuza dek kaybettirebilirim.

~~Bir korkak gibi.~~

Sessizliği bozmak adına söyleyecek bir şeyler arıyorum. Gruba "Oraya nasıl gideceğiz?" diye soruyorum.

Winston "Yürüyeceğiz," diyor.

Biri yanıt olarak ayaklarını sertçe yere vuruyor.

Kenji "Çoğu sivilin arabası olmaz," açıklamasını yapıyor. "Bizim de havuzda yakalanmayı bekleyen balıklar olmaya hiç mi hiç niyetimiz yok. Halkın arasına karışmak istiyorsak onlar ne yapıyorsa aynısını yapmamız gerekir. Yani yürümemiz."

Castle bizi çıkışa götürürken hangi tünelin hangi yöne saptığını şaşırıyorum. Bu yer hakkında ne de az şey bildiğimi, henüz ne kadar azını gördüğümü giderek daha fazla fark ediyorum. Yine de işin aslı ben de çevremi keşfetmek için pek de çaba harcamadım.

Bu durumu telafi etmek için bir şeyler yapmam gerek.

Dışarıya ne kadar yaklaştığımızı ancak ayağımın altındaki zemin değiştiğinde fark ediyorum. Yokuş yukarı, üst üste dizili taş merdivenlerden çıkıyoruz. Bulunduğum yerden metal bir kapı olduğunu düşündüğüm küçük bir kare görüyorum. Üzerinde bir sürgü var.

Biraz gergin olduğumu fark ediyorum.

Endişeli.

Hevesli ve korku içinde.

Bugün dünyayı bir sivilin gözüyle görecek, ilk kez her şeye adamakıllı yakından şahit olacağım. Bu yeni toplumun insanlarının nelere göğüs germek zorunda kaldıklarını göreceğim.

~~Artık her neredelerse, ebeveynimin neler yaşadığını göreceğim.~~

Castle bir pencere kadar küçük kapıya gelince duraklıyor. Yüzünü bize çeviriyor. "Kimsiniz siz?" diye soruyor.

Kimseden yanıt gelmiyor.

Castle sırtını iyice dikleştiriyor. Kollarını kavuşturuyor. "Lily," diye sesleniyor. "İsim. Kimlik kodu. Yaş. Bölge ve meslek. *Hemen.*"

Lily şalını ağzından çekiyor. Konuştuğunda sesi robotumsu çıkıyor. "Adım Erica Fontaine, 1117-52QZ. Yirmi altı yaşındayım. 45. Bölge'de yaşıyorum."

Castle sesinde hissedilir bir sabırsızlıkla bir kez daha "Meslek" diyor.

"Tekstil. Fabrika 19A-XC2."

Castle "Winston," diye buyuruyor.

Winston "Adım Keith Hunter, 4556-65DS," diyor. "Otuz dört yaşındayım. 45. Bölge. Metal alanında çalışıyorum. Fabrika 15B-XC2."

Kenji emir gelmesini beklemeden söze giriyor. "Hiro Yamasaki, 8891-11DX. Yaş yirmi. 45. Bölge. Ağır silahlar. 13A-XC2."

Herkes sırayla sahte YKK kartlarına işlenen bilgileri sıralarken Castle başını sallıyor. Memnun bir edayla gülümsüyor. Sonra herkes çuvallayıp çuvallamayacağını anlamak için bakışlarını bana odaklıyor.

"Delia Dupont," diyorum. Sözcükler dudaklarımdan umduğum kadar kolayca dökülüyor.

Devriyeler tarafından durdurulacağımızı sanmasak da bu kendimizi tanıtmamız istenmesi olasılığına karşı ek bir önlem; YKK kartlarımız üzerindeki bilgileri kendimize aitmiş gibi ezbere bilmemiz gerekiyor. Ayrıca Kenji kompleksleri gözetleyen askerlerin 45. Bölge'den olmalarına rağmen hiçbir zaman üstteki muhafızlardan birileri olmadıklarını söylüyor. Bizi tanıyacak birileriyle karşılacağımızı düşünmüyor.

Fakat...

Ne olur ne olmaz.

Boğazımı temizliyorum. "Kimlik numaram 1223-99SX. On yedi yaşındayım. 45. Bölge. Metal alanında çalışıyorum, Fabrika 15A-XC2."

Castle uzunca bir süre gözlerini üzerime dikiyor.

Nihayet başını sallıyor. Hepimize şöyle bir göz gezdiriyor. Kalın, berrak ve gürleyen bir sesle "Peki konuşmaya yeltenmeden önce kendinize neler soracaksınız?" diyor.

Bir kez daha kimse yanıt vermiyor. Fakat bunun nedeni yanıtı bilmememiz değil.

Castle parmaklarıyla sayıyor. "Bir! *Bunu söylemem şart mı?* İki! *Bunu benim söylemem şart mı?* Ve üç! *Bunu şu an söylemem gerekiyor mu?*"

Kimse hâlâ tek kelime etmiyor.

Castle "Gerekmedikçe konuşmayız" diyor. "Gülmeyecek, gülümsemeyeceğiz. Elimizden geldiğince bir başkasıyla göz

temasına girmeyeceğiz. Birbirimizi tanıdığımızı belli etmeyeceğiz. Bakışları üzerimize çevirecek hiçbir şey yapmayacağız. Dikkatleri üzerimize çekmeyeceğiz." Duraklıyor. "Bunu anlıyorsunuz, değil mi? Anlaşıldı mı?"

Başımızı sallıyoruz.

"Ya bir terslik çıkarsa?"

"Dağılacağız." Kenji boğazını temizliyor. "Kaçacağız. Saklanacağız. Sadece kendimizi düşüneceğiz. Ve Omega Noktası'nın yerini asla ama asla açık etmeyeceğiz."

Sanki herkes aynı anda derin bir nefes alıyor.

Castle küçük kapıyı itip açıyor. Dışarıya bakındıktan sonra eliyle kendisini izlememizi işaret ediyor ve biz de dediğini yapıyoruz. Tek tek, dillendirmediğimiz sözcükler kadar sessiz bir şekilde kapıdan geçiyoruz.

Neredeyse 3 haftadır yeryüzüne çıkmadım. Bana 3 ay olmuş gibi geliyor.

Yüzüm havayla temas ettiğinde yüzüme rüzgârın o tanıdık, azarlar gibi çarpışını hissediyorum. Sanki onca zaman kendisinden uzak kaldığım için beni paylıyor.

Donmuş bir metruk arazinin ortasındayız. Hava buz gibi keskin; etrafımızda ölü yapraklar dans ediyor. Ayakta kalan birkaç ağaç da rüzgârda sallanıyor; kırık ve tek tük dalıyla yalnız kalmamak için yalvarıyor. Sola bakıyorum. Sağa bakıyorum. Tam karşıma bakıyorum.

Görünürde hiçbir şey yok.

Castle bize bu bölgenin bir zamanlar sık, gür bitkilerle kaplı olduğunu söylemişti. Omega Noktası için bir gizlenme yeri aradığı ilk zamanlarda bu bölge idealmiş. Fakat bu uzun zaman –onlarca yıl– önceymiş ve artık her şey değişmiş. Doğanın kendisi değişmiş. Ve artık gizlenme yerini başka bir yere taşımak için çok geç.

Dolayısıyla biz de elimizden geleni yapıyoruz.

Castle işin bu kısmının en zoru olduğunu söylemişti. Burada, açıkta, savunmasız haldeyiz. Sivil kıyafetleri giysek de olmamamız gereken bir yerde olduğumuzdan kolayca fark edilebiliriz. Sivillerin komplekslerin dışında bir işleri olmuyor; Yeniden Kuruluş'un güvenli addettiği, denetim altındaki alanlardan çıkmıyorlar. Denetlenmeyen bir bölgede yakalanmak yeni sözde hükümetimiz tarafından yasaların ihlali sayılıyor ve ciddi sonuçlar doğuruyor.

Bu yüzden mümkün olduğunca çabuk bir şekilde komplekslere ulaşmamız gerekiyoe.

Planımız –yeteneği arka planda kamufle olmasına imkân veren– Kenji'nin grubun önünden ilerlemesi ve görünmez olup yolların güvenli olup olmadığına bakması. Geri kalanımız dikkatlice, sakince ve hiç ses çıkarmadan onu izleyecek. Birbirimizi bir iki metre arayla izleyecek, gerektiğinde kaçıp kendimizi kurtarmaya hazır olacağız. Omega Noktası'ndaki insanların sıkı fıkılığı düşünüldüğünde Castle'ın bizi birbirimize yakın durmaya teşvik etmemesi tuhaf. Fakat bunun çoğunluğun iyiliği için olduğunu söyledi. Bu bir fedakarlık. Diğerlerinin kaçmasını sağlamak için birimizin yakalanmaya gönüllü olması gerek.

İçimizden birinin diğerleri için kendisini feda etmesi.

Yolumuz açık.

En az yarım saattir yürüyoruz ve görünen o ki bu terk edilmiş toprakları kimse kollamıyor. Çok geçmeden kompleksler beliriyor. Kadim, ışıltılı zemin boyunca bloklarca uzanan metal kutular, küpler var. Rüzgâr insan teninin tadına bakmak için yön değiştirirken ceketime iyice sarınıyorum.

Hava canlılar için fazla soğuk.

Kıyafetimin altında –vücut ısımı düzenleyen– özel kostü-

müm olsa da donuyorum. Şu an diğerlerinin ne halde olduklarını hayal bile edemiyorum. Brendan'a bakınca onun da bana bakıtığını fark ediyorum. Gözlerimiz bir saniyeden kısa buluşsa da bana gülümsediğine yemin edebilirim; avare gözlerini kıskanan bir rüzgârın çarptığı yanakları, pembeler ve kırmızılar içinde.

Gözleri mavi. Masmavi.

Mavinin farklı, daha açık, neredeyse saydam bir tonu olsa da çok, çok mavi. Mavi gözleri sanırım bana Adam'ı anımsatıyor. Sonra o beni yine vuruyor. Öyle sertçe ki benliğimin özüne...

O, sızı...

"Acele et!" Kenji'nin sesi rüzgârın sesiyle karışıyor ama beni görünürde yok. Komplekslere ait ilk bina kümesine adım atmamıza bir buçuk metre ya var ya yok. Fakat nedense olduğum yerde donakalmışım; kan, buz ve kırık çatallar sırtımdan aşağı iniyor.

"KIMILDANIN!" Kenji'nin sesi bir kez daha gürlüyor. "Komplekslere yaklaşın ve yüzlerinizi örtün! Saat üç yönünde askerler var!"

Hepimiz bir anda yerimizden fırlayıp ileri atılırken bir yandan da dikkatleri üzerimize çekmemeye çalışıyoruz ve çok geçmeden metal bir konutun kenarında başlarımızı eğiyoruz; eğiliyoruz ve yerde yığınlar halinde duran çöplerden çelik ve demir toplayan kalabalık gruptanmışız gibi davranıyoruz.

Kompleksler geniş bir atık alanına kurulmuş. Çöpler, plastik ve ezik metal parçaları bir çocuğun konfetileri gibi dört bir yana yayılmış. Her şey ince bir kar tabakasıyla kaplı; toprak beyhude bir çabayla çirkin kısımlarını biz gelmeden örtmeye çalışmış gibi.

Yukarı bakıyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum.

Kendimi tutamayıp bakmamam gereken yerlere bakıyorum. Burada yaşayan biriymişim, görecek yeni hiçbir şey yokmuş, ısıran soğuk yüzünden başımı kaldıramıyormuşum gibi gözlerimi yere dikmem gerekiyor. Isınmaya çalışan diğer yabancılar gibi iki büklüm olmam, omuzlarımı çökertmem gerekiyor. Fakat görecek çok şey var. Gözlemleyecek çok şey. Daha önce bana gösterilmeyen pek çok şey.

Böylece başımı kaldırmaya cüret ediyorum.

Ve rüzgâr boğazıma yapışıyor.

YİRMİ

Warner benden en fazla altı metre ötede dikiliyor.

Ismarlama, siyahın neredeyse göz kamaştırıcı bir tonundaki takım elbisesi bedenine yapışıyor. Omuzlarına yosun tutmuş ağaç gövdelerinin ve yaprak döken ağaçların renginde, gözlerinden 5 ton daha yeşil, önü açık bir denizci paltosu atmış; parlak, altın rengi düğmeleri sarı saçlarıyla mükemmel bir uyum içinde. Siyah bir kravat takmış. Ellerinde siyah deri eldivenler, ayaklarında parlak çizmeler var.

Mükemmel görünüyor.

Kusursuz; özellikle de burada, pislik ve yıkımın ortasında, etrafı tabiatın sunabileceği en kasvetli renklerle çevriliyken. Zümrüt, oniks ve altın akıtan çam ağaçlarından oluşan bir hayal; günışığını arkasına alan silüeti müthiş bir illüzyon. Işıklar saçsa yeri. Başının üzerinde bir hale olsa yeri. Bu, dünyanın ironiden ibret çıkarma şekli olabilir. Çünkü Warner'ın güzelliğinin Adam'ı aşan yönleri var.

Çünkü Warner insan değil.

Ona dair hiçbir şey normal değil.

Etrafına bakınıyor, gözlerini sabah ışığı karşısında kısarken

rüzgâr ilıklemediği paltosunu altındaki kolunu seçmeme yetecek kadar bir süre açıyor. Kolu sargılı. Askıya alınmış.

Az kalsın olacaktı.

Çok yaklaşmıştım.

Etrafında dört dönen askerler emir bekliyorlar, bir şeyi bekliyorlar ve gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kendimi ona yakın ama çok da uzak olmamın verdiği tuhaf heyecanı hissetmekten alamıyorum. Bu bana neredeyse bir avantaj gibi geliyor; onu haberi olmadan inceleyebilmek.

O tuhaf, tuhaf, sapkın bir oğlan.

Bana yaptıklarını unutabilir miyim bilmiyorum. Bana yaptırdıklarını. Bir kez daha bir can almaya çok yaklaştığımı. Bunun için ondan sonsuza dek nefret edeceğim ama onunla yeniden yüzleşmek zorunda kalacağıma da eminim.

Bir gün.

Warner'ı komplekslerde göreceğim hiç aklıma gelmemişti. Hatta sivilleri ziyaret ettiğini bile bilmiyordum; öte yandan, işin aslı benim yanımda geçirdiği zamanın dışında neler yaptığını bildiğim de yoktu. Burada ne aradığını bilmiyorum.

Nihayet bir şeyler söylediği askerler başlarını bir kez, hızlıca sallıyorlar. Sonra gözden kayboluyorlar.

Warner'ın sağ tarafındaki bir şeye odaklanmış gibi yaptığımdan bana doğru bakmasına rağmen yüzümü göremez. Sol elimle şapkamı kulaklarıma kadar indiriyorum ve sağ elimle çöpleri ayırıyormuş, günlük hurdamı topluyormuş gibi yapıyorum.

Bazı insanlar hayatlarını böyle kazanıyor. Bir başka zavallı meslek.

Warner sağlam elini yüzünde gezdiriyor, gözlerini kısa bir süre örttükten sonra eli ağzında duruyor. Warner elini söylemeye tahammül edemediği bir şey varmış gibi dudaklarına bastırıyor.

Gözlerinde neredeyse... endişeli bir ifade var. Fakat eminim yanılıyorumdur.

O etrafındaki insanları izlerken ben de onu izliyorum. Onu; bakışlarının küçük çocuklara odaklandığını, onların nasıl bir dünyayı kaybettiklerinin hiç de farkında olmadıklarını belli eden bir masumiyetle birbirlerini kovalamalarına odaklandığını fark edecek kadar dikkatle izliyorum. Çocuklar sadece bu kasvetli, karanlık yeri biliyorlar.

Çocukları süzen Warner'ın yüzündeki ifadeyi okumaya çalışıyorum ama o renk vermemeye özen gösteriyor. Neler hissettiğini azıcık olsun belli etmiyor. Hiç kımıldamadan, rüzgârda bir heykel gibi dikilirken sadece gözlerini kırpıyor.

Başıboş bir köpek dosdoğru ona yöneliyor.

Aniden taş kesiliyorum. Muhtemelen birkaç saat daha açlıktan ölmemek için bir parça yiyecek arayan o bir deri bir kemik, zayıf, üşüyen hayvan için endişeleniyorum. Kalbim göğsümü delecek gibi çarpıyor, kan hızla ve tazyikle pompalanırken.

Neden çok kötü bir şey olacakmış hissine kapıldığımı bilmiyorum.

Köpek yarı körmüş, nereye gittiğini göremiyormuş gibi Warner'ın bacaklarının arkasına doğru ok gibi fırlıyor. Hızla solurken, dili nasıl geri sokacağını bilmiyormuş gibi ağzından sarkıyor. İnleyip sızlayarak Warner'ın nefis pantolonuna salyalarını akıtıyor. Altın saçlı oğlan arkasına dönerken nefesimi tutuyorum. Tabancasını çıkarıp köpeği tam başından vurursa hiç şaşmam.

Bunu daha önce bir insana yaptığını görmüştüm.

Fakat küçük köpeği görmesiyle Warner'ın yüzü değişiyor, mükemmel yüz çizgilerinde çatlaklar oluşurken bir an için kaşları hayretle kalkıp gözleri büyüyor. Fakat o kısa sürede değişimi fark edebiliyorum.

Etrafına bakınıyor, çevresindekilere hızla göz gezdirip hayvanı kollarına alıyor ve alçak bir çitin –komplekstekı farklı bina gruplarını kareler halinde birbirinden ayıran kısa, bodur çitlerden biri– arkasına geçip gözden kayboluyor. Aniden ne yapacağını görmek için büyük bir istek duyuyor; nefes alamayacak kadar endişeleniyorum.

Warner'ın bir insana neler yapabildiğini gördüm. Soğukkanlılıkla birini öldürmesinin ardından nasır tutmuş kalbini, duygusuz gözlerini, müthiş kayıtsızlığını, soğuk ve sakin tavrını görmüştüm. Masum bir köpeğe neler yapardı kim bilir?

Gidip bakmam gerek.

Yüzünü kafamdan atmalıyım; yapmam gereken tam olarak bu. Hasta, sapkın ve yanlış yolda olduğunun, hep de öyle olacağının kanıtını ilk elden görmliyim.

Bir ayağa kalkabilsem onu görebilirdim. O zavallı hayvana neler yaptığını görür ve belki iş işten geçmeden onu durdurmanın bir yolunu bulabilirdim. Fakat Castle'ın sesini, bana hayli yüksek gelen bir fısıltıyla bize seslendiğini işitiyorum. Artık Warner gözden kaybolduğuna göre kıyıda ilerleyişimizi sürdürebileceğimizi söylüyor. "Hepimiz, ayrı ayrı yola devam edeceğiz," diyor. "Plana sadık kalın! Kimse kimsenin peşinden gitmeyecek. Yığma noktasında bir araya geleceğiz. Vaktinde gelemeyenler geride bırakılacak. Otuz dakikanız var."

Kenji kolumu çekiştirip ayağa kalkmamı, dikkatimi toplamamı, doğru yöne bakmamı söylüyor. Ben öylece dalmışken grubun geri kalanı dağılmış. Fakat Kenji ısrarla yerinden kımıldamıyor. Ben nihayet ayağa kalkana dek sessizce küfrediyor. Başımı sallıyorum. Planı anladığımı söylüyor, elimle bensiz yola çıkmasını işaret ediyorum. Ona yan yana görünmememiz gerektiğini hatırlatıyorum. Grup veya çiftler halinde dolaşamayacağımızı. Göze batmamamız gerektiğini.

Nihayet, nihayet, uzaklaşmak için arkasına dönüyor.

Kenji'nin gidişini izliyorum. Sonra birkaç adım öne çıkıp aniden dönerek hızla kompleksin köşesine gidiyor, sırtımı duvara verip gizleniyorum.

Warner'ı son gördüğüm çiti bulana dek etrafı tarıyorum; parmak uçlarımda ilerleyip çitin öte yanına bakıyorum.

Ve bir hayret nidası çıkarmamak için ağzımı kapatmam gerekiyor.

Warner yere çömelmiş, sağlam eliyle köpeğe bir şeyler yediriyor. Hayvan sıska bedeniyle Warner'ın önü açık paltosuna sokulmuş, ne zamandır üşüyen bodur bacaklarıyla sıcaklık ararken titriyor. Kuyruğunu hararetle sallıyor, Warner'ın gözüne bakmak için geri çekilip hemen yeniden paltosunun sıcağına koşuyor. Warner'ın güldüğünü işitiyorum.

Gülümsediğini görüyorum.

Bu onu bambaşka birine çeviren; gözlerine yıldızlar, dudaklarına pırıltılar yerleştiren bir gülüseme. Onu daha önce hiç bu halde görmediğimi fark ediyorum. Dişlerini hiç görmemişim; çok düzgün, bembeyaz, mükemmel dişleri var. Siyah, simsiyah bir yüreği olan oğlanın kusursuz kabuğu. Gözlerimi diktiğim bu insanın eli kanlı olduğuna inanmak çok zor. Yumuşak ve kırılgan –gayet insansı– bir hali var. Gülümserken gözleri kısılmış ve yanakları soğuktan pembeleşmiş.

Gamzeleri var.

Tartışmasız, gördüğüm en güzel şey.

Ve onu hiç görmemiş olmayı dilerdim.

Çünkü kalbimin içinde bir şeyler parçalanıyor ve bu şeyin dokunuşu korkuya, acısı dehşete, tadı panik, endişe ve ümitsizliğe benziyor ve önümde duran görüntüyü nasıl yorumlamam gerektiğini bilmiyorum. Onu bir canavardan başka hiçbir şey olarak düşünmek istemiyorum.

Bu doğru değil.

Yanlış yöne fazlaca ilerliyor, aniden dengemi kaybedecek kadar aptallaşıyor, kaçmak için kullanabileceğim süreyi heba ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Castle ve Kenji böyle bir risk aldığım için beni gözlerini kırpmadan öldürürlerdi ama şu an aklımdan geçenleri bilmiyorlar; benim durumumu anla...

Warner "Hey!" diye bağırıyor. "Sen, oradaki..."

Gayriihtiyari, Warner'ın çağrısına karşılık verdiğimi fark etmeden yukarı bakıyorum. Ayakta, hiç kıpırdamadan dikilmiş gözlerimin içine bakıyor; havada kalan sağlam eli bir süre sonra gevşekçe aşağı salınıyor; çenesi düşüyor. Şaşkın, bir süre sersemliyor.

Sözcüklerin boğazında ölüşünü izliyorum.

Felce uğruyorum; orada öylece dikilen, göğsü hızla inip kalkarken dudakları şüphesiz beni ölüme gönderecek sözcükleri çıkarmaya hazırlanan Warner'ın bakışları beni esir alıyor. Olanların tek nedeni benim mantıksız ve budalaca...

"Ne yaparsan yap, çığlık atma."

Biri eliyle ağzımı kapatıyor.

YİRMİ BİR

Hiç kımıldamıyorum.

"Seni bırakacağım, tamam mı? Elimi tutmanı istiyorum."

Aşağı bakmadan elimi uzatmamla eldivenli ellerimiz buluşuyor. Kenji elini yüzümden çekiyor.

Kenji bana "Sen tam bir *budalasın*," dese de gözlerim hâlâ Warner'da. Şimdi hayalet görmüş gibi etrafına bakınan Warner aklı karışmış gibi gözlerini kırpıştırıp minik köpeğe kendisini büyülemiş gibi bakıyor. Sarı saçlarını sıkıca kavrayıp mükemmelliklerini bozarken yerinden öyle hızlı fırlıyor ki gözlerim onu takip etmekte zorlanıyor.

Kenji bana "Senin sorunun ne?" diye soruyor. "Beni dinliyor musun sen? *Deli misin*?"

"Sen az önce ne yaptın? O neden... Aman tanrım." Bedenime baktığımda nutkum tutuluyor.

Tamamen görünmezim.

Kenji "Bir şey değil..." diyerek beni kompleksten uzağa sürüklüyor. "Bir de sesini yükseltme. Görünmez olmak insanların seni işitemeyeceği anlamına gelmez."

"*Bunu da* yapabiliyorsun demek?" Kenji'nin yüzünü arıyorum ama pekâlâ boşlukla konuşuyor da olabilirim.

Kenji "Evet. Buna yanıtma deniyor, unuttun mu? Castle şu zamana dek sana bunu açıklamadı mı?" derken bir an önce yeniden bana bağırıp çağırmaya dönmek için açıklamasını alelacele yapıyor. "Bunu herkes yapamaz –yetenekler farklılık gösterir– fakat belki *salaklık* seviyeni bir süre *ölmeyecek* kadar düşük tutarsan bunu bir gün sana öğretirim."

Hızına ayak uydurmaya çalışarak ve öfkesi karşısında biraz olsun kırgınlık duymadan ona "Benim için geri geldin," diyorum. "Neden benim için döndün?"

Kenji "Çünkü sen bir *salaksın*," diyor.

"Biliyorum. Üzgünüm. Kendimi tutamadım."

Beni kolumdan çekip sert bir sesle "Hadi ya, tut o zaman," diyor. "Boşa harcadığın zamanı telafi etmek için koşmamız gerekecek."

İstifimi bozmadan bir kez daha "Neden benim için geri geldin?" diye soruyorum. "Hâlâ burada olduğumu nereden bildin?"

"Seni izliyordum," diyor.

"Ne? Ne yapıyorum de..."

Yine hızlı hızlı, sabırsızca konuşarak "Seni izliyorum," diyor. "İşimin bir parçası bu. İlk günden beri yapıyorum bunu. Warner'ın ordusuna sırf senin için yazıldım. Castle beni senin için gönderdi. Sen benim vazifemdin." Sesi kesik kesik, hızlı, hissiz çıkıyor. "Bunu sana söylemiştim zaten."

"Dur, *seni izliyorum* demekle kastettiğin nedir?" Duraksıyorum, onu biraz yavaşlatmak için görünmez kolunu çekiştiriyorum. "Nereye gitsem peşimden mi geliyorsun? Şimdi de yaptığın bu muydu? Omega Noktası'nda da mı bunu yapıyorsun?"

Hemen yanıt vermiyor. Verdiğinde ise tereddütlü konuşuyor. "Öyle sayılır."

"Ama neden? Buradayım işte. Görevini yapmış olmadın mı?"

"Daha önce bu konuyu tartışmıştık," diyor. "Anımsıyor musun? Castle iyi olduğundan emin olmamı istedi. Sana göz kulak olmamı söyledi. Öyle ciddi bir amaçla değil. Sadece, anlarsın işte, psikoza falan girmediğinden emin olmak için." İç çektiğini işitiyorum. "Ciddi şeyler atlattın. Senin için biraz endişeleniyor. Özellikle de şu aralar; son olanlardan sonra. Kötü görünüyorsun. Kendini bir tankın önüne atmak ister gibi bir halin var."

Ona "Ben asla öyle bir şey yapmam," diyor ve ~~gerçeği söylediğimden şüpheye düşüyorum.~~ Kenji "Evet," diyor. "İyi. Neyse. Ben sadece bariz olana vurgu yapıyorum. Sadece iki ayarda çalışıyorsun; ya sıkıntılısın ya da Adam'la yiyişiyorsun. Şunu söylemem gerek, sıkıntılı halini yeğlerim..."

"Kenji!" Elimi elinden çekecek oluyorum. Parmaklarımı daha da sıkı kavrıyor.

Beni bu kez "Elimi bırakma!" diye tersliyor. "Elimi bırakırsan aramızdaki bağ kopar." Kenji beni bir açıklığın ortasına sürüklüyor. Şimdi kompleksten konuşmalarımız işitilmeyecek kadar uzaklaşmış olsak da henüz yığma noktasından güvende olamayacak kadar uzağız. Neyse ki kar arkamızda iz bırakacağımız kadar tutmamış.

Kenji'ye "Bizi gözetlediğine inanamıyorum!" diye çıkışıyorum.

"Sizi *gözetlemiyordum*. Tamam mı? Kahretsin. Sakinleş. Hay lanet, ikinizin de sakinleşmeniz gerek. Adam zaten bu yüzden yeterince başımı ağrıttı..."

"Ne?" Bulmacanın parçalarının nihayet bir araya geldiğini hissediyorum. "Bu yüzden mi geçen hafta kahvaltıda sana kötü davranmıştı?"

Kenji yürüyüş hızımızı biraz yavaşlatıyor. Derin, uzun bir nefes alıyor. "Benim bu durumdan *istifade ettiğimi* düşünüyordu." *İstifade* sözcüğünü tuhaf ve ayıpmış gibi telaffuz etmişti. "Seni çıplak görmek için falan görünmez olduğumu düşünü-

yor. Dinle, onun neden bahsettiğini bile anlamıyorum, tamam mı? Bu konuya aptalca yaklaşıyor. Ben sadece işimi yapıyorum."

"Fakat... Öyle yapmıyordun, değil mi? Beni çıplak görmeye falan çalışmıyorsun?"

Kenji gülmekten katılıyor. Kahkahalar arasında "Dinle Juliette," diyor. "Ben kör değilim, tamam mı? Tamamen fiziksel açıdan mı yanıt vereyim? Evet, epey seksi bir kızsın ve üzerindeki o kostüm de gayet hoş. Fakat şu 'dokunursam ölürsün' meselesini bir kenara bırakırsak *kesinlikle* tipim değilsin. Daha da önemlisi ben sapık bir hıyar değilim. İşimi ciddiye alırım. İşimi iyi yaparım ve insanların bu yüzden bana saygı duyduklarını düşünmek hoşuma gider. Fakat şu senin herifin aklı fikri bel altında. Belki de bu konuya bir el atmalısın."

Gözlerimi yere dikiyorum. Bir süre hiçbir şey söylemiyorum. Sonra, "Artık bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum," diyorum. "Hah, saçmalık." Kenji aşk hayatıma dair sorunlarımı dinlediğine inanamıyormuş gibi iç çekiyor. "Hassas konuya girdim, değil mi?"

"Gidebiliriz Kenji. Bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

Öfkeli bir nefes veriyor. "Güç bir dönemden geçmeni umursamıyor *değilim*" diyor. "Seni sıkıntılı görmekten hoşlandığım da yok. Sadece bu hayat zaten yeterince berbat." Sesi gergin çıkıyor. "Ve senin sürekli küçük dünyana kısılıp kalman da beni hasta ediyor. Sen tüm bunlar –yaptığımız her şey– bir şakaymış gibi davranıyorsun. Bunların hiçbirini ciddiye almadığın gibi..."

"Ne?" Sözünü kesiyorum. "Bu doğru değil. Ben bunları ciddiye alıyorum."

"*Hadi oradan.*" Kısa, keskin, öfkeli bir kahkaha atıyor. "Tek yaptığın oturup *kendi* hislerini düşünmek. *Sorunların* var. Ühü ühü," diyor. "Annen baban senden nefret ediyor ve dokunduğun insanları öldürüyorsun diye ne kadar zor olsa da hayatının

geri kalanında eldiven takman gerekecek. *Kimin umurunda?*" işitebileceğim karar sesli nefes alıyor. "Bana sorarsan yiyecek yemeğin, giyecek giysilerin ve ihtiyaç gidermen gerektiğinde huzur içinde işeyebileceğin bir çatın var. Bunlar sorun değil. Buna kral gibi yaşamak denir. Çocukluğu bırakıp dünyada kalan son tuvalet kâğıdına pislemiş gibi davranmazsan çok memnun olurum. Çünkü bu yaptığın aptalca." Öfkesini güçlükle dizginlediği belli. "Bu aptalca ve nankörce. Şu an dünyadaki diğer insanların neler yaşadığı hakkında hiçbir fikrin yok. Yok Juliette. Ve buna aldırış ediyor gibi bir halin de yok."

Sertçe yutkunuyorum.

"Şimdi ise *çabalıyorum*," diyor. "Sana her şeyi düzeltme şansı vermek için. Her şeyi değiştirmek için durmadan sana fırsatlar veriyorum. Bir zamanlar olduğun o hüzünlü, küçük kızı –hep tutunduğun o hüzünlü, küçük kızı– geride bırakıp dimdik ayakta dur diye. Ağlamayı bırak diye. Karanlıkta oturup hüzün ve yalnızlık dolu hislerle haşır neşir olma diye. Uyan. Ailesiyle sorun yaşayan ve son derece çarpık DNA'sı olan tek kişi sen değilsin. Artık kim olmak istiyorsan olabilirsin. Boktan ebeveyninle yaşamıyorsun artık. O boktan akıl hastanesinden kurtuldun ve Warner'in boktan küçük deneyinin kobayı değilsin. Bu yüzden bir seçim yap. Bir seçim yap ve insanların vaktini boşa harcamayı bırak. Kendi vaktini de. Tamam mı?"

Vücudumun her santimetrekaresinde utanç birikiyor.

İçim yanıyor, alevler beni özüme kadar kavuruyor. Gerçeği onun ağzından işitmek beni dehşete düşürüyor.

"Hadi gidelim," diyor. Fakat bu kez sesi biraz daha nazik çıkıyor. "Koşmamız gerek."

Beni göremese de başımı sallıyor.

Başımı sallıyor sallıyor sallıyorum ve şu an kimse yüzümü göremediği için mutluyum.

YİRMİ İKİ

"Kutuları bana atmayı bırak ahmak. O benim işim." Winston gülerek selofanla kat kat sarılmış bir paketi alıp birinin kafasına fırlatıyor. Yanımda dikilen adamın kafasına.

Eğiliyorum.

Yanımdaki paketi tutarken önce homurdanıp sonra Winston'a kaldırdığı orta parmağını bir güzel gösteriyor.

Winston "Zarafetini hep böyle koru Sanchez," derken adama bir paket daha fırlatıyor.

Sanchez. Adı Ian Sanchez. Bunu birkaç dakika önce o, ben ve birkaç kişi daha birlikte iş yapmak için sıraya girdiğimizde öğrendim.

Şu an Yeniden Kuruluş'un resmi depo kompleksinin önünde dikiliyoruz.

Kenji'yle diğerlerine tam zamanında yetişmeyi başardık. Hepimiz (bir hendekten ibaret olan) yığma noktasında toplandık. Sonra Kenji bana sert bir bakış attı, parmağıyla beni işaret edip sırıttı beni grubun geri kalanıyla başbaşa bıraktı. ve Castle'la görevimizin bir sonraki aşamasını konuşmaya koyuldu.

Yani depo kompleksine girme aşamasını.

Fakat işin ironik yanı almak için yeraltından yeryüzüne çıktığımız malzemelere ulaşmak için yeniden yeraltına girmemiz gerekmesi. Depo kompleksi her açıdan görünmez.

Akla gelebilecek her şeyle; yiyecekler, ilaçlar, silahlarla dolu yeraltı kilerlerinden oluşuyor. Hayatta kalmak için gereken her şey burada var. Castle sabah brifingimizde bize her şeyi açıkladı. Malzemeleri yeraltına gömerek sivillerden gizlemenin akıllıca olduğunu, ancak bunun aslen bizim işimize yaradığını söyledi. Castle nesneleri çok uzak mesafelerden sezip hareket ettirebildiğini söyledi. Hatta yerin sekiz metre altındaki nesneleri bile. Her nesnenin içindeki enerjiyi tanıyabildiğinden depo tesislerine yaklaştığında farkı hemen hissedebiliyormuş. Zihin gücüyle nesneleri hareket ettirmesine imkân veren de buymuş: Nesnelerin özündeki enerjiye dokunabilmesi. Castle ve Kenji sadece çevrede dolanarak Omega Noktası'nın 30 kilometre çevresindeki 5 depo kompleksinin yerini saptamışlar; Castle işin sezme kısmını yaparken Kenji ikisini görünmez yaparak koruma sağlamış. Ardından en uzağı 75 kilometre ötede olan 5 kompleksin daha yerini belirlemişler.

Depo komplekslerine sırayla giriyorlar. Asla aynı malzemeleri aynı sayıda almıyor ve mümkün olduğunca farklı tesislerden çalıyorlar. Kompleks ne kadar uzak olursa görev o kadar çetrefilli oluyor. Bugünkü kompleks Omega Noktası'na en yakın olduğundan görev de göreceli olarak en kolayı. Bu da neden beni yanlarına aldıklarını açıklıyor.

Ayak işleri bitti bitecek.

Brendan tüm sensörleri ve güvenlik kameralarını devre dışı bırakmak için elektrik sistemini nasıl karıştıracağını biliyor; Kenji giriş kodunu numaraları giren bir askeri gizlice izleyerek elde etti. Tüm bunlar bize elimizden geldiğince hızlı çalışıp

ihtiyacımız olan her şeyi yığma noktasına bırakmak için 30 dakika sağlıyor. Orada günün büyük bir kısmını çaldığımız malzemeleri nakliye için araçlara yüklemekle geçireceğiz.

Kullandıkları sistem hayranlık verici.

Toplam 6 kamyonet var; görünüşleri birbirlerinden biraz ayrı ve hepsi farklı zamanlarda gelecek. Bu şekilde herkesin bir anda yakalanması ihtimali düşerken en az 1 kamyonetin Omega Noktası'na sorunsuzca dönmesi ihtimali artıyor. Castle tehlike anında uygulanacak bir sürü B planı aktardı.

Fakat anlaşılan burada yaptığımız işten dolayı biraz olsun endişe duyan tek kişi benim. Aslen ben ve 3 kişi hariç, herkes bu komplekse çok kereler geldiğinden burada rahatça hareket ediyorlar. Herkes dikkatli ve hızlı çalışsa da gülüp şakalaşacak kadar da rahatlar. Ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar. İçeri girer girmez 2 gruba ayrıldılar: 1. takım malzemeleri elden ele geçirecek sırayı oluştururken diğerleri ihtiyacımız olanları toplamaya koyuldu.

Diğerlerinin ise daha önemli görevleri var.

Lily'nin fotoğrafları mahcup edecek bir fotografik hafızası var. Hepimizden önce içeri girip odaya hızla göz gezdirip her bir küçük detayı saptayıp listeledi. Buradan çıktığımızda geride hiçbir şey bırakmamamızı ve aldıklarımız dışında hiçbir şeyin kaybolmayıp yerinin değişmediğini o güvence altına alıyor. Brendan bizim yedek jeneratörümüz. Güvenlik sistemine giden elektriği kesse de odanın karanlık yerlerindeki ışığı korudu. Winston grubumuza göz kulak oluyor; verenlerle alanlara aracılık ederek doğru malzemeleri doğru sayılarda aldığımızdan emin oluyor. Kolları ve bacaklarını uzatabilme yeteneği odanın her yanına hızla ve kolayca uzanmasını sağlıyor.

Malzemelerimizi dışarı taşıyan Castle. Sıranın en ucunda dikilmiş, telsizde düzenli olarak Kenji'yle görüşüyor. Etrafta bir tehlike olmadığı sürece Castle yığma noktasına istiflediğimiz

yüzlerce kilo malzemeyi elinin bir hareketiyle yönlendirebiliyor.

Elbette Kenji gözcülük ediyor.

Kenji olmasa bu işin geri kalanı imkânsız olurdu. O bizim görünmez gözlerimiz ve kulaklarımız. Onsuz bu kadar emniyette olmaz böyle tehlikeli bir görevden zarar görmeden çıkacağımızdan bu denli emin olmazdık.

Onun neden o kadar önemli olduğunu ilk kez bugün anlamıyorum.

Malzemeleri elden ele taşıyanlar arasındaki Emory "Hey, Winston, birine söylesen de burada çikolata var mı diye bir baksa," deyip iyi haberler almayı beklermiş gibi Winston'a gülümsüyor. Fakat Emory'nin gülümsemediği bir an yok. Onu birkaç saattir tanıyorum ama sabahın 6'sında brifing odasında toplandığımızdan beri gülümsüyor. Çok uzun, çok iri ve nasılsa gözlerine kadar inen kocaman bir afro'su var. Sırada, kutuları yanındakine içleri pamuk doluymuş gibi rahatça uzatıyor.

Winston gülmemeye çalışarak soruya yanıt veriyor. "Cidden mi?" Plastik gözlüğünü burnunun yukarısına kaldırarak Emory'ye bir bakış atıyor. "Burada onca şey varken sen *çikolata* mı istiyorsun?"

Emory'nin gülümsemesi kayboluyor. "Kapa çeneni dostum, annemin çikolataya bayıldığını biliyorsun."

"Bunu her zaman söylüyorsun."

"Söylememin nedeni bunun her zaman gerçek olması."

Winston birine bir sabun kutusu daha almasını söyleyip Emory'ye dönüyor. "Bak ne diyeceğim, anneni hiç çikolata yerken gördüğümü sanmıyorum."

Emory, Winston'a o olağanüstü esnek kollarıyla uygunsuz bir şey yapmasını söylediğinde Ian'in elime az önce tutuşturduğu kutuya bakıyorum ve duraklayıp paketi dikkatle inceledikten sonra yanımdakine uzatıyorum.

"Hey, bunların üzerine neden Y K D U harflerinin damgalandığını biliyor musunuz?"

Ian arkasına dönüyor. Şaşkın. Bana az önce giysilerini çıkarmasını söylemişim gibi bakıyor. "Vay, olur şey değil" diyor. "Konuşuyor."

"Tabii ki konuşuyorum," derken artık konuşmaya olan hevesim kayboluyor.

Ian elime bir kutu daha tutuşturuyor. Omuz silkiyor. "Eh, artık bunu biliyorum."

"Artık biliyorsun."

"Gizem çözüldü."

Bir süre sonra "Gerçekten konuşamadığımı mı sanıyordun?" diye soruyorum. "Dilsiz olduğumu falan mı sandın?" Etrafımı çeviren diğer insanların kim bilir hakkımda neler söylediklerini merak ediyorum.

Ian omzunun üzerinde bana bakıyor; gülmemeye çalışıyormuş gibi gülümsüyor. Başını iki yana sallıyor ve sorumu yanıtsız bırakıyor. "Damga," diyor, "sadece kural gereği. Takip edebilmek için her şeyin üzerine YKDU damgasını vuruyorlar. Öyle ilginç bir tarafı yok."

"Fakat YKDU ne anlama geliyor? Damgayı kim vuruyor."

Harfleri aşina olmam gerekiyormuş gibi tekrarlıyor. "YKDU," diyor, "Yeniden Kurulmuş Dünya Ulusları demektir. Her şey küreseldir. Uluslar aralarında ticaret yaparlar. "Ve bu da," diyor, "kimsenin bilmediği bir şeydir. Yeniden Kuruluş denen şeyin tam bir saçmalık olmasının bir başka nedeni de budur. Tüm gezegenin kaynaklarını tekellerine aldılar ve sadece kendilerine ayırıyorlar."

Söylediklerinin bir kısmını daha önce işittiğimi anımsıyorum. Adam'la akıl hastanesine kapatıldığımda bundan bahsetmiştik. ~~Ona dokunmamın nelere sebep olduğunu öğrenmeden~~

~~önce Onunla olmamın. Onu incitmemin.~~ Yeniden Kuruluş hep küresel bir hareket olmuştu. Sadece bir adı olduğunu fark etmemiştim.

Düşünmek istemediğim onca şeyin dalgınlığı içinde Ian'a "Doğru," diyorum. "Tabii."

Ian bana bir başka paket uzatırken duraklıyor. Yüzümü süzüp "Demek doğru?" diye soruyor. "Olanları bilmiyorsun demek?"

"Bildiğim bazı şeyler var," diye çıkışıyorum. "Sadece ayrıntılardan pek haberim yok."

Ian "Eh," diyor, "Omega Noktası'na döndüğümüzde hâlâ konuşabiliyor olursan belki de öğle yemeğinde bize katılırsın. Sana olanları anlatırız."

"Gerçekten mi?" Yüzümü ona doğru çeviriyorum.

"Evet evlat." Gülerek bana yeni bir kutu atıyor. "Gerçekten. Adamı ısırmayız biz."

Bazen tutkal denen şeye şaşıyorum.

Kimse tutkala direncinin ne alemde olduğunu sormaz. Nesneleri birbirine yapıştırmaktan yorgun düşüp düşmediğini, dağılıp gitmekten endişe edip etmediğini ya da ertesi hafta faturalarını nasıl ödeyeceğini sorun edip etmediğini.

Kenji de öyle sayılır.

O tutkal gibi. Her şeyi bir arada tutmak için gözlerden uzak çalışıyor ve bir gün olsun durup da nasıl bir öyküsü olduğunu düşünmedim. Şakaların, alayların ve iğneleyici sözlerin ardında neden gizlendiğini.

Fakat haklıydı. Bana söylediği her şeyde.

Dün göreve çıkmam iyi bir fikirdi. Uzaklaşmam, üretken olmam gerekiyordu. Ve şimdi Kenji'nin tavsiyesine uyup kendimi toplamam gerek. Kafamı toplamalıyım. Önceliklerime odaklanmalıyım. Neden burada olduğumu, nasıl faydalı olabileceğimi anlamam gerek. Ve Adam'ı biraz olsun önemsiyorsam hayatından çıkmaya çalışmalıyım.

Bir yanım onu görmek istiyor; iyi olacağından, iyileşeceğinden, yeterli beslendiğinden ve geceleri uykusunu aldığından

emin olmam gerek. Fakat bir yanım da onu şu an görmekten korkuyor. Çünkü Adam'ı görmek veda etmek anlamına gelecek. Artık onunla olamayacağımı fark ettiğim ve kendime yeni bir hayat bulmam gerektiğini bildiğim anlamına. Tek başıma.

Fakat hiç olmazsa Omega Noktasın'dayken seçeneklerim olacak. Ve belki de korkumu üzerimden atmanın bir yolunu bulur, nasıl arkadaş edinileceğini anlarım. Güçlü olmak için. Kendi sorunlarımda debelenmeyi bırakmak için.

Artık her şey değişmeli.

Yemeğimi alıp güçbela başımı kaldırıyorum; dünden anımsadığım yüzlere başımı sallayarak merhaba diyorum. Seyahatimden herkesin haberi olmasa da –Omega Noktası'nın dışında görevlere çıkmak için davet almak belli insanlara tanınan bir ayrıcalık– sanki insanlar genellikle beni gördüklerinde eskisi kadar tedirgin olmuyorlar. Sanırım.

Tabii bunu hayal ediyor da olabilirim.

Oturacak bir yer ararken Kenji'nin eliyle yanına gelmemi işaret ettiğini görüyorum. Brendan, Winston ve Emory masasında oturuyorlar. Onlara yaklaşırken dudaklarıma bir gülümsemenin yayıldığını hissediyorum.

Brendan bana yer açmak için bankta yana kayıyor. Winston ve Emory yemeklerini ağızlarına tıkarken beni başlarıyla selamlıyorlar. Kenji bana yarım yamalak gülümserken gözleri masasına davet edilmem karşısında duyduğum şaşkınlığa gülüyor.

Kendimi fena hissetmiyorum. Belki her şey yoluna girecekmiş gibi.

"Juliette?"

Sonra aniden yere kapaklanacak oluyorum.

Ağır, çok yavaş hareketlerle dönerken kendimi kulağıma gelen sesin bir hayalete ait olması gerektiğine neredeyse inandırmış gibiyim. Çünkü Adam'ın hastane kanadından o kadar erken

taburcu edilmesi imkânsız. Onunla bu kadar erken yüzleşmeyi beklemiyordum. Bu kadar erken konuşacağımızı düşünmemiştim. Ne de burada konuşacağımızı. Yemek salonunda.

Hazır değilim. Hazır *değilim*.

Adam berbat görünüyor. Rengi soluk. Ayakta zor duruyor. Elleri ceplerinde, dudaklarını birbirine kenetli; gözleri bezgin, acı dolu, dipsiz birer kuyu. Saçı darmadağın. Tişörtü göğsünde gergin, dövmeli kolları her zamankinden daha belirgin.

Şu an dünyada en çok istediğim şey kollarına atılmak.

Fakat kollarına atılmak yerine öylece oturuyor, kendime nefes almam gerektiğini anımsatıyorum.

Adam "Seninle konuşabilir miyim?" derken alacağı yanıttan endişelenir gibi bir hali var. "Yalnız."

Başımı sallarken hâlâ konuşamıyorum. Yemeğimin başından kalkarken Kenji'ye, Winston'a, Brendan'a, Emory'ye dönüp bakmadığımdan şu an ne düşünüyor oldukları hakkında hiçbir fikir yürütemiyorum. Bunu umursamıyorum da.

Adam.

Adam burada, karşımda, benimle konuşmak istiyor ve ona söylemem gereken ve kesinlikle ölümüme neden olacak şeyler var.

Fakat yine de peşi sıra kapıdan çıkıyorum. Karanlık bir koridorda ilerliyoruz.

Nihayet duruyoruz.

Adam bana ne diyeceğimi biliyormuş gibi bakıyor, ben de umduğu sözleri söylemeye zahmet etmiyorum. Kesinlikle gerekli olmadıkça hiçbir şey söylemeye niyetim yok. Bunun yerine öylece dikilip ona bakmayı; arsızca, tek kelime etmeden, son bir kez görünüşünün tadını çıkarmayı tercih ediyorum. Hiçbir şey söyleme ihtiyacı duymadan.

Sertçe yutkunuyor. Yukarı bakıyor. Gözlerini kaçırıyor. Bir nefes verip ensesini ovuyor, iki elini başının arkasında kavuşturup

yüzünü göremeyeceğim şekilde arkasına dönüyor. Fakat bunları yaparken tişörtü yukarı sıyrılıyor. Karın ve bel kısmında açılan bir parça tenine dokunmamak için ellerimi kapamam gerekiyor.

"Benim gerçekten... Gerçekten bir şey söylemem gerek," derken hâlâ bana bakmıyor. Sesini işitince –sesi öyle perişan, öyle kederli ki– içimden dizlerimin üzerine çökmek geliyor.

Yine de konuşmuyorum.

Sonra dönüyor.

Yüzünü bana çeviriyor.

"Bir şey olmalı," diyerek ellerini saçlarına götürüp başını sıkıyor. "Bir taviz, seni ilişkimizi yürütmeye ikna edecek bir söz. Bana yapılabilecek *bir şeyler* olduğunu söyle."

Büyük bir korku içindeyim. Öyle korkuyorum ki karşısında hıçkırıklara boğulabilirim.

"Lütfen..." diyor. Ortasından çatlayacakmış, tükenmiş, yolun sonuna gelmiş, bir anda parçalanıp yere saçılacakmış gibi duruyor. "Konuş, sana yalvarırım..."

Titreyen dudağımı ısırıyorum.

Olduğu yerde donakalıyor, beni izliyor, bekliyor.

"Adam..." diye fısıldarken sakin konuşmaya çalışıyorum. "Seni hep, he-hep seveceğim..."

"Hayır," diyor, "hayır, öyle deme; öyle deme."

Ve başımı iki yana sallıyorum; hızla ve sertçe, başımı döndürecek kadar sertçe fakat kendime engel olamadan. Tek kelime etmeye çalışsam çığlıklar atacağım ve yüzüne bakamıyorum, ona verdiğim acıyı görmeye dayanamıyorum...

"Hayır Juliette. *Juliette...*"

Geri kaçıyor, sendeliyorum; kollarını bana doladığını hissettiğimde körlemesine duvara uzanıyorum ve ayaklarım birbirine dolanıyor. Kendimi kollarından kurtarmaya çalışsam da Adam çok güçlü; beni sıkıca tutuyor ve "Hata bendeydi; hata

bendeydi, seni öpmemem gerekirdi," derken sesi boğuluyor. Soluk soluğa "Benim hatamdı. Bu benim hatam. Seni öpmemem gerekirdi. Beni uyarmaya çalıştın ama ben seni dinlemedim ve çok, çok üzgünüm," diyor. Yüzünü omzuma gömüp "Seni dinlemem gerekirdi. Yeterince güçlü değildim. Fakat yemin ederim, bu kez her şey farklı olacak," diyor. "Bunun için kendimi hiç affetmeyeceğim. Sen ilişkimize bir şans vermek isterken ben her şeyi mahvettim ve çok, çok üzgünüm..."

Resmen, hiç şüphesiz içimde bir şeyler yerle bir oluyor.

Olanlardan dolayı, yapmak zorunda olduğum şeyden dolayı; acısını dindiremediğim, ona bir şans verebileceğimizi ve zor da olsa ilişkimizi yürütebileceğimizi söyleyemediğim için kendimden nefret ediyorum. Çünkü bizimkisi normal bir ilişki değil. Çözülebilir sorunlarımız yok.

Çünkü tenim hep böyle olacak.

Kendimi ne kadar eğitirsem eğiteyim dokunuşumun ona acı verme olasılığı asla ortadan kalkmayacak. Hatta kendimi kaptırırsam pekâlâ ölümüne de neden olabilirim. Onun için hep bir tehdit olacağım. Özellikle de o en şefkatli, en önemli, en savunmasız anlarımızda. En çok özlemini çektiğim o anlarda. Bunlar onunla asla paylaşamayacağım; benden, ona sunacak çok az şeyi olan şu azap çeken insandan daha fazla hak ettiği şeyler.

Fakat tek kelime etmektense burada dikilir, bana doladığı kollarını hissetmeyi yeğlerim. Çünkü zayıf, hem de çok zayıfım ve onu öyle çok istiyorum ki arzum beni öldürüyor. Titremelerimi durduramıyor, önümü göremiyor, görüşümü bulanıklaştıran gözyaşı perdesinin ötesini seçemiyorum.

Ve o beni bırakmıyor.

O "lütfen" dedikçe ölmek istiyorum.

Fakat sanırım biraz daha yanında kalırsam aklımı kaçıracağım.

Böylece titreyen elimi göğsüme kaldırıyorum ve kaşkatı kesildiğini hissedip geri çekiyorum. Gözlerine bakmaya cesaret edemiyorum, onu ümitli görmeye dayanamıyorum; bir saniyeliğine bile.

Anlık şaşkınlığıyla kollarının gevşemesinden istifade ediyorum ve sıcaklığının sığınağından çıkıyor, atan kalbinden uzaklaşıyorum. Bana bir kez daha uzanmasın diye elimi kaçırıyorum.

"Adam," diye fısıldıyorum. "Lütfen yapma. Yapamam. Beben yapamam..."

"Asla başkası olmadı..." derken artık alçak sesle konuşmaya uğraşmıyor, sesinin bu tünellerde yankılanmasına aldırış etmiyor. Ağzını kapatan; sonra yüzünden yukarı çıkıp saçlarına dalan eli titriyor. "Asla da bir başkası olmayacak. Asla bir başkasını arzulamayacağım."

"Kes şunu. Kesmen gerek." Nefes alamıyorum nefes alamıyorum nefes *alamıyorum*. "Bunu istemiyorsun, benim gibi biriyle olmak istemiyorsun. Eninde sonunda seni incitecek biriyle..."

"*Kahretsin* Juliette..." Dönüp avuçlarını duvara vuruyor, göğsü inip kalkarken başı önde, sesi çatlak, her yeni heceyi düşünüyormuş gibi çıkıyor. "Beni asıl *şimdi* incitiyorsun," diyor. "Beni *öldürüyorsun*..."

"Adam..."

"Kaçma," diyor; sesi gergin, gözleri ne yapacağımı biliyormuş gibi sımsıkı kapalı. Kederli bir sesle "Lütfen," diye fısıldıyor. "Lütfen kaçma bundan."

Sesim artık alabildiğine titrek, "Ke-keşke," diyorum, "Keşke kendime engel olabilseydim. Keşke seni daha az sevebilseydim."

Ben aniden fırlayıp koridorda koşarken Adam'ın arkamdan seslendiğini işitiyorum. İsmimi haykırdığını duysam da yemek

salonunun önünde toplanıp her şeyi izleyen ve dinleyen kalabalığın yanından geçerek ondan kaçıyorum. İmkânsız olduğunu bilsem de saklanmak için kaçıyorum.

Onu her gün görmek zorunda kalacağım.

Onu milyonlarca kilometre öteden arzulayacağım.

Ve aklıma Kenji'nin sözleri; benden kendime gelmemi, ağlamayı kesmemi, değişmemi ve yeni hedeflerime ulaşmamın umduğumdan biraz daha uzun zaman alabileceğini fark etmemi istediği geliyor.

Çünkü şu an karanlık bir köşe bulup ağlamak dışında aklıma yapacak hiçbir şey gelmiyor.

YİRMİ DÖRT

Beni herkesten önce Kenji buluyor.

Eğitim odamın ortasında dikiliyor. Öyle olmadığını bilsem de daha önce burayı hiç görmemiş gibi çevresine bakınıyor. Görevlerini hâlâ tam olarak bilmesem de Kenji'nin Omega Noktası'ndaki en önemli insanlardan biri olduğuna artık eminim. Her an hareket halinde. Hep meşgul. Ben hariç –ben de ancak şu son zamanlarda– kimsenin onu uzun süre görebildiği yok.

Sanki günlerinin çoğunu... görünmez halde geçiriyor.

Kenji başını hafifçe sallayıp ellerini arkasında kavuşturarak aheste adımlarla odada gezinerek "Eh," diyor. "Orada acayip bir gösteri sergilediniz. Yeraltında bu tür eğlenceleri hiç bulamıyoruz."

Aşağılanma.

Beni sarıyor. Boyuyor. İçine gömüyor.

"Demek istediğim, hani şu son replik? 'Keşke seni daha az sevebilseydim' demiştin, değil mi? Dahiceydi. Gerçekten, gerçekten hoş. Sanırım Winston'ın gözünden yaşlar süzüldü..."

"KAPA ÇENENİ KENJI."

Gücenerek "Ciddiyim!" diyor. "Bu... Nasıl desem? Güzelceydi. İkinizin bu denli yoğun hisler içinde olduğunuzu bilmiyordum."

Dizlerimi göğsüme çekiyor, odanın köşesine daha da sokulup yüzümü kollarıma gömüyorum. "Alınma ama şu an gerçekten seninle ko-konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

Kenji "Hayır. Tamam değil," diyor. "Senin ve benim yapacak işlerimiz var."

"Hayır."

"Hadi ama," diyor. "Ayağa. *Kalk*." Ben ona bir yumruk atmaya çalışırken dirseğimden tutup beni ayağa kaldırıyor.

Öfkeyle yanaklarımı siliyor, gözyaşlarımın geride bıraktığı izleri ovalıyorum. "Şakalarına katlanacak havada değilim Kenji. Lütfen, sadece git. Beni yalnız bırak."

Kenji "Kimsenin şaka yaptığı yok," diyor. Duvara yaslanmış tuğlalardan birini eline alıyor. "Ve sen erkek arkadaşından ayrılsan da ayrılamasan da dünya savaşmaya devam ediyor."

Gözlerimi ona dikiyorum. Yumruklarım titriyor. İçimden çığlık atmak geliyor.

Tınmıyor. "E, burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Oturmuş... ne yapmaya çalışıyorsun?" Tuttuğu tuğlayı eliyle tartıyor. "Bunu kırmaya mı?"

Pes ediyorum. Yere kıvrılıyorum.

"Bilmem," diyorum. Akan son gözyaşlarımı burnuma çekip burnumu silmeye çalışıyorum. "Castle bana hep 'odaklanmamı' ve 'enerjimi kullanmamı' söyledi." Konuşurken iki elimle tırnak işareti yapıyorum. "Fakat kendime dair tek bildiğim nesneleri *kırabildiğim*. Bunun nasıl gerçekleştiğini bilmiyorum. Bu yüzden de nasıl olup da yaptığımı yinelememi bekleyebiliyor, anlamıyorum. O zaman da ne yaptığımı bildiğim yoktu, şimdi de. Hiçbir şey değişmedi."

Kenji "Bekle," diyor; tuğlayı yığına geri bırakıyor ve kendisini mindere bırakıp karşıma geçiyor. Kollarını iki yana açıyor, kollarını başının arkasına koyup bedenini gererek yere uzanıyor ve gözlerini tavana dikiyor. "Ne diyordun? Senden neleri yinelemen bekleniyor?"

Ben de sırtımı mindere yaslıyor ve Kenji'nin yerde aldığı pozisyonu taklit ediyorum. Başlarımız arasında sadece birkaç santim var. "Hatırlıyor musun? Warner'ın deli odasında kurduğum beton. A-Adam'ı ararken kırıp geçtiğim o metal kapı." Sesim çıkmaz oluyor ve duyduğum acıyı gözlerimi yumarak bastırmaya çalışıyorum.

~~Şu an onun adını bile söyleyemiyorum.~~

Kenji homurdanıyor. Minderin üzerinde duran başını salladığını hissediyorum. "Peki. Şu da var ki Castle bana sende şu dokunuştan öte özellikler olduğunu düşündüğünü söyledi. Belki tuhaf, insanüstü bir gücün de olabilirmiş." Duraklıyor. "Bu sence de doğru olabilir mi?"

"Sanırım evet."

Kenji beni daha iyi görebilmek için başını geriye atarak "Öyleyse ne oldu?" diye soruyor. Yani sen psikopat canavara dönüşüp sağa sola saldırdığında? Bunu tetikleyen bir şey olup olmadığını anımsıyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum. Ona "Gerçekten bilmiyorum. Bu gerçekleştiğinde, sanki... Sanki gerçekten aklımı kaçırıyorum," diyorum. "Kafamın içinde bir şeyler değişiyor ve bu da beni... beni deliye çeviriyor. Gerçekten, tescilli bir deliymişim gibi." Ona baksam da yüzü hiç renk vermiyor. Sadece gözlerini kırpıp lafımı bitirmemi bekliyor. Ben de derin bir nefes alıp konuşmaya devam ediyorum. "Doğru dürüst düşünemiyorum sanki. Adrenalin beni öyle felce uğratıyor ki ona engel olamıyor, onu kontrol edemiyorum. O his bana hâkim olduğunda bir

çıkış noktası *gerekiyor*. Bir şeye dokunmam, onu serbest bırakmam gerekiyor."

Kenji ağırlığını bir dirseğinin üzerine verip yan dönüyor. Bana bakıyor. "Peki seni delirten ne oluyor?" diye soruyor. "Ne hissediyorsun? Bu sadece kızdığında mı oluyor?"

Bir saniye durup düşündükten sonra "Hayır," diyorum. "Her zaman değil." Duraklıyorum. Sesim hafifçe titreyerek "İlkinde," diyorum, "Warner'ı bana o küçük çocuğa yapturdıklarından dolayı öldürmek istemiştim. Yıkılmıştım. Öfkeli, *cidden* öfkeliydim ama bir yandan... çok da üzgündüm." Sesim kesiliyor. "Sonra Adam'ı ararken olanlar mı?" Derin nefesler alıyorum. "Ümitsiz haldeydim. Gerçekten ümitsizdim. Onu kurtarmam gerekiyordu."

"Ya Superman olup bana yaptıkların? Beni duvara çarpman?"

"Korkmuştum."

"Ya sonrasında olanlar? Araştırma laboratuvarındaki olay?"

"Öfkelenmiştim," diye fısıldarken odaklanmamış gözlerimle tavana bakıyor, aklıma o gün hissettiğim büyük hiddeti getiriyorum. "Ömrüm boyunca hiç o kadar öfkelenmemiştim. O tür bir şeyi hissedebileceğimi bile bilmezdim. O kadar öfkelenmek." Kısık bir sesle "Suçluluk da duymuştum" diye ekliyorum. "Adam benim yüzümden orada olduğu için."

Kenji derin, uzun bir nefes alıyor. Doğrulup oturuyor ve duvara yaslanıyor. Tek kelime etmiyor.

"Ne düşünüyorsun?.." diye soruyorum ve yattığım yerde sırtımı doğrultup yanına oturuyorum.

Nihayet Kenji "Bilmiyorum," diyor. "Fakat tüm bu olayların gerçekte güçlü duyguların sonuçları olduğu gayet açık. Bu da bana sistemin basit bir yapısı olduğunu düşündürüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir tür tetik mekanizmasının olması gerek," diyor. "Özdenetimini kaybettiğinde bedeninin otomatikman kendisini koruma moduna geçiyor olabilir, anlıyorsun ya?"

"Hayır desem?"

Kenji beni görebilecek şekilde dönüyor. Bağdaş kuruyor. Ellerinden destek alarak geri yaslanıyor. "Dinle bak, şöyle mesela... Şu görünmezlik numarasını ilk nasıl keşfettiğimi biliyor musun? Tamamen bir tesadüftü. Dokuz yaşındaydım. Ödüm patlamıştı. Boktan ayrıntıları hızlı ileri sarmaya alayım da sadede geleyim. Saklanacak bir yer arıyor ama bulamıyordum. Fakat öyle korkmuştum ki bedenim bunu benim için otomatikman yapıvermişti. Duvarın önünde gözden kayboluverdim. Sanki duvarın renklerine karışıverdim." Gülüyor. "Kafayı kıracaktım. Neredeyse on dakika neler olduğunu anlayamadım. Sonrasında da kendimi nasıl yeniden normale çevireceğimi bilemedim. Çılgıncaydı. Birkaç gün öldüğümü zannettim."

Ağzımdan "Hadi oradan," sözleri çıkıveriyor.

"Aynen dediğim gibi."

"Bu çılgınca."

"Ben de *öyle* dedim ya."

"Peki... peki, o zaman ne diyorsun? Sence aşırı heyecanlandığımda bedenim savunma moduna mı geçiyor?"

"Aşağı yukarı, evet."

"Tamam." Düşünüyorum. "Eh, o zaman standart moduna nasıl döneceğim? Sen bunun yolunu nasıl buldun?"

Kenji omuz silkiyor. "Bir tür hayalet olmadığımı ve hayal görmediğimi anladığımda soğukkanlılığım geri geldi. Anlarsın ya, çocuktum. Heyecana kapıldım; boynuma bir pelerin bağlayıp kötü adamlarımı öldürebileceğimi falan düşündüm. Bu hoşuma gitmişti. Böylece bu özellik istediğim zaman erişebileceğim bir parçama dönüştü." Duraklayıp "Fakat," diye ekliyor,

"gücümü kontrol edip uzun süreler boyunca kullanabilmeyi ancak gerçek anlamda eğitimime başladıktan sonra öğrendim. Bunu yapmak çok çalışma, çok fazla odaklanma gerektirdi."

"Çok çalışma gerektirdi demek."

"Evet, demek istediğim, gücünü anlamak çok çalışma gerektiriyor. Fakat bir kez onu kabullendiğimde gerisi daha kolay oldu."

Tekrar arkama yaslanıp "Eh," diyorum, "ben gücümü çoktan kabullendim. Fakat bu kesinlikle işleri kolaylaştırmadı."

Kenji sesli bir kahkaha atıyor. "Kabullenmiş... Kıçıma anlat sen onu. Hiçbir şeyi kabullenmedin sen."

"Ben *ömrüm boyunca* böyleydim Kenji. Gücümü kabullendiğimden gayet eminim ve..."

Sözümü "Hayır," diyerek kesiyor. "*Kesinlikle* hayır. Sen kendin olmaktan nefret ediyorsun. Buna dayanamıyorsun. Kabullenmek bu değildir. Buna ancak –nasıl desem?– kabullenmenin tersi denir. Sen..." Parmağıyla bana işaret ediyor. "Sen kabullenmenin *tersisin*."

"Ne demek istiyorsun?" diye çıkışıyorum. "Böyle olmaktan *hoşlanmam* gerektiğini mi?" Sorumu yanıtlamasına fırsat vermeden "Ben olmanın, bedenimde kapana kısılmanın, kalbi atan herhangi bir canlının yakınına gelmekten korkmanın nasıl bir şey olduğunu *bilemezsin*. Bilseydin böyle yaşamaktan *mutlu olmamı* istemezdin."

"Hadi ama Juliette. Ben sadece..."

"Hayır. İzin ver bir konuya açıklık getireyim Kenji. Ben insanları *öldürüyorum*. Onları *öldürüyorum*. Benim özel gücüm bu. Arka plana karışmak, zihnimle nesneleri kımıldatmak veya kollarımı uzatmak değil. Bana uzun süre dokunursan ölürsün. On yedi yıl böyle yaşamayı bir dene de ondan sonra bana kendimi kabullenmemin kolay olduğunu söyle."

Dilimin ucuna çok fazla tatsız sözcük geliyor.

Bu benim için yeni bir durum.

Sesi bariz bir şekilde yumuşayan Kenji "Dinle," diyor. "Anında yargılamak değil, tamam mı? Sadece gücünü *istemediğinden* bilinçaltının onu anlama çabalarını baltalıyor olabileceğini söylüyorum." Ellerini teslim olurmuş gibi havaya kaldırıyor. "Naçizane düşüncem. Demek istediğim, anlaşılan bazı müthiş güçlere sahipsin. İnsanlara dokunuyorsun ve güm! Olan oluyor. Öte yandan duvarları delip geçmek gibi başka acayip şeyler de yapabiliyorsun, değil mi? Yani ben olsam bunları nasıl yapabileceğimi öğrenmek isterdim. Dalga mı geçiyorsun? Bu müthiş olurdu."

Sırtımı duvara devirip "Evet," diyorum. "Sanırım işin bu kısmı o kadar da kötü olmayabilir."

"Değil mi?" Kenji'nin neşesi yerine geliyor. "Bu harika olurdu. Hem biliyorsun, eldivenlerini taktığın sürece kimseyi öldürmeden bir şeyleri kırıp dökebilirsin. Belki bu seni rahatlatabilir, ne dersin?"

"Sanırım evet."

"Öyleyse... Harika. Biraz rahatlaman gerek." Kenji ayağa kalkıyor. Az önce oynadığı tuğlayı eline alıyor. "Haydi," diyor. "Ayağa kalk. Yanıma gel."

Odanın diğer tarafına yürüyüp elinde tuttuğu tuğlaya bakıyorum. Tuğlayı bana bir aile yadigârını uzatır gibi veriyor. "Şimdi..." diyor. "Kendini hiç sıkmayacak, gevşeyeceksin, tamam mı? Bedeninin özüyle bağlantı kurmasına izin ver. Kendi enerjini bloke etmeyi kes. Muhtemelen kafanın içinde milyon tane zihinsel blok vardır. Artık kendini tutmaman gerek."

"*Zihinsel bloklarım* yok benim..."

"Hayır, var." Homurdanıyor. "Kesinlikle var. Ağır bir zihinsel kabızlık çekiyorsun..."

"Zihinsel *ne*..."

Bana "Öfkeni tuğlaya odakla. *Tuğlaya*," diyor. "Unutma. Zihnini aç. Tuğlayı kırmak *istiyorsun*. Kendine yapmak istediğinin bu olduğunu hatırlat. Bu *senin* seçimin. Bunu Castle için, benim için, biriyle savaşmak için yapmıyorsun. Canın istiyor diye yapıyorsun. Eğlenmek için. Çünkü içinden bunu yapmak geliyor. Kontrolü zihnine ve bedenine bırak. Tamam mı?"

Derin bir nefes alıyorum. Birkaç kez başımı sallıyorum. "Tamam. Sanırım ben..."

"Kahretsin." Sessiz bir ıslık öttürüyor.

"Ne?" Kendi etrafımda dönüyorum. "Ne oldu..."

"Bunu nasıl hissetmemiş olabilirsin?"

"Neyi?"

"Eline bak."

Nutkum tutuluyor. Geriye doğru sendeliyorum. Elimin üzerinde ufalanmış kırmızı kumu ve kahverengi kili andıran parçacıklar var. Tuğlanın daha iri parçaları parça parça yere düşerken molozu parmaklarımın arasından bırakıp suçlu elimi yüzüme yaklaştırıyorum.

Gözlerimi yukarı çeviriyorum.

Kenji'nin başını iki yana sallayarak attığı kahkahalar bedenini titretiyor. "Şu an seni basıl kıskandığımı bilemezsin."

"Aman tanrım."

"Biliyorum. BİLİYORUM. Acayip bir şey. Şunu bir düşünsene; bir *tuğlaya* bunu yapıyorsan *insan bedenine* kim bilir neler yaparsın..."

İşte şimdi yanlış bir laf etmişti.

Bu şimdi söylenecek söz değildi. Adam'a olanlardan sonra. Ben ümitlerimin ve hayallerimin parçalarını toplayıp beceriksizce yapıştırmaya çalışırken. Çünkü artık geride hiçbir şey kalmadı. Çünkü şu zamana kadar içimde bir yerlerde, çok derinlerde Adam ve benim ilişkimizi ayakta tutabileceğimize

dair küçük bir umut beslediğimi şimdi fark ediyorum. İçimde bir yerlerde, çok derinlerde bu olasılığa sıkı sıkıya tutunuyormuşum.

Ve şimdi o ümit de gitti.

Çünkü artık Adam'in korkması gereken tenimden fazlası. Sadece dokunuşum, kavrayışım, sarılışım, ellerim, öpüşüm değil bana dair her şey yaralanmasına neden olabilir. Elini tutarken bile dikkatli olmam gerek. Bu yeni bilgi, ne kadar ölümcül olduğumun farkına varmam...

Beni seçeneksiz bırakıyor.

Sonsuza dek yalnız kalacağım çünkü yanımdayken kimse güvende değil.

Yere yığılıyorum, başım dönüyor; kafamın içi artık emniyetli bir alan değil çünkü düşünmeyi, sorular sormayı bırakamıyorum ve sanki araçların kafa kafaya girdiği bir kazada yoldan geçen masum bir tanık değilim.

Ben trenin ta kendisiyim.

Kontrolden çıkanım ben.

Çünkü bazen kendinize bakıp *olabileceğiniz* şeyi, her şey farklı olursa *belki* nasıl biri olabileceğinizi görürsünüz. Ve dikkatlice baktığınızda gördüğünüz sizi korkutur, gördüğünüz karşısında kendinize fırsatını bulsanız neler yapabileceğiniz sorusunu sorarsınız. Tanımak istemediğiniz farklı bir yanınız olduğunu bilirsiniz; gün ışığında görmek istemediğiniz bir yanınız. Tüm hayatınızı o yanınızı itip gözden, zihninizden uzaklaştırmakla geçirirsiniz. O yanınız yokmuş gibi davranırsınız.

Uzunca bir süre öyle yaşarsınız.

Uzunca bir süre emniyette olursunuz.

Sonra bir anda her şey tersine döner.

Bir başka sabah.

Bir başka öğün.

İkinci eğitim seansımız için Kenji'yle buluşmak üzere kahvaltıya gidiyorum.

Dün yeteneklerimle ilgili bir sonuca vardı: Dokunuşumdaki insanüstü gücün enerjimin evrim geçirmiş bir formu olduğunu düşünüyor. Ayrıca tenin tenle temasının yeteneğimin en ham formu olduğunu ve asıl becerimin aslında kendisini bedenimin her parçasında gösteren bir tür her şeyi yutan güç olduğunu.

Bu güç kemiklerimde, kanımda, tenimde geziyormuş.

Ona bunun ilginç bir teori olduğunu söyledim. Bir de kendimi hep Venüs Sinek Kapanı'nın farklı bir versiyonu olarak gördüğümü. Bunu söylediğimde bana "AMAN TANRIM," dedi. "Evet. EVET. Sen tam da öylesin. Vay, tabii ya."

Bana avımı cezbedip çekecek kadar güzel olduğumu söyledi.

Sıkıştırıp yok edecek kadar güçlü olduğumu.

Tenler temas ettiğinde kurbanlarımı sindirecek kadar zehirli olduğumu.

Eğlenceli, gülünç bir şeyden bahsedermiş gibi; bir kızı et-

çil bir bitkiyle kıyaslamak kabul edilir bir şeymiş gibi gülerek bana "Sen avını *sindiriyorsun*" dedi. Söylediği benim gururumu okşamalıymış gibi. "Değil mi? Bana insanlara dokunduğunda onların enerjilerini aldığını söylemiştin, değil mi? Bu seni daha güçlü mü kılıyor?"

Yanıt vermedim.

"Demek sen *tam da* Venüs Sinek Kapanı gibisin. Avını kendine çekiyorsun. Sıkıştırıyorsun. Yiyorsun."

Yanıt vermedim.

"Mmm" dedi. "Sen seksi, son derece korkutucu bir bitki gibisin."

Gözlerimi yumdum. Korku içinde elimle ağzımı kapattım.

"Bunun nesi kötü?" dedi. Gözlerime bakmak için eğildi. Saçımın bir buklesinden tutup başımı yukarı kaldırdı. "Neden korkunç olsun ki bu? Bunun ne kadar *harika* olduğunu neden göremiyorsun?" Bana bakıp başını iki yana salladı. "Bunu cidden gözden kaçırıyorsun, biliyorsun değil mi? Bir *sahiplensen*, bu güç gerçekten müthiş bir özellik."

Sahiplenmek.

Evet.

Beni çevreleyen dünyayı kapanıma kıstırmak ne de kolay olurdu. Sırf biri bunu yapmam gerektiğini söyledi diye dünyanın yaşam gücünü çekip geride bir ceset bırakmak. Sırf biri parmağıyla işaret edip "Bak şunlar, şu ilerdekiler kötü adamlar," dedi diye. Öldür diyorlar. Öldür çünkü bize güveniyorsun. Öldür çünkü doğru taraf için savaşıyorsun. Öldür çünkü onlar kötü, biz iyiyiz. Öldür çünkü sana öldürmeni söylüyoruz. Çünkü bazı insanlar öyle aptal ki iyiyle kötünün kalın, neon çizgilerle ayrıldığını sanıyorlar. Bu tür bir ayrımı yapmanın ve ardından temiz bir vicdanla uykuya dalmanın kolay olduğunu. Çünkü bunda herhangi bir sakınca görmüyorlar.

Birinin bir başkasını yaşamaya layık görmediği için öldürmesinde sakınca yok.

Asıl söylemeye çalıştığım şu ki siz kimsiniz ve kim oluyorsunuz da kimin öleceğine karar veriyorsunuz? Kim oluyorsunuz da kimin öldürüleceğine karar veriyorsunuz? Kim oluyorsunuz da hangi babayı ortadan kaldırıp hangi çocuğu yetim bırakmam gerektiğini, hangi annenin oğulsuz kalması gerektiğini, hangi oğlanın kız kardeşinden olması gerektiğini, hangi büyükannenin ömrünün geri kalanını torunu kendinden önce toprağa girdi diye her sabah ağlayarak geçireceğini söyleyebiliyorsunuz?

Asıl söylemeye çalıştığım şu ki siz kim oluyorsunz da bana bir canlıyı öldürebilmenin harika olduğunu, bir başka insanı kapana kıstırabilmenin ilginç olduğunu, silah kullanmadan birilerini öldürebildiğim için kendime kurban seçmemin yanlış bir tarafı olmadığını söyleyebiliyorsunuz? Acımasız şeyler, öfkeli şeyler, can yakacak şeyler söylemek; küfürler sallayıp kaçmak, çok uzaklara kaçmak istiyorum; bana biraz olsun hürriyeti tattıracaksa ufukta kaybolmak ve kendimi bir yol kenarına atmak istiyorum ama nereye gideceğimi bilmiyorum. Gidecek başka bir yerim yok.

Ve sorumluluk duyuyorum.

Çünkü öfke bazen midemin dibinde ham bir ağrıya dönüşene dek kan kaybettiğinde gözlerim dünyayı görüyor ve içindeki insanların halini, dünyanın ne duruma geldiğini merak ediyorum. Sonra aklıma ümit geliyor ve belkiler, muhtemelenler, olasılıklar ve olabilecekler. Yarısı dolu bardaklar ve dünyayı daha net gösterecek gözlükleri düşünüyorum. Fedakârlığı düşünüyorum. Ve ödünü. Kimse karşı koymasa neler olacağını düşünüyorum. Kimsenin adaletsizliğe karşı koymadığı bir dünya düşünüyorum.

Ve kendime belki de herkesin haklı olabileceğini söylüyorum.

Belki de şimdi savaşma zamanıdır.

Kendime bir amaç uğruna işleniyor diye cinayeti meşrulaştırmanın mümkün olup olamayacağını soruyorum ve aklıma Kenji geliyor. Söylediklerini düşünüyorum. Ve merak ediyorum. Acaba *onu* avım yapsam yine gücümün harika olduğunu söyler miydi?

Sanırım hayır.

Kenji benden önce gelmiş bile.

Yanında Winston ve Brendan'la oturuyor. Dalgınca başını sallayarak, bir türlü önüme odaklanmayan gözlerle yerime geçiyorum.

Kenji kahvaltısından aldığı bir kaşığı ağzına tıkıştırarak "O burada değil," diyor.

"Ne?" A ne de ilginç şu çatala şu kaşığa şu masaya bir bak.

Ağzı hâlâ yarıya kadar dolu olan Kenji "Burada değil," diyor.

Winston boğazını temizleyip başının arkasını kaşıyor. Yanımda oturan Brendan huzursuzca kımıldanıyor.

"Ha. Ben... Ben, şey..." Boynumdan yıkarı bir sıcak yükselirken masada oturan üç kişiye bakınıyorum. Kenji'ye Adam'ın nerede olduğunu, neden burada olmadığını, durumunu, iyi olup olmadığını, iştahının yerinde olup olmadığını sormak istiyorum. Sormamam gereken milyonlarca soruyu sormak istesem de hiçbirinin özel yaşamımın yersiz ayrıntılarından bahsetmek istemediği gün gibi açık. Bir yandan hüzünlü ve zavallı kız olmak da istemiyorum. Bana acımalarını istemiyorum. Gözlerinde o rahatsız edici acımayı görmek istemiyorum.

Böylece sırtımı dikleştirip boğazımı temizliyorum.

Winston'a "Devriyeler ne durumda?" diye soruyorum. "Durum kötüleşiyor mu?"

Winston ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bırakıp şaşkın halde gözlerini yukarı çeviriyor. Yiyeceği hızla yutup bir kez, iki kez öksürüyor. Kahvesinden –kahvesi katran karası– bir yudum alıyor, hevesli bir edayla öne eğiliyor. "Durum tuhaflaşıyor," diyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet, size Warner'ın her gece ortaya çıktığını söylediğimi hatırlıyor musunuz?"

~~Warner. Gülümseyen, gülen yüzünü kafamdan atamıyorum.~~

Başımızı sallıyoruz.

"Eh." Sandalyesine yaslanıyor. Ellerini havaya kaldırıyor. "Ya dün gece? Hiç."

"Hiç mi?" Brendan'ın kaşları yukarı kalkıyor. "Hiç demekle ne kastediyorsun?"

"Demek istediğim orada kimse yoktu." Winston çatalını eline alıp kahvaltılıklardan birine batırıyor. "Ne Warner, ne de tek bir asker vardı. Ya bir gece öncesinde?" Bize şöyle bir göz gezdiriyor. "Elli, belki yetmiş beş asker vardı. Dün gece ise sıfır."

"Castle'a bundan bahsettin mi?" Kenji yemeyi bırakıyor. Winston'a dik, fazlaca ciddi bir ifadeyle bakıyor. Bu hali beni endişelendiriyor.

"Evet." Winston kahvesinden bir yudum daha alırken başını sallıyor. "Rapor vereli bir saat kadar oldu."

Gözlerimi fal taşı gibi açarak "Yani daha hiç uyumadın mı?" diye soruyorum.

Elini bana doğru gelişigüzel sallayarak "Dün uyumuştum," diyor. "Yoksa dünden önceki gün müydü? Hatırlayamıyorum. Tanrım bu kahve iğrenç." Kahveyi dikiyor.

"Eh, belki de kahveyi kessen iyi olacak, ne dersin?" Brendan, Winston'ın elindeki fincanı kapmaya çalışıyor.

Winston, Brendan'ın eline bir fiske atıp ona karanlık bir bakış atıyor. "Herkesin damarlarında elektrik dolaşmıyor," diyor. "Ben senin gibi lanet bir elektrik santrali değilim."

"O dediğini sadece bir kez yapmıştım..."

"İki kez!"

Brendan "... o da acil bir durum olduğundan," diye cümlesini tamamlarken mahcup bir hali var.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye soruyorum.

"Bu herif..." Kenji başparmağıyla Brendan'ı gösteriyor. "Bedenini *resmen* şarj edebiliyor. Uykuya ihtiyaç duymuyor. Delice bir şey."

Winston bir dilim ekmeği ikiye bölerek "Bu adil değil," diyor.

Ağzım bir karış açık, Brendan'a dönüyorum. "Hadi oradan."

Brendan başını sallıyor. "Sadece bir kez yaptım."

Winston yine "İki kez!" diyor. Bana "Ve o lanet bir fetüs," diyor. "Zaten dünya kadar enerjisi olması yetmezmiş gibi (hepinizde var ya, neyse...) yeniden şarj edilebiliyor."

Brendan tükürükler saçarak "Ben *fetüs* değilim," diyor. Bana bakmasıyla yanakları al al oluyor. Öfkeyle Winston'a bakıyor. "O... Bu demek değil ki... *Delisin* sen."

Ağzı yine yiyecek dolu olan Winston başını sallayarak "Evet," diyor. "Deliyim ben. Sinirim tepemde." Yutkunuyor. "Ayrıca yorgun olduğumdan son derece huysuzum. Bir de karnım aç. Biraz daha kahve içmem gerek." Masadan uzaklaşıyor. Ayağa kalkıyor. "Ben gidip biraz daha kahve alacağım."

"Yanılmıyorsam kahvenin iğrenç olduğunu söylemiştin."

Eğilip gözlerini gözlerime dikiyor. "Evet ama düşük standartları olan çok ama çok üzgün bir adamım."

Brendan "Bu doğru," diyor.

"Kapa çeneni fetüs."

Kenji gözlerini tepesinde duran Winston'a çevirerek "Bir fincan alma hakkın var," diyor.

Winston "Meraklanma, onlara hep kahveyi senin için aldığımı söylüyorum," deyip uzun adımlarla uzaklaşıyor.

Kenji omuzları titreyerek gülüyor.

Brendan sessizce kendi kendine "Ben fetüs *değilim*," derken önündeki yemeğe çatalını yeni bir canlılıkla batırıyor.

Merakla ona "Kaç yaşındasın?" diye soruyorum. Saçları beyaza kaçan sarı, gözleri soluk mavi olduğundan yapmaymış gibi görünüyor. Asla yaşlanmayacak, bu ilahi formunun içinde sonsuza dek korunacak biri gibi.

"Yirmi dört," yanıtını verirken kendisine yaşını söyleme fırsatını verdiğim için minnettar bir hali vardı. "Aslen daha yeni yirmi dört oldum. Doğum günüm geçen haftaydı."

"Vay be." Şaşırıyorum. 18'den daha büyük görünmüyor. Omega Noktası'nda doğum günü kutlamanın nasıl olacağını merak ediyorum. "Eh, mutlu yıllar o halde," deyip ona gülümsüyorum. "Umarım... Umarım çok iyi bir sene geçirirsin ve..." Söyleyecek hoş bir söz arıyorum. "Bir sürü mutlu günün olur."

Şimdi o da bana bakıyor, neşeli, gözleri dosdoğru gözlerime dikili. Sırıtıyor. "Teşekkürler," diyor. Gülümsemesi daha da yayvanlaşıyor. "Çok teşekkürler." Ve gözlerini kaçırmıyor.

Yüzüm kıpkırmızı. Brendan'ın bana neden gülümsediğini, neden gülümsemesine hiç ara vermediğini, hatta nihayet gözlerini benden çektiğinde neden Kenji'nin gülmemek için kendisini tutuyormuş gibi bana baktığını anlamaya çalışırken telaşlanıyor, söyleyecek bir şeyler arıyorum.

Kenji'ye "E, bugün neler yapacağız bakalım?" diye sorarken sesim renk vermiyor, normal çıkıyor.

Kenji fincanındaki suyu dikiyor. Ağzını siliyor. "Bugün," diyor, "sana nasıl ateş edeceğini öğreteceğim."

"Tabancayla mı?"

"Evet." Tepsisini eline alıyor. Benimkini de. "Burada bekle, şunları bırakıp geleceğim." Gitmek için hareketleniyor, sonra durup arkasına dönüyor ve Brendan'a bakıp "Bunu aklından çıkar birader," diyor.

Brendan şaşkın halde gözlerini yukarı çeviriyor. "Neyi?"

"Olmaz."

"Ne ol..."

Kenji kaşlarını kaldırarak gözlerini Brendan'a dikiyor.

Brendan'ın ağzı kapanıyor. Yanakları yine pembeleşiyor. "Bunu biliyorum."

"Hı hı." Kenji başını iki yana sallayıp uzaklaşıyor.

Nedense Brendan gündelik işlerine bakmak için aceleyle masadan ayrılıyor.

YİRMİ YEDİ

"Juliette? Juliette?"

"Lütfen uyan..."

Yatağımda doğrulurken kalbim hızla çarpıyor ve odaklamaya çalıştığım gözlerimi hızlıca kırpıştırıyorum. "Ne var? Ne oluyor?"

Sonya "Kenji dışarıda," diyor.

Sara "Sana ihtiyacı varmış, bir şey olmuş," diye ekliyor.

Kendimi yataktan öyle hızlı atıyorum ki örtüleri de yanımda sürüklüyorum. Karanlıkta el yordamıyla kostümümü –geceleri Sara'dan ödünç aldığım pijamalarla uyuyorum– arıyor, paniğe kapılmamaya çalışıyorum. "Neler olduğunu biliyor musunuz?" diye soruyorum. "Biliyor musunuz, size bir şeyler söyledi mi?"

Sonya kostümümü ellerime tutuşturup yanıt veriyor. "Hayır, sadece acil olduğunu, bir şeyler olduğunu ve seni hemen uyandırmamız gerektiğini söyledi."

"Tamam. Eminim işler yoluna girecektir." Bunları neden söylediğimi bilmediğim gibi onları teskin edeceğimden epey şüpheliyim. Keşke ışığı açabilseydim ama buradaki tüm ışıklar tek bir düğmeye bağlı. Elektriği sadece belli saatlerde kullanmak enerji tasarrufu için –bir de yerin altında gece ve gündüz farkını hissettirmek için– başvurdukları yöntemlerden biri.

Nihayet kostümümü üzerime geçirip fermuarımı çekiyor ve Sara'nın bana seslendiğini işiterek kapıya yöneliyorum. Çizmelerimi tutuyor.

"Teşekkürler, ikinize de," diyorum.

Başlarını defalarca sallıyorlar.

Çizmelerimi de giyip hızla kapıdan çıkıyorum.

Yüzümü sert bir şeye çarpıyorum.

Bir insana. Bir erkeğe.

Adamın ciğerlerine hızla hava çektiğini işitiyorum, elleriyle bedenimi dengelediğini ve kanımın çekildiğini hissediyorum. Soluk soluğa "Adam," diyorum.

Beni bırakmıyor. Kalbinin hızlı, kuvvetli ve sessizlikte küt küt atışını işitebiliyorum ve bedeninin üzerinde bir tür kontrol sağlamaya çalışıyormuş gibi çok durgun, çok gergin olduğunu hissediyorum.

"Selam," diye fısıldarken sesi adamakıllı nefes alamıyormuş gibi çıkıyor.

Kalbim duracak.

"Adam, ben..."

"Seni bırakamam," diyor. Ellerinin titrediğini hissediyorum. Az da olsa, ellerini yerlerinde tutmak onu çokça zorluyormuş gibi. "Seni bırakamam. Çabalıyorum ama ben..."

"Eh, o zaman burada olmam iyi demektir, değil mi?" Kenji beni Adam'ın kollarından çekip uzun ama kesik kesik bir nefes alıyor. "Tanrım. İkinizin işi bitti mi acaba? Gitmemiz gerek."

"Ne... Ne oluyor?" diye kekelerken utancımı gizlemeye çalışıyorum. Kenji'nin beni hep böyle hassaslaştığım anlarda yakalamamasını diliyorum. Güçlü, kendimden emin hallerimi

görmesini diliyorum. Hemen sonra da kendime ne zamandan beri Kenji'nin hakkımdaki fikirlerini önemsemeye başladığımı soruyorum.

Kenji uzun adımlarla karanlık koridorlarda ilerlerken "Hiç bir fikrim yok," diyor. Ben hiçbir şey göremediğinden tünelleri ezberlemiş olması gerektiğini düşünüyorum. Ona yetişmek için neredeyse koşuyorum. "Fakat," diyor, "sanırım ortada ciddi bir bela var. Castle bana on beş dakika kadar önce bir mesaj gönderip seni ve Kent'i acilen ofisine getirmemi istedi. Ben de öyle yapıyorum."

"Fakat... Şimdi mi? Gecenin bir yarısı mı?"

"Belalar sizin programınıza uymayabilir prenses."

Ağzımı açmamaya karar veriyorum.

Kenji'nin peşinden dar bir tünelin sonundaki tek bir kapıya gidiyoruz.

Kapıyı iki kez çalıyor. Duraklıyor. 3 kez çalıyor. Bir kez çalıyor.

Acaba bu ritmi anımsamam mı gerekiyor?

Kapı kendi kendine, gıcırdayarak açılıyor ve Castle eliyle içeri girmemizi işaret editor.

Masasında "Kapıyı kapatın lütfen," diyor. İçerideki ışığa alışmam için gözlerimi defalarca kırpıştırmam gerekiyor. Castle'ın masasının üzerinde küçük alanı aydınlatacak güçte, klasik bir lamba var. Boşluktan istifade ederek çevreme bakınıyorum.

Castle'ın ofisindekiler birkaç kitap rafı ve katlanabilen, sade bir masadan ibaret. Her şey geri dönüştürülmüş metalden yapılmış. Anlaşılan masası bir zamanlar kamyonetmiş.

Yerde yığınlar halinde kitaplar ve kâğıtlar; kitap raflarının üzerinde şemalar, mekanizmalar, bilgisayar parçaları ve metal gövdelerinden sarkan binlerce kablo ve elektrik aksamı var.

Bunlar hasarlı ve bozuk olabilecekleri gibi Castle'ın üzerinde çalıştığı bir projenin parçaları da olabilir.

Bir başka deyişle ofisi tam bir keşmekeş.

Kendisini toplamayı gayet iyi bilen birinden ummayacağım bir manzara.

Bize "Oturun," diyor. Sandalye arıyorum ama tek bulabildiğim ters çevrilmiş iki çöp tenekesi ve bir tabure. "Birazdan konuşacağız. Bana bir dakika verin."

Başımızı sallıyoruz. Oturuyoruz. Bekliyoruz. Etrafımıza bakınıyoruz.

Ancak o zaman Castle'ın ofisinin darmadağın olmasına neden aldırış etmediğini fark ediyorum.

Ne olduğunu anlamasam da bir meşguliyeti var gibi. Hem neyle uğraştığının önemi de yok. Çalışırkenki haline odaklanmış durumdayım. Elleri bir aşağı bir yukarı, bir o yana bir bu yana hareket ederken ihtiyaç duyduğu ve istediği her şey ona doğru hareketleniyor. Bir kâğıda mı, bir not defterine ya da masasının uzağındaki kitap yığınının altında kalan bir saate mi ihtiyacı var? Hepsini kendine çekiyor. Kurşunkaleme ihtiyaç duyduğunda elini kaldırıp yaklaşan kalemi havada yakalayıveriyor. Notlarını bulmak için parmaklarını kaldırması yetiyor.

Düzenli olmasına gerek yok. Kendine has bir sistemi var.

İnanılmaz.

Nihayet gözlerini yukarı çeviriyor. Kurşunkalemini masaya bırakıyor. Başını sallıyor. Tekrar sallıyor. "İyi. İyi; hepiniz buradasınız."

Kenji "Evet efendim," diyor. "Bizimle konuşmak istediğinizi söylemiştiniz."

"Evet, öyle." Castle ellerini masanın üzerine koyuyor. "Evet, söylemiştim." Dikkatlice nefes alıyor. "Başkomutan," diyor, "45. Bölge karargâhına geldi."

Kenji küfrediyor.

Adam donakalıyor.

Aklım karışıyor. "Başkomutan kim?"

Castle bakışlarını benden ayırmıyor. "Warner'ın babası."

Gözlerini kısarak beni süzüyor. "Warner'ın babasının Yeniden Kuruluş'un başkomutanı olduğundan haberin yok muydu?"

Ağzımdan "Ha," sözcüğü çıkarken Warner'ın babasının nasıl bir canavar olduğunu hayal etmekte zorlanıyorum. Castle'a "Ben, evet, bunu biliyordum," diyorum. "Sadece unvanını bilmiyordum."

Castle "Evet," diyor. "Dünyada altı başkomutan vardır. Altı alana birer komutan: Kuzey Amerika, Güney Amerika, Avrupa, Asya, Afrika ve Okyanusya. Her alan 555 bölgeye bölünmüştür; yani dünya çapında 3330 bölge vardır. Warner'ın babası sadece bu kıtanın sorumlusu değil, Yeniden Kuruluş'un kurucularından biri ve şu an bizim için en büyük tehdit."

Castle'a "Fakat ben 3330 değil 3333 bölge olduğunu sanıyordum," diyorum. "Yanlış mı hatırlıyorum?"

Kenji bana "Diğer üçü başkentler," diyor. "Birinin Kuzey Amerika'da bir yerlerde olduğunu bilsek de hiçbirinin yerini kimse kesin olarak bilmiyor." Sonra "Yani evet," diye ekliyor, "doğru anımsıyorsun. Yeniden Kuruluş'un tam sayılarla ilgili çılgınca bir takıntısı var. Toplam her alanda 555 ve toplamda 3,333 bölge. Kaynaklar bölgelere büyüklüklerine bakılmaksızın eşit paylaştırılır. Böylece her şeyi nasıl eşitçe bölüştürdüklerini gösterdiklerini düşünseler de bu saçmalığın daniskası."

"Vay." Her geçen gün öğrenecek ne çok şeyim olduğunu gördükçe afallıyorum. Castle'a bakıyorum. "Öyleyse acil durum bu mu? Warner'ın babasının başkentlerden birinde değil de burada olması mı?"

Castle başını sallıyor. "Evet, o..." Duraksıyor. Boğazını temizliyor. "Eh. İzin ver en baştan anlatayım. Tüm ayrıntılardan haberdar olman önemli."

Kenji "Dinliyoruz," diyor; sırtı dik, gözleri dikkat kesilmiş, kasları her an fırlamaya hazırmış gibi gerili. "Devam edin."

Castle "Anlaşılan," diyor, "bir süredir şehirde; birkaç hafta önce son derece sessizce ve tedbirli bir şekilde gelmiş. Anlaşılan son zamanlarda oğlunun neyle meşgul olduğunu öğrenmiş ve bundan memnun olmamış. O..." Castle derin, kesintisiz bir nefes alıyor. "O... sizden dolayı epey öfkeli Bayan Ferrars?"

"Benden dolayı mı?" Kalbim küt küt atıyor. Küt küt atıyor. Küt küt atıyor.

Castle "Evet," diyor. "Kaynaklarımıza göre Warner sizi elinden kaçırdığı için başkomutan öfkeliymiş. Tabii bir de o esnada iki askerini kaybetmesine." Başıyla Adam'a ve Kenji'ye işaret ediyor. "Daha da kötüsü vatandaşlar arasında taraf değiştiren kıza ve tuhaf becerisine dair tuhaf söylentiler dolaşıyor. Böylece parçaları birleştirmeye başlıyorlar; bir başka hareketin –*bizim hareketimizin*– onlara karşı koymaya hazırlandığını fark etmeye başlıyorlar. Bu da karşı saldırıda rol almaya hevesli siviller arasında huzursuzluk ve direnişe neden oluyor. Bu yüzden de..."

Castle ellerini çırpıyor. "Warner'ın babası hiç şüphesiz buraya savaşın öncülüğünü etmek ve Yeniden Kuruluş'un gücüne dair tüm şüpheleri ortadan kaldırmak için geldi." Duraklayıp hepimize tek tek bakıyor. "Bir başka deyişle, bizi ve oğlunu aynı anda cezalandırmaya geldi."

Kenji "Fakat bu durum planlarımızı değiştirmez, değil mi?" diye soruyor.

"Pek sayılmaz. Bir savaşın kaçınılmaz olduğunu her zaman biliyorduk. Fakat bu...her şeyi değiştirir. Warner'ın babası şehirde olduğuna göre, bu savaş beklediğimizden çok daha erken çıkacak demektir. Ayrıca beklediğimizden çok daha büyük

bir savaş olacak." Castle yüzünde ciddi bir ifadeyle bakışlarını bana çeviriyor. "Bayan Ferrars, korkarım yardımınıza ihtiyacımız olacak."

Afallamış halde ona bakıyorum. "Bana mı?"

"Evet."

"Si-siz bana hâlâ kızgın değil misiniz?"

"Çocuk değilsiniz Bayan Ferrars. Aşırı bir tepkiden dolayı sizi suçlamam. Kenji son zamanlardaki tavrınızın nedeninin kötü niyet değil, cehalet olduğuna inanıyor ve onun yargısına güveniyorum. Onun sözüne güveniyorum. Fakat sizden istediğim bizim bir ekip olduğumuzu ve gücünüze ihtiyacımız olduğunu anlamanız. Yapabildikleriniz –gücünüz– benzersiz. Size ihtiyacımız olacak; özellikle de siz artık Kenji'yle çalışmaya başlayıp yapabileceklerinizi az çok öğrenmişken. Size destek vermek için elimizden gelen ne varsa yapacak; kostümünüzü güçlendirecek, size silahlar ve zırh sağlayacağız. Bu arada, Winston..." Castle duraklıyor. Soluklanıyor. Daha alçak bir sesle "Winston," diyor, "kısa süre önce sizin için yeni bir çift eldiven hazırladı." Yüzüme bakıyor. "Sizi ekibimizde istiyoruz," diyor. "Ve benimle işbirliği yaparsanız bunun meyvelerini alacağınıza söz veriyorum."

"Tabii," diye fısıldıyorum. Yüzündeki ciddiyete benzer bir ifadeyle karşılık veriyorum. "Tabii yardım ederim."

Castle "İyi," diyor. "Bu çok iyi." Koltuğuna yaslanıp yorgun elini yüzünde gezdirirken dalgın görünüyor. "Sağ olun."

Kenji "Efendim," diyor, "patavatsızlıktan nefret etsem de rica etsem bana neler olup bittiğini anlatır mısınız?"

Castle başını sallıyor. "Evet," diyor. "Evet, evet, elbette. Ben... Kusuruma bakma. Zor bir gece geçirdim de."

Kenji'nin sesi gergin. "Ne oldu?"

"O... haber yollamış."

"Warner'ın babası mı?" diye soruyorum. "Warner'ın babası mı haber yollamış? Bize mi?" Bir Adam'a bir Kenji'ye bakıyorum. Adam gözlerini hızla kırpıştırıyor ve ağzı hayretten açık. Kenji'nin her an kusacakmış gibi bir hali var.

Paniğe kapılmaya başlıyorum.

Castle bana "Evet," diyor. "Warner'ın babası. Buluşmak istiyor. Konuşmak... istiyor."

Kenji hızla ayaklanıyor. Yüzü kireç kesilmiş. "Hayır... efendim... bu bir düzen. *Konuşmak* istemiyor o. Yalan söylediğini biliyor olmalısınız..."

"Dört adamımızı rehin aldı Kenji. Korkarım başka seçenek gimiz yok."

YİRMİ SEKİZ

"Ne?" Kenji kollarını salıyor. Boğuklaşan sesinde korku var. *"Ne? Nasıl..."*

"Winston ve Brendan bu gece yukarıda devriye geziyorlardı." Castle başını iki yana sallıyor. "Neler olduğunu bilmiyorum. Pusuya düşürülmüş olmalılar. Çok uzaktaydılar ve güvenlik kameralarında sadece Emory ve Ian'ın bir tuhaflık fark edip araştırmaya gittikleri görünüyor. Kayıtların sonrasında hiçbir şey yok. Emory ve Ian da geri dönmedi."

Kenji tekrar sandalyesine oturup yüzünü ellerinin arasına alıyor. Aniden içini kaplayan bir ümitle gözlerini yukarı çeviriyor. "Fakat Winston ve Brendan... Belki onlar bir çıkış yolu bulabilir, değil mi? Bir şeyler yapabilirler; ne de olsa ikisinin gücü bir çıkış yolu bulmalarına yeter, öyle değil mi?"

Castle, Kenji'ye yüzünde anlayışla gülümsüyor. "Onları nereye götürdüğünü veya nasıl bir muamele gördüklerini bilmiyorum. Onları dövdüyse veya şimdiye kadar..." Castle duraksıyor. "Onlara işkence ettiyse, onları vurduysa –kan kaybından ölümün eşiğine geldilerse– hiç şüphesiz karşı koyamazlar." Bir süre susup "Ayrıca, ikisi kendilerini kurtarmış olsalar da..." diye ekliyor. "Arkadaşlarını geride bırakmazlar."

Kenji yumruklarını uyluklarına bastırıyor.

"Demek konuşmak istiyormuş." Adam'ın ağzında ilk kez bir söz çıkıyor.

Castle başını sallıyor. "Lily kaybolduklarını yerde bunu bulmuş." Elimize küçük bir sırt çantası tutuşturuyor ve sırayla çantaya göz gezdiriyoruz. İçinde sadece Winston'ın kırık gözlüğü ve Brendan'ın telsizi var. Eşyaların üzeri kanlı.

Ellerimi titremesinler diye sıkıyorum.

Daha onları yeni tanımaya başlamıştım. Emory ve Ian'la kısa süre önce tanışmıştık. Yeni arkadaşlıklar kurmayı, Omega Noktası'ndaki insanların yanında rahat davranmayı yeni yeni öğreniyordum. Daha kısa bir süre önce Brendan ve Winston'la birlikte *kahvaltı* etmiştik. Castle'ın odasının duvarındaki saate göz atıyorum; Gece 3:31. Onları en son 20 saat önce görmüştüm.

Brendan'ın doğum günü geçen haftaydı.

Ağzımdan, yüksek sesle "Winston biliyordu," sözcükleri çıkıveriyor. "Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu. Etrafta bir sürü askerin cirit atmasında bir tuhaflık olduğunu biliyordu."

Castle başını iki yana sallayıp "Biliyorum," diyor. "Raporlarını tekrar tekrar okudum." Baş ve işaret parmaklarıyla burnunun köprüsünü tutuyor. Gözlerini yumuyor. "Parçaları daha yeni birleştirmeye başlamıştım. Fakat geç kaldım. Çok geç kaldım."

Kenji "Sizce ne planlıyorlar?" diye soruyor. "Bir teoriniz var mı?"

Castle iç geçiriyor. Elini yüzünden çekiyor. "Eh, artık Warner'ın neden her gece askerleriyle dışarı çıktığını, onca gün boyunca nasıl üsten uzak kalabildiğini biliyoruz."

Kenji "Babası," diyor.

Castle başını sallıyor. Bana hitap ederek konuşmaya başlıyor. "Evet. Kanımca başkomutan, Warner'ı üsten dışarı bizzat gönderdi. Warner'ın bizi daha saldırgan bir tutumla avlamaya

başlamasını istedi. Varlığımızdan hep haberdardı. Başkomutan, o asla aptal bir adam olmadı. Bizimle ilgili söylentilere hep inandı ve bir yerlerde gizlendiğimizi biliyordu. Fakat daha önce onun için bir tehdit oluşturmuyorduk. Şu zamana dek. Çünkü artık siviller hakkımızda konuşuyor ve bu da güç dengesini bozuyor. İnsanlara yeni bir şevk geliyor ve direnişimize bel bağlıyorlar. Bu da Yeniden Kuruluş'un şu an göze alabileceği bir şey değil.

Neyse. Omega Noktası'nın girişini bulamadıkları, rehinelerle bizi dışarı çıkarmayı umdukları belli oldu."

Castle kâğıt yığınından bir yaprak alıyor. Kâğıdı havaya kaldırıyor. Bu bir not. "Fakat bazı şartları var," diyor. "Başkomutan bize nasıl hareket edeceğimizi son derece kesin talimatlarla belirtmiş."

"Ve?" Kenji gerginlikten kaskatı kesilmiş.

"Üçünüz gideceksiniz. Yalnız başınıza."

Yok artık.

"Ne?" Adam şaşkınlıkla Castle'a bakıyor. "Neden biz?"

Castle "Beni görmek istemedi," diyor. "Benimle ilgilenmiyor."

Adam "Ve buna razı geleceksiniz, öyle mi?" diye soruyor. "Bizi öylece onun önüne atacaksınız."

Castle öne eğiliyor. "Elbette hayır."

"Bir planınız var mı?" diye soruyorum.

"Başkomutan yarın öğlen on ikide –yani bir anlamda bugün– sizinle denetimsiz bir noktada görüşmek istiyor. Ayrıntılar notta." Castle derin bir nefes alıyor. "Ve her ne kadar istediğinin tam da hepimizin oraya gitmesi olduğunu bilsem de bence hepimiz yolculuğa hazırlanmalıyız. Birlikte hareket etmeliyiz. Ne de olsa onca talimi bu an için yaptık. Kötü niyetleri olduğundan hiç şüphem olmasa da sizi beraber çay içip sohbet etmeye davet ettiğinden *bir hayli* şüpheliyim. Bu yüzden bir sal-

dırıya karşı hazırlıklı olmamız gerektiğini düşünüyorum. Kalabalık adamları silahlı ve savaşa hazır olacaklar; ben de kendi adamlarımı savaşa sokmak için tüm hazırlıklarımı yaptım."

Kenji kaşlarını birbirine çatarak "Öyleyse biz *yem* mi olacağız?" diye soruyor. "Savaşmayacağız bile... Sadece dikkat mi dağıtacağız?"

"Kenji..."

Adam "Bu saçmalık," dediğinde hislerini o denli açığa vurması karşısında şaşırıyorum. "Bir başka yol *olmalı*. Oyunu onun kurallarına göre oynamamalıyız. Bu fırsatı onlara pusu kurmak ya da, bilemiyorum, *hücum edebilmek* için dikkat dağıtmak amacıyla kullanmalıyız! Demek istediğim, Kahretsin, içimizde alev alabilen birileri falan yok mu? Dikkatleri dağıtabilecek kadar çılgınca bir becerisi olan biri yok mu elimizde? Avantajı elimize geçirmemizi sağlayacak biri?"

Castle dönüp bana bakıyor.

Adam'ın Castle'ın yüzüne bir yumruk indirecekmiş gibi bir hali var. *"Aklınızı kaçırmış* olmalısınız..."

Castle "O halde hayır," diyor. "Hayır, elimizde o tür bir şey yapacak... yeri göğü titretecek bir başkası yok."

Adam "Bunun *komik* mi olduğunu sanıyorsunuz?" diye çıkışıyor.

"Korkarım komik olmaya çalıştığım yok Bay Kent. Öfkeniz de mevcut duruma hiçbir katkı sağlamıyor. Isterseniz bu görevde yer almamayı seçebilirsiniz fakat ben bu konuda Bayan Ferrars'tan –hürmetle– yardımını isteyeceğim. Başkomutanın gerçekten görmek istediği tek kişi o. İkinizi onun yanında göndermek benim fikrimdi."

"Ne?"

Üçümüz de afallıyoruz.

"Neden ben?"

Castle bana "Keşke sorunuza yanıt verebilseydim," diyor. "Keşke daha fazlasını bilseydim. Şu an tek yapabileceğim elimdeki bilgilerden yola çıkarak tahmin yürütmek ve şu ana dek vardığım tek sonuç Warner'ın düzeltmesi gereken bariz bir hata yaptığı. Siz de bir şekilde tüm bunların ortasında kalmışsınız." Kısa bir süre duraklıyor.

"Warner'ın babası," diyor, "rehinelere karşılık sizi talep ettiğini açıkça ifade etti. Anlaşılan zamanında buluşma noktasına gelmezseniz adamlarımızı öldürecek. Ve sözünden şüphe etmek için tek bir nedenim yok. Masumları öldürmek onun için son derece doğal."

"Ve onun tehlikenin ortasına yürümesine göz yumacaksınız demek!" Ayağa fırlayan Adam'ın oturduğu çöp tenekesi devriliyor. "Demek hiç sesinizi yükseltmeyeceksiniz? Onun bir *hedef* olduğunu düşünmememizi bekliyorsunuz demek? Delirdiniz mi?"

Castle alnını ovalıyor. Sakinleşmek için birkaç kez nefes alıyor. Son derece ölçülü bir sesle "Hayır," diyor. "Bilinmeyenin ortasına yürümesine göz yummayacağım. Dediğim şu ki *hepimiz* savaşacağız ama ikiniz Bayan Ferrars'la birlikte gideceksiniz. Üçünüz daha önce başınızın çaresine bakabilmiştiniz ve Kenji gibi siz de askeri eğitim gördünüz Bay Kent. Başvurabilecekleri kurallara, tekniklere ve stratejiye daha aşinasınız. Onun emniyetini sağlarken düşmanı şaşırtabilirsiniz. Bu durumda bize avantaj sağlayacak olan da sizin varlığınız. Başkomutan onu o kadar çok istiyorsa üçünüzle baş etmenin bir yolunu bulmalı..."

Kenji yapmacık bir kayıtsızlıkla *"Ya da..."* diyor, "ne bileyim? Belki de ikimizin kafalarına birer kurşun sıkıp biz onu durduramayacak kadar ölüyken Juliette'i kaçırır."

"Tamam," diyorum. "Bunu yapacağım. Gideceğim."

"Ne?" Adam bana bakarken panikle kaşlarını kaldırıyor. "Juliette, hayır..."

Sesi gergin çıkan Kenji "Evet, bunu durup biraz düşünsen iyi olur," diye araya giriyor.

Onlara "İstemiyorsanız gelmeyebilirsiniz," diyorum. "Fakat ben gideceğim."

Castle gülümsüyor, yüz hatlarından rahatladığı okunuyor.

"Bu yüzden buradayız, değil mi?" Çevreme bakınıyorum. "Karşı koymamız gerek. İşte şans ayağımıza geldi."

Castle gülümsüyor, gözleri gurur olduğunu sandığım bir duyguyla ışıl ışıl parlıyor. "Attığınız her adımda yanınızda olacağız, Bayan Ferrars. Bundan şüpheniz olmasın."

Başımı sallıyorum.

Ve bunu yapmamın kaderim olduğunu fark ediyorum. Belki burada oluşumun nedeni tam da budur.

Belki ölmem gerekiyordur.

YİRMİ DOKUZ

Sabah her yerde bir koşuşturmaca.

Yapacak çok iş, çok hazırlık; hazırlık yapması gereken çok insan var. Fakat en nihayetinde bunun *benim* savaşım olduğunu biliyorum; bitirmem gereken yarım kalan bir işim var. Bu buluşmanın başkomutanla bir ilgisi olmadığını biliyorum. Onun beni o kadar önemsemesi için hiçbir neden yok. Adamı hiç görmedim bile; onun için ancak harcanabilecek insanlardan biriyim.

Bu Warner'ın hamlesi.

Beni yanına çağırtan Warner olmalı. Bunun bir açıdan, hatta her açıdan onunla ilgisi olmalı; bu beni hâlâ istediğini ve pes etmediğini belli eden bir duman işareti. Ve onunla yüzleşmem gerek.

Aklımdaki tek soru babasını ipleri tam da istediği gibi çekmeye nasıl ikna ettiği.

Sanırım pek yakında yanıtı alacağım.

Biri bana sesleniyor.

Olduğum yerde kalıyorum

Arkama dönüyorum.

James.

Yemek salonunun kapısının önünde bana doğru koşuyor. Saçları, çok sarı; gözleri, çok mavi, tıpkı ağabeyi gibi. Fakat yüzünü görmeyi özlememin Adam'a benzemesiyle hiçbir ilgisi yok.

James özel bir çocuk. Zeki bir çocuk. 10 yaşında, hep hafife alınan türde çocuklardan. Ve bana konuşup konuşamayacağımızı soruyor. Çok sayıda koridordan birine işaret ediyor.

Başımı sallıyorum. Peşinden boş bir tünele gidiyorum.

Durup arkasına dönüyor. Karşımda dikilirken rahatsız bir hali var. Benimle konuşmak istemesine bile şaşıyorum; 3 haftadır onunla tek kelime konuşmadım. Buraya gelişimizin ardından James vaktini Omega Noktası'ndaki diğer çocuklarla geçirmeye başladı ve nedense aramıza tuhaf bir soğukluk girdi. Beni gördüğünde gülümsemez, yemek salonunun diğer ucundan bana el sallamaz oldu. Aklımda hep diğer çocuklardan benimle ilgili söylentileri işitip benden uzak durmaya karar vermiş olabileceği fikri vardı. Şimdi ise Adam'a olanlardan –onunla tünelde herkesin gözü önünde yaşadığımız olaydan– sonra benimle bir çift laf etmek istemesi bile beni çok şaşırtıyor.

Başı hâlâ önde, "Sana gerçekten çok, çok kızdım," diye fısıldıyor.

Kalbim tekliyor.

Gözlerini yukarı çeviriyor. Söylediği ilk sözcüklerin canımı sıkıp sıkmadığını, bana karşı dürüst olduğu için ona bağırıp bağırmayacağımı anlamaya çalışır gibi bana bakıyor. Yüzümde ne gördüğünü bilmesem de belli ki bu onu bana karşı savunmasız bırakıyor. Ellerini ceplerine sokuyor. Spor ayakkabısıyla yerde daireler çiziyor. "Bana birini öldürdüğünü söylememiştin," diyor.

Derin bir nefes alıp böyle bir söze karşı düzgün bir yanıt vermenin mümkün olup olamayacağını düşünüyorum. Acaba James'ten başka biri bana böyle bir şey söyler mi? Sanırım hayır. Bu yüzden sadece başımı sallıyorum ve "Gerçekten üzgünüm," diyorum. "Sana söylemem gerekti..."

"O zaman neden söylemedin?" diye haykırıp beni afallatıyor. "Neden bana söylemedin? Neden bunu ben hariç herkes biliyordu?"

Bir süre afallıyorum; sesindeki acı, gözlerindeki öfke beni afallatıyor. Beni bir arkadaşı olarak gördüğünü hiç bilmiyordum ve şimdi bilmem gerektiğini fark ediyorum. James önceki boyunca çok fazla insan tanımamıştı; bütün dünyası Adam'dı. Omega Noktası'na gelene dek adamakıllı tanıdığı bir Kenji, bir de bendim. Onun gibi bir yetim için de yeni arkadaşlar edinmenin anlamı büyük olmalıydı. Fakat ben kendi sorunlarıma öyle dalmıştım ki James'in beni bu kadar önemsediğini fark etmemiştim. Onu ihmal etmemi bir ihanet gibi algılayacağını asla fark etmemiştim. Diğer çocuklardan işittiği söylentilerin onu benim kadar yaralamış olabileceğini de.

Böylece tünelin ortasında oturmaya karar veriyorum. Yanıma geçsin diye ona yer açıyorum. Ve gerçeği söylüyorum. "Benden nefret etmeni istemedim."

Öfkeyle gözlerini yere dikiyor. "Senden nefret etmiyorum," diyor.

"Etmiyor musun?"

Ayakkabısının bağcıklarını çekiştiriyor. İç geçiriyor. Başını iki yana sallıyor. Sesini alçaltarak "Senin hakkında söyledikleri de hiç hoşuma gitmedi," diyor. "Öteki çocuklar. Senin acımasız ve kötü biri olduğunu söylediklerinde onlara öyle olmadığını söyledim. Onlara senin sakin ve iyi biri olduğunu söyledim. Bir de güzel saçların olduğunu. Bana yalancı dediler."

Kalbime bir yumruk yemiş gibi sertçe yutkunuyorum. "Saçlarımı güzel mi buluyorsun?"

James bana "Onu neden öldürdün?" diye sorarken gözlerini iyice açıyor, yanıtımı anlayışla karşılamaya öyle hazır ki. "Canını mı yakıyordu? Korkuyor muydun?"

Yanıt vermeden önce birkaç kez nefes alıyorum.

Kendime güvenimi yitirdiğimi hissederek ona "Adam'ın sana benim hakkımda ne söylediğini anımsıyor musun?" diye soruyorum. "Hani kime dokunursam canını yaktığımı?"

James başını sallıyor.

"Eh, olan da buydu," diyorum. "Ona dokundum ve öldü."

"Fakat neden?" diye soruyor. "Ona neden dokundun? Ölmesini istediğinden mi?"

Yüzümün kırılgan bir Çin porselenine döndüğünü hissediyorum. Başımı iki yana sallayıp James'e "Hayır," diyorum. "Gençtim, senden ancak bir iki yaş büyüktüm. Ne yaptığımı bilmiyordum. İnsanlara dokunmduğumda onları öldürdüğümden habersizdim. Çocuk bakkalın önünde düşünce ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışmıştım." Uzun bir süre duraksıyorum. "Bu bir kazaydı."

James bir süre sessiz kalıyor.

Sırayla bir bana, bir ayakkabılarına, bir göğsüne çektiği dizlerine bakıyor. Nihayet gözlerini yere dikip "Sana kızdığım için özür dilerim," diye fısıldıyor.

Ben de ona "Sana gerçeği anlatmadığım için ben özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor. Burnunda bir noktayı kaşıyor. Bana bakıyor. "Öyleyse yine arkadaş olabilir miyiz?"

"Benimle arkadaş olmak mı istiyorsun?" Yanan gözlerimi uzun uzun yumuyorum. "Benden korkmuyor musun?"

"Bana kötü mü davranacaksın?"

"Asla."

"O zaman neden senden korkayım?"

Ve gülüyorum, daha çok da ağlamak istediğimden. Defalarca başımı sallıyorum. Ona "Evet," diyorum. "Hadi yine arkadaş olalım."

"Güzel," deyip ayağa kalkıyor. "Çünkü artık öğle yemeğimi o çocuklarla yemek istemiyorum."

Ayağa kalkıyorum. Kostümümün sırtındaki tozu temizliyorum. "Bizimle yemek ye," diyorum. "Ne zaman istersen masamıza oturabilirsin."

"Tamam." Başını sallıyor. Gözlerini tekrar kaçırıyor. Kulağını azıcık çekiştiriyor. "Adam'in sürekli çok üzgün olduğunu biliyor muydun?" Mavi gözlerini bana çeviriyor.

Konuşamıyorum. Tek kelime edemiyorum.

"Adam senin yüzünden üzgün olduğunu söylüyor." James bana, söylediklerini inkâr etmemi istermiş gibi bakıyor. "Kazara onun da mı canını yaktın? Hastane kanadındaydı, biliyor muydun bunu? Hasta oldu."

Ve oracıkta parçalara ayrılıvericeğimi düşünsem de nedense öyle olmuyor. Ona yalan söyleyemem. James'e "Evet," diyorum. "Onu kazara incittim ama artık... Ar-artık ondan uzak duruyorum. Böylece onu asla incitemeyeceğim."

"Peki o zaman neden hâlâ üzgün? Yani artık onu incitmiyorsan?" Başımı iki yana sallayıp dudaklarımı kenetliyorum çünkü ağlamak istemiyorum ve ne diyeceğimi bilmiyorum. James halimi anlamış görünüyor.

Kollarını bana doluyor.

Tam belime. Beni kucaklayıp ağlamamamı, bana inandığını söylüyor. Adam'ı kazara incttiğime inanıyor. Küçük çocuğu da. Sonra "Fakat bugün dikkatli ol, tamam mı?" diyor. "Bir de bolca kıç tekmele."

Öyle afallıyorum ki neden sonra küfrettiğini ama bir yandan da bana ilk kez dokunduğunu fark ediyorum. Ağlayıp onu da kendimi de utandırmamak için kendimi tutarak ona sarılıyorum ama sanırım eriyen yüreğim hâlâ yerlerde.

Tam o anda gideceğimi herkesin bildiğini fark ediyorum.

James'le birlikte yemek salonuna giriyoruz ve insanların bana bakışlarının şimdiden değiştiğini fark ediyorum. Yüzlerinde gurur, güç ve takdir var. Hiç korku yok. Şüphe de. Resmen onlardan biriyim artık. Onların safında, onlar için, aynı düşmana karşı savaşacağım.

Gözlerini okuyabiliyorum çünkü eskide kalmış bir duyguyu anımsamaya başlıyorum.

Ümit.

Ümit; bir damla bal, baharda açan bir lale tarlası gibi. Taze bir yağmur, fısıldanan bir yemin, bulutsuz bir gök, bir cümlenin sonundaki mükemmel noktalama işareti.

Ve bu dünyada dibe batmama engel olan tek şey.

OTUZ

Castle bana "Böyle olmasını istemedik," diyor, "fakat bu işlerin planlara uyduğu pek görülmez." Adam, Kenji ve ben savaşa hazırlanıyoruz. Daha önce hiş karşılaşmadığım 5 kişiyle daha büyük eğitim odalarından birindeyiz. Bu insanlar silahlardan ve zırhlardan sorumlu. Herkesin bir görevi var.

Hep birlikte çalışıyorlar.

"Şimdi... Yapabildiklerinizi nasıl yapabildiğini hâlâ *tam olarak* bilmiyoruz Bayan Ferrars ama vakti gelince enerjiniz ortaya çıkacaktır. Bu tür yüksek stresli durumlar becerilerinizi kışkırtmak için mükemmel. Aslen Omega Noktası üyelerinin yüzde yetmiş sekizi becerilerini ilk kez kritik, yüksek riskli durumlarda keşfettiklerini rapor etmişlerdir."

Ona evet demeye gerek duymuyorum. Söylediği zaten aklıma yatıyor. Castle odadaki kadınlardan birinden –sanırım ismi Alia– bir şey alıyor. "Ayrıca meraklanmanıza hiç gerek yok," diyor. "Bir terslik olursa derhal orada olacağız."

Bir kez bile endişelenmediğimi belirtmiyorum. En azından sesli bir şekilde.

Castle "Bunlar yeni eldivenleriniz," deyip eldivenleri bana uzatıyor. "Bir deneyin."

Bu yeni eldivenler daha kısa, daha yumuşak; tam dirseğimde bitiyor, çıtçıtlarla tutturuluyorlar. Daha kalın, biraz daha ağır olsalar da parmaklarıma mükemmel oturuyorlar. Elimi yumruk yapıyorum. Castle'a "Bunlar inanılmaz," diyorum. "Bunları Winston tasarlamıştı demiştiniz, değil mi?"

Castle'ın yüzü düşüyor. Sessizce, "Evet," diyor. "Dün bitirmişti bunları."

Winston.

Gözlerimi Omega Noktası'nda açtığımda ilk gördüğüm yüz onunkiydi. Kanca burnu, plastik gözlüğü, kum sarısı saçları ve psikoloji bilgisi. İğrenç kahveye duyduğu ihtiyaç.

Aklıma sırt çantasında bulduğumuz kırık gözlüğü geliyor.

Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Alia elinde deri bir aletle geliyor. Alet, koşumu andırıyor. Bana kollarını kaldırmamı söylüyor ve üzerime geçirdiğinde bu şeyin bir kılıf olduğunu fark ediyorum. Kılıfın sırtımın ortasında buluşan kalın, deri omuz kayışları ve yarım kalmış bir büstiyer gibi belimin en yüksek noktasına –göğsümün hemen altına– dolanan, çok ince, siyah deriden, birbiri üstüne binen 50 farklı kayışı var. Sadece askıdan ibaret olan bir sutyen gibi. Alia benim için parçaları birbirine tutturuken hâlâ ne giydiğimi bilmiyorum. Bir açıklama bekliyorum.

Sonra tabancaları görüyorum.

Alicia'nın görünce tanıdığım iki otomatik tabanca verdiği Castle "Notta silahsız gelmen gerektiği belirtilmemiş," diyor.

Bu iki tabancayla daha dün atış talimi yapmıştım. Hiç de beceremediğimi.

Castle "Ve silahsız olman için bir neden görmüyorum," diye ekliyor.

Eliyle göğüs kafesimin iki yanındaki kılıflara işaret ediyor. Bana içlerine tabancaları nasıl yerleştireceğimi, kılıfların çıt-

çıtlarını nasıl kapatacağımı, yedek şarjörleri nereye yerleştireceğimi öğretiyor.

Bir silahı nasıl dolduracağımı bilmediğimi belirtmeye gerek görmüyorum. Kenji ve ben derslerimizde o kısma gelmedik. Çünkü çoğu zaman soru sorarken elimde tabancayla sağa sola işaret etmememi hatırlatmakla fazlaca meşguldü.

Castle bana "Umarım ateşli silahlar son çare olur," diyor. "Senin kişisel cephaneliğinde zaten yeterince silah varken ateş etmen gerekmeyecektir. Ve olur da kendini yeteneğinle bir şeyi tahrip eder halde bulursan bunları takmanı tavsiye ederim." İncelikle işlenmiş pirinç muştalara benzeyen bir şeyi havaya kaldırıyor. "Alia bunları senin için tasarladı."

Gözlerimi Alia'dan yabancı nesneleri elinde tutan Castle'a çeviriyorum. Castle gülümsüyor. Alia'ya benim için bir şeyler hazırlamış olduğu için teşekkür ediyorum. O da bana kekeleyerek, abuk subuk bir yanıt veriyor ve kendisiyle konuştuğuma inanamıyormuş gibi kızarıyor.

Şaşkın haldeyim.

Nesneleri Castle'dan alıp inceliyorum. Alt yüzleri birbirlerine lehimlenmiş, çapları bir dizi yüzük gibi eldivenimin parmaklarına oturacak kadar geniş, eş merkezli 4 çemberden oluşuyor. Parmaklarımı deliklerden geçirip nesnenin üst kısmını incelemek için elimi çeviriyorum. Mini bir kalkan, parmaklarımın boğumlarını ve elimin sırtını tamamen örten milyonlarca tunç parçasını andırıyor. Yumruğumu sıkabiliyorum ve metal eklerimle birlikte hareket ediyor. Hiç de göründüğü kadar ağır değil.

İkinci parçayı da diğer elime geçiriyorum. Parmaklarımı büküyorum. Artık bedenime tutturulmuş olan tabancalara uzanıyorum.

Kolay.

Bunu yapabilirim.

Castle "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor. Yüzünde daha önce bu kadar yavan bir gülümseme görmemiştim.

Ona "Bayıldım," diyorum. "Her şey mükemmel. Teşekkür ederim."

Castle "Çok iyi. Çok memnun oldum," diyor, "müsaade edersen yola çıkmadan önce ilgilenmem gereken birkaç detay var. Birazdan dönerim." Bana hafifçe başını sallayıp kapıya yöneliyor. Ben, Kenji ve Adam hariç herkes odadan ayrılıyor.

Hallerine bakmak için döndüğümde şaşkınlıktan açılan ağzımdan milyonlarca dillendirilmemiş sözcük düşüyor.

Kenji'nin üzerinde bir kostüm var.

Benimkine hiç mi hiç benzemeyen tek parça bir kostüm. Tepeden tırnağa siyahlar içinde, simsiyah saçları ve gözleri bedeninin her kıvrımını saran kostümle mükemmel bir uyum içinde. Kostüm sentetik, neredeyse plastik gibi görünüyor; odanın flüoresan ışıkları altında parıldıyor ve hareketi zorlaştırıyormuş hissi uyandırıyor. Sonra kollarını uzattığını, ayak parmakları üzerinde ileri geri sallandığını görüyorum ve kostüm birden esnekleşerek onunla birlikte hareket etmeye başlıyor. Elidivenleri yok ama onun da çizmeleri ve aynı benimki gibi bir kemeri var. Fakat onunkisi farklı; kemerinin kollarından bir sırt çantasının kayışları gibi sarkan basit kılıfları var.

Ve Adam.

~~Muhteşem görünen~~ Adam'in üzerinde uzun kollu, koyu mavi ve göğsünü tehlike oluşturacak kadar sıkan bir tişört var. Kendimi giysisinin detayları üzerinde durmaktan, bedenine yaslanmanın ve kollarında olmanın nasıl bir şey olduğunu anımsamaktan alamıyorum. ~~Tam karşımda duruyor ve onu yıllardır görmüyor gibi özlüyorum.~~ Siyah kargo pantolonunu onunla akıl hastanesinde ilk kez karşılaştığımda üzerinde olan, kaval kemiğine kadar varan, gösterişli, pürüzsüz bir deriden yapılmış ve

ayağına ona özel yapılmış kadar iyi oturan siyah çizmelerimin içine sokmuş. Fakat üzerinde hiç silah yok.

Ben de meraklanıp soruyorum.

"Adam?"

Başını yukarı kaldırıp donakalıyor. Kaşları yukarıda, dudakları ayrık, gözlerini kırpıştırıyor. Gözleri bedenimin her santimetresinde gezinip göğsümü çevreleyen koşumu ve belimin yanında sallanan tabancaları incelemek için duraklıyor.

Hiçbir şey söylemiyor. Bir süre bana öylece baktıktan sonra nihayet nefes alamıyormuş gibi, karnına bir yumruk yemiş gibi gözlerini kaçırıyor. Elini saçında gezdirip elinin ayasını alnına bastırıp "az sonra geleceğim" gibi bir şeyler söylüyor. Odadan çıkıyor.

Kendimi kötü hissediyorum.

Kenji boğazını sesli bir şekilde temizliyor. Sonra "Vay. Yani, cidden, herifi öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor.

"Ne?"

Kenji bana aptalmışım gibi bakıyor. "Öyle etrafta 'Ah, Adam, bana baksana, yeni kostümümün içinde ne de seksi olmuşum' der gibi gezinip göz süzemezsin..."

Ona *"Göz süzüyormuşum demek?"* diye çıkışıyorum. "Ne diyorsun sen? Benim ona göz süzdüğüm falan yok! Ayrıca bu her gün giydiğim kostümün aynısı."

Kenji homurdanıyor. Omuz silkip "Evet ama farklı görünüyor," diyor.

"Delisin sen."

Ellerini kaldırıp teslim olurmuş gibi yaparak "Dediğim sadece şu ki ben o olsam, sen de kız arkadaşım olsan ve sen öyle gezinirken ben sana dokunamasam..." Gözlerini kaçırıyor. Tekrar omuz silkiyor.

"Dediğim sadece şu; o zavallı piçe imrendiğimi söyleyemeyeceğim."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Niyetim onu incitmek değil."

Kenji ellerini sağa sola savurarak "Of, Kahretsin. Tamam, bir şey demedim ben," diyor. "Cidden. Bu beni *hiç* ilgilendirmez." Bana bir bakış atıyor. "Ve bunu *sakın* tüm gizli hislerini şu an bana dökmen için yaptığım bir davet gibi görme."

Gözlerimi kısıp ona bakıyorum. "Sana hislerimden bahsetmeyeceğim."

"İyi. Çünkü bilmek istemiyorum."

"Hiç kız arkadaşın oldu mu Kenji?"

"Ne?" Fena halde alınmış bir hali var. "Sana hiç kız arkadaşı olmamış biri gibi mi geliyorum? Beni tanıdığından şüpheliyim."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu soruyu sormadığımı farzet."

"Bunu söylediğine inanamıyorum."

Ona "Sürekli hislerin hakkında konuşmak istemediğini söyleyip duran sensin," diye çıkışıyorum.

"Hayır," diyor. "Ben *senin* hislerin hakkında konuşmak istemediğimi söyledim." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Kendi hislerim hakkında konuşmak benim için hiç sorun değil."

"Peki kendi hislerin hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayatta olmaz."

"Fakat..."

"Hayır."

"İyi." Gözlerimi deviriyorum. Sırtımı saran kayışları çekiştiriyorum. "Üzerindeki kostüm de neyin nesi?" diye soruyorum.

"Ne demek *üzerindeki kostüm de neyin nesi*?" Kaşlarını çatıyor. Ellerini giysisinde gezdiriyor. "Bu kostüm acayip bir şey."

Gülümsememek için kendimi tutuyorum. "Yani neden özel bir kostüm giyiyorsun? Neden sana verildi de Adam'a verilmedi?"

Omuz silkiyor. "Adam'ın böyle bir giysiye ihtiyacı yok. Ancak bir avuç insan böyle kostümlere ihtiyaç duyar; tamamen

becerine bağlı bir şey. Benim açımdan bakıldığında bu kostüm hayatımı çok kolaylaştırıyor. Her zaman kullanmasam da ciddi bir görev aldığımda bana gerçekten faydası dokunuyor. Mesela bir arka plana karışırken tek bir düz rengi –siyah olmasının nedeni bu– değiştirmemi daha basit hale getiriyor ve bedenimin etrafında çok fazla katman ve parça olduğunda tüm ayrıntıları yansıtabilmeye daha çok odaklanabiliyor, daha iyi bir bukalemun olabiliyorum. Ayrıca..." Kol kaslarını sıkarak "Bu kostümle müthiş seksi oluyorum," diye ekliyor.

Kahkahalara boğulmamamak için kendimi epey dizginlemem gerekiyor.

"Ya Adam?" diye soruyorum. "Adam'ın kostüme *veya* tabancalara ihtiyacı yok mu? Bu bana doğru gelmedi."

Adam yeniden odaya girerken "Tabancalarım var," diyor. Gözleri önünde bir sıkıp bir gevşettiği yumruklarına odaklanmış. "Sadece göremiyorsunuz." Kendimi ona bakmaktan, gözlerini üzerine dikmekten alıkoyamıyorum.

Kenji "Görünmez tabancalar, ha?" deyip sırıtıyor. "Çok hoş. Sanırım ben o aşamaya varamadım."

Adam, Kenji'ye öfkeli bir bakış atıyor. "Şu an bedenimde gizli dokuz farklı silah var. Seni suratının ortasından vurmam için içlerinden birini seçmek ister miydin? Yoksa seçimi bana mı bırakırsın?"

"*Şakaydı* Kent. Kahretsin. *Şaka yapıyordum.*"

"Tamam millet."

Hepimiz Castle'ın sesine doğru dönüyoruz.

Üçümüzü süzüyor. "Hazır mısınız?"

"Evet," diyorum.

Adam başını sallıyor.

Kenji, "Haydi yapalım şu işi," diyor.

Castle "Beni izleyin," diyor.

OTUZ BİR

Saat sabah 10:32.

Başkomutanla buluşmamıza tam 1 saat 28 dakika var.

İşte plan:

Castle ve Omega Noktası'ndaki görev alabilecek herkes yerlerini aldı. Yarım saat önce yola çıktılar. Notta belirtilen buluşma noktasını çevreleyen terk edilmiş binalarda gizleniyorlar. Castle işaret verir vermez hücuma geçecekler ve Castle işareti ancak tehlikede olduğumuzu sezerse verecek.

Adam, Kenji ve ben yürüyerek yol alacağız.

Kenji ve Adam askerken hangi alanların yasak bölge olduklarını bilmekle yükümlü olduklarından denetimsiz bölgeye aşinalar. Kimsenin geçmişteki dünyamızın sınırlarını geçmesine izin yok.

Hepsi bir acayip olan dar yollar; yan sokaklar; eski lokantalar ve ofis binaları yasak bölgeleri oluşturuyor.

Kenji buluşma noktamızın hâlâ ayakta olan az sayıdaki banliyö bölgesinden birinde olduğunu ve orayı iyi bildiğini söylüyor. Anlaşılan askerken çeşitli görevlerle bu bölgeye sık sık gönderilmiş ve kullanılmayan bir posta kutusuna üzerinde hiç yazı olmayan paketler bırakmış. Paketler hakkında kendisine hiçbir açıklama yapılmayan Kenji budalalık edip bir şey sormamış da.

Kenji. Yeniden Kuruluş sivillere asla geri dönmemeleri için katı yaptırımlar getirdiğinden bu eski evlerin hâlâ kullanılabilir durumda olmasını tuhaf bulduğunu söylüyor. Aslen Yeniden Kuruluş yönetimi eline geçirir geçirmez meskun semtlerin hepsi yıkılmış. Dolayısıyla dokunulmamış bölgeler son derece nadirmiş. Fakat sıkışık büyük harflerle yazılmış notta şu adres var:

1542 SYCAMORE

Başkomutanla bir zamanlar birinin evi olan bir binada buluşacağız.

"Sizce ne yapmalıyız? Öylece zile mi bassak?" Kenji bizi Omega Noktası'nın çıkışına götürüyor. Tünelin loş ışığında dosdoğru karşıma bakıyor, midemi gagalayan 35 ağaçkakana odaklanmamaya çalışıyorum. Kenji bir kez daha "Ne dersiniz?" diye soruyor.

"Bu aşırı bir hareket mi olur? Belki sadece kapıyı çalmalıyız, ha?"

Gülmeye çalışsam da çabam gönülsüz kalıyor.

Adam tek kelime etmiyor.

Kenji bu kez hepten ciddi bir edayla "Peki, peki," diyor. "Oraya gittiğimizde ne yapacağımızı biliyorsunuz. El ele tutuşacağız. Ben yansıtma yoluyla üçümüzü görünmez yapacağım. İki yanımda olacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyor ve bunu yaparken Adam'a bakmamaya çalışıyorum.

Bu onun ve becerisinin ilk sınavlarından biri olacak; Kenji'yle bağlantı içindeyken yeteneğini etkisiz halde tutması gerekecek. Bunu yapamazsa Kenji'nin yansıtması Adam'ın

üzerinde işe yaramayacak ve bu da Adam'ı açıkta bırakacak. Tehlike altında.

Kenji "Kent," diyor, "riskleri, bunu başaramazsan ne olacağını anlıyorsun değil mi?"

Adam başını sallıyor. Yüzünde tek bir mimik yok. Her gün eğitim yaptığını, Castle'la birlikte kendisini kontrol altına almak için çalıştığını söylüyor. Başının çaresine bakacağını ekliyor.

Bunu derken de bana bakıyor.

Duygularım sanki bir uçaktan aşağı atlıyor.

Kenji bize peşinden bir merdivene tırmanmamızı işaret ederken yüzeye yaklaştığımızı güçbela fark ediyorum. Merdivenden çıkarken aynı esnada düşünmeye çalışıyor, sabahın erken saatlerinde üzerinde kafa yorduğumuz planı tekrar tekrar aklımdan geçiriyorum.

Oraya varmak için kolay kısmı.

Zor olan içeri girdikten sonrası.

Bir değiş tokuş yapıyormuş gibi davranmamız gerekiyor; sözümona rehin alınan üyelerimiz başkomutanın elindeyken onların salınmasını gözeteceğim. Bunun bir değiş tokuş olması gerekiyor.

Onlara karşılık ben.

Fakat işin aslı neler olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Örneğin kapıyı çaldığımızda kimin açacağını bilmiyoruz. Birinin kapıyı açıp açmayacağını bile bilmiyoruz. Hatta evin içinde mi yoksa dışında mı buluşacağımızı da bilmiyoruz. Adam ve Kenji'yi ve bedenlerimize sardığımız iğreti cephaneliği gördüklerinde ne tepki vereceklerini de.

Bize oracıkta ateş etmeye başlayıp başlamayacaklarını bilmiyoruz.

Beni korkutan işte bu kısım. Kendim için Adam ve Kenji için endişelendiğim kadar endişelenmiyorum.

Bu planın gidişatını değiştirecek olan onlar. Onlar sürpriz unsurlar.

İkisi ya bu satranç oyununun bize şu an gücümüzün yettiği tek avantajı sağlayacak olan umulmadık taşları olacak ya da fark edilir fark edilmez oracıkta öldürülecekler. Ve yavaş yavaş bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Hata etmiş olabileceğimi düşüyorum. Bunun altından kalkamayabileceğimi.

Fakat artık geri dönmek için çok geç.

OTUZ İKİ

"Burada bekleyin."

Kenji bize ortaya çıkmamamızı söyleyip başını çıkıştan dışarı çıkarıyor. Şimdiden arka plana karışıp gözden kayboldu bile. Bize yüzeye çıkmamızın tehlikeli olup olmadığını haber verecek.

Adam ve ben sessizliğin ete kemiğe bürünmüş hali gibi bekliyoruz.

Konuşamayacak kadar gerginim.

Düşünemeyecek kadar.

Başarabilirim başarabiliriz başarmaktan başka bir seçeneğimiz yok, içimden bu sözleri yineleyip duruyorum.

"Hadi gidelim." Kenji'nin tepemizden seslendiğini işitiyorum. Adam'la ikimiz onun peşi sıra merdivenin son basamaklarını da tırmanıyoruz. Omega Noktası'nın yedek çıkışlarından birinden geçiyoruz; Castle'ın söylediğine göre varlığını sadece 7 kişinin bildiği bir çıkış bu. Elimizde geldiğince çok önlem alıyoruz.

Adam ve ben bedenlerimizi yüzeye çekmeyi başardığımızda soğuğu ve Kenji'nin belime dolanan elini hemen hissedi-

yorum. Soğuk soğuk soğuk. Ayaz hava 1000 küçük bıçak gibi tenlerimizi dilimliyor. Başımı eğip ayaklarıma baktığımda cızmelerimin olması gereken yerde güçlükle fark edilen bir pırıltıdan başka bir şey görmüyorum. Parmaklarımı yüzümün karşısına getirip oynatıyorum.

Hiç görünmüyorlar.

Etrafıma bakınıyorum.

Ne Adam'ı ne de Kenji'yi görüyor, sadece Kenji'nin belimdeki elini hissediyorum.

İşe yaradı. Adam başardı. Öyle ferahlıyorum ki içimden şarkı söylemek geliyor.

Kimsenin beni görememesinin mutluluğuyla "Beni duyabiliyor musunuz?" diye fısıldıyorum.

"Ev-vet."

Adam "Evet, tam buradayım," diyor.

Kenji ona "İyi iş çıkardın Kent," diyor. "Bunun senin için kolay olmadığının farkındayım."

Adam "Mesele değil," diyor. "İyi durumdayım. Hadi gidelim."

"Tamamdır."

Bir insan zinciri gibiyiz.

Kenji, Adam'la benim ortamızda ve onun rehberliğinde terk edilmiş bölgede ilerlerken el ele tutuşuyoruz. Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok ve zaten tanıdığım pek de bir yer olmadığını fark ediyorum. Dünya bana hâlâ yabancı, hâlâ çok yeni. Dünya paramparça olurken uzunca bir zaman tecritte yaşamak bana pek bir fayda sağlamadı.

İlerledikçe ana yola, buradan bir buçuk kilometre bile ötede olmayan komplekslere daha da yaklaşıyoruz. Bulunduğumuz yerden komplekslerin kutu şeklindeki çelik yapılarını görebiliyorum.

Kenji aniden duruyor.

Hiçbir şey söylemiyor.

"Neden durduk?" diye soruyorum.

Kenji beni susturuyor. "Şunu işitebiliyor musun?"

"Neyi?"

Adam ciğerlerine sesli bir nefes çekiyor. "Kahretsin. Biri geliyor."

Kenji "Bir tank," diyor.

Adam "Birden fazla," diye ekliyor.

"Öyleyse neden burada böyle dikilip..."

"Dur Juliette, bekle bir saniye..."

Ve onları görüyorum. Ana yolda bir sıra tank ilerliyor. Sayıyorum, toplam altı tane.

Kenji sessizce küfürler savuruyor.

"Ne var?" diye soruyorum. "Sorun nedir?"

Adam bana "Warner aynı yol üzerinde ikiden fazla tank yürütüyorsa bunun tek nedeni vardır," diyor.

"Ne?"

"Bir çatışmaya hazırlanıyorlar."

Nefesim kesiliyor.

Kenji "Biliyor," diyor. "Kahretsin! Elbette biliyor. Castle haklıydı. Takviye kuvvetler getirdiğimizi biliyor. *Hay lanet!*"

"Saat kaç Kenji?"

"Kırk beş dakika kadar bir zamanımız var."

Ona "Öyleyse hareketlenelim," diyorum. "Olacaklardan endişe edecek vaktimiz yok. Castle hazırlıklı, böyle bir şeyi bekliyordu. Bize bir şey olmayacak. Fakat eve vaktinde varmazsak Winston, Brendan ve geri kalan herkes bugün ölebilir."

Kenji "*Biz de* bugün ölebiliriz," diyor.

Ona "Evet," diye yanıt veriyorum. "O da mümkün."

Şimdi sokaklarda hızla ilerliyoruz. Kıvrak adımlarla. Açıklıktan hızla geçip medeniyeti çağrıştıran alana doğru ilerlerken onları fark ediyorum: İnsanın içini acıtacak kadar tanıdık bir evrenin kalıntılarını. Küçük, kare bahçeleri olan küçük, kare evler artık rüzgârda cürüyen yaban otlarından farksız. Solmuş çimler ayaklarımızın altında çıtırdarken soğuk ve cazibesiz. Evlerin numaralarını sayıyoruz.

1542 Sycamore.

Bu ev olmalı. Öyle gözden kaçırılacak bir bina değil.

Tüm sokakta tam anlamıyla kullanılabilir durumda olan tek ev bu. Boyası yeni, temiz ve yeşile kaçan mavi bir renkte. Dar bir merdiven, hasırdan 2 sallanan koltuğun ve daha önce hiç görmediğim açık mavi çiçeklerle dolu saksıların bulunduğu ön verandaya uzanıyor. Kauçuktan, üzerinde "Hoşgeldiniz" yazan bir paspas, ahşap bir kirişe asılı rüzgâr çanları, kilden kaplar ve bir köşeye konmuş küçük küreği görüyorum. Artık bizim sahip olamadığımız her her her her şey burada.

Burada biri yaşıyor.

Bu evin var olması olanaksız.

Yaşadığım hislerin sarhoşluğu içinde, bu eski ve güzel dünyada yaşamamızın artık yasak olduğunu neredeyse unutarak Kenji ve Adam'ı eve doğru sürüklüyorum.

Biri beni geriye çekiyor.

Kenji bana "Burası orası değil," diyor. "Yanlış sokaktayız. *Kahretsin.* Bu yanlış sokak, iki sokak aşağıda olmamız gerekiyordu..."

"Fakat bu ev, burası, demek istediğim, Kenji burada *yaşayan* biri var."

Kenji "Burada kimse yaşamıyor," diye yanıt veriyor. "Muhtemelen biri burayı kafamızı karıştırmak için kurmuştur ve işin aslı eve patlayıcı düzenekler yerleştirilmişse hiç şaşmam.

Muhtemelen denetimsiz bölgede gezinenleri yakalamak için bir tuzaktır. Şimdi, hadi bakalım..." Elimi bir daha çekiştiriyor. "Acele etmemiz gerek. Yedi dakikamız var!"

Koşar adımlarla ilerlesek de gözüm arkada; bir hayat izi, mektuplarına bakan birini, yakınlarda uçan bir kuşu görmek için bekliyorum.

Ve belki de hayal görüyorum.

Belki delirmişimdir.

Fakat az önce üst kat penceresinde bir perdenin oynadığına yemin edebilirim.

90 saniye.

Asıl 1542 Sycamore adresindeki ev hayal ettiğim kadar harap halde. Dökülüyor, çatısı yıllar süren ihmalin ağırlığı altında gıcırdıyor. Adam, Kenji ve ben hemen ötede; köşede dikiliyor, teknik açıdan görünmez olsak da gizleniyoruz. Etrafta tek bir insan yok ve ev terk edilmiş gibi. Tüm bunların karmaşık bir şakadan ibaret olabileceğini düşünüyorum.

75 saniye.

Aniden aklıma bir fikir geliyor, Kenji'ye ve Adam'a "Siz saklanın," diyorum. "Yalnız olduğumu düşünmesini istiyorum. Bir terslik çıkarsa müdahale edersiniz, tamam mı? Varlığınız sezilirse işlerin sarpa sarması riski çok yüksek."

Bir süre ikisi de sessiz kalıyor.

Kenji *"Hay aksi.* Bu iyi bir fikir," diyor. "Bunu düşünmem gerekirdi.

Kendimi az da olsa gülümsemekten alamıyorum. "Şimdi seni bırakacağım."

Kenji kendisinden beklemediğim kadar yumuşak bir ses tonuyla "Hey, iyi şanslar," diyor. "Hemen arkanda olacağız."

"Juliette..."

Adam'ın sesiyle duraksıyorum.

Tam bir şey söyleyecekken konuşmaktan vazgeçiyor. Boğazını temizliyor. "Dikkatli olacağına söz ver," diyor.

Hislerimi bastırmaya çalışarak boşluğa doğru "Söz veriyorum," diyorum. Şimdi olmaz. Şu an bunlarla uğraşamam. Odaklanmam gerek.

Böylece derin bir nefes alıyorum.

Öne çıkıyorum.

Kenji'yi bırakıyorum.

10 saniye, nefes almaya çalışıyorum
9 cesur olmaya çalışıyorum
8 fakat aslında korkudan ödüm patlıyor
7 beni o kapının ardından neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yok
6 kalp krizi geçireceğimden öyle eminim ki
5 fakat artık geri dönemem
4 çünkü işte orada
3 kapı tam karşımda
2 tek yapmam gereken kapıyı çalmak
1 fakat kapı ben çalmadan ardına kadar açılıyor.

Bana "Hım, iyi," diyor. "Tam vaktinde geldin."

OTUZ DÖRT

"Bunu görmek ne de hoş," diyor. "Hâlâ dakiklik gibi şeylere kıymet veren gençler var. İnsanların vaktimi boşa harcadıklarını görmek beni hep hayal kırıklığına uğratır."

Kafamın içi kayıp düğmeler, cam kırıkları ve kırık kurşunkalem uçlarıyla dolu. Yavaşça başımı sallıyor, aptal gibi gözlerimi kırpıştırıyor ve ağzımın içindeki sözcükleri ya kayıp olduklarından ya da zaten ne diyeceğimi bilemediğimden hiç var olmadıklarından bulamıyorum.

Ne bekliyordum, bilmiyorum.

Belki de yaşlı, omuzları çökük, biraz kör olacağını sanmıştım. Belki bir gözünde bant olacağını ve bastonla yürüdüğünü. Belki çürük dişleri, bozuk bir cildi ve çirkin, dökük saçları olacağını. Belki bir sentor, bir tekboynuz veya şapkasının ucu sivri bir cadı olabileceğini düşünmüştüm; şu an karşımda olan şey hariç her şey olabileceğini. Çünkü bu imkânsız. Bu doğaya aykırı. Bunu idrak etmek benim için zor ve beklentilerim tamamen, inanılmaz ölçüde, müthiş yanlış çıktı.

Tartışmasız, nefes kesici güzellikte bir adama bakıyorum.

Ve o bir *insan*.

En az 45 yaşında olmalı; uzun boylu, güçlü ve giysisi üzerine neredeyse adil olmayan bir mükemmellikle oturuyor. Saçları gür, fındık ezmesi gibi düz; alt çenesi keskin, yüzünün çizgileri mükemmel bir simetride; hayatın ve yaşın etkileri elmacık kemiklerini sertleştirmiş. Fakat asıl fark yaratan gözleri. Gözleri hayatımda gördüğüm en çarpıcı şey.

Neredeyse deniz mavisi.

Bana inanılmaz bir gülümsemeyle bakıp "Lütfen," diyor. "İçeri buyur."

Ve tam da o anda, her şeyi bir anda anlamamla kafama dank ediyor. Görünüşü; duruşu; rahat ve zarif tarzı; kolaylıkla bana kötü bir adam olduğunu az kalsın unutturacak olması...

Bu adam...

O Warner'ın babası.

Küçük bir oturma odası gibi görünen alana adım atıyorum. Küçük bir sehpanın çevresinde yamrı yumru kanepeler var. Duvar kâğıdı sararmış ve eskiyip soyulmuş. Evde camları çatlamış pencerelerin yıllardır açılmadığını belli eden ağır bir küf kokusu var ve ayaklarımın altındaki halı orman yeşiline dönmüş; duvarlar gözüme yersiz gelen yapay ahşap panellerle süslenmiş. Bu ev tek kelimeyle çirkin. Böyle çarpıcı güzellikte bir adamın bu kadar bayağı bir evde olması bana gülünç geliyor.

"Ha, bekle," diyor, "bir şey daha var."

"Ne va..."

Boğazıma sarılıp beni duvara yapıştırıyor; bir çift deri eldivenin itinayla sardığı elleri tenime dokunup oksijenimi kesmeyi, beni boğup öldürmeyi bekliyormuş. Ölmek üzere olduğumdan, ölümün böyle bir his olduğundan öyle eminim ki; tamamen hareketsiz kalmak, havasızlıktan bedenin uyuşması... Tırnaklarımı ona geçirmeye, kalan son enerjimle onu tek-

melemeye çalışsam da nihayet pes ediyor, aptallığıma boyun eğiyor ve aklımdan geçen son düşüncelerimde böylesi budala olduğum için ve buraya gelip bir şeyler becerebileceğimi düşünürken kilitlarını çözdüğü tabancalarımı ceplerine sokuşuna şahit olduğum için kendimi kınıyorum.

Beni bırakıyor.

Yere yığılıyorum.

Oturmamı istiyor.

Başımı iki yana sallıyorum, ciğerlerimdeki acı beni öksürtürken pis, küflü havayı içime hırıltılarla çekiyor; göğsüm tuhaf ve korkunç nefes sesleri eşliğinde inip kalkarken tüm benim acıdan kasılıyor. İçeri gireli daha iki dakika olmadı ve şimdiden beni yıldırdı. Düşünmeli, buradan canlı çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. Geri durmanın zamanı değil.

Bir süre gözlerimi yumuyorum. Soluk borumu açmaya, kafamı toparlamaya çalışıyorum. Nihayet gözlerimi yukarı kaldırdığımda onun çoktan koltuklardan birine oturup çok eğleniyormuş gibi bana baktığını görüyorum.

Güçlükle konuşuyorum. "Rehineler nerede?"

"Durumları iyi." Adını bilmediğim bu adam umursamaz bir tavırla elini sallıyor. "İyi olacaklar. Oturmayacağından emin misin?"

"Benden..." Boğazımı temizlemeye çalışsam da bunu yaptığıma hemen pişman oluyor, gözlerimi yakan hain yaşları kırpıştırarak engellemeye çalışıyorum. "Benden ne istiyorsun?"

Oturduğu yerde öne eğiliyor. Ellerini çırpıyor. "Aslında artık bundan tam olarak emin değilim."

"Ne?"

"Eh, şüphesiz tüm bunların," –başıyla bana ve odaya işaret ediyor– "bir yanıltmaca olduğunu anlamışsındır, değil mi?" diye soruyor. Yüzüne yine o inanılmaz gülümseme yayılıyor. "Nihai amacımın insanlarınızı kendi bölgeme çekmek olduğu-

nu şüphesiz fark etmişsindir, yanılıyor muyum? Adamlarım tek bir sözüme bakıyor. Tek sözümle yarım millik bir alan içinde sabırsızca bekleyen küçük dostlarınızı bulup yok edecekler."

Dehşet bana el sallıyor.

Küçük bir kahkaha atıyor. "Kendi *toprağımda* neler olduğunu tam olarak bilmediğimi sanıyorsan, küçük hanım, epey yanılıyorsun." Başını iki yana sallıyor. "O ucubelerin aramızda özgürce yaşamasına izin verdim ve bu benim hatamdı. Başıma çok dert oluyorlar ve şimdi icaplarına bakmanın vakti geldi."

Sesimin titremesini dizginlemeye çalışarak "Ben o ucubelerden biriyim," diyorum. "Tek istediğin bizi öldürmekse ne diye beni buraya getirdin? Neden ben? Beni seçmene gerek yoktu."

"Haklısın." Başını sallıyor. Ayağa kalkıyor. Ellerini cebrine sokuyor. "Buraya bir amaç için geldim, o da oğlumun yol açtığı karışıklığı düzeltmek ve bir grup budala ucubenin safça çabalarını sona erdirmekti. Topunuzu bu zavallı dünya üzerinden silmek. Fakat sonra..." Kısa bir kahkaha atıyor. "Planlarımı gözden geçirirken oğlum yanıma gelip seni öldürmemem için bana yalvardı. Sadece seni." Duruyor. Gözlerini yukarı çeviriyor. "Bana seni öldürmemem için resmen *yalvardı*." Tekrar gülüyor. "Bu şaşırtıcı olduğu kadar acınasıydı da."

Gülümseyerek, büyülenmiş gibi "Elbette bu da seni görmemi şart koştu," diyor. *Oğlumu büyülemeyi başaran bu kızla tanışmalıyım!* Kendi kendime böyle dedim. Ona benden yalvararak iyilik isteyecek kadar gururunu –saygınlığını– kaybettirebilen kızla tanışmam gerek." Duraklıyor. Bana "Oğlumun," diyor, "benden ne zaman bir iyilik istediğini biliyor musun?" Başını kaldırıyor. Yanıt vermemi bekliyor.

Başımı iki yana sallıyorum.

"Asla." Bir nefes alıyor. "Asla, on dokuz sene boyunca benden hiçbir şey istemedi. İnanması zor, değil mi?" Gülümseme-

si şimdi daha yayvan, ışık saçıyor. "Tabii bunu kendi başarımı olarak görüyorum. Onu iyi yetiştirdim. Ona tamamen kendi ayakları üzerinde durmayı, kendine hâkim olmayı, başka birçok erkeğin iradesini kıran ihtiyaçlardan bağımsız olabilmeyi öğrettim. Peki o rezil yalvarışların ağzından çıktığını işitmek bana neler hissettirdi dersin?" Başını iki yana sallıyor. "Eh, dogal olarak meraklandım. Seni bizzat görmeliydim. Onun sende ne gördüğünü, muhakemesinde koca bir gedik açacak kadar özel ne yanın olduğunu anlamam gerekiyordu. Fakat işin aslı ortaya çıkacağını gerçekten düşünmemiştim." Bir elini cebinden çıkarıp konuşurken sağa sola sallıyor. "Yani tabii ki ortaya çıkmanı umuyordum. Fakat bunu yaptığında en azından yanında eşlikçilerle, yani bir tür takviye kuvvetle geleceğini düşünmüştümn. Fakat işte buradasın, üzerinde şu berbat likra kostümle." Sesli bir kahkaha atıyor. "Ve yapayalnızsın." Beni süzüyor. "Çok aptalca," diyor.

"Fakat cesurca da. Bu hoşuma gider. Cesaret hayran olabileceğim bir vasıftır. Neyse, seni buraya oğluma bir ders vermek için getirdim," diyor. Sakin, ağır adımlarla odada gezinerek "Niyetim kesinlikle seni öldürmekti," diye ekliyor. "Bunu da onun seni öldürdüğümü mutlaka görebileceği bir yerde yapmayı tercih ettim." Elini sallayarak "Savaş bir karmaşadır," diyor. "Kimin, nasıl öldüğünü; kimin kimi öldürdüğünü vesaire gözden kaçırmak işten bile değildir. Ben özellikle bu ölümün vereceği mesaj kadar temiz ve basit olmasını istedim. Ne de olsa birilerine bu şekilde bağlanması onun için iyi değil. Bir baba olarak bu tür saçmalıklara son vermek görevim."

Dilimin altında yumruğum kadar bir taş var ve bir türlü tükürmeyorum onu. Kendimi çok ama çok, midem bulanacak kadar kötü hissediyorum. Bu adam benim hayal edebileceğimden çok, çok daha kötü.

Konuştuğunda sesim güçlükle çıkan bir nefes, sesli bir fısıltı gibi. "Öyleyse neden beni hemen öldürmüyorsun?"

Duraksıyor. "Bilmem. Senin bu kadar hoş olacağın aklıma gelmedi. Ne yazık ki oğlum senin ne kadar güzel olduğundan hiç bahsetmedi. Ve güzel bir şeyi öldürmek hep zordur." İç çekiyor. "Hem beni şaşırttın da. Vaktinde geldin. Tek başına. Kendilerini yakalatacak kadar aptal olan değersiz yaratıklar için kendini feda etmeye gönüllü oldun."

Sesli bir nefes alıyor. "Belki seni yanımıza alabiliriz. Faydan olmasa da en azından eğlenceli olabilirsin." Düşünceli bir edayla başını yana yatırıyor. "Fakat seni yanımıza alırsak benimle başkente gelmen gerekebilir çünkü oğlumun artık herhangi bir işi doğru dürüst yapabileceğine güvenim kalmadı. Ona çok fazla şans tanıdım."

Ona "Teklif için teşekkürler," derken kanımda yüzen yılanları, boynumdan damlayan kiraz şurubunu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Fakat bir uçurumdan atlamayı yeğlerim."

Kahkahası yüz küçük çan gibi çınlıyor; mutlu, neşeli ve bulaşıcı. "Aman tanrım." Işıltılı, sıcak ve etkileyici bir içtenlikle gülümsüyor. Başını iki yana sallıyor. Bir başka oda –belki bir mutfak, emin olamıyorum– gibi duran yere doğru sesleniyor. "Oğlum, içeri gelebilir misin lütfen?"

Ve tek düşünebildiğim bazen insanın kendisini ölüyor gibi, patlayacak gibi, yerin yedi kat altında bir çıkış ararken biri saçına gaz dökûp yüzünü çakmakla ateşe vermiş gibi hissettiği oluyor.

Kemiklerimin tutuştuğunu hissediyorum.

Warner burada.

Dikildiğim yerin tam karşısındaki bir kapı aralığında beliriyor ve tam da anımsadığım gibi görünüyor. Altın sarısı saçlar, mükemmel bir cilt ve zümrüt yeşilinin solgun bir tonunda olmalarına rağmen son derece parlak gözler. Yüzünün kusursuz bir güzelliği var ve şimdi yakışıklılığını babasından aldığını fark ediyorum. Bu artık kimsenin varlığına inanmadığı bir yüz; çizgileri, açıları ve basit simetrisiyle mükemmelliği neredeyse kûfre varan bir yüz. Kimse böyle bir yüze sahip olmak istememeli. Bu kaderinde bela, tehlike olan ve habersiz bir masumdan aşırdığı ölçüsüzlüğü telafi etmek için dört dönen bir yüz.

Fazla özenilmiş bir yüz.

Aşırı.

~~Beni korkutuyor.~~

Siyah, yeşil ve altın sarısı belli ki onun renkleri. Simsiyah takım elbisesi ince ama kaslı bedenine göre dikilmiş, altındaki gömleğinin parlak beyazıyla uyum içinde ve boynuna bağladığı sade, siyah kravatla tamamlanmış. Dik, heybetli, kıpırtısız duruyor. Kolu askıdayken bile bir başkası onu görse azametli bulur. O kendisine sadece nasıl erkek olacağı öğretilmiş, çocukluğunu yaşamak kavramını hayatından çıkarması istenmiş bir oğlan. Dudakları gülümsemeye cesaret edemiyor, alnı sıkıntıdan kırışmıyor. Ona hislerini maskelemesi, düşüncelerini dünyadan gizlemesi ve kimseye, hiçbir şeye güvenmemesi öğretilmiş. İstediğini hangi yolla olursa olsun elde etmesi için. Tüm bunları açıkça görebiliyorum.

Fakat gözüme farklı görünüyor.

Bana bakıyor ve bakışı beni savunmasız bırakıyor, telaşlandırıyor. Bakışları çok ağır ve gözleri çok derin. İfadesinde tanımak istemediğim bir şey var. Bana başarmışım, onu kalbinden vurup yıkmışım, bana beni sevdiğini söylemesinin ardından onu ölüme terk etmiş ve beni sevmesinin mümkün olabileceğini düşünmeye bile yanaşmamışım gibi bakıyor. Yüzündeki acının ~~beklemediğim bir şey olduğunu asla ummayacağım bir şey olduğunu~~ umduğum şey olmadığını fark ettiğimde nefesim tutuluyor tutuluyor tutuluyor.

Ve şimdi ondaki farklılığı görüyorum. Neyin değiştiğini.

Hislerini benden gizlemek için hiç çaba sarfetmiyor.

Ciğerlerim birer yalancı, canım pahasına bir kahkaha atmak için şişmiyorlar ve parmaklarım çırpınıyor, 17 yıl boyunca uzaklara uçmayı beklemişler gibi kemiklerimin hapishanesinden kaçmaya çabalıyor.

Kaç diyor parmaklarım bana.

Nefes al diyorum kendime, durmadan.

Çocuk Warner. Oğul Warner. Hayatının kontrolünü elinde kısmen tutan çocuk Warner. Hayatında ilk kez uğruna yalvar yakar olduğu tek şeyi öldürerek ona ders verecek bir babası olan Warner.

Bir insan olarak beni her şeyden çok korkutan Warner.

Başkomutan sabırsız. Oğluna "Otur," deyip eliyle kendi oturduğu kanepeye işaret ediyor.

Gözleri yüzüme, bedenime, göğsüme bağlı kemere yapış-
mış; bakışı boynumda, mutemelen babasının geride bıraktığı
izlere odaklanırken boğazının hareketini, karşısındaki man-
zarayı yutmakta çektiği zorluğu görüyorum. Nihayet hareket-
lenip oturma odasına giriyor. Babasına çok benzediğini fark
ediyorum. Yürüyüşü, takım elbiseli hali, temizlik konusundaki
titizliği. Yine de taklit etmekte acınası ölçüde başarısız olduğu
adamdan nefret ettiğinden hiç şüphem yok.

Başkomutan "Şunu bilmek isterim," diyor, "kaçmayı nasıl,
tam olarak nasıl başardın." Bana bakıyor. "Birden merakım uyan-
dı ve oğlum ayrıntıları anlatmamak için elinden geleni yaptı."

Şaşkın halde ona bakıyorum.

"Söyle bana," diyor. "Nasıl kaçtın?"

Aklım karışıyor. "İlk kaçışım mı, ikincisi mi?"

"İki kez! İki kez kaçmayı başarmışsın!" Şimdi içten bir kah-
kaha atıyor; dizine bir şaplak indiriyor. "İnanılmaz. Demek iki
kez. İkisinde de nasıl kaçabildin?"

Neden zaman geçirmeye çalıştığını merak ediyorum. Onca
insan bir savaşın kopmasını beklerken neden konuşmak isted-
iğini anlamıyorum ve elimden Adam'ın, Kenji'nin, Castle'ın ve
diğer herkesin dışarıda soğuktan donmamış olmalarını ümit
etmekten başka bir şey gelmiyor. Bir planım olmasa da içimde
bir his var. Rehinelerimizin mutfakta olabileceklerini hissed-
iyorum. Böylece ona bir süre ayak uydurmaya karar veriyorum.

Ona ilkinde pencereden atladığımı, ikincisinde Warner'ı
vurduğumu söylüyorum.

Başkomutan artık gülümsemiyor. "Onu *vurdun mu*?"

Warner'a kaçamak bir bakış atınca gözlerinin hâlâ yüzümde
olduğunu, ağzının ise hâlâ hareket etmeye niyetli olmadığını gö-
rüyorum. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ve aniden
bunu öyle merak ediyorum ki içimden onu kışkırtmak geliyor.

Warner'la göz göze gelip "Evet," diyorum. "Onu vurdum.
Kendi tabancasıyla." Warner birden çenesini sıkıyor ve gözleri
kucağında sıktığı ellerine kayıyor; kurşunu bedeninden 5 par-
mağıyla çıkarmış gibi bir hali var.

Başkomutan elini saçında gezdiriyor ve çenesini ovalıyor.
Buraya geldiğimden beri ilk kez huzursuz göründüğünü fark
ediyorum ve nasıl kaçtığımdan haberdar olmayışına şaşıyo-
rum.

Warner'ın kolundaki kurşun yarasını nasıl açıkladığını me-
rak ediyorum.

Ağzımdan istemsizce, sözcükleri zapetmekte birazcık geç
kalmamla "Adın ne?" sorusu çıkıveriyor. Aptalca sorular sor-
mamam gerek ama onu aklımdan hep kendisini yücelten un-
vanıyla geçirmek hoşuma gitmiyor.

Warner'ın babası bana bakıyor, kaşları hayli kalkmış. "Adım
mı?"

Başımı sallıyorum.

Hâlâ şaşkın halde "Bana Başkomutan Anderson," diyebilir-
sin diyor. "Bunun ne önemi var?"

"*Anderson* mı? Fakat soyadının Warner olduğunu sanıyor-
dum?" Artık gayet iyi tanıdığım Warner'la ikisini ayırt etmemi
sağlayacak bir ilk adı olacağını düşünüyordum.

Anderson sesli bir nefes alıp oğluna tiksintiyle bakıyor. Bana
"Kesinlikle *hayır*," diyor. "Oğlum annesinin soyadını almanın
iyi bir fikir olacağını düşündü çünkü bu tam da onun yapacağı
türden bir aptallık." Neredeyse ilan edermiş gibi yüksek sesle
"Hatası," diyor, "hep, defalarca yaptığı hata duygularının *vazi-
fesinin* önüne geçmesine göz yumması." Warner'a doğru "Zaval-
lıca," diye haykırıyor. "İşte bu yüzden, iki gözüm, yaşamana
izin vermek istesem de korkarım sen onun hayatında dikkatini
çokça dağıtan bir unsursun. Kendisini öldürmeye çalışan birini

korumasına izin verememe." Başını iki yana sallıyor. "Bu konuş-
mayı yapmak zorunda kaldığıma bile inanamıyorum. Ne tatlı,
verici biri olup çıktı şu oğlan."

Anderson elini cebine atıyor, bir tabanca çıkarıp alnıma ni-
şanlıyor.

Vazgeçiyor.

Warner'a "Senin yanlışlarını düzeltmekten bıktım," diye ba-
ğırıyor ve onu kolundan tutup kanepeden kaldırıyor. Oğlunu
bana doğru itip tabancayı sağlam eline tutuşturuyor.

"Vur onu," diyor. "Onu hemen vur."

OTUZ ALTI

Warner gözlerini gözlerime kilitliyor.

Bana bakıyor, gözlerinde hisli bir bakış var ve artık onu
tanıdığımdan emin olamıyorum. Onu anladığımdan emin ol-
madığım gibi güçlü, hiç titremeyen elinde tuttuğu tabancayı
dosdoğru yüzüme nişanlarken birazdan ne yapacağından da
emin değilim.

Anderson "Acele et," diyor. "Ne kadar kısa sürede halleder-
sen o kadar erken yola çıkarız. Şimdi şu işi *bitir*..."

Fakat Warner başını yana yatırıyor. Dönüyor.

Tabancayı babasına doğrultuyor.

Nefesim tutuluyor.

Anderson bıkkın, sıkkın ve sinirli görünüyor. Elini gergince
yüzünde gezdirip cebinden bir başka tabanca –benim taban-
cam– çıkarıyor. İnanılmaz bir manzara.

Baba ve oğul, birbirlerini öldürecekler.

"Tabancayı doğru yöne çevir Aaron. Bu yaptığın gülünç."

Aaron.

Bu deliliğin ortasında neredeyse gülecek oluyorum.

Warner'ın ilk adı *Aaron*.

~~Warner Aaron~~ Babasına "Onu öldürmeyeceğim," diyor.

"Iyi." Anderson silahı tekrar başıma doğrultuyor. "O zaman bunu ben yaparım."

Warner "Vur onu," diyor, "vur da ben de senin kafatasından bir kurşun geçireyim."

Bu bir ölüm üçgeni. Warner babasına bir tabanca doğrultmuşken babası da bana bir tabanca doğrultuyor. Silahı olmayan bir ben varım ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Yerimden kıpırdarsam öleceğim. Kıpırdamazsam da.

Anderson gülümsüyor.

"Ne hoş," diyor. Yüzünde rahat, tembel bir sırıtış var ve tabancayı yanıltıcı bir kayıtsızlıkla tutuyor. "Ne oldu? Kız sana kendini cesur mu hissettiriyor evlat?" Durakhyor. "Kendini güçlü hissetmeni mi sağlıyor?"

Warner tek kelime etmiyor.

"Daha iyi bir adam olma arzusuyla mı dolduruyor içini?" Küçük bir kıkırtı. "Kafanın içini geleceğe dair hayallerle mi doldurdu yoksa?" Bu kez daha sesli gülüyor.

"Aklını kaçırmışsın sen," diyor, "suratının ortasına bir tabanca namlusu doğrultulduğunda bile kendisini koruyamayacak kadar korkak aptal bir *çocuk* uğruna hem de."

Silahı bana daha da hizlayarak "Bu," diyor, "âşık olduğun salak kız bu işte." Kısa, sesli bir nefes veriyor. "Neden şaşırıyorum ki?"

Nefesi daralıyor. Tabancayı daha da sıkı kavrıyor. Warner'ın babasının sözlerinden hiç de etkilenmediği belli.

Anderson "Kaç kez beni ölümle tehdit ettin?" diye soruyor. "Kaç kez gecenin bir yarısı uyanıp, henüz küçük bir çocuk olduğun zamanlarda bile seni beni uykumda vurmak isterken yakaladım?" Başını yana yatırıyor.

"On kez mi? Belki de onbeş. İnan, sayısını şaşırdım artık."

Gözlerini Warner'a dikiyor. Tekrar gülümsüyor. "Ve kaç kez..." Sesi şimdi çok daha gür çıkıyor. "Bunu yapabildin? Kaç kez başarabildin? Kaç kez bana sarılıp bir kaçık gibi..."

Warner "Kapa çeneni," diyor; sesi çok alçak, çok düz çıkıyor ve kıpırtısız bedeni korkutucu.

Anderson tiksinti içinde "*Zayıfsın*," diye bağırıyor. "Acınacak kadar duygusal. Öz babanı öldürmek istemiyor musun? Bunun o sefil kalbini kıracağından çok mu korkuyorsun?"

Warner çenesini sıkıyor.

Anderson "Vur beni," derken keyiften parıldayan gözleri fıril fıril dönüyor. "Sana *beni vurmanı* söyledim!" diye bağırıyor ve bu kez Warner'ın yaralı koluna uzanıp parmaklarını yaraya geçiriyor ve Warner acıdan nefessiz kalana, gözlerini hızla kırpıştırarak içinden kopmayı bekleyen çığlığı ümitsizce bastırmaya çalışana dek oğlunun kolunu büküyor. Tabancayı tutan sağlam eli az da olsa gevşiyor.

Anderson oğlunu bırakıyor. Onu öyle sertçe itiyor ki sendeleyen Warner dengesini güçbela topluyor. Yüzü kireç beyazı. Koluna sarılan askıdan kan damlıyor.

Anderson başını iki yana sallayarak "Laf, laf," diyor. Yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle Warner'a "Laf çok, icraat yok. Beni *utandırıyorsun*," diyor. "*Midemi bulandırıyorsun*."

Bir çatırtı.

Anderson elinin tersiyle Warner'a öyle bir vuruyor ki zaten kaybettiği kandan dolayı zayıf düşen Warner kısa bir an yalpalıyor. Fakat hiçbir şey söylemiyor.

Hiç ses çıkarmıyor.

Orada dikilip gözlerini hızla kırpıştırarak, acıya tahammül ederek, çenesini iyice sıkmış babasına duygusuz bir yüz ifadesiyle bakıyor; yanağından, şakağına ve alnına yayılan açık kırmızı iz de olmasa az önce tokat yediğine dair tek bir belirti

yok. Fakat artık kolundaki askıda pamuktan çok kan var ve ayakta duramayacak kadar hasta görünüyor.

Hâlâ tek kelime etmiyor.

Anderson nefes nefese "Beni tekrar tehdit etmek ister misin?" diyor. "Hâlâ küçük kız arkadaşını savunabileceğini mi düşünüyorsun? Aptalca kara sevdanın kurduğum her şeyin önüne geçmesine göz yumacağımı mı sanıyorsun? Uğruna emek verdiğim her şeyin önüne?" Anderson artık tabancasını bana doğrultmuyor. Beni unutup tabancasının namlusunu Warner'ın alnına dayıyor ve namluyu çevirerek oğlunun derisine bastırıyor. "Sana *hiçbir şey* mi öğretememişim?" diye bağırıyor. "Benden *hiçbir şey* öğrenmedin mi?"

Hemen ardından olanları nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Tek bildiğim muhtemelen beynimin kör, her şeyi yutan bir öfkenin pençesinde yanıp küle dönerken elimi boğazına geçirip onu duvara yapıştırdığım.

Boğazını biraz daha kuvvetli sıkıyorum.

Anlamsız sesler çıkarıyor. Güçlükle nefes alıyor. Kollarımı yakalamaya, uyuşmuş kollarıyla bedenime uzanmaya çalışıyor ve suratı kırmızıya, maviye ve mora çalarken yaptığımdan keyif alıyorum. Bundan çok ama çok keyif alıyorum.

Sanırım yüzümde bir gülümseme var.

Yüzümü kulağının dibine yaklaştırıp "Tabancayı bırak," diye fısıldıyorum.

Dediğimi yapıyor.

Onu bırakır bırakmaz tabancayı elime alıyorum.

Anderson hırıltılar çıkararak soluk alıyor; yerde öksürerek nefes almaya, konuşmaya, kendisini savunmak için kullanacağı bir şeylere uzanmaya çalışıyor ve çektiği acı bana keyif veriyor. Bu adama, tüm yaptıklarına karşı duyduğum mutlak ve katıksız nefretin denizinde yüzerken oturup gözlerimden yaş-

lar gelene dek kahkahalar atmak, kahkahaların nefesimi kesip beni memnuniyet dolu bir sessizliğe sürüklemesini istiyorum. Şimdi birçok şeyi anlıyorum. Çok şeyi.

"Juliette..."

Gözlerimi Anderson'ın önümde, yerde iki büklüm bedeninden ayırmadan yumuşak bir sesle "Warner," diyorum, "senden şimdi beni yalnız bırakmanı istemeliyim."

Tabancayı elimde tartıyorum. Parmağımla tetiği yokluyorum. Kenji'nin bana verdiği nişan alma derslerini aklıma getirmeye çalışıyor, ellerimi ve kollarımı titretmememe gerektiğini söylediğini anımsıyorum. Kendimi tepmeye –silahın geri tepmesine– hazırlıyorum.

Başımı yana yatırıyorum. Vücut parçalarını şöyle bir gözden geçiriyorum.

Nihayet Anderson nefes nefese "Sen," demeyi başarıyor. "Sen..."

Onu bacağından vuruyorum.

Haykırıyor. Yani sanırım. Artık hiçbir şeyi doğru dürüst işitemiyorum. Kulaklarım sanki pamuk dolu; biri benimle konuşmaya çalışıyor veya bana bağırıyor da bir sürü farklı şeye geri planda olup bitenlere dikkatimi veremeyecek kadar odaklandığımdan tüm sesler boğuluyormuş gibi. Tek bildiğim elimdeki silahın titreşimler yaydığı. Tek işittiğim kafamın içinde yankılanan silah sesi. Ve bunu tekrar yapmaya karar veriyorum.

Onu diğer bacağından da vuruyorum.

Çığlıklar odayı inletiyor.

Yüzündeki dehşet beni eğlendiriyor. Kan giysilerinin pahalı kumaşını berbat ediyor. İçimden ona ağzını öyle açtığında pek de çekici görünmediğini söylemek gelse de muhtemelen fikrime aldırış etmeyeceğini düşünüyorum. Ona göre ben aptal bir kızım. Sadece küçük bir aptal kız; güzel bir yüzü olan, fazla-

sıyla korkak bir çocuğum. Ne demişti? Kendini koruyamaya-
cak kadar korkak. Ha, bir de artık beni *yanına almak* istemesi
var. Beni küçük finosu olarak *yanına almak* istemesi. O an fark
ediyorum... Hayır. Düşüncelerimi onunla paylaşma zahmetine
girmemeliyim. Sözlerimi ölmek üzere olan birine harcamanın
alemi yok.

Göğsüne nişan alıyorum. Kalbin yerini anımsamaya çalışı-
yorum.

O kadar da solda değil. O kadar ortada da değil.

İşte orada.

Mükemmel.

OTUZ YEDİ

Hırsızım ben.

Bu defteri ve bu tükenmez kalemi doktorlardan birinden, gözü üzerimde değilken adamın laboratuvar önlüğünden aşırıp pantolonuma sokuşturdum. Doktor o adamlara gelip beni götürmelerini söylemeden hemen önce yaptım bunu. Tuhaf giysili, kalın eldivenli ve buğulu plastik camları gözlerini gizleyen maskeler takan adamları beni götürmeden önce. Onların uzaylı olduklarını düşündüğümü anımsıyorum. Ellerimi arkadan kelepçeleyen, beni sandalyeme kayışlarla bağlayan o adamların uzaylı olduklarını çünkü insan olamayacaklarını düşündüğümü anımsıyorum. Tenime nedensiz yere, sırf çığlıklarımı işitmek için şok cihazlarını değdirseler de çığlık atmayacaktım. İnlesem de tek kelime etmedim. Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissetsem de ağlamıyordum.

Sanırım bu onları kızdırdı.

Beni götürdükleri yere vardığımızda gözlerim açık olsa da beni tokatlarla uyandırdılar. Biri kelepçeleri çıkarmadan bedenimi saran kayışları çözdü ve iki dizimi de tekmeleyip ayağa kalkmamı emretti. Ben de doğrulmaya çalıştım. Tüm gayretime rağmen ayağa kalkamadım ve sonunda yüzümden akan kan betona damlarken 6 el beni

kapıdan dışarı sürükledi. Beni içeri çektiklerinde neler olduğunu gerçekten anımsamıyorum.

Hep üşüyorum.

Kendimi boş hissediyorum, içimde şu kırık kalpten başka hiçbir şey yokmuş gibi, kalbim kabuğumun içinde kalan tek organ. İnsanlarin içimde yankılandığını, kütlemelerin iskeletimi titreştirdiğini hissediyorum. Bilim bir kalbim olduğunu, toplum bir canavar olduğumu söylüyor. Ve bunu biliyorum, bunu elbette biliyorum. Ne yaptığımı biliyorum. Kimseden bana acımasını istemiyorum.

Fakat bazen düşünüyorum da –kendime soruyorum– bir canavar olsam şu ana dek bunu hissetmez miydim?

Kendimi öfkeli, hırçın hissediyor ve öç almak istiyorum. Kör öfkeye, hana susamışlığa ve hınca alışıyorum.

Fakat içimde sadece içini göremeyeceğim kadar derin, karanlık bir boşluk var.

Ne olduğumu veya başıma neler gelebileceğini bilmiyorum.

Bir kez daha hangi yanlışı yineleyeceğimi bilmiyorum.

OTUZ SEKİZ

Bir patlama.

Kırılan camların sesi.

Tam tetiği çektiğimde biri beni geriye çekiyor ve kurşun Anderson'ın başının gerisindeki pencereye isabet ediyor.

Biri beni çeviriyor.

Kenji beni sarsıyor, beni öyle sertçe sarsıyor ki başım bir ileri bir geri düşüyor; bir yandan bana bağırıyor, gitmemiz gerektiğini, tabancayı bırakmamı söylüyor, nefes nefese "Buradan uzaklaşmanı istiyorum, tamam mı?" diyor. "Juliette? Beni anlıyor musun? Hemen şimdi geri çekilmeni istiyorum. İyi olacaksın, atlatacaksın bunu, her şey yoluna girecek, tek yapman gereken..."

"Hayır Kenji..." Beni kolumdan tutup sürüklemesine engel olmaya, durduğum yere kök salmaya çalışıyorum çünkü anlamıyor. Anlaması gerek. Ona "Onu öldürmeliyim. öldüğünden emin olmalıyım," diyorum. "Bana bir saniye daha ver, yeter."

"Hayır," diyor, "şimdi, şu an olmaz," ve bana oracıkta tuzla buz olacakmış gibi, yüzümde görmeyi asla arzu etmediği bir şey görmüş gibi bakarak "Yapamayız," diyor. "Onu henüz öldüremeyiz. Henüz çok erken, tamam mı?"

Tamam değil ve neler olduğunu anlamıyorum. Kenji eline uzanıyor ve kabzasını ne denli sıkıca kavradığımı yeni fark ettiğim tabancayı parmaklarımdan ayırıyor. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıyorum. Aklım karışık, hayal kırıklığı içindeyim. Gözlerimi aşağa çevirip ellerime bakıyorum. Kostümüme. Ve onca kanın nereden geldiğini bir süre idrak edemiyorum.

Anderson'a bakıyorum.

Gözleri devrilmiş. Kenji, Anderson'ın nabzına bakıyor. Bana bakıp "Sanırım bayılmış," diyor. Ve bedenim öyle sert sarsılıyor ki güçlükle ayağa kalkabiliyorum.

Ne yaptım ben?

Geri çekiliyor, yaslanacak bir duvar, tutunacak bir şey arıyorum ve Kenji beni tutuyor, beni tek koluyla sıkıca sarıp diğer eliyle başımı arkadan kavrıyor ve içimden ağlamak gelse de nedense yapamıyorum. Tek yapabildiğim tüm bedenimi titreten sarsıntılara direnmek.

Kenji nadiren sergileyeceği türden bir şefkat gösterisiyle saçımı okşayıp bana "Gitmeliyiz," diyor. Gözlerimi kapatıp başını omzuma yaslıyor, sıcaklığından güç almaya çalışıyorum. "İyisin, değil mi?" diye soruyor. "Benimle birlikte yürümeni isteyeceğim, tamam mı? Koşmamız da gerekecek."

Kenji'nin kollarından kaçıp nefesim kesilerek, gözlerim fırıl fırıl, "Warner," diyorum. "O nere..."

Warner bilinçsiz halde.

Yere yığılmış. Kolları arkadan bağlanmış ve yanı başına, halının üzerine boş bir şırınga atılmış.

Kenji "Warner'ın icabına baktım," diyor.

Bir anda her şey üzerime geliyor. Burada oluşumuzun nedenleri, yapmaya çalıştığımız şey, yaptığımın ve az kalsın yapacaklarımın gerçekliği. Nefes nefese "Kenji," diyorum. "Kenji. Adam nerede? Ne oldu? Rehineler nerede? Herkes iyi mi?"

Beni "Adam iyi," diyerek teskin ediyor. "Arka kapıdan içeri sızıp Ian ve Emory'yi bulduk." Mutfağın olduğu tarafa bakıyor. "Oldukça kötü haldeler ama Adam onları uyandırıp dışarı çıkarmaya çalışıyor."

"Ya diğerleri? Brendan? Winston?"

Kenji başını iki yana sallıyor. "Hiçbir fikrim yok. Fakat içimden bir ses onları geri alabileceğimizi söylüyor."

"Nasıl?"

Kenji başıyla Warner'a işaret ediyor. "Bu oğlanı rehin alacağız."

"Ne?"

Bana "Bu en büyük kozumuz," diye karşılık veriyor. "Bir değiş tokuş daha. Bu kez gerçek bir değiş tokuş. Tabancalarını alırsan altın çocuk zararsız hale gelir." Warner'ın hareketsiz bedenine yaklaşıyor. Onu çizmesinin ucuyla dürtüp kaldırıyor ve bedenini omzuna atıyor. Kendimi Warner'ın artık kan içinde kalmış olan yaralı kolunun haline bakmaktan alamıyorum.

Kenji bana "Haydi," diyor, bunu öyle sertçe de söylemiyor ve gözleri dengemi sağlayacağımdan emin olamıyormuş gibi bedenimi süzüyor. "Haydi çıkalım buradan, dışarıda fırtınalar kopuyor ve onlar gelmeden bu sokaktan hemen ayrılmamız gerek..."

"Ne?" Gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Kenji bana bakarken yüzünden inanmazlık okunuyor. "*Savaş*, prenses. Dışarıda herkes ölümüne savaşıyor..."

"Fakat Anderson çağrı yapmadı. Bana ondan emir beklediklerini söylemişti."

Kenji, "Evet, yapmadı," diyor. "Anderson emir vermedi. Castle verdi."

Aman

tanrım.

"Juliette!"

Adam alelacele eve giriyor, yüzümü bulmak için başını hızla sağa sola çeviriyor. Ta ki ben ona doğru koşana ve o hiç düşünmeden, artık sarılamayacağımızı, artık sevgili olmadığımızı, birbirimize hiç dokunmamamız gerektiğini unutup beni kollarına alana dek. "İyisin, *iyisin*."

Kenji son bir kez "Haydi gidelim," diye bağırıyor. "Bunun duygusal bir an olduğunu biliyorum ama kıçlarımızı bu lanet yerden kurtarmamız gerek. Kent, yemin ederim ki..."

Fakat Kenji susuyor.

Gözleri yere çevriliyor.

Adam dizlerinin üzerinde; yüzünün tüm çizgilerine korku, acı, dehşet, öfke ve daha da fazla dehşet kazınıyor ve ben onu sarsmaya, ona sorunun ne olduğunu söyletmeye çalışırken o kımıldayamıyor, yerde donakalıyor; gözleri Anderson'ın bedenine takılırken elleri onun daha az önce son derece derli toplu olan saçlarına dokunmak için uzanıyor ve ben benimle konuşsun diye, bana ne olduğunu söylesin diye ona yalvarırken o sanki dünyayı artık başka bir gözle görüyor; yeşil bildiği her şey kahverengi çıkmış, dik bildiği her şey meğer tepetaklakmış, bu dünyada bir daha hiçbir şey asla düzgün olmayacakmış, bir daha iyi hiçbir şey yaşanmayacakmış gibi. Dudakları aralanıyor.

Konuşmaya çalışıyor.

"Bu adam," diyor. "Bu adam benim babam."

OTUZ DOKUZ

"Kahretsin."

Kenji olanlara inanamıyormuş gibi gözlerini sımsıkı yumuyor. "Kahretsin kahretsin *kahretsin*." Omuzlarındaki Warner'ı dengelemek için sağa sola hareket ettiriyor, duyarlı olmak ve asker olmak arasında gidip gelerek "Adam, adamım, üzgünüm ama gerçekten buradan çıkmamız gerek," diyor.

Adam ayağa kalktığında kafasının içindeki, benim ancak binlerce düşünce, anı, endişe ve varsayım olduğunu tahmin edebildiğim şeylerle mücadele ediyor ve ona seslensem de beni duymuyor. Aklı çok karışık, çok dalgın ve bana babasının öldüğünü söylemişken bu adamın nasıl babası olabileceğini merak ediyorum.

Şimdi bunları konuşmanın zamanı değil.

Uzakta bir şey patlıyor ve patlamanın etkisinin yeri, pencereleri, evin kapılarını sarsmasıyla Adam yeniden gerçekliğe dönüyor. Öne atılıp kolumu tutuyor ve kendimizi hızla kapıdan dışarı atıyoruz.

Kenji önden gidiyor ve omuzlarından kolları sarkan Warner'ın ağırlığına rağmen koşabiliyor. Bir yandan da bize

bağırarak kendisinden uzaklaşmamızı söylüyor. Etrafımda dönüyor, çevremizdeki kargaşayı inceliyorum. Silah sesleri çok yakın çok yakın çok yakın.

Adam'a "Ian ve Emory neredeler?" diye soruyorum. "Onları dışarı çıkardın mı?"

Sesini duyurmak için bağırarak konuşuyor. "Bizimkilerden birkaçı buradan çok da uzak olmayan bir yerde çatışmadaydı. Ian ve tanklardan birini ele geçirmeyi başardılar. İkisini onlarla Omega Noktası'na gönderdim. Oraya ulaşmaları için en güvenli yol buydu."

Başımı sallıyor, üçümüz uçarcasına sokaklardan geçerken güçlükle soluk alıyor ve etrafımızdaki seslere odaklanmaya, kimin kazandığını anlamaya, bizimkilerin kırıp geçirilmediğinden emin olmaya çalışıyorum. Bir köşeden dönüyoruz.

Aslında bir katliam yaşanmalıydı.

Bizden 50 kişi Anderson'ın durmadan silahlarının mermilerini tazeleyen, hedef olması olası her şeye ateş eden 500 askeriyle mücadele ediyor. Castle ve diğerleri geri çekilmiyor, kanlar içinde ve yaralı olsalar da ellerinden geldiğince karşı koyuyorlar. Silahlı adamlarımız ve kadınlarımız düşmanın ateşine karşılık vermek için hücum ediyorlar; diğerleri bildikleri yegâne yöntemle savaşıyor: Bir adam ellerini yere dayamış askerlerin ayakları altındaki toprağı dondurup dengelerini bozuyor; bir başka adam sadece bir karaltı olarak seçilecek kadar büyük bir hızla askerlerin arasından geçiyor, onları şaşırtıyor, yere yıkıyor ve silahlarını ellerinden kapıyor. Gözlerimi yukarı çevirdiğimde bir kadının ağaçlardan birinde gizlendiğini ve bıçak, ok ya da o tür bir şeyleri askerlere tepelerinden gelen tehlikeye tepki veremeyecekleri kadar hızlı ve art arda fırlattığını götüyorum.

Sonra her şeyin ortasındaki Castle'ı görüyorum, ellerini başının üzerinde iki yana açmış sadece parmak uçlarını kullana-

rak parçacıklardan, molozdan ve çelik parçalarından bir hortum oluşturmakla meşgul. Diğerleri onun etrafına etten bir duvar örmüş, benim bile denetlemekte güçlük çektiğini sezebildiğim devasa bir hortum meydana getiren Castle'ı koruyorlar.

Sonra

Castle hortumu serbest bırakıyor.

Askerler bağırıyor, çığlıklar atıyor, geri koşuyor, eğilerek siperler arıyorlar ama çoğu büyük yıkımın elinden kurtulamayacak kadar yavaş kalıyor ve cam, taş, tahta ve kırık metal parçalarının bedenlerine saplanmasıyla yere yığılıyorlar. Fakat bu savunmanın çok da uzun süre dayanmayacağını biliyorum.

Birinin Castle'a söylemesi gerek.

Biri ona gitmesini, buradan uzaklaşmasını, Anderson'ın vurulduğunu ve rehinelerimizden ikisini ve Warner'ı yanımızda getirdiğimizi söylemeli. Askerler akılları başlarına gelip her şeyi yok edecek büyüklükte bir bomba atmadan önce erkeklerimizi ve kadınlarımızı Omega Noktası'na geri götürmesi gerek. İnsanlarımız daha fazla direnemez ve bu onları emniyetli bir şekilde kaçırmak için mükemmel bir fırsat.

Adam'a ve Kenji'ye düşüncelerimi açıyorum.

Kenji kargaşada sesini duyurmak için bağırarak "Fakat nasıl?" diye soruyor. "Ona nasıl ulaşacağız? Ortadan geçmeye çalışırsak öldük demektir! Bir şekilde dikkatlerini dağıtmamız gerek..."

Ona "Ne?" diye bağırarak karşılık veriyorum.

"Dikkat dağıtmalıyız!" diye bağırıyor. "Birimiz Castle'a ulaşıp ona çekilebileceğini söyleyene kadar askerlerin dikkatlerini dağıtacak bir şey lazım. Ayrıca çok da zamanımız yok."

Adam beni yakalamak için ileri atıldı bile; şimdiden beni durdurmaya çalışıyor, bana Kenji'nin aklındakini yapmamam için yalvarıyor ve ona sorun çıkmayacağını söylüyorum. Endişe etmemesini söylüyorum. Ona diğerlerini tehlikeden uzak-

laştırmasını söylüyor, bana hiçbir şey olmayacağının sözünü veriyorum ama beni tutup yalvaran gözlerle bakıyor. Burada, yanımda kalmak için can atsam da elinden kaçıyorum. Nihayet yapmam gerekenin ne olduğunu biliyorum; nihayet başkalarına yardım etmeye hazırım; nihayet gücümü kontrol edebilecek gibi az da olsa eminim ve bir deneme yapmam şart.

Bu yüzden geriye doğru sendeliyorum.

Gözlerimi yumuyorum.

Kendimi serbest bırakıyorum.

Dizlerimin üstüne çöküp avucumu yere bastırıyor, içimde akan, kanımda pıhtılaşan ve derinlerimdeki öfkeyle, tutkuyla, ateşle karışan gücü hissediyorum ve aklıma anne-babamın bana canavar; korkunç, dehşet verici bir hata dedikleri anları, hıçkırıklar içinde uyuduğum geceleri aklıma getiriyorum ve ölmemi isteyenlerin yüzleri gözümün önüne geliyor. Sonra zihnimde bir slayt gösterisi başlıyor sanki; erkekler, kadınlar ve çocuklar, sokaklarda kaçışan masum protestocular; tüfekleri ve bombaları, ateşi ve yıkımı görüyorum, etrafta o kadar o kadar çok acı var ki feryat etmek istiyorum, feryat edip atmosferin kollarına atılmak ve katılaşmak istiyorum. Yumruğumu sıkıyorum. Kolumu geriye atıyorum ve bu dünyadan geri kalan her şeyi yerle bir ediyorum.

KIRK

Hâlâ buradayım.

Gözlerimi açıyorum ve bir süre şaşırıyorum, aklım karışıyor, bir yanım kendimi ölü, beyin hasarına uğramış veya en azından yerde parçalanmış bulmayı umarken gerçeklik ortadan kaybolmaya yanaşmıyor.

Ayaklarımın altındaki toprak gümbürderken, zangırdarken ve gürleyerek can bulurken yumruğumu hâlâ yere bastırıyor, geri çekmekten korkuyorum. Dizlerimin üzerindeyim, başımı kaldırıp savaşın iki tarafına göz attığımda askerlerin yavaşladığını görüyorum.

Etrafa şaşkınca bakındıklarını görüyorum. Ayaklarının kaydığını, ayakta duramadıklarını ve asfaltın ortasında takırtılar, çatırtılar, gıcırtılar eşliğinde açılan belirgin çatlakların dört bir yana yayıldığını görüyorum.

Sanki doğa çene eklemlerini geriyor, dişlerini gıcırdatıyor ve insan ırkının rezilliğine şahit olmak için esneyerek uyanıyor.

Yeryüzü etrafa bakınıyor; adaletsizliği; şiddeti; herkesi hiçe sayan, zayıfların kanını döken, güç için çevrilen dolapları; tecavüze uğrayanların çığlıklarını görünce ağzı hayretten açılıyor.

Sanki dünya neler yaptığımıza bir bakmayı düşünmüş ve hayal kırıklığına uğradığını yansıtan dehşet verici sesler çıkarmaya başlamış.

Adam koşuyor.

Hâlâ güçlükle soluyan ve ayaklarının altındaki depremin sebebini anlamaya çalışan bir kalabalığın arasından hızla geçen Adam Castle'ı yakalıyor ve onu yere yatırıyor.

Ardından erkeklere ve kadınlara bağırıp serseri bir kurşundan başını eğerek kurtuluyor ve insanlarımız koşmaya başlıyorlar.

Karşı taraftaki askerler sendeleyerek birbirlerine çarpıyor, her biri diğerinin önüne geçmeye çalışırken kolları ve bacakları dolanıyor ve ben kendime bu şekilde ne kadar süre dayanmam gerektiğini, ne kadar süre güç kullanmamın kafi geleceğini sorarken Kenji "Juliette!" diye bağırıyor.

Ve arkama dönmemle bana artık güç uygulamayı bırakmamı söylüyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Rüzgâr, ağaçlar düşen yapraklar, hepsi de dev bir soluklâ eski yerlerine dönüyor, her şey duruyor ve yıkılmayan bir dünyada yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anımsamakta kısa bir süre güçlük çekiyorum.

Kenji beni kolumdan çekip ayağa kaldırıyor ve koşuyoruz, oradan ayrılan son grup biziz ve o bana iyi olup olmadığımı sorarken ben Warner'ı nasıl hâlâ taşıyabildiğime hayret ediyor, Kenji'nin göründüğünden çok daha kuvvetli olması gerektiğini, bazen ona karşı çok sert davrandığımı, onu yeterince takdir etmediğimi düşünüyorum. Bu gezegende en hoşlandığım insanlardan biri olduğunu fark etmeye başlıyorum ve ona bir şey olmadığı için mutluyum.

Elini tutuyorum ve o beni çatlağın bizim tarafımızda kalan,

terk edilmiş bir tanka doğru sürüklerken birdenbire Adam'ı ortalıkta göremediğimi, nereye gittiğini bilmediğimi fark ediyorum. Çılgına dönüyor, adını haykırıyorum. Ta ki kollarını belimde, sözlerini kulağımda hissedene dek ve son silahı sesleri etrafımızda çınlarken kendimizi siperden sipere atıyoruz.

Güçlükle tanka tırmanıyoruz.

Kapıları kapatıyoruz.

Ortadan kayboluyoruz.

KIRK BİR

Warner'ın başı kucağımda.

Yüzünde onda hiç görmediğim bir uysallık, sakinlik ve huzur var. Tam saçını okşayacakken bunu yapmamın ne kadar yersiz olduğunu anımsıyorum.

~~Kucağımda bir katil var~~

~~Kucağımda bir katil var~~

~~Kucağımda bir katil var~~

Sağıma bakıyorum.

Warner'ın bacakları Adam'ın dizleri üzerinde ve o da en az benim kadar rahat görünüyor.

Hâlâ tankı Omega Noktası'na süren Kenji "Sıkı tutunun, arkadaşlar," diyor. "Bunun milyonlarca tuhaf tarafı olduğunu bilsem de daha iyi bir plan kuracak vaktim olmadı."

~~İkimize~~ Üçümüze bakıyor ama kimseden ses çıkmıyor.

Ben konuşana dek. "Size bir şey olmadığı için çok mutluyum çocuklar," diyorum. Bu on yedi heceyi ne zamandır içimde bekliyorlarmış da fırlatıp atılmışlar, ağzımdan tahliye edilmişler gibi söylüyorum ve üçümüzün ölmeden geriye dönemeyeceği düşüncesinin beni ne denli endişelendirdiğini ancak o an fark ediyorum.

Tankın içinde derin, sakin ve düzenli nefes sesleri yayılıyor.

Adam bana "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. "Kolun... İyi misin?"

"Evet," Bileğimi bükerken yüzümü ekşitmemeye çalışıyorum. "Bir süre sarmam gerekebilir ama kısa süre sargıda kalması yetecektir. Bunun dışında iyiyim. Sanırım bu eldivenlerin ve şu metal zımbırtının gerçekten faydası oldu." Parmaklarımı oynatıyorum. Eldivenlerimi inceliyorum. "Hiç kırık yok."

Kenji bana "Sıkı numaraydı," diyor. "Orada gerçekten hayatımızı kurtardın."

Başımı iki yana sallıyorum. "Kenji, evde olanlar... Gerçekten üzgünüm. Ben..."

"Hey, o konudan şimdi bahsetmesek nasıl olur?"

Adam telaşla "Neler oluyor?" diye soruyor. "Ne oldu?"

Kenji hemen "Hiçbirşey," diye yanıt veriyor.

Adam ona aldırış etmiyor. Gözlerini bana çeviriyor. "Ne oldu? İyi misin?"

"Ben sadece... Sadece..." Konuşmaya çalışıyorum. "Şu Warner'ın babasıyla ilgili ko..."

Dudaklarım donakalıyor.

Kenji yüksek sesle küfrediyor.

Ne söylediğimi fark ettiğimde yanaklarım kızarıyor. Adam'ın biz o evden kaçmadan önce söylediklerini anımsadığımda. Bir anda Adam'ın yüzü kireç kesiliyor ve dudaklarını kenetlerken gözlerini kaçırıp tankın küçük penceresinden dışarı bakıyor.

"Dinle..." Kenji boğazını temizliyor. "Bu konudan bahsetmek zorunda değiliz tamam mı? Aslında bana sorarsan beni bu konuya karıştırmamalısın. Çünkü bu saçmalık benim için fazla..."

Adam "Bu nasıl olabilir, bilmiyorum," diye fısıldayarak Kenji'nin sözünü kesiyor. Şimdi gözlerini kırpıştırıp karşısına bakıyor, gözlerini kırpıştırıyor kırpıştırıyor kırpıştırıyor ve "Sa-

nırım hayaller görüyorum," diyor, "sanırım tüm bunlar hayalgücümün bir oyunu. Fakat..." Başını eğip ellerinin arasına alıyor ve kulak tırmalayan bir kahkaha atıyor. "O yüzü asla unutmam."

Cesaretimi toplayıp "Başkomutanla daha önce hiç karşılaşmamış mıydın?" diye soruyorum. "Bir fotoğrafını bile görmedin mi?.. Orduda askerler bu tür şeyleri görmez mi?"

Adam başını iki yana sallıyor.

Kenji söze giriyor. "Komutan görünmezmiş gibi olmaya meraklıydı. Görünmez bir güç olmaktan hastalıklı bir heyecan duyuyordu."

"Bilinmeyenin verdiği korkudan mı?"

"Onun gibi bir şey, evet. Fotoğraflarının hiçbir yere asılmamasını istediğini işitmiştim; halka açık yerlerde konuşmuyordu da. İnsanların yüzünü tanımalarının kendisini savunmasız bırakacağını düşünüyordu. Onu insan kılacağını. Herkesin ödünü koparmaktan da büyük bir keyif alıyordu. Mutlak güç olmak. Mutlak tehdit. Yani göremediğin bir şeyle nasıl savaşabilirsin ki? Bulamadığın bir şeyle?"

Aklıma gelen fikir dudaklarımdan dökülüveriyor. "Demek o yüzden burada olması o kadar büyük bir olay."

"Aşağı yukarı, evet."

Adam'a "Fakat sen babanın öldüğünü sanıyordun," diyorum. "Onun öldüğünü söylememiş miydin?"

Kenji araya giriyor. "Bakın arkadaşlar, haberiniz olsun, ben hâlâ tercihimi *bu konudan bahsetmesek de olur* seçeneğinden yana kullanıyorum. Anlarsınız. Yani bilin diye söylüyorum. Benden söylemesi."

Adam hâlâ bana bakmadan "Öldüğünü sanıyordum," diyor. "Bana öyle söylemişlerdi." Kenji "Kim söylemişti?" diye soruyor. Sonra kendisiyle çeliştiğini fark ediyor. Yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin. Peki. Tamam. *Tamam*. Meraklandım işte."

Adam omuz silkiyor. "Taşlar yerine oturmaya başlıyor. Anlamadığım her şeyin nedeni ortaya çıkıyor. James'le ne berbat bir hayat sürmüştük. Annem öldükten sonra babam hiç yanımızda kalmaz oldu; sadece sarhoş olup bizi öldüresiye dövmek istediğinde ortaya çıkıyordu. Sanırım başka bir yerde, bizimkinden tamamen farklı bir hayat sürüyordu. Bu yüzden de beni ve James'i hep yalnız bırakıyordu."

Kenji "Fakat bu kulağa mantıklı gelmiyor," diyor. "Demek istediğim babanın bir pislik oluşu değil de, nasıl desem? Genel bir mantıksızlık var bunda. Çünkü sen ve Warner kardeşseniz ve sen on sekiz, Warner on dokuz yaşındaysa ve Anderson hep Warner'ın annesiyle evli kaldıysa..."

Adam "Annem ve babam asla evlenmediler," diyor. Son sözcüğü söylerken tüm kayıp parçalar nihayet yerlerine oturmuş gibi gözleri kocaman açılıyor.

Kenji tiksintili bir ifadeyle "Aşk çocuğu musun sen?" diyor. "Yani, bilirsin, gücenme ama... Anderson'ı öyle tutkulu bir aşk ilişkisi yaşarken düşünmek istemiyorum."

Adam kaskatı kesilmiş gibi duruyor. "Kahretsin," diye fısıldıyor. Kenji "Fakat, demek istediğim, gönül macerasına atılmak da neyin nesi?" diye soruyor. "Ben o tür saçmalıklara hiç akıl sır erdirememişimdir. Biriyle mutsuzsan, ayrılırsın. Aldatmazsın. Haklı mıyım?" Kıkırdıyor. "Elbette haklıyım. Doğru söylediğimi anlamak için dahi olmaya gerek yok. Demek istediğim..."

Duraksıyor. "Bunun bir gönül macerası olduğunu *varsayıyorum*." Tankı süren Kenji ön camdan dışarı bakmak zorunda olduğundan Adam'ın yüzündeki ifadeyi göremiyor. "Belki de bir *aşk ilişkisi* de değildi. Belki herifin eşeklik edip..." Kendisini topluyor, eğilip bükülüyor. "Kahretsin. Görüyorsunuz ya, işte bu yüzden başkalarıyla özel sorunları hakkında *konuşmuyorum*..."

Artık güçlükle nefes alan Adam "Aşk vardı," diyor. "Onun

annemle neden evlenmediğini bilmesem de annemi sevdiğinden eminim. Annem hariç hiçbirimizi umursamazdı. Bir onu önemserdi. Yaşananların merkezinde hep annem vardı. Her şeyin sebebi oydu. Babamın evde olduğu nadir zamanlarda bana hep odamdan çıkmamam tembihlenirdi. Çok sessiz olmaliydim. Dışarı çıkmak istediğimde, tuvalete bile gidecek olsam odamın kapısını tıklatıp izin almam gerekiyordu. Annem beni ne zaman dışarı çıkarsa babam küplere binerdi. Zorunlu kalmadıkça beni görmek istemezdi. Annem ona çaktırmadan bana yemek getirirdi. Yoksa babam annemin kendisine fazla bir şey ayırmayarak beni aşırı beslediğini söyleyip öfkeden çıldırırdı." Adam başını iki yana sallıyor. "James doğduğunda babam eskisinden de beter oldu."

Adam gözlerini körleşiyormuş gibi kırpıştırıyor.

Derin bir nefes alıp "Sonra annem öldüğünde," diyor, "o öldüğünde babamın tek yaptığı onun ölümü için beni suçlamak oldu. Bana hep hastalanmasının, ölmesinin benim suçum olduğunu söyledi. İsteklerimin sonunun gelmediğini, annemin doğru dürüst beslenemediğini; zayıf düşmesinin nedeninin sürekli bize yemek yetiştirmekle, hep... bize bir şeyler getirmekle uğraşması olduğunu söyledi. Bana ve James'e." Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ve uzunca bir süre söylediklerine inandım. Bizi hep yalnız bırakmasının nedeni olarak bunu gördüm. Bunun bir çeşit ceza olduğunu, bu cezayı hak ettiğimi düşündüm."

Konuşamayacak kadar dehşet içindeyim.

Adam "Ve sonra bizi öylece..." diyor. "Uzun lafın kısası ben büyürken asla yanımda olmadı. Hep pisliğin tekiydi. Fakat annem öldükten sonra... aklını kaçırdı. Eve sadece korkütük sarhoş olmaya gelirdi. Beni zorla önüne geçirip boş şişeleri üzerime fırlatırdı. Ve şişelerden sakınacak olursam, şişelerden sakındığımda..."

Sertçe yutkunuyor.

Adam şimdi daha alçak bir sesle "Babamın yaptıkları bunlardan ibaretti," diyor. "Eve gelirdi. Sarhoş olurdu. Beni öldüresiye döverdi. On dört yaşıma bastığımda artık eve uğramaz oldu." Adam avuçlarını yukarı çevirip ellerine bakıyor. "Hayatta kalabilelim diye her ay biraz para gönderiyordu ve sonra..." Duraklıyor. "Iki yıl sonra yeni hükümetimizden babamın öldüğünü bildiren bir mektup aldım. Muhtemelen yine içip aptalca bir şey yapmıştır diye düşündüm. Bir arabanın altında kalmıştır. Okyanusa düşmüştür. Artık her ne olmuşsa önemi yoktu. Öldüğüne seviniyordum ama okulu bırakmam gerekti. Para kesildiğinden, James'e bakmam gerektiğinden ve askerlikten başka bir iş bulamayacağımı bildiğimden orduya yazıldım."

Adam başını iki yana sallıyor. "Bize geçinmemiz için hiçbir şey bırakmadı. Tek bir kuruş, hatta bir parça et bile. Ve şimdi burada, bu tankın içinde oturmuş planlanmasında öz babamın rol oynadığı küresel bir savaştan kaçıyorum..." Sesli, içi boş bir kahkaha atıyor. "Ve bu gezegendeki beş para etmez diğer insan da bilinçsiz halde kucağımda yatıyor." Adam artık basbayağı gülüyor; kahkahlarla, haline inanamadan, eliyle saçlarını sertçe çekiştirerek gülüyor. "Ve o benim *kardeşim*. Benimle aynı kanı taşıyor. Sandığım gibi, hak ettiği gibi ölmeyen babamın hiç bilmediğim tamamen farklı bir hayatı olmuş, bana beni az kalsın bir *mezbahada* işkenceyle öldürecek olan bir *kardeş* vermiş..." Titreyen elini yüzünde gezdiriyor; aniden kendini kaybediyor, kontrolünü yitiriyor, ellerini zangır zangır titremesinler diye sıkıp yumruk yapıyor ve alnına bastırıp "Ölmesi gerek," diyor.

Ve o sözlerinin gerisini getirirken biraz olsun, hatta hiç nefes almıyorum.

"Babamı," diyor, "öldürmeliyim."

~~Size bir sırrımı anlatacağım.~~

~~Yaptığımdan dolayı pişman değilim. Hiç üzülmüyorum. Aslında bunu yine yapma fırsatım olsa bu kez doğru dürüst yapardım. Anderson'ı tam kalbinden vururdum.~~

~~Ve bundan keyif alırdım.~~

Nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Adam yüzüne bir avuç dolusu misket atılmış, boğazına bir avuç saman tıkılmış gibi acı içinde. Ebeveyni yok; onu döven, istismar eden, dünyayı yerle bir etmek için terk edip ona kendisinin her açıdan zıddı olan bir erkek kardeş veren babası hariç.

Artık ilk adı bir muamma olmayan Warner ve soyadı aslında Kent olmayan Adam.

Adam bana Kent'in göbek adı olduğunu söyledi. Bir de babasıyla hiçbir bağı kalmasını istemediğini ve çevresindekilere gerçek soyadını asla söylemediğini. En azından kardeşiyle bir ortak noktası bu.

Bu ve bir de ikisinin de dokunuşuma karşı bir tür bağışıklıkları olduğu.

Adam ve Aaron Anderson.

Kardeşler.

Odamda, karanlıkta oturuyor; Adam'ı aslen sadece bir oğlan olan, babasından nefret eden ve bu yüzden hayatında bazı talihsiz kararlar alan yeni kardeşiyle bağdaştırmak için çabalıyorum. 2 kardeş. 2 farklı seçimler silsilesi.

Birbirinden çok farklı 2 hayat.

Castle –artık yaralılar hastane kanadına yerleştirildiğinden ve yukarıdaki delilik yatışığından– bu sabah yanıma gelip "Bayan Ferrars," dedi, "dün büyük bir cesaret sergilediniz. Size olan minnettarlığımı belirtmek ve yaptıklarınızdan ötürü, dediğiniz için teşekkür etmek istedim. Siz olmasanız orada ne yapardık, bilmiyorum."

Gülümseyerek iltifatı hazmetmeye çalıştım; sözlerini bitirdiğini sandığımda "Aslen," dedi, "öyle etkilendim ki size Omega Noktası'ndaki ilk resmi görevinizi teklif etmek istiyorum."

İlk resmi görevim.

Castle "İlginizi çekti mi?" diye sordu.

Elbette evet evet evet dedim; teklif kesinlikle ilgimi çekmişti, nihayet yapacak –üstesinden gelecek– bir şeyler bulmak ilgimi çok ama çok çekmişti. Castle gülümseyip "Bunu duyduğuma memnun oldum," dedi. "Çünkü bu göreve sizden daha uygun birini tanımıyorum."

Gülümsedim.

Güneş, ay ve yıldızlar bana seslenip "Yüzündeki ışıltıyı biraz kıs lütfen, çünkü insanların bizi görmesini zorlaştırıyorsun," dediler ve ben onlara kulak asmadım, öylece gülümsemeye devam ettim. Sonra Castle'a resmi görevime dair ayrıntıları sordum. Bana son derece uygun olan görevimin ayrıntılarını.

Bana "Sizin yeni ziyaretçimizin bakımını ve sorgulanmasını üstlenmenizi istiyorum," dedi.

Ve gülümsemeyi kestim.

Gözlerimi Castle'a diktim.

Castle "Tabii ben tüm süreci gözeteceğim," diye devam etti, "bu yüzden bir sorun, bir endişen olursa bana gelmeye çekinme. Fakat onun burada oluşunun avantajını mutlaka kullanmalıyız ve bu da onu konuşturmaya çalışmamız gerektiği demek

oluyor." Castle bir süre sustu. "Onun... size tuhaf bir bağlılığı var gibi, Bayan Ferrars ve –affedin ama– sanırım bize düşen de bu durumu istismar etmek. Elimize geçen hiçbir avantajı göz ardı etme lüksümüz olmadığını düşünüyorum. Bize babasının planlarına veya rehinelerimizin nerede olabileceğine dair verecği herhangi bir bilgi, verdiğimiz mücadele açısından paha biçilmez olacaktır. Ve fazla vaktimiz de yok. Korkarım hemen işe koyulmanızı istemek zorundayım."

Ve dünyadan açılmasını istedim, dedim ki dünyaya; açıl çünkü magmanın içine düşüp ölmek istiyorum, azıcık açılsan... Fakat dünya beni duymadı çünkü Castle hâlâ konuşuyor, bana "Belki de onu ikna edebilirsin, ha? Ona canını yakmak gibi bir derdimiz olmadığını söyleyebilirsin? Onu geri kalan rehinelerimizi almamıza yardım etmeye ikna edebilirsin belki?"

"Ya," dedim; bunu elbette yapabileceğimi söyleyip "o nezarethane gibi bir yerde, parmaklıklar ardında falan mı tutuluyor?" diye sordum.

Fakat Castle benim aniden gelen, beklenmedik komikliğimden keyif almış olacak ki bana saçmalamamamı söyledi; "Burada o tür şeyler yoktur. Aklıma asla Omega Noktası'nda birini esir alacağım gelmedi. Yine de evet, odasında ve evet, kapısı da kilitli."

"Demek odasına gitmemi istiyorsunuz?" diye sordum. "Yan yana mı geleceğiz? Tek başımıza?"

Sakin! Elbette sakindim. Kesinlikle, tartışmasız bir şekilde sakinin tam zıddıydım.

Fakat sonra Castle'ın alnı endişeyle gerildi. Bana "Bu sizin için sorun olur mu?" diye sordu. "Sanmıştım ki... İşin aslı o size dokunamadığından sizin ondan diğerleri kadar çekinmeyeceğinizi düşünmüştüm. Yeteneklerinizin farkında, değil mi? Sanırım kendi iyiliği için sizden uzak durması gerektiğini bilecektir."

Ve bu gülünçtü çünkü bir fıçı buz başımdan aşağı dökülüp kemiklerime sızıyordu ve aslında bu hiç de komik değildi çünkü "Evet," demek zorunda kaldım. "Evet. Doğru. Tabii ya. Az kalsın unutuyordum. Tabii ki bana dokunamaz." Ne de haklısınız Bay Castle, tabii efendim, bunu nasıl da düşünemedim?

Castle rahat bir nefes aldı; içine atladığında donacağını sandığı bir havuzun sıcacık olduğunu görmüş gibi.

Ve şimdi buradayım, 2 saattir aynı poszisyonda oturuyorum ve daha ne kadar zaman bu sırrı saklayabileceğimi merak ediyorum.

İşte kapı.

Karşımdaki kapının ardında Warner'ın kaldığı oda var. Hiç pencere yok ve odanın içini görmek imkânsız. İçinde bulunduğum durumun mükemmelin zıt anlamlısı olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Evet.

Bu odaya gireceğim. Tabancalar cephaneliğin ücra köşelerine gömüldüğünden tamamen silahsız halde. Hem ölümcül bir bedenim varken tabancaya neden ihtiyaç duyacağım ki? Aklı olan kimse bana dokunmaz. Tabii ben pencereden kaçmaya çalışırken yarı delirmiş halde beni durdurmaya çalışan ve o sırada zarar görmeden bana dokunabileceğini keşfeden Warner hariç hiç kimse.

Ve bundan kimseye bahsetmedim.

Bunları gerçekten hayal etmiş olabileceğimi düşünmüştüm. Ta ki Warner beni öpüp bana âşık olduğunu söyleyene dek. İşte o anda artık bu olay yaşanmamış gibi davranamayacağımı anlamıştım. Fakat o günün üzerinden sadece 4 hafta geçmişti ve konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. Belki hiç açmasam da

olur diye düşünmüştüm. Konuyu açmamayı gerçekten, ümitsizce istiyordum.

Ve şimdi onca insan arasından –babasından sonra– en sevmediği ikinci insanın bana dokunabilen ikinci kişi olduğunu başkalarına, hele Adam'a nasıl söyleyecektim? Warner'ın –ben ne kadar istememiş de olsam– bana daha önce dokunduğunu, ellerinin bedenimin şeklini ezberlediğini ve dudaklarının ağzımı tattığını... Bunu yapamam.

Şimdi olmaz. Yaşanan onca şeyden sonra olmaz.

Bu durumun suçlusu sadece benim ve bununla başa çıkmam gerek.

Kendimi hazırlayıp öne doğru bir adım atıyorum.

Warner'ın kapısının önünde daha önce hiç karşılaşmadığım 2 adam nöbet tutuyor. Bu çok da bir anlam ifade etmese bile beni biraz rahatlatıyor.

Adamlardan birinin uzun, karman çorman sarı saçları var; bana "Geldiğin için sağ ol," diyor. "Uyandığından beri tam bir deli gibi davrandı; eline geçeni savurup duvarları kırmaya çalıştı ve bize ölüm tehditleri savurdu. Geleceğini söylemesek sakinleşeceği yoktu."

Diğer nöbetçi "Tüm eşyaları çıkarmak zorunda kaldık," derken kahverengi gözleri inanmaz bir ifadeyle açılıyor. "*Her* şeyi kırıp döküyordu. Verdiğimiz yemeği de yemedi."

Mükemmelin tersi.

Mükemmelin tersi.

Mükemmelin tersi.

Elimden geldiğince, yarım yamalak gülümseyerek onlara onu yatıştırmak için neler yapabileceğime bakacağımı söylüyorum. Başlarını sallıyorlar, yapamayacağımı bildiğim bir şeyi yapacağıma inanmaya dünden razılar. Kapının kilidini açıyorlar.

Bana "Çıkmaya hazır olduğunda kapıyı tıklat, yeter," diyorlar. "Bize seslen, sana kapıyı açalım."

Onlara evet, tabii, elbette anlamında başımı sallarken şu an babasıyla karşılaştığım zamankinden de gergin olduğum gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Warner'la bir odada yalnız kalmak, onunla yalnız kalmak ve ne yapabileceğini veya gücünün nelere yetebileceğini bilmemek ve artık onun kim olduğundan bile emin olmamamın verdiği zihin bulanıklığı.

Warner 100 farklı kişi.

Bana zorla bir bebeğe işkence ettiren o. Babasını uykusunda öldürmeye çalışacak kadar korku içinde, psikolojisi allak bullak olan çocuk da o. Saf değiştiren bir askeri alnından vuran o; güvenebileceğini sandığı bir adam tarafından soğukkanlı, kalpsiz bir katil olması için eğitilen de. Warner'ı ümitsizce babasının takdirini kazanmak için çabalayan bir çocuk olarak görüyorum. Onu beni elde etmeye, beni rızam olmadan kullanmaya çalışan koca bir bölgenin lideri olarak görüyorum. Sonra bir sokak köpeğini beslerken görüyorum onu. Onu Adam'ı işkenceyle az kalsın öldürürken görüyorum. Sonra bana beni sevdiğini söylediğini işitiyorum ve beni kendisinden beklemediğim bir tutkuyla, ümitsizce öptüğünü hissediyorum ve neye doğru yürüdüğümü bilmiyorum bilmiyorum bilmiyorum.

Bu kez kim olacağını bilmiyorum. Bana bugün hangi yanını göstereceğini.

Fakat sonra bu seferki karşılaşmamızın farklı olması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü artık benim sahamda ve bir terslik olursa her an yardım isteyebilirim.

Canımı yakmayacak.

Umarım.

KIRK BEŞ

İçeri adım atıyorum.

Kapı arkamdan sertçe kapanırken odada bulduğum, tanıdığım Warner'lardan hiçbiri değil. Sırtını duvara yaslamış, bacaklarını uzatmış, ayaklarını üst üste atmış yerde oturuyor. Üzerinde yalnızca sade bir beyaz tişört, siyah bir bol pantolon ve çoraplar var. Paltosu, şapkaları ve hoş gömleği yere saçılmış. Bedeni atletik ve kaslı, tişörtünü yırtacak gibi duruyor; sarı saçları karman çorman, belki hayatında ilk kez böyle dağınık.

Fakat bana bakmıyor. Ben ona bir adım daha yaklaşırken gözlerini yukarı bile çevirmiyor. Kılını kıpırdatmıyor.

Nasıl nefes alacağımı yine unuttum.

Sonra...

Sessizce "Bunu kaç kez," diyor, "okuduğumu biliyor musun?" Başını kaldırmadan elini kaldırıyor. 2 parmağının arasında küçük, soluk bir dikdörtgen tutuyor.

Ve ben aynı anda onca yumruğun karnıma nasıl inebildiğine şaşıyorum.

Defterim.

Elinde defterimi tutuyor.

Elbette.

Nasıl unuttuğuma inanamıyorum. O defterime dokunan, defterimi gören son kişiydi. Elbisemin cebine sakladığımı anladığı defteri benden almıştı. Ben kaçmadan, Adam'la ikimiz pencereden üsten uzaklaşmadan hemen önce. Warner bana dokunabildiğini fark etmeden hemen önce.

Ve şimdi onun acı dolu düşüncelerimi, en kederli itiraflarımı; o hücrede öleceğimden emin, yapayalnız, tam bir tecrit içinde, kimsenin okumayacağından şüphe etmediğim şeyleri, zihnimin mahrem köşelerinin fısıltılarını okuduğunu biliyorum.

Kendimi tamamen, dayanılmaz ölçüde çıplak hissediyorum.

Taşlaşmış.

Öylesi savunmasız.

Defterin rastgele bir sayfasını açıyor. Bir süre sayfaya göz gezdiriyor. Sonra gözlerini yukarı çeviriyor; bakışları daha keskin, daha parlak; gözlerindeki yeşilin tonu eskisinden de güzel ve kalbim öyle hızlı atıyor ki artık varlığını hissetmiyorum.

Ağzımdan "Hayır..." sözcüğü çıksa da artık çok geç.

Okuyor. *"Her gün burada oturuyorum. Burada 75 gündür oturuyorum. Bazı günler ayağa kalkıp geriniyorum ve katılaşmış kemiklerimi, gıcırdayan eklemlerimi, varlığımın içinde sıkışıp kalmış, ayaklar altına alınan o ruhu hissediyorum. Omuzlarımı yuvarlıyorum, gözlerimi kırpıştırıyorum; duvarlardan yukarı sürünen saniyeleri, tenimin altında titreyen dakikaları, almayı unutmamam gereken nefesleri sayıyorum. Bazen ağzımı açık bırakıyorum, hani çok da değil; dilimi dişlerinin arkasına ve dudaklarımın içine dokunduruyor, bu dar alanda bir aşağı bir yukarı yürüyorum; parmaklarımı betondaki çatlaklarda gezdirip yüksek sesle konuşmanın ve işitilmenin nasıl olacağını merak ediyorum. Nefesimi tutuyor, her türlü sese, yaşamı hatırlatacak her sese kulak kesiliyorum ve yanı başımda nefes alan bir başka insanı işitmenin güzelliğine, imkânsızlığına hayret ediyorum."*

Warner elinin üstünü dudaklarına bastırdıktan sonra okumaya devam ediyor.

"Duruyorum. Hiç kıpırdamıyorum. Gözlerimi kapatıp bu duvarların ardındaki dünyayı anımsamaya çalışıyorum. Merak ediyorum, hayal görmediğimi, bu tecrit içindeki varoluşun kendi zihnimin parmaklıkları arasında sürmediğini bilmek nasıl olurdu?"

Warner *"Ve merak ediyorum,"* diyor. Başı duvara yaslı, gözleri sımsıkı kapalı halde fısıldayarak defterimde yazanların sonrasını ezberden okumaya başlıyor. *"Ve merak ediyorum, hep düşünüyorum bunu. Kendimi öldürmemin nasıl olacağını. Çünkü aradaki farkı adamakıllı anlamıyor, ayırt edemiyorum, yaşayıp yaşamadığımdan asla yeterince emin olamıyorum. Böylece burada oturuyorum. Her gün oturuyorum burada."*

Yere çivilendim, tenimin içinde bir buz kütlesine dönüştüm; uyanıp bunların gerçekten olduğunu fark ederim korkusuyla ne ileri ne geri kımıldayabiliyorum. Bana utançtan öleceksimişim, bu mahremiyet ihlali canıma mal olacakmış gibi geliyor ve koşmak koşmak koşmak istiyorum.

"Koş dedim kendime." Warner defterimi tekrar eline alıyor.

"Lütfen." Ona yalvarıyorum. "Lütfen du-dur..."

Gözlerini yukarı çeviriyor ve bana beni gerçekten görüyormuş, içimi görüyormuş gibi; *benim de onun* içini görmemi istiyormuş gibi bakıyor ve gözlerini yere çevirip boğazını temizledikten sonra yeniden günlüğümü okumaya başlıyor.

"Koş dedim kendime. Ciğerlerin iflas edene, rüzgâr yırtık pırtık giysilerini kamçılayana, arkaplana karışan bir leke olana dek koş.

Koş Juliette, daha hızlı koş; kemiklerin kırılana, bacakların ayrılana, kasların körelene ve kalbin durana kadar koş çünkü kalbin göğsüne büyük geliyor ve gereğinden fazla attı. Koş.

Onların peşinden gelen ayak seslerini duymayana dek koş koş koş. Onlar sopalarını ellerinden düşürene ve haykırışları havaya ha-

rışana dek koş. Gözlerini açık ve ağzını kapalı tutarak, gözlerinin ardında biriken yaşların önüne bir set çekerek koş. Koş Juliette.

Düşüp ölene dek koş.

Onlar sana ulaşmadan kalbin dursun. Onlar sana dokunmadan.

Koş dedim.

Onlar sana ulaşmadan kalbin dursun. Onlar sana dokunmadan.

Koş dedim."

Ellerim acıyana dek yumruklarımı, kaslarım ağrıyana dek çenemi sıkıyor; o anıları zihnimden uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Hatırlamak istemiyorum. Bu şeyleri daha fazla düşünmek istemiyorum. O sayfalara başka neler yazdığımı, Warner'ın benim hakkımda artık neler bildiğini, benim hakkımda kim bilir neler düşündüğünü düşünmek istemiyorum. Ona ne kadar zavallı, yalnız ve ümitsiz geldiğimi ancak hayal edebilirim. ~~Bunu neden umursadığımı bilmiyorum.~~

Warner kapağını kapattığı günlüğün üzerine elini koyup "Biliyor musun?" diyor. Günlüğü koruyor gibi. Gözlerini ona dikiyor. "O sayfayı okuduktan sonra günlerce uyumadım. Seni sokaklarda kimin kovaladığını, kimden kaçtığını öğrenmek istedim hep." Sonra yumuşak bir sesle "Onları bulmak istedim," diyor, "kollarını ve bacaklarını tek tek koparmak. Duyduğunda dehşete düşeceğin korkunç yöntemlerle onları öldürmek istedim."

Artık titriyor, "Lütfen onu bana ver," diyorum.

Parmak uçlarını dudaklarına değdiriyor. Başını hafifçe yana yatırıyor. Yüzünde tuhaf, mutsuz bir gülümseme beliriyor. "Ne kadar üzgün olduğumu bilmen gerek. Seni öyle..." Yutkunuyor. "Seni öyle öptüğüm için. O yüzden beni vuracağını hiç aklıma getirmediğimi itiraf etmeliyim."

Ve bir şey fark ediyorum. Şaşkınlık içinde "Kolun," diye fı-

sıkıyorum. Kolunda askı yok. Rahatça hareket ediyor. Hiçbir çürük, şiş veya yara izi göremiyorum.

Gülümsemesi nazik. "Evet," diyor. "Uyanıp kendimi bu odada bulduğumda iyileşmiştim."

Sonya ve Sara. Ona yardım ettiler. Kendime burada yaşayan herhangi birinin ona ne diye öyle bir iyilik yapacağını soruyorum. Kendimi geri adım atmaya zorluyorum. Ona "Lütfen," diyorum. "Defterim, ben..."

"Sana yemin ediyorum," diyor, "yapmamı istemediğini düşünsem seni asla öpmezdim."

Böylece bir an şoke oluyor, afallıyor ve defterimi unutuveriyorum. Dik bakışlarına gözlerimi gözlerine dikerek karşılık veriyorum. Konuşurken sakin olmaya çalışıyorum. "Sana senden *nefret ettiğimi* söylemiştim."

"Evet," diyor. Başını sallıyor. "Eh. Bunu bana söyleyen ne çok insan olduğunu bilsen, şaşarsın."

"Şaşıracağımı sanmam."

Dudakları seğiriyor. "Beni öldürmeye çalıştın."

"Bu hoşuna gitmiş gibi."

Sırıtışı daha da yayvanlaşırken "A, evet," diyor. "Bunu çok ilginç buluyorum." Duraklıyor. "Sebebini öğrenmek ister misin?"

Gözlerimi ona dikiyorum.

"Çünkü bana hep kimseyi incitmek istemediğini söylüyordun. İnsanları *öldürmek istemediğini*."

"İstemiyorum da."

"Ben hariç mi?"

Harfleri yan yana dizip tek sözcük oluşturamıyorum. Biri kelime dağarcığımı soyup soğana çevirmiş sanki.

Taşlar ve sopalar kemiklerimi kırabilir ama ölümüm bu sözcüklerden olacak.

Warner "Bu senin için alması kolay bir karardı," diyor. "Çok

basitti. Bir tabancan vardı. Kaçmak istiyordun. Tetiği çektin. Hepsi bu."

Haklı. Ben ikiyüzlünün tekiyim.

Kendime hep insanları öldürme niyetimin olmadığını söylesem de işime gelince cinayeti haklı gösteriyor, makul kılıyorum.

Warner. Castle. Anderson.

Üçünü de öldürmek istedim. Bunu yapacaktım da.

Neler oluyor bana?

Buraya gelmekle büyük bir hata yaptım. Bu görevi kabul etmekle. Çünkü Warner'la yalnız kalamam. Bu şekilde olmaz. Onunla yalnız kaldığımda içinde anlayamadığım acılar hissediyorum.

Gitmem gerek.

Gözlerini yine defterime çeviren Warner "Gitme," diye fısıldıyor. "Lütfen," diyor. "Yanımda otur. Benimle kal. Sadece seni görmek istiyorum. Konuşmana gerek yok."

Beynimin çıldırmış, allak bullak olmuş bir yanı onun yanında oturmak, ne diyeceğini işitmek istese de aklıma Adam ve bunu duysa ne düşüneceği; burada olsa ve beni kendisini bacağından vuran, kaburgalarını kıran ve terk edilmiş bir mezbahada raylı çengellerden birine asıp kan kaybından ölmesi için bırakan kişiyle vakit geçirmeye hevesli görse ne diyeceği geldi.

Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Yine de hiç kımıldamıyorum.

Warner duvara yaslanıyor. "Sana okumamı ister misin?"

Başımı tekrar tekrar iki yana sallayarak "Bana bunu neden yapıyorsun?" diye soruyorum.

Bana yanıt verecek gibi oluyor ama son anda vazgeçiyor. Gözlerini kaçırıyor. Tavana bakıyor ve gülümsüyor, azıcık. "Bak ne diyeceğim," diyor, "daha ilk günden anlamıştım. Sende

bana farklı gelen bir şeyler vardı. Gözlerinde bir kırılganlık. Bir olmamışlık. Dünyadan kalbini nasıl gizleyeceğini hâlâ öğrenememişsin gibi." Şimdi ne olduğunu hayal edemediğim bir şey düşünerek kendi kendine başını sallıyor. Defterimin kapağına elini birkaç kez hafifçe vurarak "Bunu bulmak," diyor, "çok..." Kaşları aklı karışmış, şaşırmış gibi bitişiyor. "Bunu bulmak olağanüstü bir acı hissettirdi bana." Nihayet gözlerini bana çevirdiğinde bambaşka bir insan gibi görünüyor. Acı bir şeyi yutmaya çalışıyor, müthiş zor bir denklemi çözmeye çalışıyormuş gibi. "Sanki ilk kez bir dostla karşılaşıyordum."

~~Ellerim neden titriyor?~~

Derin bir nefes alıyor. Gözlerini yere dikiyor. "Çok yorgunum sevgilim," diyor. "Çok ama çok yorgunum."

~~Kalbim neden böyle hızlı çarpıyor?~~

Bir süre sonra "Ne kadar zamanım var?" diye soruyor. "Onlar beni öldürmeden önce."

"Seni öldürmek mi?"

Gözlerini bana dikiyor.

Şaşkınlıkla konuşmaya başlıyorum. Ona "Seni öldürmeyeceğiz," diyorum. "Sana zarar vermek gibi bir niyetimiz yok. Sadece seni adamlarımızı geri almak için kullanmak istiyoruz. Seni rehin tutuyoruz."

Warner'ın gözleri fal taşı gibi açılırken omuzları kaskatı kesiliyor. "Ne?"

"Seni öldürmek için bir nedenimiz yok," diyorum. "Sadece hayatına karşılık..."

Warner sesli, kuvvetli bir kahkaha atıyor. Başını iki yana sallıyor. Yüzünde daha önce sadece bir kez gördüğüm o gülümsemeyle bana yemek için gözüne kestirdiği en tatlı şeymişim gibi bakıyor.

~~Ah o gamzeler...~~

Warner "Sevgili tatlı ve güzel kız," diyor. "Arkadaşların babamın bana olan sevgisini gözlerinde fazla büyütmüşler. Sana bunu söylemekten dolayı üzgünüm ama beni burada tutmak size umduğunuz avantajı sağlamayacak. Babamın benim kaybolduğumu fark ettiğinden bile şüpheliyim. Bu yüzden beni öldürmenizi veya serbest bırakmanızı rica ediyorum. Fakat yalvarırım beni buraya tıkarak vaktimi boşa harcamayın."

Ceplerimi yoklayıp söyleyecek birkaç söz, birkaç cümle arıyorum ama yine hiç bulamıyorum; ne bir zarf ne bir edat ne de sallantıda bir ortaç. Çünkü böylesi tuhaf bir ricaya verilecek bir yanıt yok.

Warner hâlâ bana gülümsüyor ve sessiz neşesi omuzlarını titretiyor.

Ona "Fakat bu dediğin makul bir gerekçe değil," diyorum. "Rehin almaktan hiç kimse *hoşlanmaz*."

Gergin bir nefes alıyor. Elini saçında gezdiriyor. Omuz silkiyor. "Adamlarınız vaktimi boşa harcıyor," diyor. "Beni kaçırmak asla size avantaj sağlamayacak. Bu kadarını garanti edebilirim."

KIRK ALTI

Öğle yemeği vakti.

Masanın bir yanında ben ve Kenji, diğer yanında Adam ve James oturuyor.

Yarım saattir burada oturuyor, Warner'la aramda geçen konuşmanın üzerine tartışıyoruz. Günlüğümle ilgili ayrıntıları onlara aktarmamayı tercih etsem de kendime konudan bahsetmemin daha iyi olup olmayacağını soruyorum. Ayrıca Warner'ın bana dokunabildiğini itiraf etsem mi diye de düşünüyorum. Fakat ne zaman Adam'a baksam bunu yapacak cesareti kendimde bulamıyorum. Warner'ın bana *neden* dokunabildiğini bile bilmiyorum. Belki de Warner'ın bunu yapabilmesi Adam'da karşılaştığımı sandığım tesadüfün sonucudur. Belki de bunların hepsi beni hiçe sayan bir tür kozmik şakadır.

Henüz ne yapacağımı bilmiyorum.

Fakat bir şekilde Warner'la konuşmamızın ayrıntıları bana fazla kişisel, paylaşılamayacak kadar utanç verici geliyor. Mesela Warner'ın beni sevdiğini söylediğini kimse bilmesin istiyorum. Günlüğümün onda olduğunu veya onu okuduğunu da. Adam günlüğümün varlığını bilen diğer tek insan ve en

azından o mahremime saygı gösterecek inceliği gösterdi. Akıl hastanesinden günlüğümü kurtaran, defteri bana geri getiren oydu. Fakat bana asla yazdıklarımı okuduğunu söylemedi. Bana tek dediği defterdeki muhtemelen son derece gizli düşünceleri izinsiz okumak istemediği oldu.

Warner ise zihnimi talan etti.

Artık onun yanındayken kendimi çok daha endişeli hissediyorum. Onun yakınında olmak düşüncesi bile beni tasalandırıyor, geriyor ve bana kendimi çok savunmasız hissediyor. Sırlarımı, gizli düşüncelerimi bilmesi beni kızdırıyor.

Hakkımda her şeyi bilen o olmamalı.

O olmalı. Karşımda oturan. Koyu mavi gözlü, koyu kahverengi saçlı; elleri kalbime, bedenime dokunan adam. ~~Onu istiyorum. Onu hep arzulayacağım.~~

Ve şimdi kendinde değil gibi.

Adam'ın başı öne eğik, kaşları bitişmiş, masanın üzerindeki elleri birbirine geçmiş. Yemeğine elini sürmedi ve Warner'la görüşmemi özetlemeye koyulduğumdan beri tek kelime etmedi. Kenji de onun kadar sessiz. Son savaşımızdan beri herkes biraz daha ağırbaşlı; Omega Noktası'ndan çok kişi kaybettik.

Derin bir nefes alıp bir deneme daha yapıyorum.

Onlara "E, ne diyorsunuz?" diye soruyorum. "Adam'ın Anderson hakkında söylediklerine?" Artık *baba* sözcüğünü kullanmamaya özen gösteriyorum; özellikle de James'in yanında. Adam'ın James'e bu konuda neler söylediğini, hatta bir şey söyleyip söylemediğini bilmiyorum ve bunlara burnumu sokmak üstüme vazife değil. Daha da beteri, geri döndüğümüzden beri Adam'ın bu konuyu hiç açmaması ve şimdiden 2 gün geçti bile. "Sizce kendisinin rehin alınmasına Anderson'ın aldırış etmeyeceği konusunda haklı mı?"

James oturduğu yerde huzursuzca kımıldanıyor ve ağzın-

daki yemeği çiğnerken gözlerini kısıp söylediğimiz her sözü ezberlemeye çalışırmış gibi grubumuzdakilere bakıyor.

Adam alnını ovuşturuyor. Nihayet "Bunun," diyor, "doğruluk payı olabilir."

Kenji kaşlarını çatıyor, kollarını kavuşturuyor ve öne eğiliyor. "Evet. Bu tuhaf. Onların tarafından tek bir mesaj gelmedi ve kırk sekiz saatten fazla oldu."

"Castle ne düşünüyor?" diye soruyorum.

Kenji omuz silkiyor. "Gergin. Ian ve Emory'yi bulduğumuzda gerçekten berbat haldeydiler. Bilinçleri açıldı mı bilmiyorum, Sonya ve Sara onlara yardımcı olmak için gece gündüz çalışıyorlar. Sanırım Castle, Winston ve Brendan'ı asla geri alamayacağımızdan endişe ediyor."

Adam, Kenji'ye "Belki," diyor, "sessiz kalmalarının nedeni Anderson'ı iki bacağından vurmandır. Belki yeni yeni iyileşiyordur."

Su içerken az kalsın boğuluyorum. Kenji'ye göz gezdirip Adam'ın varsayımını düzeltecek mi diye baksam da Kenji yerinden kımıldamıyor bile. Ben de hiçbir şey söylemiyorum.

Kenji başını sallıyor. "Tabii. Evet. O konuyu unutuyordum neredeyse." Duraklıyor. "Kulağa mantıklı geliyor."

James fal taşı gibi açtığı gözlerini Kenji'ye doğru çevirip "Onu bacaklarından mı vurdun?" diye soruyor.

Kenji boğazını temizlese de bana doğru bakmamaya özen gösteriyor. Bu konuda beni neden kolladığını merak ediyorum. Neden gerçekte olanları anlatmamasının daha iyi olacağını düşündüğünü. "Evet," diyor ve yemeğinden bir lokma alıyor.

Adam derin bir nefes alıyor. Gömleğinin kollarını sıyırıp ön kollarındaki bir dizi eş merkezli çember dövmesini inceliyor. Bunlar geçmişteki askeri hayatından kalan yadigârlar.

James, Kenji'ye "İyi de neden?" diye soruyor.

"Ne neden, ufaklık?"

"Onu neden öldürmedin? Neden onu bacaklarından vurmakla yetindin? Onun olabilecek en kötü insan olduğunu söylemiyor muydun? Şu an yaşadığımız tüm sorunların sebebi olduğunu söylemiyor muydun?"

Kenji bir süre sessiz kalıyor. Kaşığını alıp yemeğiyle oynuyor. Nihayet kaşığı bırakıp masanın James'le oturduğumuz tarafına geçmek için ayağa kalkıyor. Ona yer açmak için yana kayıyorum. James'e "Buraya gel," deyip onu bedeninin sağına yaslıyor. James kollarını Kenji'nin beline dolarken Kenji de elini James'in başına koyup saçlarını okşuyor.

Bu kadar yakın olduklarını bilmiyordum.

Üçünün oda arkadaşı olduğunu hep unutuyorum.

Kenji, James'e "E, o zaman küçük bir derse hazır mısın?" diye soruyor.

James başını sallıyor.

"Şöyle bir şey: Castle bize her zaman başı öylece kesemeyeceğimizi söyler, anlıyor musun?" Duruyor; düşüncelerini toparlıyor. "Yani düşman liderini öldürdük diyelim, ne olur?"

James "Dünyada barış olur."

"Yanlış. Kitlesel bir kaos yaşanır." Kenji başını iki yana sallıyor. "Ve kaosla mücadele etmek çok daha zordur."

"O zaman kazanmanın yolu nedir?"

Kenji "Evet," diyor. "Şudur. Düşmanın liderini ancak kontrolü ele almaya hazır olduğumuzda ortadan kaldırabiliriz; sadece eski liderin yerini alabilecek yeni bir lider olduğunda. İnsanlar etrafında toplanacak birine ihtiyaç duyar, değil mi? Ve henüz hazır değiliz." Omuz silkiyor. "Bunun Warner'a karşı bir mücadele olması gerekiyordu; *onu* ortadan kaldırmak sorun olmazdı. Fakat Anderson'ı ortada kaldırmak ülkenin her yanında mutlak anarşiye davetiye çıkarmak olurdu. Ve anarşi de bir

başkasının –belki de Anderson'dan beter birinin– bizden önce kontrolü ele geçirme olasılığını artırırdı."

James yanıt olarak bir şeyler söylese de duymuyorum.

Adam gözlerini bana dikmiş.

Dik dik baktığı gibi bunu çaktırmadan yapmaya da çabalamıyor. Gözlerini kaçırmıyor da. Tek kelime etmiyor. Bakışları gözlerimden ağzıma kayıp uzunca bir süre dudaklarıma odaklanıyor. Nihayet başını çevirmesinin hemen ardından gözleri yeniden gözlerime takılıyor. Bu kez bakışları daha derin. Daha aç.

Yüreğim sızlıyor.

Boğazındaki sert hareketi izliyorum. Göğsünün inip kalkışını. Çenesinin gerginliğine ve hiç kıpırdamadan oturuşuna. Hiçbir şey söylemiyor, hem de hiç.

~~Ona dokunmayı öyle istiyorum ki.~~

"Ukala seni." Kenji kıkırdıyor ve James'in söylediği bir söze başını iki yana sallayarak tepki veriyor. "Ne kastettiğimi biliyorsun. Neyse..." İç çekiyor. "Henüz o tür bir delilikle baş etmeye hazır değiliz. Yönetimi ele almaya hazır olduğumuzda Anderson'u ortadan kaldıracağız." Bu işi layıkıyla yapmanın tek yolu bu."

Adam aniden ayağa kalkıyor. Hiç dokunmadığı yemek kasesini itip boğazını temizliyor. Kenji'ye bakıyor. "Demek onu karşında dururken bu yüzden öldürmedin."

Kenji huzursuzca başının arkasını kaşıyor. "Dinle adamım, bilseydim..."

Adam "Boş ver," diyerek Kenji'nin sözünü kesiyor. Kenji "Hey, adamım, nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

Fakat Adam çoktan uzaklaştı bile.

KIRK YEDİ

Peşinden gidiyor.

Yapmamam gerektiğini bilsem de yemek salonundan çıkan Adam'ı boş bir koridorda takip ediyorum. Onunla böyle konuşmamam gerek, ona karşı hislerimi yüreklendirmemem gerek ama endişeliyim. Elimde değil. İç dünyasında kayboluyor, içine giremediğim bir dünyaya çekiliyor ve bunu yaptığı için onu suçlayamam. Neler yaşadığını ancak tahmin edebilirim. Ortaya çıkan son gerçekler daha zayıf bir insanı delirtirdi. Ayrıca, son zamanlarda birlikte çalışsak da hep gergin anlarda bir araya geldiğimizden kişisel sorunlarımıza eğilmeye hemen hiç zamanımız olmadı.

Ve onun iyi olduğundan emin olmalıyım.

Kendimi onu düşünmekten alıkoyamıyorum.

"Adam?"

Sesimi duyunca duruyor. Omurgası şaşkınlıktan kaskatı kesiliyor. Döndüğünde yüzündeki ifadenin saniyeler içinde ümitten akıl karışıklığına, sonra da endişeye döndüğünü görüyorum. "Sorun ne?" diye soruyor. "Her şey yolunda mı?"

Aniden önümde bitiyor, bir seksen boyuyla ve unutmak için hiç çaba sarfetmediğim anılar ve duygular içinde boğuluyo-

rum. Onunla neden konuşmak istediğimi anımsamaya çalışıyorum. Neden ona birlikte olamayacağımızı söylediğimi. Neden 5 saniyeliğine de olsa kollarına atılma fırsatından kendimi alıkoyacağımı. Bunları düşünüyorum; o bana "Juliette, sorun nedir? Bir şey mi oldu?" diye sorarken.

Evet demeyi; evet, korkunç şeyler oldu ve hastayım, çok hasta ve yorgunum, kendimi kollarına bırakmak geri kalan her şeyi aklımdan silmek istiyorum demek için yanıp tutuşuyorum. Bunun yerine tek yapabildiğin gözlerimi yukarı çevirip onunla göz göz gelmek oluyor. Gözlerinin tonu öyle koyu, mavinin insana musallat olan öyle bir tonunda ki. Ona "Senin için endişelendim," diyorum.

Ve gözlerinde aniden farklı, huzursuz, içe kapanık bir ifade beliriyor. Başarısız bir kahkaha denemesinin ardından "Benim için endişelendin demek," diyor. Kuvvetli bir nefes verip elini saçlarında gezdiriyor.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

İnanmaz bir edayla başını iki yana sallıyor. "Ne yapıyorsun?" diyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ne?"

Yumruk yaptığı elini dudaklarına bastırıyor. Yukarı bakıyor. Ne diyeceğinden emin değilmiş gibi bir hali var. Konuştuğunda sesi gergin, yaralı ve şaşkın çıkıyor. "Benden ayrıldın," diyor. "Bizden, birlikte geçireceğimiz tüm o gelecekten vazgeçtin. Resmen uzanıp kalbimi yerinden söktün ve şimdi de gelip iyi olup olmadığı mı soruyorsun? Nasıl iyi olayım Juliette? Bu nasıl bir soru?"

Olduğum yerde yalpalıyorum.

"Amacım..." Sertçe yutkunuyorum. "Be-ben babandan bahsediyordum ve düşündüm ki belki de... Of, tanrım, haklısın, çok aptalım... Buraya gelmemem gerekirdi... Böyle yapmamam..."

Adam "Juliette," deyip ümitsizce beni belimden yakalayınca geri kaçıyorum. Gözlerini sımsıkı yummuş. "Lütfen," diyor, "bana ne yapmam gerektiğini söyle? Kendimi nasıl hissetmeliyim? Art arda berbat olaylar yaşıyorum ve kendimi iyi hissetmeye çalışıyorum. Tanrım, çok çabalıyorum ama bu çok zor ve seni..." Sesi kısılıyor. "Seni özlüyorum," diyor. Sözcükler bedenine saplanan bıçaklarmış gibi. "Seni öyle özlüyorum ki bu özlem beni öldürüyor."

Parmaklarımı gömleğinde kenetliyorum.

Sessizlikte kalbimin sesi çekiç darbeleri gibi çıkıyor; kalbim tüm sırlarımı ele veriyor.

Adam'ın gözlerime bakmakta zorlandığını, "Beni hâlâ seviyor musun?" diye sorarken sözcükleri zorlukla çıkardığını fark ediyorum.

Ve uzanıp ona dokunmamak, onu öpmemek, ona sarılmamak için bedenimdeki her kası geriyorum. "Adam, elbette seni hâlâ seviyorum."

İçli, kısık bir sesle "Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım," diyor. "Annemi çok az anımsıyorum ve hayatım James'le ve kahrolası babamla geçti. James de kendince beni hep sevdi ama sen... *seninle* olmak..." Sözünün gerisini getiremiyor. Gözlerini yere dikiyor. Sessizce "Nasıl eskiye döneceğim?" diye soruyor. "Seninle olmanın nasıl bir şey olduğunu nasıl unutacağım? Senin beni sevmenin bana hissettirdiklerini?"

Gözyaşlarımın tadını ağzımda hissedene dek ağladığımı fark etmiyorum.

"Beni sevdiğini söylüyorsun," diyor. "Ve ben de seni sevdiğimi biliyorum." Gözlerini yukarı çevirip gözlerimle buluşturuyor. "Öyleyse ne diye birlikte olamıyoruz ki?"

Ve ne diyeceğimi bilemeden ağzımdan "Üzgünüm, çok üzgünüm, ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin," sözleri dökülüyor.

"Neden bir şans vermiyoruz?" Şimdi elleri omuzlarını sıkıyor; sözleri aceleci, kederli çıkıyor ve yüzlerimiz tehlikeli ölçüde yakın. "Ne gerekiyorsa göze almaya hazırım, yemin ederim, sadece hayatımda olmanı istiyorum..."

Yüzümü silerek, beni utandıran gözyaşlarını durdurmaya çalışarak "Yapamayız," diyorum. "Yetmez Adam, bunu biliyorsun. Bir gün aptalca bir risk alır veya göze almamamız gereken bir riske gireriz. Bir gün biz her şeyin yolunda gideceğini düşünürken bir felaket olabilir. Bunun sonu iyi olmaz."

"Fakat bize bir baksana," diyor. "İlişkimizi yürütebiliriz; seni öpmeden de sana yakın olabilirim. Sadece birkaç ayımı daha eğitimle geçirmem gerek..."

"Eğitimin işe yaramaz," deyip sözünü kesiyorum. Ona her şeyi şimdi anlatmam gerektiğinin farkındayım. Bildiklerimi onun da bilmesinin hakkı olduğunun farkındayım. "Çünkü ben kendimi eğittikçe ne kadar tehlikeli olduğumu daha iyi görüyorum. Ve sen bana ya-yakın olamazsın. Artık konu sadece benim de değil. Elini tutmam bile canını yakabilir."

"Ne?" Defalarca gözlerini kırpıştırıyor. "Neden bahsediyorsun sen?" Derin bir nefes alıyorum. Avucumu tünelin yan tarafına bastırıp parmaklarımı taşın içinden geçiriyorum. Duvarı yumruklayıp bir avuç sert kaya koparıyor ve taşı elimde ezip tozu parmaklarımın arasından salıyorum.

Adam gözlerini bana dikiyor. Şaşkın.

Ona "Babanı vuran benim," diyorum. "Kenji'nin neden beni koruduğunu bilmiyorum. Sana neden gerçeği anlatmadığını bilmiyorum. Fakat bu, bu her şeyi yutan *öfke* beni öyle kör etmişti ki onu öldürmek istedim." Fısıltıyla "Ona işkence ediyordum," diye ekliyorum. "Onu bacaklarından vurmamın nedeni öldürmekte acele etmememdi. Çünkü son anının keyfini çıkarmak istiyordum. Kalbine sıkacağım o son kurşunun keyfini. Onu öldürmeye çok da yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım ve Kenji'nin beni durdurması gerekti. Çünkü delirdiğimi gördü. Kontrolden çıktım ben."

Sesim kulak tırpüleyen, kırık bir yakarış gibi çıkıyor. "Sorunun ne olduğunu veya bana neler olduğunu anlamıyorum ve henüz neler yapabildiğimden bile habersizim. Her gün kendime dair yeni bir şey öğreniyorum ve bu da beni her gün dehşete düşürüyor." Fısıldayarak "İnsanlara korkunç şeyler yaptım," diyorum. Boğazıma düğümlenen hıçkırığı yutarak engelliyorum. Ona "Ve kötü durumdayım," diyorum. "Kötü durumdayım Adam. Kötü durumdayım ve yanımda olman güvenli değil."

Gözlerini bana dikmiş, konuşmayı unutacak kadar şaşkın halde. "Artık söylentilerin doğru olduğunu biliyorsun," diye fısıldıyorum. "Ben deliyim. Bir canavarım."

"Hayır," diye fısıldıyor. "Hayır..."

"Evet."

Şimdi hepten ümitsiz halde "Hayır," diyor. "Bu doğru değil; sen daha güçlü birisin. Seni tanıyorum. *Seni tanıyorum.* On yıldır yüreğini tanıyorum ve neler yaşamak zorunda kaldığına, neler çektiğine şahit oldum ve senden şimdi vazgeçmeyeceğim; böyle bir şey yüzünden ya da buna benzer şeylerden dolayı senden vazgeçmeyeceğim..."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Nasıl hâlâ, olup biten onca olayın ardından, tüm o..."

"Sen," diyor, elleri şimdi beni daha da sıkıca kavrıyor, "tanıdığım en cesur, en güçlü insanlardan birisin. Tanıdığım en iyi yürekli, en iyi niyetli insansın." Duruyor. Gergin, titrek bir nefes alıyor. Bana "Tanıdığım en iyi insansın," diyor. "Olabilecek en kötü deneyimlerden geçip insanlığını korumayı başardın. Nasıl..." Sesi çatallanmaya başlıyor. "Seni nasıl bırakırım?"

"Adam..."

Başını iki yana sallayarak "Hayır," diyor. "Bunun ilişkimizin sonunu getireceğine inanmayı reddediyorum. Sen beni hâlâ severken olmaz. Çünkü bu dönemi atlatacaksın ve hazır olduğunda seni bekliyor olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum. Hayatımda asla bir başkası olmayacak. Hep istediğim sensin ve bu asla değişmeyecek."

"Ne dokunaklı."

Adam'la donakalıyoruz. Davetsiz sese doğru yavaşça dönüyoruz. İşte orada.

Warner tam karşımızda dikiliyor; ellerini arkasında kavuşturmuş, gözleri öfkeden, acıdan ve tiksintiden parlıyor. Castle arkasında belirip onu artık her nereye götürüyorsa o tarafa doğru yönlendirmek isterken Warner'ın donakaldığını ve gözlerini bize diktiğini; Adam'ın ise bir mermer bloğu gibi hareketsiz halde durup; nefes almak, konuşmak veya gözlerini kaçırmak için hiçbir çaba sarfetmediğini fark ediyor. Kıpkırmızı olduğumdan, kırmızı ışıklar yaydığımdan şüphem yok.

Warner bana "Kızarınca çok tatlı oluyorsun," diyor. "Fakat keşke hislerini aşkın için yalvaran birine harcamasan." Başını Adam'a doğru eğiyor. Ona "Yazık sana," diyor. "Bu müthiş aşağılayıcı olsa gerek."

Adam ona çelik gibi bir sesle "Seni hasta pislik," diyor.

"En azından gururum var."

Castle öfkeyle başını iki yana sallıyor. Warner'ı ileri itiyor. Adam'a ve bana "Lütfen işinizin başına dönün; ikiniz de," diye bağırıyor ve Warner'la ikisi yanımızdan geçiyorlar. "Orada dikilip değerli zamanı boşa harcıyorsunuz."

Adam, Warner'a "Cehenneme git," diye bağırıyor.

Warner "Cehenneme gitsem de," diyor, "onu asla hak etmeyeceksin." Adam yanıt vermiyor.

Sadece Warner ve Castle köşede kaybolurken dikkatli gözlerle izliyor.

KIRK SEKİZ

James akşam yemeğinden önce, eğitim seansımıza katılıyor.

Döndüğümüzden beri bizimle epey takılıyor ve o yanımızdayken hepimiz daha bir mutlu oluyoruz. Varlığının huzur veren, hoş bir yanı var. Geri dönmesi ne güzel.

Ona artık nesneleri ne kadar kolay kırabildiğimi gösteriyorum.

Tuğlaları kırmak işten bile değil. Bir pastayı parçalamaya benziyor. Metal borular ellerimde plastik çubuklar gibi bükülüyor. Yanlış bir teknik uyguladığımda elime birkaç kıymık battığından tahta kırmak biraz daha incelik gerektirse de artık hiçbir şey bana zor gelmiyor. Kenji becerilerimi sınamak için yeni yöntemler üzerinde düşünüyor; son zamanlarda yansıtma yapıp yapamayacağımı, gücümü belli bir mesafeden odaklayıp odaklayamayacağımı görmeye çalıştı.

Anlaşılan her becerinin yansıtılması mümkün olmuyor. Örneğin, Lily'nin akıl almaz bir fotografik hafızası var. Fakat bu becerisini asla bir başkasına yansıtamamış.

Yansıtma şu ana dek kalkıştığım işlerin içinde en zoru. Son derece karmaşık ve hem zihinsel hem de fiziksel çaba gerektiriyor. Zihnimin kontrolü tamamen elimde olmalı ve bedenimde yeteneğimden sorumlu olan görünmez kemik hangisiyse

onunla beynimin nasıl iletişim kurduğunu tam olarak bilmem gerekiyor. Bu da becerimin kaynağını tespit etmem –ve her yerden bağlantı kurabileceğim yoğunlaşmış bir güç noktasına nasıl odaklanacağımı– bilmem gerektiği anlamına geliyor.

Tüm bunlar beynimi yoruyor.

James "Ben de bir şeyler kurmaya çalışabilir miyim?" diye soruyor. Yığından bir tuğla alıp elinde tartıyor. "Belki ben de senin gibi süper güçlüyümdür."

Kenji ona "Kendini hiç süper güçlü *hissettiğin* oldu mu?" diye soruyor. "Yani anormal derecede güçlü?"

James "Hayır," diyor, "fakat daha önce bir şey kırmaya da çalışmadım." Şaşkın halde Kenji'ye bakıyor. "Belki sizin gibi olabileceğimi düşünüyor musunuz? Belki benim de bir tür gücüm vardır?" Kenji onu süzüyor. Zihninde bazı şeyleri ayrıştırıyormuş gibi bir hali var. Sonra "Bu gayet mümkün," diyor. "Ağabeyinin DNA'sında açıkça bir farklılık var; bu da sende de farklılık olabileceği anlamına geliyor."

"Gerçekten mi?" James şimdi neredeyse hoplayıp zıplıyor.

Kenji kıkırdıyor. "Hiçbir fikrim yok. Ben sadece olasılı..." Sözünü yarıda kesip "Hayır! James..." diye bağırıyor.

"Of." James yüzünü buruşturarak tuğlayı yere atıyor ve kan akan avucunu kapatıyor. Ağlamamaya çalışarak "Sanırım çok baskı yaptığımdan kaydı," diyor.

"Öyle *sanıyorsun* demek?" Kenji hızlı hızlı nefes alarak başını iki yana sallıyor. "Kahretsin ufaklık, kendini yaralayacak şeyler yapma. Kalbime indireceksin." Daha nazik bir sesle "Buraya gel," diyor. "Bir bakayım şuna."

Yanakları kızaran James elini arkasına gizleyip "Bir şeyim yok," diyor. "Bir şey olmaz ki! Hemen kaybolur."

Kenji "O tür bir kesik hemen kaybolmaz," diyor. "Şimdi bırak da bir bakayım şuna..."

"Bekle." Gözlerim dikkat kesilmiş, gizlediği yumruğuna son derece odaklanmış görünen James'de, araya giriyorum. "James, 'kaybolur' demekle ne kastettin? Düzelir mi demek istedin? Kendi kendine?"

James şaşkın halde bana bakıyor. "Eh, evet," diyor. "Hep hızlıca düzeliyor."

"Ne düzeliyor? Hızlıca düzelen ne?" Kenji gözlerini James'e dikmiş, aklımdaki düşünceyi anlayarak tekrar tekrar bana bakarken durmadan "Vay canına," diyor.

James ikimize aklımızı kaçırmışız gibi bakarak "Yaralarım..." diyor. Kenji'ye "Siz bir yerinizi kestiğinizde hemen düzelmiyor mu?"

Kenji ona "Kesiğin büyüklüğüne göre değişir bu," diyor. "Fakat senin elindeki gibi bir kesik mi diyorsun?" Başını iki yana sallıyor. "Böyle bir kesiği enfeksiyon kapmasın diye temizlemem gerekir. Sonra da yara izi kalmasın diye gazlı bezle sarıp merhem falan sürmem. Kabuk bağlaması birkaç gün alır. Ancak ondan sonra iyileşmeye başlar."

James hayatında o kadar saçma bir söz işitmemiş gibi şaşkınlıkla Kenji'ye bakıyor.

Kenji ona "İzin ver de eline bir bakayım," diyor.

James tereddüt ediyor.

Ona "Sorun yok," diyorum. "Gerçekten. Sadece merak ettik."

James ağır, çok ağır hareketlerle yumruk yaptığı elini bize gösteriyor. Sürekli tepkilerimizi gözleyerek daha da yavaş bir hareketle parmaklarını açıyor. Az önce derin bir yaranın olduğu yerde şimdi sapasağlam pembe bir cilt ve küçük bir kan birikintisi var. Kenji huşuyla "Vay be," diyor. Bana "Afedersin," deyip James'in kolunu tutmak için ileri atılırken gülümsemesini bastıramıyor. "Fakat bu arkadaşı tıbbi kanada götürmem gerek. Tamam mı? Yarın kaldığımız yerden devam ederiz..." James "Fakat

yaralı değilim artık," diye itiraz ediyor. "İyiyim ben."

"Biliyorum ufaklık ama benimle gelmeyi sen de isteyeceksin."

"Nedenmiş o?"

Kenji, James'i kapıdan çıkarırken "İki güzel kızla vakit geçireceksin desem?" diyor.

Gidiyorlar.

Gülüyorum.

Eğitim odasının ortasında tek başıma otururken kapının 2 kez tanıdık bir şekilde vurulduğunu işitiyorum.

Gelenin kim olduğunu şimdiden biliyorum.

"Bayan Ferrars."

Hızla dönüyorum. Şaşkınım. Castle'ın sesini duyduğumdan değil, sesinin tonundan dolayı. Gözleri kısık, dudakları gergin, ışıkta parıldayan gözlerinde sert bir ifade var.

Öfkeli, çok öfkeli.

Kahretsin.

Ona "Koridorda olanlar için üzgünüm," diyorum. "Niyetim..."

"Aleni ve son derece uygunsuz sevgi gösterilerinizi başka zaman tartışabiliriz, Bayan Ferrars. Fakat şu an size sormam gereken çok önemli bir soru var ve size dürüst, olabildiğince dürüst olmanızı tavsiye ediyorum."

"Ne?" Güçlükle nefes alıyorum. "Mesele nedir?"

Castle gözlerini kısarak bana bakıyor. "Az önce Bay Waaron Warner'la konuştum. Kendisi size sorunsuzca dokunabildiğini ve bu durumdan sizin de haberdar olduğunuzu söyledi."

Ve kendi kendime şöyle diyorum: Vay, işte başardım; 17 yaşında felçten ölmeyi becerdim işte.

Castle aceleyle "Bunun doğru olup olmadığını bilmem gerek, hemen, şimdi," diye ekliyor.

Sanki dilimin üzerine, dişlerime, dudaklarıma, damağıma yapışkan sürülmüş. Konuşamıyor, yerimden kımıldayamıyo-

rum ve az önce felç, anevrizma, kalp yetmezliği ya da en az bunlar kadar kötü bir şey geçirmiş olduğumdan epey emin olsam da çenemi bir santim bile kımıldatamadığımdan Castle'a bunları açıklayamıyorum.

"Bayan *Ferrars*." Çenesini öyle sıkmış ki kırılacak diye endişe ediyorum. "Bu sorunun ne denli önemli olduğunu anladığınızı sanmıyorum. Sizden bir yanıt almam gerek ve bu yanıtı otuz saniye önce almam gerekiyordu."

"Ben... Ben..."

"Bugün, bana *bugün*, *henmen*, *şu an* bir yanıt gerek..."

Güçlükle, boğulur gibi "Evet," derken korkunç bir utanç, mahcubiyet ve korku içideyim ve tek düşünebildiğim Adam Adam Adam. Onun *şimdi* bu haberi nasıl karşılayacağı ve bununla neden *şimdi* uğraşmak zorunda kaldığım, Warner'ın neden ağzını açma gereği duyduğu ve ifşası da, gizlemesi de, bekletmesi de bana kalması gereken sırrı paylaştığı için onu öldürmek istediğim.

Castle bir raptiyeye gönül verip ona fazlaca yaklaşıp patlayan bir balon gibi görünüyor. "Demek doğru?"

Gözlerimi yere çeviriyorum. "Evet, doğru."

Şaşkın halde kendisini yere bırakıyor. "Sence bu nasıl mümkün olabilir?" Castle'a söylemediğim Warner'ın Adam'ın kardeşi olduğu. Bunu söylemememin nedeni de Adam'ın *kendi* sırrını *kendisinin* açıklaması gerektiği ve o bu konuyu açana dek tek kelime etmeyeceğim. İçimden Castle'a bağlantının kanlarında olması gerektiğini ve muhtemelen ikisinin benzer bir tür yeteneği veya enerjiyi paylaştığını söylemek geçse de. Ya da yo yo yo.

Tanrım, yo.

Hayır.

Warner bizden biri.

KIRK DOKUZ

"Bu her şeyi değiştirir."

Castle bana bakmıyor bile. "Bundan –nasıl desem?– birçok sonuca varılabilir," diyor. "Ona her şeyi anlatmamız ve emin olmak için ona testler yapmamız gerek ama bunun tek açıklamasının bu olduğundan gayet eminim. Ayrıca isterse buraya sığınabilir de. Ona sıradan bir oda veririm, içimizde dengimiz olarak yaşamasına izin veririm. En azından artık onu burada hapsedemem..."

"Ne? Fakat Castle... Neden? O az kalsın Adam'ı öldürecekti! Kenji'yi de!"

"Anlamınız gerek... Bu haber onun hayata bakış açısını kökünden değiştirebilir." Bir eliyle ağzının neredeyse tamamını örten, gözleri fal taşı gibi açık Castle başını iki yana sallıyor. "Bu haberi iyi karşılamayabilir. Paniğe kapılabilir. Hepten aklını kaçırabilir. Sabah yeni biri olarak uyanabilir. Bu tür açıklamaların insanlar üzerinde ne tür etkiler bıraktığını bilseniz şaşarsınız. Omega Noktası türümüz için hep sığınacak bir liman olacak. Bunun sözünü kendime yıllar önce verdim. Mesela babası onu reddedecek olursa ondan yiyeceği ve barınağı esirgeyemem."

Bu gerçek olamaz.

Castle anlıden "Fakat anlamıyorum," deyip gözlerini yukarı, bana çeviriyor. "Neden hiçbir şey söylemediniz? Bu bilgiyi neden rapor etmediniz? Bu bizim için önemli bir bilgi ve hiçbir şekilde sizi töhmet altında bırakmaz..."

İlk kez yüksek sesle "Adam'ın öğrenmesini istemedim," sırasında bulunuyorum. Ağzımdan çıkan sözcükler ipliğe dizilmiş birer parça utanç sanki. "Ben sadece..." Başımı iki yana sallıyorum. "Öğrensin istemedim."

Castle benim için gerçekten üzülmüş gibi görünüyor. Bana "Keşke sırrınızı korumanıza yardım edebilseydim, Bayan Ferrars ama ben öyle yapmak istesem de Warner'ın aynı yolu izleyeceğini sanmam."

Gözlerime yere serili minderlere odaklıyorum. Kısık bir sesle "Neden bunu size söyledi ki?" diye soruyorum. "Konu nasıl açıldı?"

Castle düşünceli bir edayla çenesini ovuşturuyor. "Kendiliğinden söyledi bana. Onu günlük ihtiyaçları için her gün gezdirmeye –tuvalete götürmek gibi– razı geldim çünkü ona yakın olup babası hakkında sorular sormak ve rehinelerimizin durumuna dair neler bildiğini öğrenmek istedim. Gözüme son derece iyi göründü. Aslen ilk geldiği zaman kıyasla çok daha iyi halde. İtaatkâr ve neredeyse nazik. Fakat koridorda sizinle ve Adam'la karşılaşmamızla tavrı baştan aşağı değişti..." Sesi giderek alçalıyor, gözleri yukarı çevriliyor, zihni tüm parçaları birleştirmek için hızla çalışırken ağzı açık, kendisinden beklemeyeceğim bir şekilde, son derece şaşkın olduğunu belli eden bir ifadeyle gözlerini bana dikiyor.

Bakışından gücenmem mi gerek, bilemiyorum.

Castle "Size âşık," diye fısıldıyor. Sesinden şu anda yepyeni bir gerçeği keşfettiği okunuyor. Gülüyor. Bir kez. Kısa bir kah-

kahayla. Başını iki yana sallıyor. "Sizi tutsak aldı ve o ara size âşık oldu."

Minderlere hayatımda gördüğüm en ilginç nesnelermiş gibi bakıyorum.

Castle bana "Ah, Bayan Ferrars," diyor. "Halinize imrendiğim söylenemez. Bu durumun sizi neden rahatsız ettiğini görebiliyorum artık."

Hiçbir şey anladığın yok, Castle. Ona böyle söylemek istiyorum. Hiçbir şey anladığın yok çünkü hikayenin tamamını bilmiyorsun. İkisinin *kardeş*, birbirlerinden *nefret eden* iki kardeş olduklarını ve bir tek konuda hemfikir olduklarını, onun da babalarını öldürmek istemeleri olduğunu bilmiyorsun.

Fakat bunların hiçbirini söylemiyorum. Aslen hiçbir şey söylemiyorum.

Minderin üzerinde başımı ellerimin arasına alıp oturuyor, daha nelerin ters gidebileceğini düşünmeye çalışıyorum. İşler yoluna girene dek daha kaç hata yapmam gerektiğini merak ediyorum.

Tabii gün gelir de işler yoluna girerse.

ELLİ

Öyle utanıyorum ki.

Bütün gece bu konuyu düşündüm ve sabah bir şeyi fark ettim. Warner, Castle'a hakkındaki gerçeği kasten anlatmış olmalı. Çünkü benimle oyun oynuyor; çünkü değişmedi; çünkü hâlâ bana istediğini yaptırmaya çalışıyor. Hâlâ beni projesine dönüştürmeye ve incitmeye çalışıyor.

Buna izin vermeyeceğim.

Warner'ın bana yalan söylemesine, hislerimi istediği gibi yönlendirmesine izin vermeyeceğim. Ona acıdığıma –babasının yanında gördüğümde içimin acıdığına, ona şefkat beslediğime– ve günlüğüm hakkındaki düşüncelerini söylediğinde ona inandığıma inanamıyorum. Kolayca aldanan bir ahmağım ben.

Onun insani duyguları olabileceğini düşünmekle bile budalalık etmişim.

Castle'a artık Warner'ın bana dokunabileceğini öğrendiğine göre bu göreve bir başkasını getirmesinin belki de daha iyi olacağını, artık görevi sürdürmemin tehlikeli olabileceğini söyledim. Fakat o güldü, güldü, güldü ve "Ah, Bayan Ferrars, sizin kendinizi koruyabileceğinizden gayet eminim; aslen ona

karşı savunmanız diğer hepimizden kuvvetli," dedi. Sonra da "Ayrıca," diye ekledi, "ideal bir durumla karşı karşıyayız. Size gerçekten aşıksa bunu bir şekilde lehimize kullanabilirsiniz." Tekrar ciddileşerek "Yardımınıza ihtiyacımız var," dedi. "Alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var ve şu an ihtiyacımız olan yanıtları alabilecek tek kişi sizsiniz. Lütfen... Elinizden geldiğince çok bilgiye ulaşmaya çalışın. Ne olursa. Winston ve Brendan'ın hayatları tehlikede."

Haklı.

Böylece kendi endişelerimi bir kenara atıyorum. Çünkü Winston ve Brendan dışarıda bir yerde acı çekiyor ve onları bulmamız gerek. Yardım etmek için elimden geleni yapacağım.

Bu da Warner'la yeniden konuşmam gerektiği anlamına geliyor.

Ona hak ettiği gibi, bir mahkûm gibi muamele etmeliyim. Amaç dışı sohbetler yok. Aklımı karıştırmak için verdiği çabalara kanmak yok. Yine, yine ve yine bu oyuna düşmeyeceğim. Daha ustaca hareket edeceğim. Daha zekice.

Ve defterimi de geri istiyorum.

Nöbetçiler benim için Warner'ın odasının kilidini açıyor ve içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Tam kafamda kurduğum nutka başlayacakken olduğum yerde kalakalıyorum.

Ne bekliyordum, bilmiyorum.

Belki de onu duvarda bir delik açarken veya Omega Noktası'ndaki herkesi öldürme planları kurarken yakalamayı veya bilmiyorum bilmiyorum bilmiyorum... Onu bu hariç her halde bulmayı umuyordum herhalde. Çünkü ben sadece o öfkeli bedenle, o küstah yaratıkla, o kibirli canavarla nasıl mücadele edeceğimi biliyorum. Fakat buna karşı ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Uyuyor.

Biri buraya bir şilte atmış; vasat kalitede, basit bir dikdörtgen; ince ve yıpranmış olsa da en azından sert zemine yeğdir. Warner üzerinde sadece boxer'ıyla uzanıyor.

Giysileri yerde.

Pantolonu, gömleği, çorapları hafifçe ıslak, buruşmuş ve belli ki elde yıkanıp kurusun diye asılmış; paltosu düzgün bir şekilde katlanıp çizmelerinin üzerine konmuş ve eldivenleri paltosunun üzerinde yan yana duruyor.

Odaya adımımı attığımdan beri bir santim bile kıpırdamadı.

Yan yatıyor, sırtı duvara dönük, sol kolunu yüzünün altına almış, sağ kolu bedenine yaslı. Bedeni ~~mükemmel~~ çıplak, güçlü, pürüzsüz görünüyor ve hafifçe sabun kokuyor. Gözlerimi neden ondan alamadığımı bilmiyorum. Uykunun neden yüzlerimize öylesi yumuşak, masum, huzurlu ve narin bir ifade verdiğini bilmiyorum ama gözlerimi kaçırmaya çalışsam da yapamıyorum. Amacımı, buraya adım atmadan önce aklımdan geçirdiğim cesurca düşünceleri unutuveriyorum. Çünkü onda bir şey var. Onda hep ilgimi çeken bir yan var ve bunu anlamıyorum. Keşke bunu görmezden gelebilseydim ama yapamıyorum işte.

Çünkü ona bakıyorum ve belki de sorunun benden kaynaklandığını düşünüyorum. Belki de ben safın tekiyimdir, olamaz mı?

Fakat karşımda katmanlar, altın rengi ve yeşilin tonları ve insan olması için hiç fırsat verilmemiş birini görüyor; kendime toplumun haklı olduğuna hükmedersem; bazı insanların kazanılamayacağını, onlardan yeni bir insan çıkmayacağını ve bu dünyada ikinci bir şansı hak etmeyen insanlar olduğunu düşünürsem bunun beni zamanında bana eziyet edenler kadar zalim yapıp yapmayacağı sorusunu soruyorum. Ve kendimi bu fikre karşı olmaktan alamıyorum alamıyorum alamıyorum.

19 yaşında birinin ümit kesilemeyecek kadar küçük olduğunu, 19 yaşında birinin yolun başında olduğunu ve o yaşta birinden sadece kötülük çıkacağını ilan etmek için çok erken olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.

Kendimi birileri bana ikinci bir şans vermese nasıl bir hayatım olacağını düşünmekten alamıyorum.

Bu yüzden geriliyorum. Odadan çıkmak için arkama dönüyorum.

Uykusunu bölmüyorum.

Sonra olduğum yerde kalıyorum.

Şiltenin üzerinde, uzanmış elinin altında duran defterim gözüme çarpıyor; Warner'ın parmakları defteri az önce bırakmış gibi duruyor. Yeterince sessiz yaklaşırsam bu defterimi geri almam için mükemmel bir fırsat.

Parmak uçlarımda ilerliyor, ayakkabılarım hiç ses çıkarmayacak şekilde tasarlandığı için büyük bir minnet duyuyorum. Fakat Warner'ın bedenine santim santim yaklaşırken dikkatim sırtındaki bir şeye daha da fazla odaklanıyor.

Küçük, siyah, dikdörtgen şeklinde bir leke.

Sessizce yaklaşıyorum.

Gözlerimi kırpıştırıyorum.

Gözlerimi kısıyorum.

Öne eğiliyorum.

Bu bir dövme.

Resim değil. Sadece 1 kelime. Kulunçları arasına mürekkeple yazılmış tek bir sözcük.

ALEVLEN

Ve teni yara izleriyle kaplı.

Kan beynime öyle hızlı hücum ediyor ki bayılacak gibi oluyorum. Midem bulanıyor. Hemen şuracıkta midemdekileri çıkaracakmışım gibi. Paniğe kapılmak istiyorum, birini sarsmak istiyorum, beni boğan duyguları nasıl çözebileceğimi bilmek istiyorum çünkü tenine böyle bir işkencenin yapılmasına nasıl katlanabildiğini *hayal bile edemiyorum*.

Sırtı baştan aşağı bir acı haritası.

Kalın, ince, eğri büğrü, korkunç yaralar. Hiçbir yere çıkmayan yolları andıran yaralar. Nasıl oluştuklarını anlayamadığım derin yaralar, tırtıklı kesikler, asla aklıma hayalime gelemeyecek işkence izleri. Bedenindeki kusurlar bunlardan ibaret; gizlenmiş, kendi sırlarını gizleyen kusurlar.

Ve bir kez daha Warner'ın gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

"Juliette?"

Donakalıyorum.

"Burada ne arıyorsun?" Gözlerini kocaman açıp dikkat kesiliyor.

"Be-ben seninle konuşmaya geldim."

Soluk soluğa "Tanrım," diyor ve hızla benden uzağa kaçıyor. "Gurur duydum, aşkım ama en azından pantolonumu giyecek kadar zaman verebilirdin bana." Duvara tutunup ayağa kalksa da giysilerini almak için hiç çaba sarfetmiyor. Gözleri ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir bana bir yerdeki pantolona çevriliyor. Sırtını bana dönmemeye kararlı görünüyor.

"Rica etsem?" deyip başıyla ayağımın dibindeki giysilere işaret ediyor ve kayıtsız bir tavır takınsa da gözlerindeki endişeyi gizleyemiyor. "Burası soğudu."

Fakat gözlerimi ona dikiyor, onu tepeden tırnağa süzüyor ve önden görüntüsünün nasıl da akıl almaz olduğuna hayret edi-

yorum. Güçlü, zarif, atletik ve hantal olmayan kaslı bir beden. Açık teni soluğa kaçmıyor, güneş ışığı derisine onu sağlıklı gösteren bir ton vermiş. Kusursuz bir oğlan bedeni bu.

Görünüş ne de yanıltıcı olabiliyor.

Korkunç ölçüde hem de.

Gözlerini benimkilere dikiyor; gözleri asla sönmeyen yeşil alevler gibi ve göğsü çok, çok, çok hızlı inip kalkıyor.

Ağzımdan fısıltıyla "Sırtına ne oldu?" sorusu çıkıveriyor.

Rengi atarken onu izliyorum. Gözlerini kaçırıyor; elini ağzına, çenesine ve boynunun gerisine götürüyor.

Sessizce "Canını kim yaktı?" diye soruyorum. Yine ne zaman kötü bir şey yapsam hissettiğim o duyguyu hissediyorum. Şimdi olduğu gibi. Şu an ona yapılanlardan dolayı birini öldürecek haldeyim.

"Juliette, lütfen, giysilerimi..."

Biraz daha sert bir sesle "Baban mı?" diye soruyorum. "Bunu sana o mu..."

Warner "Bunun önemi yok," deyip sözümü kesiyor.

"Elbette var!"

Tek kelime etmiyor.

Ona "Şu dövme," diyorum, "şu sözcük..."

"Evet," derken sesi kısık çıkıyor. Boğazını temizliyor.

"Ben..." Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Bunun anlamı ne?"

Warner başını iki yana sallıyor, elini saçlarında gezdiriyor.

"Bir kitaptan mı?"

"Neden umursuyorsun bunu?" diye sorup tekrar gözlerini kaçırıyor. "Neden aniden hayatıma ilgi duyar oldun?"

Bilmiyorum. Ona söylemek istediğim bu. Ona sebebi bilmediğimi söylemek istesem de bunun doğru olmadığını biliyorum. Çünkü hissediyorum. Zihnimde bir milyon kapının kilidini açan bir milyon anahtarın dönerken çıkardığı çıtırtıları ve

gıcırtıları işitiyorum. Sanki nihayet kendime gerçekte ne düşündüğümü, ne hissettiğimi görme izni veriyor; kendi sırlarımı ilk kez keşfediyorum. Sonra da gözlerim gözlerini arıyor, yüz hatlarında adını koyamadığım bir şey arıyorum. O an artık düşmanı olmak istemediğimi fark ediyorum.

Ona "Bitti," diyorum. "Bu kez seninle üste değilim. Silahın olmayacağım ve bu konudaki fikrimi asla değiştiremeyeceksin. Sanırım artık bunu biliyorsun." Yere bakınıyorum. "Öyleyse neden hâlâ kavga ediyoruz? Neden hâlâ beni yönlendirmeye çalışıyorsun? Neden hâlâ numaralarınla beni kandırmaya çalışıyorsun?"

Bana gerçekliğimden şüphe edermiş gibi bakıp "Hiçbir fikrim yok," diyor, "neden bahsettiğini hiç bilmiyorum."

"Neden Castle'a bana dokunabildiğini söyledin? Bu sırrı açıklamak sana düşmezdi."

"Haklısın." Derin bir nefes veriyor. "Elbette." Kendine gelmiş gibi. "Dinle, aşkım, burada durup bana tüm bu soruları soracaksan hiç olmazsa ceketimi bana atsan nasıl olur?"

Ceketini ona fırlatıyorum. Havada kapıyor. Duvara dayalı sırtını yavaşça kaydırarak yere oturuyor. Ceketi giymek yerine kucağına örtüyor. Nihayet "Evet," diyor, "Castle'a sana bakabildiğimi söyledim. Bunu bilmeye hakkı vardı."

"Bu onu ilgilendirmezdi."

Warner "Elbette onu ilgilendirir," diyor. "Burada yarattığı dünya bu tür bilgiler üzerine kurulu. Sen de buradasın, onlarla yaşıyorsun. Bilmeliydi."

"Bilmesi gerekmezdi."

Gözlerimi dikkatle süzerek "Bu meseleyi neden bu kadar büyütüyorsun?" diye soruyor. "Sana dokunabildiğimi birisinin bilmesi seni neden bu kadar rahatsız ediyor? Bu neden bir sır olarak kalmalı?"

Söyleyecek bir şeyler arasam da sözcükleri bulmuyorum.

"Kent için mi endişe ediyorsun? Sana dokunabildiğimi sorun edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Onun bunu bu şekilde haber almasını istemezdim."

"Fakat bu neden önemli?" diye bastırıyor. "Özel hayatında hiçbir fark yaratmayan bir konuya fazla takılır gibisin. Özel hayatında hiçbir şeyi değiştirmeyecektir bu. Bana karşı hâlâ nefretten başka hiçbir şey hissetmediğini iddia ettiğin sürece. Çünkü öyle demiştin değil mi? Benden nefret ettiğini söylemiştin."

Warner'ın karşısına, yere kıvrılıyorum. Dizlerimi göğsüme çekiyorum. Ayaklarımın altındaki taşa odaklanıyorum. "Senden nefret etmiyorum."

Warner sanki nefes almayı bırakıyor.

Ona "Bazen seni anladığımı düşünüyorum," diyorum. "Gerçekten öyle düşünüyorum. Fakat tam seni nihayet çözdüğümü düşünürken beni şaşırtıyorsun. Sonra da kim olduğunu veya kim olacağını tam anlamıyla asla bilemiyorum." Gözlerimi yukarı çeviriyorum. "Fakat artık senden nefret etmediğimi biliyorum. Denedim. Çok çabaladım. Çünkü sen bir sürü korkunç şey yaptın. Masum insanlara. *Bana*. Fakat artık senin hakkında çok şey biliyorum. Çok şey gördüm. Sen fazlasıyla insansın."

Saçları sapsarı. Gözleri yemyeşil. Konuştuğunda sesi kederli çıkıyor. "Yani," diyor, "arkadaşım olmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Be-ben bilmiyorum." Bu olasılığı düşünmek beni sersemletiyor. "Bunu düşünmedim. Sadece bilmiyorum işte." Duraksıyor, nefes alıyorum. "Senden artık nasıl nefret edeceğimi bilmiyorum. İstesem de. Senden gerçekten nefret etmek istiyorum, etmem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum işte."

Gözlerini kaçırıyor.

Ve gülümsüyor.

Bu gülümseme bana hep neyi nasıl yapacağımı unutturuyor ve tek yapabildiğim defalarca gözlerimi kırpıştırmak oluyor. Bana neler olduğunu anlamıyorum. Neden gözlerimi odaklanacak başka bir şey bulmaya ikna edemediğimi bilmiyorum. Kalbimin neden delirdiğini bilmiyorum.

Warner defterime dokunuyor ama sanki bunu yaptığının farkında bile değil. Parmakları kapağın üzerinde bir, iki kez gezindikten sonra gözlerimi nereye çevirdiğimi fark edip duruyor.

"Bu sözler sana mı ait?" Tekrar deftere dokunuyor. "Hepsini sen mi yazdın?"

Başımı sallıyorum.

"Juliette," diyor.

Nefes almayı bırakıyorum.

"Bunu çok isterim," diyor. "Arkadaşın olmayı. Bu hoşuma gider."

Ve beynimde neler olup bittiğini anlamaz oluyorum.

Belki sebep onun bozuk olması ve benim de onu onaramayacak kadar aptal olmamdır. Belki sebep kendime bakıp 3, 4, 5, 6, 17 yaşlarındaki Juliette'in elinde olmayan bir nedenden ötürü terk edilmiş, ihmal edilmiş, kötü muamele görmüş, suistimal edilmiş halini görmem ve Warner'ın da benim gibi, hayatı boyunca hiç şans verilmemiş biri olduğunu düşünmemdir. Herkesin daha şimdiden ondan ne kadar nefret ettiğimi, ondan nefret etmenin nasıl da evrensel bir doğruya döndüğünü düşünüyorum.

Warner korkunç biri.

Tartışmaya, tereddüde ve soru işaretlerine gerek yok. Onun cinayetten, güçten ve diğer insanlara işkence etmekten beslenen alçak bir insan olduğunda karar kılınmış bile.

Fakat ben öğrenmek istiyorum. Öğrenmeliyim. Öğrenmek zorundayım.

Bunun bu kadar basit olup olmadığını.

Çünkü ya günün birinde dengemi yitirirsem? Ya günün birinde çatlaklardan içeri düşersem ve kimse beni geri çekmeye yanaşmazsa? O zaman ne olur bana?

Bu yüzden gözlerimi gözlerine çeviriyorum. Derin bir nefes alıyorum.

Ve koşuyorum.

Kapıdan dışarı.

ELLİ BİR

Yalnızca bir dakika.

Yalnızca bir saniye, sadece bir dakika daha, bana yalnızca bir saat ya da bir haftasonu verin de düşünüp taşınayım çok mu fazla bu çok mu zor istediğimiz bu sadece basit bir rica.

Fakat karar veremediğimizden, anlayamadığımızdan, daha fazla zamana ihtiyaç duyduğumuzdan, ne yapacağımızı bilemediğimizden saniyeler dakikalar günler ve yıllar koca bir yanlışa, parmaklarımızdan kayıp giden olağanüstü bir fırsata dönüşüyor.

Ne yaptığımızdan bile haberimiz yok.

Tek isteğimiz sabah uyanıp gece uyumak ve belki de arada bir eve dönerken bir dondurma almakken o tek karar, o tek seçim, o tek tesadüfi fırsat, bildiğimiz ve inandığımız her şeyi söküp atarken biz ne yapıyoruz?

Bundan böyle
ne yapacağız?

ELLİ İKİ

İşler daha da sarpa sarıyor.

Omega Noktası sakinlerinin gerilimi geçen her saatte daha da artıyor. Anderson'ın adamlarıyla temas kurmaya çalışsak da bunu başaramadık; takımlarından veya askerlerden haber alamadık ve rehin alınan arkadaşlarımızla ilgili yeni bir bilgiye ulaşılmadı. Fakat 45. Bölge'de –kısa bir zaman öncesine kadar Warner'ın sorumluluğunda olan, onun tarafından denetlenen bölge– yaşayan siviller giderek daha da tedirgin oluyorlar. Bize ve direnişimize dair söylentiler çok hızlı yayılıyor.

Yeniden Kuruluş son savaşımızla ilgili haberleri asilere yönelik sıradan bir saldırı olarak geçiştirip örtbas etmeye çalışsa da artık insanların gözü açıldı. Protestolar düzenliyorlar; bazıları iş bırakıyor, otoriteye karşı çıkıyor, komplekslerden kaçıp denetlenmemiş araziye geçmeye çalışıyor.

Bu girişimler hiç iyi sonlanmıyor.

Kayıplar oldukça fazla ve Castle bu konuda bir şeyler yapmaya hevesli. Hepimizin içinde yakında tekrar Omega Noktası'ndan çıkacağımıza dair bir his var. Anderson'ın öldüğüne dair hiçbir rapor almadık ki bu da muhtemelen onun uygun zamanı kolladığı anlamına geliyor. Ya da Adam'ın dediği gibi Anderson yeni yeni kendisini toparlıyor. Fakat sebep ne olursa olsun Anderson'ın sessizliği hayra alamet değil.

Castle bana "Burada ne arıyorsunuz?" diye soruyor.

Akşam yemeğimi henüz aldım. Her zamanki masamda Adam, Kenji ve James'le oturuyorum. Şaşkın halde Castle'a bakıyorum.

Kenji "Neler oluyor?" diye soruyor.

Adam "Her şey yolunda mı?" diyor.

Castle "Kusura bakmayın, Bayan Ferrars, yemeğinizi bölmek istemezdim. Sizi burada gördüğüm için biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Sizin şu an görevinizin başında olacağınızı düşünmüştüm."

"Ya." Afallıyorum. Bir önümdeki yemeğe bir Castle'a bakıyorum. "Ben... Şey... Evet görevime devam ediyorum... Fakat Warner'la şimdiden iki kez konuştum. Aslen onunla daha dün görüştüm."

"Ya, bu harika bir haber, Bayan Ferrars. Harika bir haber." Castle ellerini çırpıyor; yüzünden rahatladığı okunuyor. "Peki ya şu ana dek neler keşfedebildiniz?" Beni kendimden utandıracak kadar ümitli bir hali var.

Herkesin gözü üzerimde ve ne yapacağımı bilmiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Başımı iki yana sallıyorum.

"Ah." Castle ellerini indiriyor. Gözlerini yere çeviriyor. Kendi kendine başını sallıyor. "Demek iki ziyaret sizce fazlasıyla kafi?" Bana bakmadan konuşuyor. "Profesyonel görüşünüz nedir, Bayan Ferrars? Sizce en iyisi bu konuda ağırdan almanız mı olacak? Siz onca meşguliyetin içinde Winston ve Brendan'ı bulmamıza faydası dokunacak yegâne kişiyi sorgulama fırsatı

bulana dek ikisi sizi rahat rahat bekleyecek mi? Sanıyormusunuz ki..."

"Hemen şimdi gidiyorum." Tepsimi alıp masamdan fırlamamla ayağım takılınca az kalsın yere devrilecek oluyorum. Fısıltıyla "Üzgünüm..." diyorum. "Ben sadece... Hemen gidiyorum. Sizinle kahvaltıda görüşürüz." Hızla kapıdan çıkıyorum.

Brendan ve Winston

Brendan ve Winston

Brendan ve Winston

Kendi kendime bu üç sözcüğü tekrarlayıp duruyorum. Ben uzaklaşırken Kenji'nin güldüğünü işitiyorum.

Anlaşılan sorgulama konusunda çok da iyi değilim.

Warner'a soracak çok sorum olsa da hiçbiri rehin alınan arkadaşlarımızla ilgili değil. Ne zaman kendime bu kez doğru soruları soracağımı söylesem Warner ne yapıp edip benim dikkatimi dağıtmayı başarıyor. Ne soracağımı biliyormuş da her an konuyu saptırmaya hazırmış gibi.

Akıl karıştıran bir durum.

Ayakkabıları ayağında olmayan Warner üzerinde atleti, pantolonu ve çoraplarıyla sırtını duvara yaslamış, gülümseyerek bana "Hiç dövmen var mı?" diye soruyor.

Warner'la böyle bir sohbet edeceğim hiç aklıma gelmezdi.

Ona "Hayır," diyorum. "Dövme yaptıracak fırsatım olmadı hiç. Ayrıca, kimsenin tenimle o kadar haşır neşir olmak isteyeceğini sanmam."

Ellerimi inceliyor. Gülümsüyor. "Bekli bir gün," diyor.

"Belki," deyip ona onay veriyorum.

Bir süre sessiz kalıyoruz.

"Ya senin dövmen?" diye soruyorum. "Neden *ALEVLEN*?"

Şimdi yüzündeki gülümseme daha da yayvanlaşıyor. Gamzeleri yine meydana çıkıyor. Başını iki yana sallayıp "Neden olmasın?" diyor.

"Anlamıyorum." Aklım karışmış halde başımı ona doğru yatırıyorum. "Kendine alevlenmen gerektiğini hatırlatmak mı istiyorsun?"

Gülmemek için kendini tutup gülümsemekle yetiniyor. "Bir avuç harf her zaman bir sözcük oluşturmaz, aşkım."

"Ben... neden bahsettiğini anlamıyorum."

Derin bir nefes alıyor. Daha dik oturuyor. "E," diyor, "çok kitap okur muydun?"

Hazırlıksız yakalanıyorum. Bu tuhaf bir soru ve bir an için bunun bir tuzak olup olmadığını merak ediyorum. Bu tür bir ittirafta bulunmanın başımı derde sokup sokmayacağını. Sonra benim Warner'ın değil, Warner'ın *benim* rehinem olduğunu anımsıyorum. Ona "Evet," diyorum. "Okurdum."

Gülümsemesi daha ciddi, daha hesaplı bir hal alıyor. Yüzünden hislerini belli edecek her türlü ifadeyi özenle siliyor. "Kitap okumaya ne zaman fırsat bulabildin?"

"Ne demek istiyorsun?"

Yavaşça omuz silkip odaya amaçsızca bakınıyor. "Sadece bana ömrü boyunca tamanen tecrit içinde yaşamış bir kızın edebiyat eserlerine ulaşması tuhaf geliyor. Özellikle de içinde yaşadığımız dünyada."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor.

Ona yanıt vermeden önce kalbim birkaç kez atana dek nefes alıyorum.

Ona "Ben...kitaplarımı asla seçemezdim," diyorum ve bunu yüksek sesle ifade etmenin beni neden bu kadar gerdiğine, neden kendime fısıldamadan konuşmam gerektiğini hatırlarma ihtiyacı duyduğuma anlam veriyorum. Gittiğim okullarda kü-

tüphaneler hep küçüktü; anne-babam da kıyıya köşeye okuyacak bir şeyler bırakırlardı. Sonra..." Duraksıyorum. "Sonra hastanelerde ve psikiyatri koğuşlarında bir ıslahevinde birkaç yılım geçti." Bunları söylememle yüzümün kızarması bir oluyor; geçmişimden, kim olduğumdan ve olmaya devam edeceğim kişiden utanmaya her an hazırım.

Fakat bu tuhaf.

Bir yanım içten konuşmakta zorlansa da bir yandan da Warner'la konuşurken kendimi rahat hissediyorum. Emniyette. Yakın.

Çünkü o zaten benimle ilgili her şeyi biliyor.

17 yıllık ömrüme dair her ayrıntıyı biliyor. Tüm tıbbi kayıtlarımdan, polisle yaşadıklarımdan ve ebeveynimle ilişkimin geçmişte ebeynimle aramda yaşanan üzücü olaylardan haberdardı. Şimdi bir de defterimi okudu.

Geçmişim hakkında anlatacağım hiçbir şey onu şaşırtmaz; yaptıklarımın hiçbiri onu sarsmaz veya dehşete düşürmez. Beni yargılayacağı veya benden kaçacağı endişem yok.

Ve bunu fark etmek beni belki diğer her şeyden daha çok korkutuyor.

~~Aynı zamanda da bana bir rahatlık hissi veriyor.~~

Gözlerim yere çevrili, "Etrafta hep kitaplar vardı," diye sözlerime devam ederken nedense artık kendimi durduramıyorum. "Islahevinde. Çoğu eski, yırtık pırtık ve kapaksız olduğundan isimlerini ve yazarlarını bilmeden okuduklarım oluyordu. Elime ne geçirsem okuyordum. Peri masalları , dedektiflik öyküleri, tarih ve şiir kitapları. Ne anlattıkları önemli değildi. Bir kitabı bitirir, sonra tekrar tekrar okurdum. Kitaplar... Kitaplar aklımı hepten kaçırmamama yardımcı oldu." Sesim kesiliyor, başka şeyler söylemeden kendimi tutuyorum. Ona, *Warner'a* açılmak için duyduğum istek karşısında dehşete düşüyorum.

Adam ve Kenji'yi öldürmeye çalışan o korkunç, korkunç Warner'a. Beni oyuncağı yapan Warner'a.

Onun yanında kendimi rahatça konuşabilecek kadar güvende hissetmem canımı sıkıyor. Onca insan arasında tamamen dürüst olabildiğim tek kişinin Warner olması canımı sıkıyor. Bana hep Adam'ı kendimden, hayatımın o korkunç öyküsünden sakınmam gerekiyormuş gibi geliyor. Adam'ı korkutmak veya ona fazlaca açılmak istemiyorum çünkü fikrini değiştirmesinden; bana güvenmekle, bana şefkat göstermekle ne de büyük bir hata yaptığını fark etmesinden korkuyorum.

Fakat Warner'ın yanındayken gizleyecek hiçbir şeyim yok.

Yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum; kendimi ona açmamın, geçmişimin mahremiyetine onu buyur etmemin ona neler düşündürdüğünü bilmek istiyorum ama bir türlü yüzüne bakamıyorum. Bu yüzden burada öylece, donmuş halde, omuzlarıma tüneyen utançla oturuyorum ve o tek kelime etmiyor, yerinden bir santim bile kımıldamıyor ve hiçbir ses çıkarmıyor. Saniyeler kanatlanıp tüm odayı sarıyor ve elimle onları kovalamak istiyorum; saniyeleri yakalayıp cebime tıkmak ve böylece zamanı durdurmak istiyorum.

Nihayet Warner sessizliği bölüyor.

"Ben de kitap okumayı severim," diyor.

Şaşkın halde gözlerimi yukarı çeviriyorum.

Sırtı duvara yaslı, bir eli saçlarında. Parmaklarını altın katmanlarda şöyle bir gezdiriyor. Elini salıyor. Benimle göz göze geliyor. Gözleri çok ama çok yeşil.

"Kitap okumayı seviyorsun demek?"

"Şaşırdın."

"Yeniden Kuruluş'un kitapların hepsini yok edeceğini sanıyordum. Edebiyatın yasa dışı olduğunu sanıyordum."

Hafifçe kımıldanarak "Kitaplar yasak ve yok edilecekler,"

diyor. "Yani yakında. Aslen şu ana dek ancak bir kısmını ortadan kaldırdılar." Onu ilk kez huzursuz görüyorum. "Ironik," diyor, "kitap okumaya ancak kitapların tamamen yok edilmesi planı yürürlüğe konduktan sonra adamakıllı başlamam. Benden bazı listelere göz atmam; neleri tutmamız, nelerden kurtulmamız ve neleri geri dönüşümle kampanyalarda ve geleceğin eğitim müfredatında kullanılacak kâğıda çevirmemiz gerektiği konusunda görüş bildirmem istenmişti."

Ona "Ve sence bunun bir mahzuru yok mu?" diye soruyorum. "Kültürden, tüm dillerden ve metinlerden geri kalan her şeyi yok etmek sence kabul edilebilir mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

Yine defterimi karıştırmaya başlıyor. "Değiştireceğim... Değiştireceğim birçok şey var," diyor. "Yani başta olsaydım." Derin bir nefes alıyor. "Fakat bir asker verilen emirleri her zaman onaylamasa da itaat eder."

"Neleri değiştirirdin?" diye soruyorum. "Başta olsaydın?"

Gülüyor. İç çekiyor. Göz ucuyla bana bakıp gülümsüyor. "Çok soru soruyorsun."

"Elimde değil," diyorum. "Artık bana çok farklı geliyorsun. Söylediğin her şey beni şaşırtıyor."

"Nasıl yani?"

"Bimiyorum," diyorum. "Sadece...çok sakinsin işte. Biraz daha az delisin."

O sessiz kahkahalarından birini atıyor, hiç ses çıkarmadan göğsünün titrediği o kahkalardan birini ve "Hayatımda sadece savaş ve yıkım oldu," diyor. "Ya burada olmak?" Etrafına bakınıyor. "Tüm görevlerden, sorumluluklardan uzağım burada. Ölümden uzağım." Gözlerini duvara dikiyor. "Bu benim için bir tatil gibi. Sürekli düşünmek zorunda değilim. Bir şeyler yapmak, birileriyle konuşmak, bir yerlere yetişmek zorunda değilim." Gülümseyerek "*Uyumak* için bu kadar vaktim olmadı hiç," diye ekliyor. "Bu da aslen benim için lükse kaçıyor." Sonra gülümseyerek, benden çok kendisine "Sanırım kendimi daha sık rehin aldırmalıyım," diyor.

Ve kendimi onu süzmekten alıkoyamıyorum.

Yüzünü daha önce cesaret edemediğim bir rahatlıkla süzerken onun hayatını yaşamanın nasıl bir tecrübe olacağı hakkında en küçük bir fikrim olmadığını fark ediyorum. Bir keresinde bana bunu bilemeyeceğimi, bu dünyanın tuhaf kanunlarını anlamamın imkânsız olduğunu söylemişti ve şimdi ne kadar haklı olduğunu görüyorum. Çünkü şiddet ve disiplinle yoğrulmuş o tür bir varoluşa yabancıyım. Fakat birden içimde öğrenme isteği doğuyor.

O hayatı anlamayı arzuluyorum birden.

Dikkatli hareketlerini, tasasız ve rahat görünmek için verdiği çabayı izliyorum. Fakat ne kadar hesaplı hareket ettiğinin farkındayım. Her kımıldanışının, bedeninin yerini her değiştirişinin gerisinde bir sebep olduğunun fakındayım. Hep dinliyor, bir elini hep zemine veya duvara koyuyor, gözlerini kapıya dikip kapının şeklini, menteşelerini ve tokmağını inceliyor. Küçük gürültülerle, metal gıcırtılarıyla, dışarıdan gelen boğuk seslerle nasıl –az da olsa– gerildiğini görüyorum. Her an tetikte, gergin, dövüşmeye ve tepki vermeye hazır olduğu açık. Merak ediyorum; huzur denen şeyi hiç tattı mı acaba? Emniyet duygusunu. Bütün bir gece deliksiz uyuduğu olmuş mudur? Ya da durmadan arkasını kollamadan bir yere gittiği?

Ellerini kavuşturmuş.

Sol elindeki bir yüzükle oynuyor. Yüzüğü serçe parmağında çeviriyor çeviriyor çeviriyor. Yüzük taktığını bu kadar zamandır fark etmediğime inanamıyorum; yüzük yeşimden bir halka. Gözlerine mükemmelen uyan soluk yeşil bir tonda. Sonra bir anda yüzüğü daha önce gördüğüm aklıma geliyor.

Sadece bir kez.

Jenkins'in canını yaktığım günün sabahı. Warner beni odamdan almaya gelmişti. Beni yüzüğe bakarken yakalayınca hızla eldivenlerini takmıştı.

Bu bir dejavu.

Ellerine baktığımı fark edince hemen yumruğunu sıkıp sağ elini sol elinin üzerine kapatıyor.

"Ne ol..."

"Sadece bir yüzük," diyor. "Önemli bir şey değil."

"Önemli değilse neden saklıyorsun?" Şimdiden az önce olduğumdan çok daha büyük bir merak içindeyim; onu konuşturmak ve kafasının içinde neler olduğunu öğrenmek için can atıyorum.

İç çekiyor.

Parmaklarını bir açıp bir kapatıyor. Parmaklarını açıp avuçları yere bakacak şekilde, çevirdiği bakıyor. Yüzük küçük bir O harfi. Nihayet gözlerini gözlerimle buluşturuyor. Yüzüğü avucuna bırakıp elini yumruk yapıyor.

"Söylemeyecek misin bana?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor.

"Neden?"

Boynunun yan tarafını ovalıyor; masaj yaparak boynunun sırtıyla buluştuğu noktasındaki gerginliği gideriyor. Elimde değil, onu izliyorum. Birinin bedenimdeki ağrıyı masajla gidermesinin nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Elleri çok güçlü görünüyor.

Ben tam neden bahsettiğimizi bile unutmuşken "Bu yüzük neredeyse on senedir bende," diyor. "Zamanında işaret parmağıma oturuyordu." Bana bir bakıp gözlerini tekrar kaçırıyor. "Ve bu konuda konuşmam."

"Asla mı?"

"Evet."

"Ya." Alt dudağımı sırıyorum. Hayal kırıklığıyla.

Bana "Shakespeare sever misin?" diye soruyor.

Konuyu değiştirmek için tuhaf bir yöntem.

Başımı iki yana sallıyorum. "Tek bildiğim ismimi çaldığı ve yanlış yazdığı."

Warner bana bir saniye gözlerini dikip kahkahalar –sesli, kontrolsüz bir kahkaha fırtınası bu– atıyor; kendini tutmaya çalışsa da başaramıyor.

Birden kahkahalarla gülen, gizemli yüzükler takan ve bana kitaplar, edebiyat hakkında sorular soran bu tuhaf oğlanın karşısında huzursuzluk duyuyorum. Ona ancak "Komik olmaya çalışmıyordum," diyebiliyorum.

Fakat gözlerinin içi hâlâ gülerken bana "Meraklanma," diyor. "Bir yıl öncesine kadar benim de Shakespeare hakkında çok şey bildiğim yoktu. Hâlâ dediklerinin yarısını anlamadığımdam sanırım yazdıklarının icabına bakacağız ama gerçekten hoşuma giden bir dizesi var."

"Neymiş o?"

"Görmek ister misin?"

"*Görmek* mi?"

Warner hızla ayaklanıp pantolonunun düğmesini çözmeye girişiyor ve ben neler olduğunu anlamaya çalışıp onun yeni bir hastalıklı oyununa mı alet edildiğimi düşünürken bir anda duruyor. Yüzümdeki dehşet dolu idadeyi fark ediyor. "Merak etme, aşkım," diyor. "Soyunduğum yok. Yemin ederim. Sadece bir başka dövmeyi göstereceğim sana."

"Nerede?" Olduğum yerde donakalıyor, gözlerimi kaçırmayı hem istiyor hem hem istemiyorum.

Yanıt vermiyor.

Fermuarını indirdiği pantolonu belinden sarkıyor. Altında-

ki boksör külodu görünüyor. Külodun lastiğini leğen kemiğinin hemen altına kadar çekiyor.

Suratım kıpkırmızı kesiliyor.

Daha önce kimsenin bedeninin böyle mahrem bir bölgesini görmemiştim ve gözlerimi bir türlü kaçıramıyorum. Adam'la hep karanlıkta görüşüyordum ve başkaları bizi asla rahat bırakmıyordu; onu hiç bu kadar çıplak görmemiştim. Bunu istemediğimden de değil ama fırsatım olmadığından. Şimdi ise ışıklar açık, Warner tam karşımda duruyor ve bedeninin şekli merakımı uyandırıyor. Kendimi kalçalarına doğru incelerek bir parça kumaşın altında kaybolan beline bakmaktan alıkoyamıyorum. Engeller olmadan bir başka insanın bedenini keşfetmenin nasıl bir deneyim olduğunu öğrenmek istiyorum.

Bir insanı tamamen, çok yakından tanımayı.

Warner'ın dirsekleri arasında sıkışmış sırları, dizleri arasına takılmış fısıltıları incelemek istiyorum. Gözlerimi ve parmak uçlarımı siluetinin çizgilerinde gezdirmek istiyorum. Bedeninin kavisli kasları boyunca ırmakların ve vadilerin izini sürmek istiyorum.

Düşüncelerim beni hayrete düşürüyor.

Midemin derinlerinde müthiş, görmezden gelebilmeyi dilediğim bir sıcaklık var. Göğsümün içinde göz ardı edebilmeyi dilediğim kelebekler. Özümde ismini koymak istemediğim bir sancı.

~~Güzel.~~

~~O çok~~ *güzel.*

Delirmiş olmalıyım.

Warner "Bu ilginç," diyor. "Bana bu çok... uygun göründü, sanırım. Çok uzun zaman önce yazılmış olsa da."

"Ne?" Gözlerimi bedeninin alt yarısından ayırıp ümitsizce kendimi ayrıntıları hayal etmekten alıkoymaya çalışıyorum.

Tenine yapılmış dövmeye tekrar, bu kez dikkatli bakıyorum. "A," diyorum. "Evet."

2 satır. Karnının aşağısına daktilo harflerine benzer puntolarla yazılmış.

Cehennem boş.
ve tüm şeytanlar burada.

Evet. İlginç. Evet. Şüphesiz.

Sanırım uzansam iyi olacak.

Boksör şortunu yukarı çekip pantolonunun fermuarını kapatarak "Kitaplar," diyor, "kolayca yok edilir. Dakat sözcükler insanlar onları anımsadığı sürece yaşar. Dövmeler, mesela, zor unutulur." Pantolonunun düğmesini iliklıyor. "Sanırım bu günlerde hayatın geçiciliği tenimizin içine mürekkeple yazılar işlememizi gerekli kılıyor," diyor. "Bize dünyanın bizi işaretlediğini, hâlâ hayatta olduğumuzu anımsatıyor. Asla unutmayacağımızı."

"Kimsin *sen*?"

Karşımdakinin Warner olduğundan emin olamıyorum. Bu haliyle onu görsem tanımazdım.

Kendi kendine gülümsüyor. Takrar oturuyor. "Kimse bilmek zorunda değil," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben kim olduğumu biliyorum ya," diyor. "Bu bana yeter."

Bir süre sessiz kalıyorum. Kaşlarımı çatarak yere bakıyorum. "Hayatla kendinden bu kadar emin yüzleşmek harika olmalı."

Bana "Sen de kendinden eminsin," diyor. "İnatçı ve dirençlisin. Çok cesursun. Çok da güçlü. İnsanüstü bir güzelliğin var. Dünyayı fethedebilirsin."

Kendimi tutamayıp gülüyor, gözlerimi yukarı çeviriyorum. "Çok ağlıyorum. Dünyayı fethetmek de ilgimi çekmiyor."

"İşte bu," diyor, "hiç anlayamayacağım bir şey." Başını iki yana sallıyor. "Sadece korkuyorsun. Yabancısı olduğun şeyler seni korkutuyor. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan endişe ediyorsun. Başkalarının senden beklentilerini aklına takıp potansiyelinin önünü tıkıyorsun çünkü hâlâ sana dayatılan kuralları izliyorsun." Bana sert bir bakış atıyor. "Keşke bunu yapmasan."

"Keşke sen de benden gücümü insanları öldürmek için kullanmamı beklemesen."

Omuz silkiyor. "Bunu yapmak zorunda olduğunu asla söylemedim. Fakat eninde sonunda olacak bu; savaşta kaçınılmaz bir durumdur bu. Öldürmek istatiksel açıdan kaçınılmazdır."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Her zaman insanları öldürmekten sakınabilirsin, Warner. Savaşa *gitmeyerek* onları öldürmekten kaçınabilirsin."

Fakat yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme beliren Warner sözlerimi önemsemiyor. "İsmimi söylemen çok hoşuma gidiyor, aşkım," diyor. "Sebebini bilmesem de."

"Adın Warner değil," diye çıkışıyorum. "Adın Aaron."

Şimdi gülümsemesi iyiece yayvanlaşıyor. "Tanrım, bu çok hoş."

"Adın mı?"

"Sadece sen söylediğinde."

"Aaron mı? Warner mı?"

Gözleri kapanıyor. Başını geriye atıp duvara yaslıyor. Gamzeleri beliriyor.

Aniden burada ne yaptığımın farkına varıp şaşırıyorum. Burada oturmuş, Warner'la boşa harcayacak çok vaktimiz varmış gibi konuşuyorum. Duvarların ötesinde çok korkunç bir dünya

yokmuş gibi. Sürekli nasıl başka konulara dalmayı başardığımı anlamıyorum ve kendime bu kez sohbetin yolundan sapmasına izin vermeyeceğime sözünü veriyorum. Fakat ağzımı açtığımda Warner "Defterini sana geri vermeyeceğim," diyor.

Ağzım yavaşça kapanıyor.

"Defterini geri istediğini biliyorum," diyor, "ama korkarım sonsuza dek bende kalması gerekecek." Defteri kaldırıp bana gösteriyor. Sırıtıyor. Sonra da defteri cebine koyuyor. Uzanmaya asla cesaret edemeyeceğim yegâne yere.

Kendimi tutamayıp "Neden?" diye soruyorum. "Neden defteri o kadar çok istiyorsun."

Uzunca bir süre bana bakıyor. Sorumu yanıtlamadan. Ardından konuşmaya başlıyor. *"En karanlık günlerde aydınlık, en soğuk günlerde sıcak bir yer araman gerek; en kasvetli günlerde gözlerini ileriye ve yukarıya dikmeli ve en kederli günlerde yaşlar akıtsınlar diye açık tutmalısın. Sonra da bırak kurusunlar. Bırak acıyı arındırıp etraflarını yine yenilenmiş ve berrak görsünler."*

"Bunu ezberinde tuttuğuna inanamıyorum," diye fısıldıyorum.

Yeniden arkasına yaslanıyor. Gözlerini tekrar yumuyor. *"Bu hayata dair hiçbir şey bana asla anlamlı gelmeyecek olsa da elimde değil, paranın üstünü alıyor ve bozuklukların hatalarımızın bedelini ödemeye yeteceğini ümit ediyorum."*

Ona "Bunu da mı ben yazmışım?" diye sorarken dudaklarımdan parmak uçlarıma, parmak uçlarımdan da kâğıda dökülen aynı sözleri ezbere söylediğine inanmakta güçlük çekiyorum. Onun artık gizli düşüncelerime; ıstırap çeken bir zihinle zapt ettiğim, önce cümlelere döküp sonra paragraflara tıkıştırdığım gizli duygularıma, bir düşüncenin nerede bitip yenisinin nerede başladığını belirlemekten öte hiçbir işlevi olmayan noktalama işaretleriyle uç uca geçirdiğim fikirlerime sırdaş olduğuna hâlâ inanamıyorum.

Sırlarım bu sarışın oğlanın dilinin ucunda.

Bana bakmadan "Çok şey yazmışsın," diyor. "Anne-baban, çocukluğun, diğer insanlarla yaşadığın deneyimler hakkında. Ümitten ve kurtuluştan, bir kuşun yanından uçup geçişini görmenin nasıl bir şey olacağından bahsetmişsin. Acıdan bahsetmişsin. Bir canavar olduğunu düşünmenin sana neler hissettirdiğinden. Sen daha ağzını açamdan insanlar tarafından yargılanmanın nasıl bir şey olduğundan." Derin bir nefes alıyor. "Bu kendimi kâğıt üzerinde görmek gibiydi," diye fısıldıyor. "Dillendirmeyi asla bilemediğim her şeyi okumak gibi."

Keşke kalbim çenesini kapatsa kapatsa.

"Her gün pişmanlık duyuyorum," dediğinde sözcükler artık ağzından birer cılız nefes gibi çıkıyor. "Seninle ilgili söylentilere inandığım için. Sonra sana yardım ettiğimi düşünerek seni incittiğim için. Kim olduğum için özür dilemem hiçbir şeye yaramaz. O yanım çoktan yok oldu; çoktan yerle bir oldu. Kendimden çok uzun zaman önce vazgeçtim. Fakat seni daha iyi anlayamadığım için üzgünüm. Ne yaptımsa seni daha güçlü kılmayı istediğim için yaptım. Öfkeni içindeki gücü çıkaracak bir araç, bir silah olarak kullanmanı istedim; dünyayla savaşabilmeni istedim. Seni kasten kışkırttım. Sınırlarını çok zorladım, seni dehşete düşürecek ve tiksinderecek şeyler yaptım. Hep kasten. Çünkü bana bu dünyanın dehşetine karşı kendimi bu şekilde güçlendirmem öğretildi. Bana bu şekilde mücadele etmem öğretildi. Ben de sana bunları öğretmek istedim. Olduğundan fazlası, çok daha fazlası olabilecek potansiyelin olduğunu biliyordum. Sendeki azameti görebiliyordum."

Bana bakıyor. Hem de ne bakış.

"İnanılmaz işler yapacaksın," diyor. "Bunu hep biliyordum. Sanırım ben de sadece bunun parçası olmak istedim."

Ve elimden geleni yapıyorum. Ondan nefret etmemi gerekti-

ren tüm sebepleri anımsamak için kendimi zorluyorum. Fakat acı çekiyorsam bunun nedeni acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu bilmem. Ne yapıyorsam başka türlüsünü yapmayı bilmediğimden yapıyorum. Doğru olduğunu düşündüğüm için yaptıklarımın ardında bana asla yanlış oldukların öğretilmemiş olması var.

Çünkü tek hissettiğin nefretken dünyaya iyilikle yaklaşmak çok zor.

Çünkü hep dehşete tanık olmuşken dünyanın iyi yanını görmek çok zor.

Ve ona bir şeyler söylemek istiyorum. Şöyle derin, eksiksiz ve akılda kalıcı bir şeyler ama o zaten beni anlıyor gibi. Bana tuhaf, kararsız, gözlerine yansımayan ama çok şey anlatan bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Sonra da...

"Ekibine," diyor, "savaşa hazırlanmalarını söyle. Planları değişmediyse babam yarından sonra sivillere saldırılması emrini verecek ve tam bir katliam gerçekleşecek. Bu aynı zamanda adamlarınızı kurtarmak için tek fırsatınız olacak. 45. Bölge Karargâhı'nın alt katlarından birinde tutuluyorlar. Korkarım sana söyleyebileceklerim bu kadar."

"Nereden anla..."

"Neden burada olduğunu biliyorum, aşkım. Aptal değilim. Neden benimle vakit geçirmek zorunda kaldığını biliyorum."

"Fakat neden bu bilgileri hiçbir karşılık beklemeden veriyorsun?" diye soruyorum. "Bize neden yardım ediyorsun?"

Gözlerindeki ifade kısa bir an değiştiğinde gerisinde ne olduğunu anlamaya vaktim oluyor. İtinayla renk vermese de onunla aramızda aniden farklı bir hava esiyor. Gergin bir hava.

Kaşlarını bitiştirip "Git," diyor. "Onlara bunu hemen anlatmalısın."

ELLİ ÜÇ

Adam ve Kenji'yle birlikte Castle'ın ofisinde stratejileri tartışıyoruz.

Dün gece dosdoğru Kenji'nin yanına koşup ona Warner'ın söylediklerinden bahsettim. Kenji de beni Castle'ın yanına götürdü. Castle bir yandan rahatlarken diğer yandan dehşete kapıldı. Sanırım duyduklarını hâlâ hazmedebilmiş değil.

Castle bana Warner belki daha fazla ayrıntılar vermeye razı olur diye (olmadı) sabah onu görmeye gideceğini ve benim Kenji ve Adam'la birlikte öğle yemeğinde ofisine gelmemizi söyledi.

Böylece şimdi 7 kişiyle daha Castle'ın küçük odasına doluştuk. Odadaki yüzlerin çoğuna Yeniden Kuruluş'un depo kompleksine yaptığımız yolculuktan aşinayım; bu da bu kişilerin önemli, direniş için vazgeçilmez oldukları demek oluyor. Bu da aklıma ne zaman Castle'ın çekirdek kadrosunun bir parçası olduğum sorusunu getiriyor.

Kendimi gururlanmaktan alıkoyamıyorum. Castle'ın güvendiği biri olmak beni biraz olsun heyecanlandırıyor. Katkım olduğunu bilmek de öyle.

Ve kısa sürede ne kadar değiştiğime şaşıyorum. Hayatımın

ne denli farklılaştığına, kendimi şu an eskisinden ne kadar güçlü ve zayıf hissettiğime. Merak ediyorum, Adam'la birlikte yaşamanın bir yolunu bulsak her şey farklı mı gelişirdi? Ya günün birinde risk alıp hayatıma soktuğu emniyetli kabuktan çıksam ne olurdu?

Aklıma birçok soru geliyor.

Fakat gözlerimi yukarı çevirdiğimde onu bana bakarken yakalıyorum ve kafamdaki sorular kayboluyor; böylece ona duyduğum özlemin acısıyla baş başa kalıyorum. Ben gözlerimi ona diktiğimde onun gözlerini böyle hemen kaçırmamasını diler halde.

Bu benim sefil seçimimdi. Kendim ettim, kendim buldum.

Castle dirseklerini masaya dayamış, çenesini kavuşturduğu elleri üzerine yaslamış oturuyor. Kaşlarını çatmış, dudaklarını büzmüş ve gözleri önündeki kâğıtlara odaklanmış.

5 dakikadır tek kelime etmedi.

Nihayet gözlerini yukarı çeviriyor. Tam karşısında, Adam'la ikimizin ortasında oturan Kenji'ye bakıyor. "Ne düşünüyorsun?" diyor. "Hücum taktiği mi savunma taktiği mi?"

Kenji hiç tereddütsüz "Gerilla savaşı," diyor. "Başka hiçbir şeye gerek yok."

Derin bir nefes. Castle, "Evet," diyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kenji "Gruplara ayrılmalıyız," diyor. "Grupları siz mi düzenlersiniz, ben mi yapayım?"

"Ben geçici bir üzenleme yaparım. Sen de gerekli görürsen değişiklik önerirsin."

Kenji başını sallıyor.

"Mükemmel. Bir de silahlar..."

Adam "Ben o işe bakarım," diyor. "Her şeyin temiz, dolu ve hazır olmasını sağlarım. Silahlara aşinayım."

Bundan haberim yoktu.

"İyi. Harika. Bir gruba üsse girip Winston ve Brendan'ı bulma görevi vereceğiz; kalan herkes komplekslerde dağılacak. Görevimiz basit; olabildiğince çok sivil kurtarmak. Ancak gerektiği kadar askeri etkisiz hale getireceğiz. Kavgamız onlarla değil, liderleriyle. Bunu asla unutmayacağız. Kenji, senin komplekslere giren grupları denetlemeni istiyorum. Bu görevi almak ister misin?"

Kenji başını sallıyor.

Castle "Ben grubun üsse gitmesine öncülük edeceğim," diyor. "Sen ve Bay Kent 45. Bölge'ye sızma görevi için ideal bir ikili olsanız da sizden Bayan Ferrars'ın yanında kalmanızı istiyorum; üçünüz birlikte iyi iş çıkarıyorsunuz ve güçlerinizden sahada istifade edebiliriz." Önündeki kâğıtları ayırarak "Şimdi," diyor, "Bütün gece bu planlar üzerinde çalış..."

Biri Castle'ın kapısındaki cam pencereye vuruyor.

Daha önce görmediğim; ışıl ışıl, açık kahverengi gözleri ve saçları rengini ayırt edemeyeceğim kadar kısa kesilmiş gençten bir adam bu. Kaşları bitişik, alnı gergin. "Efendim!" diye bağırıyor. Aslında *bir süredir* bağırdığını fark ediyorum. Ancak o an sesinin kısık çıkmasının nedeninin odanın –az da olsa– ses geçirmez bir şekilde tasarlanması olduğunu anlıyorum.

Kenji sandalyesinden hızla fırlayıp kapıyı ardına kadar açıyor.

"Efendim!" Adam nefes nefese. Buraya kadar koştuğu açık. "Efendim, lütfen..."

"Samuel?" Castle ayağa kalkıyor, masanın etrafından dolaşıp yanına koştuğu oğlanı omuzlarından kavrıyor ve boş gözlerle bakan oğlanın bakışlarını kendisine odaklamaya çalışıyor. "Ne var, sorun nedir?"

Samuel bir kez daha "Efendim," dediğinde bu kez sesi daha normal çıkarken nefesleri de neredeyse tamamen düzene giriyor. "Acil bir...durum var."

"Her şeyi anlat bana, önemli konuları ertelemeyecek bir durumdayız..."

"Öyle hayati bir konu değil, efendim, sadece..." Samuel'in gözleri kısa bir süre bana odaklanıyor. "Ziyaretçimiz... İş birliği yapmıyor, efendim; muhafızlara sorun çıkarıyor..."

"Ne tür bir sorun?" Castle gözlerini kısıyor.

Samuel sesini alçaltıyor. "Kapıyı göçertmeyi başarmış, efendim. *Çelik kapıyı* göçertmiş, efendim ve muhafızları tehdit ediyor, onlar da endişelenmeye başladılar..."

"Juliette."

Hayır.

Castle bana bakmadan "Yardımına ihtiyacım var," diyor. "Bunu yapmak istemediğini biliyorum ama senden başkasına kulak asmaz ve şu an dikkatimizi dağıtmasını göze alamayacak haldeyiz." Sesi çok cılız, çatlayacakmış gibi gergin çıkıyor. "Lütfen onu zaptetmek için ne gerekiyorsa yap ve ortamın içeri kızlardan birini alabilecek kadar emniyetli olduğuna karar kılarsan belki kimseye zarar gelmeden Warner'a sakinleştirici verebiliriz." Gözlerim kazara Adam'a kayıyor. Mutlu görünmüyor.

"Juliette." Castle'ın çenesi geriliyor. "Lütfen. Hemen git."

Başımı sallıyorum. Odadan ayrılmak için arkama dönüyorum.

Ben kapıdan çıkarken Castle "Hazır ol," diyor. Sesi ardından gelen sözcükler için fazla yumuşak kaçıyor. "Aldatılmadıysak, başkomutan yarın silahsız sivilleri katledecek ve Warner'ın bize yanlış bir ihbarda bulunduğunu düşünmek göze alamayacağımız bir risk. Şafakta yola çıkacağız."

Muhafızlar tek kelime etmeden beni Warner'ın odasına sokuyorlar. Gözlerim az sayıda eşyası olan odayı tararken kalbim küt küt atıyor, yumruklarım sıkılı ve kanım bedenimde hızla akıyor. Bir sorun var. Bir şeyler olmuş. Geçen gece yanından ayrıldığımda Warner gayet iyi haldeydi ve böyle aklını kaçırmış gibi davranmasına neyin neden olduğunu bilmesem de korkuyorum.

Biri ona bir sandalye vermiş. Şimdi çelik kapıyı nasıl göçerttiğini anlıyorum. Kimse ona sandalye vermemeliydi.

Warner sırtı bana dönük, sandalyede oturuyor. Bulunduğum yerden sadece başını görebiliyorum.

"Geri geldin," diyor.

Ona yaklaşıp "Elbette geri geldim," diye karşılık veriyorum. "Sorun nedir? Bir şey mi oldu?"

Gülüyor. Elini saçında gezdiriyor. Tavana bakıyor.

"Ne oldu?" Şimdi hayli endişeliyim. "Sen... Sana bir şey mi oldu? İyi misin?"

"Buradan çıkmam gerek," diyor. "Gitmeliyim. Burada daha fazla kalamam."

"Warner..."

"Bana ne dediğini biliyor musun? Sana bana neler söylediğinden bahsetti mi?"

Sessizlik.

"Bu sabah odama giriverdi. Buraya gelip benimle konuşmak istediğini söyledi." Warner tekrar gülüyor; sesli, patlayan bir kahkaha atıyor. Başını iki yana sallıyor. "Bana değişebileceğimi söyledi. Benim de buradaki herkes gibi doğuştan gelen bir *yeteneğim*, bir *becerim* olabileceğini söyledi. Bana farklı olabileceğimi söyledi, aşkım. *Istersem farklı olabileceğime inandığını* söyledi."

Castle ona aklındakilerden bahsetmiş.

Warner ayağa kalksa da bana doğru dönmüyor ve üzerinde gömleğinin olmadığını fark ediyorum. Sırtındaki yaraları, *ALEVLEN* dövmesini görmeme aldırış etmiyor gibi. Dağınık, bakımsız saçı yüzüne düşüyor ve pantolonunun fermuarı çekili olsa da düğmesi ilikli değil. Onu daha önce hiç bu kadar perişan halde görmemiştim. Avuçlarını taş duvara yaslıyor; kolları gerili, beli bükük, başı dua ediyormuş gibi eğik. Tüm bedeni gergin, kasları teninin altında sımsıkı. Elbiseleri zemine yığılmış, döşeği odanın ortasında ve az önce oturduğu sandalye boş duvara bakıyor ve Warner'ın burada aklını kaçırmaya başladığını fark ediyorum.

Hâlâ bana doğru bakmadan "Buna inanabiliyor musun?" diye soruyor. "Bir sabah uyanıp *farklı* biri olacağıma inandığına inanabiliyor musun? Neşeli şarkılar söyleyip yoksullara para dağıtacağıma, yaptıklarımdan dolayı dünyadan af dileyeceğime? Sence bu mümkün mü? Sence değişebilir miyim?"

Nihayet bana doğru döndüğünde gözleri batan güneşin ışıkları altında parıldayan birer zümrüt gibi ve seğiren ağzı gülümsemesini bastırmaya çalışıyor. "Sence *farklı* olabilir mi-

yim?" Bana doğru birkaç adım geliyor ve bunu yapmasının neden nefesimi etkilediğini bilemiyorum. Neden konuşmayı unuttuğumu da.

"Bu bir soru," derken tam karşımda dikiliyor ve onun nasıl yanında bitiverdiğini bile bilmiyorum. Hâlâ bana bakıyor ve pürdikkat bakan gözleri aynı zamanda huzursuz edici, harikulade ve içlerinde adını asla koyamayacağım bir ışıltı var.

Kalbim durmasa da sürekli tekliyor tekliyor tekliyor

"Söyle bana Juliette. Benim hakkımda ne düşündüğünü öğrenmeyi gerçekten çok istiyorum."

"Neden?" Ağzımdan bir fısıltı gibi çıkan sorumun tek amacı zaman kazanmak.

Warner'ın yukarı bükülen dudakları önce bir gülümsemeye dönüp sonra azıcık, yüzüne gözlerinde perçinlenen tuhaf bir ifade verecek kadar aralanıyor. Yanıt vermiyor. Tek kelime etmiyor. Sadece bana yaklaşıp beni süzüyor ve sessiz kaldığı saniyeler ağzımı tıkarken ondan bu kadar hoşlanmamak için bedenimdeki her atomla, bünyemdeki her aptal hücreyle mücadele ediyorum.

Ah.

Tanrım.

~~Ondan fena halde hoşlanıyorum.~~

Suçluluk içimde katlanarak büyüyor, kemiklerime yerleşip beni ikiye bölüyor. Bir ilmik gibi boynuma dolanıyor, bir tırtıl gibi midemde dolaşıyor. Kararsızlığın gecesinde, geceyarısında ve alacakaranlığında geziniyorum. İçinde tutamayacağım kadar çok sırrım var.

~~Bunu neden istediğimi anlamıyorum.~~

Korkunç biriyim ben.

Ne düşündüğümü *görüyormuş* gibi, kafamın içindeki değişimi hissedebiliyormuş gibi. Çünkü aniden farklılaşıyor. Enerjisi

saçarken gözlerinde derin, dertli, şefkatli bir idade beliriyor; yumuşayan dudakları hâlâ hafifçe aralık ve şimdi odanın havası çok gergin, çok dar ve kanın başıma hücum ettiğini, beynimdeki tüm mantıklı bölgeleri önüne kattığını hissediyorum. Keşke biri bana nasıl nefes alacağımı hatırlatsa.

"Neden soruma yanıt veremiyorsun?" Gözlerimin öyle derinlerine bakıyor ki bakışlarının şiddeti altında ezilmediğime şaşıyorum ve ancak şimdi ona dair her şeyin şiddetli olduğunu fark ediyorum. Orta karar, farklı sınıflara sokulabilecek tepkileri yok. Hep aşırı. Ona dair her şey aşırı. Hisleri, eylemleri, öfkesi, saldırganlığı.

~~Aşkı da.~~

O tehlikeli, duyguları yoğun, zaptedilemez biri. Bedeni öyle olağandışı bir enerji yayıyor ki sakinleştiği anlarda bile bu enerji elle tutulabilecek kadar yoğun. Enerjisinin bir varlığı var.

Fakat Warner'ın gerçekte kim olduğuna ve dönüşebileceği kişiye dair tuhaf, korkutucu bir inanç geliştirdim. Bir sokak köpeğini besleyen 19 yaşındaki oğlanı bulmak istiyorum. Acı dolu bir çocukluk geçiren ve babası tarafından kötü muameleye gören oğlana inanmak istiyorum. Onu anlamak istiyorum. Onu çözmek istiyorum.

Onun içine girmeye zorlandığı kalıptan fazlası olduğuna inanmak istiyorum.

Ağzımdan "Değişebileceğini düşünüyorum," sözleri dökülüyor. "Bence herkes değişebilir."

Ve gülümsüyor.

Bu yavaş, hoşnut bir gülümseme. Bir kahkahaya dönüşüp yüz çizgilerini aydınlatan ve sonunda ona iç çektiren bir gülümseme. Gözlerini yumuyor. Yüzünden duygulandığı, keyiflendiği okunuyor. "Bu çok hoş," diyor. "Hem de dayanılmayacak kadar. Çünkü buna gerçekten inanıyorsun."

"Elbette inanıyorum."

Nihayet bana bakıp "Fakat yanılıyorsun," diye fısıldıyor.

"Ne?"

Bana "Kalpsizim ben," diyor. Sözleri soğuk, hissiz ve içe yönelik. "Ben kalpsiz bir pislik; acımasız, tehlikeli bir varlığım. İnsanların duygularına aldırmıyorum. Onların korkularını ve geleceklerini umursamıyorum. Ne istediklerine veya bir ailelerinin olup olmadığına aldırış etmiyor, bundan dolayı da pişmanlık duymuyorum. Yaptığım hiçbir şey için pişman olmadım."

Kafamı hemen toparlayamıyorum. Ona "Fakat benden özür diledin," diyorum. "Dün gece benden özür diledin..."

Sözümü kesiyor. "Bu sayılmaz. Çünkü sen farklısın."

Ona "Farklı değilim," diyorum. "Ben de herkes gibi herhangi biriyim işte. Pişmanlık duyabileceğini. Şefkat hissedebileceğini kanıtladın sen. İstediğinde iyi biri olabileceğini..."

"Öyle biri değilim ben." Sesi aniden sertleşiyor, aniden kuvvetleniyor. "Değişmeyeceğim de. Hayatımın on dokuz sefil yılını öylece silemem. Yaptıklarımın hatırasını kaldırıp atamam. Bir sabah uyanıp ödünç ümitlerin ve hayallerin, bir başkasının daha mutlu bir geleceğe dair vaatleri üzerine bir hayat kurmaya karar veremem.

Ve sana yalan söylemeyeceğim. Başkaları hiç umurumda olmadı ve fedakârlık etmediğim gibi ödün de vermem. İyi, adil veya hoşgörülü değilim; asla da olmayacağım. Olamam. Çünkü bu söylediklerimden herhangi bir olmak *utanç verici*."

"Nasıl böyle düşünürsün?" İçimden onu sarsmak geliyor. "Daha iyi biri olmak için çaba sarfetmekten nasıl utanırsın?"

Fakat beni dinlemiyor. Gülüyor. "Beni öyle hayal bile edebiliyor musun?" diyor. "Küçük çocuklara gülümseyip doğum günü partilerinde hediyeler dağıtırken? Beni bir yabancıya yar-

dım ederken hayal edebiliyor musun? Komşunun köpeğiyle oynarken?"

Ona "Evet," diyorum. "Hayal edebiliyorum." Fakat ona buna sahip olduğumu söylemiyorum.

"Hayır."

"Nedenmiş?" diye bastırıyorum. "Buna inanmak neden o kadar zor?"

"O tür bir hayat benim için imkânsız."

"Fakat neden?"

Warner 5 parmağını önce yumruk yapıp sonra gevşettikten sonra saçlarında gezdiriyor. Şimdi daha alçak bir sesle "Çünkü bunu hissediyorum," diyor. "Bunu hep hissedebildim."

Fısıltıyla "Neyi?" diye soruyorum.

"İnsanların hakkımda ne düşündüklerini."

"Ne?.."

Hayal kırıklığıyla "Hislerini... Enerjilerini... Bunun... Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diyor ve başını iki yana sallayarak geriye doğru sendeliyor. "Bunu hep anlayabiliyorum. Herkesin benden nasıl nefret ettiğini biliyorum. Babamın beni ne kadar az önemsediğini biliyorum. Annemin yüreğindeki kederi biliyorum. Senin herkes gibi olmadığını biliyorum." Sesi kısılıyor. "Benden nefret etmediğini söylediğinde samimi olduğunu biliyorum. Nefret etmeyeceğini ve edemediğini söylediğinde. Çünkü senin kalbinde hiç kötü niyet yok; bana karşı yok ve olsa bunu bilirdim. Tıpkı..." İhtiyatlı konuşmak için verdiği çaba sesini boğuyor. "Tıpkı öpüştüğümüzde senin bir şey hissettiğini bildiğim gibi. Benimle aynı duyguyu hissettin ve bundan utandın."

Panik sanki paçalarımdan akıyor.

Ona "Bunu nasıl bilebilirsin?" diye soruyorum. "Na-nasıl... Bu tür şeyler öyle kolayca *bilinmez*..."

Warner "Kimse bana senin baktığın gibi bakmamıştı," diye fısıldıyor. "Kimse benimle senin gibi konuşmaz Juliette. Sen farklısın. Çok farklısın. Beni anlayacak olan sensin. Fakat dünyanın geri kalanının iyi niyetimi istediği yok. Gülümsemeleri istemiyorlar. Bu kuralın dünya üzerindeki tek istisnası Castle oldu ve bana güvenmeye, beni kabullenmeye olan hevesi sadece bu direnişin ne denli zayıf olduğunun göstergesi. Buradaki kimse ne yaptığını bilmiyor ve hepsi kendilerini öldürtecek..."

"Bu *doğru değil*. Doğru olamaz bu."

Warner bu kez telaşla "Beni dinle," diyor. "Bu berbat dünyada önemli olanlar sadece gerçek gücü ellerinde tutanlardır. Sende de... güç var. Sende bu dünyayı sarsabilecek, fethedebilecek bir güç var. Belki henüz erken, belki potansiyelini fark etmek için daha fazla zamana ihtiyacın var ama ben hep bekliyor olacağım. Hep yanımda olmanı isteyeceğim. Çünkü ikimiz...sen ve ben..." Duraklıyor. Nefessiz kalmış gibi. "Hayal edebiliyor musun?" Kaşları çatık, gözlerini gözlerime dikiyor. Beni inceliyor. "Tabii ki edebilirsin," diye fısıldıyor. "Hep bunu düşünüyorsun."

Nutkum tutuluyor.

Warner "Buraya ait değilsin sen," diyor. "Bu insanlar gibi değilsin. Seni perişan edecek, *öldürtecekler*..."

"Başka seçeneğim yok!" Öfkeleniyor, içerliyorum. "Burada bir fark yaratmak için çabalayanların yanında kalmayı yeğlerim! En azından onlar masum insanları öldürmüyor..."

Warner parmağıyla kapıya işaret ederek "Yeni arkadaşlarının hiç birilerini öldürmediğini mi sanıyorsun?" diye soruyor. "Kent hiçbirini öldürmedi mi sanıyorsun? Kenji bir yabancıyı hiç vurmadı mı? Onlar *benim* askerlerimdi! Bunları yaptıklarını gözlerimle gördüm!"

Ona "Hayatta kalmaya çalışıyorlardı," diye karşılık veriyorum, kendi hayal gücümün canlandırdığı dehşet görüntülerine aldırış etmemeye çalışıyorum. "Onlar asla Yeniden Kuruluş'a sadık olmadılar."

"Ben de Yeniden Kuruluş'a sadık değilim," diyor. "Ben hayatta kalmayı bilenlere sadığım. Bu oyunda sadece iki seçeneğim var, aşkım." Warner hızlı hızlı soluyor. "Öl ya da öldür."

Midemde bir bulantıyla geriye kaçarken ona "Hayır," diyorum. "Öyle olması gerekmiyor. Öyle yaşamak zorunda değilsin. Babandan, o hayattan kaçabilirsin. Babanın olmanı istediği kişi olmak zorunda değilsin..."

Warner "Olan oldu," diyor. "Benim için artık çok geç. Kaderimi çoktan kabullendim."

"Hayır, Warner..."

"Senden benim için endişelenmeni istemiyorum," diyor. "Nasıl bir geleceğim olduğunu gayet iyi biliyorum ve bunu dert etmiyorum. Yalnız yaşamaktan memnunum. Hayatımın kalanını yanımda biri olmadan geçirmekten korkmuyorum. Yalnızlıktan korkmuyorum."

Ona "Öyle bir hayat sürmek zorunda değilsin," diyorum. "Yalnız kalmak zorunda değilsin."

"Burada kalmayacağım," diyor. "Sadece bunu bilmeni istedim. Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağım ve ilk fırsatta kaçacağım. Tatilim resmen sona erdi."

Tik tak.

Castle herkese yarınki savaşın ayrıntılarından bahsetmek için hazırlıksız bir toplantı düzenledi; Omega Noktası'ndan ayrılmamıza 12 saatten daha az zaman kaldı. Herkesin rahatça oturabileceği tek yer olduğundan yemek salonunda toplandık.

Güzel bir son yemek, zorlama sohbetler ve daha çok boğulmayı andıran kısa, tutuk kahkahalarla dolu 2 saat geçirdik. Salona en son Sara ve Sonya geldi; ikisi beni görünce odanın diğer yanındaki yerlerini almadan önce bana alelacele el salladılar. Castle konuşmaya başladı.

Herkesin savaşması gerekecek.

Gücü yeten tüm kadın ve erkeklerin. Savaşa katılamayacak yaşlılar içlerinde James'in ve eski arkadaş grubunun olduğu en gençlerimizle geride kalacak.

James şu an Adam'ın elini sıkı sıkı tutuyor.

Castle, Anderson'ın halkı hedef aldığını söylüyor. İnsanların ayaklandığını, Yeniden Kuruluş'a her zamankinden daha çok başkaldırdıklarını. Castle kısa süre önce gerçekleşen çatışmanın onlara ümit aşıladığını söylüyor. O ana dek insanların direnişe dair işittikleri söylentilerden ibaretken savaşın bu söylentileri somutlaştırdığını. İnsanların kendilerine destek çıkmamız, yanlarında yer almamız için bize ümit bağladıklarını ve şimdi ilk kez yeteneklerimizle açıkta bir savaşa girişeceğimizi.

Komplekslerde.

Sivillerin bizi olduğumuz gibi görebileceği şekilde.

Castle her iki taraftan saldırgan bir tutum görmeye hazırlıklı olmamızı söylüyor. İnsanların özellikle de korktukları anlarda türümüzü gördüklerinde olumlu bir tepki vermeyeceklerini hatırlatıyor. İnsanların bilinmeyen korkulardansa aşina oldukları korkuları tercih ettiklerini ve varlığımızın, gözler önüne çıkmamızın yeni düşmanlar yaratabileceğini söylüyor.

Buna hazırlıklı olmamız gerek.

Biri salonun arkalarından "O zaman niye umurumuzda olacakmış?" diye bağırıyor. Kadın ayağa kalktığında belinde biten ağır bir mürekkep katmanını andıran ipeksi siyah saçını fark ediyorum. Flüoresan lambalar altında gözleri pırıldıyor. "Bizden nefret edeceklerse," diyor, "neden onları savunacakmışız? Bu gülünç!"

Castle derin bir nefes alıyor. "Birinin aptallığını hepsine mal edemeyiz."

Bir başkası "Fakat söz konusu olan sadece bir kişi değil, öyle değil mi?" diye araya giriyor. "Bize kaçı sırt çevirecek?"

Castle "Bunu bilemeyiz," diyor. "Bir kişi de olabilir. Hiç kimse bize karşı çıkmayabilir de. Ben sadece ihtiyatlı olmanızı tavsiye ediyorum. Sivillerin masum ve silahsız olduğunu asla unutmamalısınız. İtaatsizlik ettikler için, sadece seslerini yükseltip adil bir muamele görmek istediklerini belirttikleri için öldürülüyorlar. Karınları aç; evlerini, ailelerini kaybettiler. Onların yerine kendinizi koyabileceğinizden şüphem yok. Çoğunuzun aileleri kayıp, ülkenin çeşitli noktalarına dağılmış değil mi?"

Kalabalıktan mırıltılar yükseliyor.

"Kendi annenizi o durumda hayal edin. Babanızı. Kardeşlerinizin onların arasında olduğunu bir düşünün. Acı içindeler ve hırpalanıyorlar. Elimizden gelecek en küçük yardımı esirgememeliyiz. Tek yol bu. Onların tek ümidi biziz."

"Ya bizim adamlarımız?" Bir başkası ayağa kalkıyor. Bir erkek, muhtemelen kırklı yaşlarında, toplu, gürbüz ve odanın her yerinden seçilecek kadar uzun. "Winston ve Brendan'ı geri alabileceğimizin ne garantisi var?"

Castle'ın gözleri sadece bir saniye yere bakıyor. Gözlerine kısacık bir süre için yerleşip kaybolan acıyı tek fark edenin ben olup olmadığımı merak ediyorum. "Hiçbir garantisi yok, dostum. Asla da olamaz. Fakat elimizden geleni yağacağız. Pes etmeyeceğiz."

Adam "O zaman oğlanı rehin almamızın ne faydası var?" diye itiraz ediyor. "Neden onu öldürmüyoruz? Neden yaşamasına izin veriyoruz? Bize hiçbir faydası dokunmadığı gibi yemeğimizi yiyor, insanlarımıza kalması gereken kaynaklarımızı tüketiyor!"

Öfkeden deliye dönen kalabalık gürlüyor. Her kafadan bir ses çıkıyor, insanlar "Öldürün onu!", "Bu başkomutana bir ders olur!", "Onlara dişimizi göstermeliyiz!" ve "Oğlan ölmeyi hak ediyor!" gibi şeyler haykırıyor.

Aniden kalbim sıkışıyor. Neredeyse soluksuz kaldığımı fark ediyorum ve ilk kez Warner'ın ölmesi düşüncesi bana hiç de cazip görünmüyor.

Bu düşünce beni dehşete düşürüyor.

Farklı bir tepki verir diye Adam'a baksam da ne beklediğimi ben de bilmiyorum. Gözlerindek ve alnındaki gerilimi, kaskatı kesilmiş dudaklarını gördüğümde şaşırmam benim aptallığım. Elbette Adam, Warner'dan nefret ediyor. Hiç şüphesiz.

Warner onu *öldürmeye* kalktı.

Elbette o da Warner'ın ölmesini istiyor.

Sanırım kusacağım.

Castle "Lütfen!" diye bağırıyor. "Kızgınsınız, biliyorum! Yanki mücadele zorlu olacak ama öfkemizi tek bir kişiye odaklayamayız. Savaşımızda öfkemizden güç almamız ve birliğimizi korumamız gerek. Hiçbir şeyin bizi bölmesine izin veremeyiz. Şimdi olmaz!"

6 tik tak süren bir sessizlik.

"O ölene dek savaşmayacağım!"

"Onu bu gece öldürelim!"

"Haydi şimdi gidipşu işi bitirelim!"

Öfke dolu bedenlerle; kararlı, çirkin, son derece vahşi ve insanı olmayan bir hiddetle çarpılmış yüzlerle dolu kalabalık kükrüyor. Omega Noktası'ndakilerin bu kadar hınçlı olduklarını bilmiyordum.

"DURUN!" Castle'ın elleri havada, gözleri alev alev. Salondaki tüm masalar, tüm sandalyeler takırdıyor. İnsanlar etraflarına bakınıyor; dağınık, korkmuş, gergin haldeler.

Castle'ın otoritesini sarsmak istemiyorlar. En azından şimdilik.

Castle "Rehinemiz," diyor, "artık rehin tutulmuyor."

Bu imkânsız.

İmkansız.

Mümkün değil.

Castle "Daha bu gece yanıma gelip Omega Noktası'nda sığınma talep etti," diye ekliyor.

Castle'ın 10 kelimelik itirafına isyan eden beynim çığlıklar atıyor. Bu doğru olamaz. Warner buradan ayrılacağını söylemişti. Buradan *çıkmanın* bir yolunu bulacağını söylemişti.

Fakat Omega Noktası benden de çok şaşırıyor. Yanı başımda duran Adam bile öfkeden tit tir titriyor. Yüzüne bakmaya korkuyorum.

"SESSİZLİK! LÜTFEN!" Castle patlak veren itirazları dindirmek için elini havaya kaldırıyor.

"Kısa süre önce onun da bir yeteneği olduğunu keşfettik," diyor. "Ve bize katılmak istediğini söyledi. Yarın bizimle aynı saflarda savaşacağını söyledi. Babasına karşı savaşacağını, Brendan ve Winston'ı bulmamıza yardım edeceğini söyledi."

Kargaşa

Kargaşa

Kargaşa

salonun her köşesinde alıp yürüyor.

"O bir yalancı!"

"İspatla!"

"Ona nasıl inanabilirsin?"

"Kendi yoldaşlarına ihanet eden biri o! Bize de ihanet eder!"

"Onunla asla yan yana savaşmam."

"İlk öldüreceğim o olacak!"

Kısılan gözleri flüoresan ışıkları altında parlayan Castle ellerini havada birer fırça gibi hızla sallayarak salondaki her bir tabağı, kaşığı, cam fincanını bir araya getirip öylece havada asılı tutuyor ve kalabalığa konuşmaları, bağırmaları, itiraz etmeleri için meydan okuyor.

Sessizce "Ona elinizi sürmeyeceksiniz," diyor. Sonra "Türümüzün üyelerine yardımcı olmak için bir yemin ettim ve şimdi bu yemini bozmayacağım. Kendinizi düşünün bir!" diye bağırıyor. "Farklı olduğunuzu anladığınız günü düşünün! Üzerinize çöken yalnızlığı, tecriti, korkuyu düşünün! Ailenizin ve arkadaşlarınızın sizi nasıl dışladıklarını düşünün. Sizce değişmiş olamaz mı? Siz nasıl değiştiniz, dostlarım? Şimdi kalkmış onu yargılıyorsunuz! Kendinizden birini, af dileyen birini yargılıyorsunuz!"

Castle'ın yüzünde tiksinti var.

"Ancak herhangi birimizi tehlikeye atacak, sadakatsiz olduğunu belli edecek bir şey yaparsa onun hakkında bir yargıya varmakta özgür olursunuz. Fakat önce ona bir şans verelim, olmaz mı?" Artık öfkesini saklamaya zahmet etmiyor. "Adamlarımızı bulmamıza yardım edeceğini söylüyor! Babasına karşı savaşacağını söylüyor! İşimize yarayacak değerli bilgilere sahip! Şansımızı denememiz için bir neden mi var? O daha on dokuzunda bir çocuk! O tek, biz çok kişiyiz!"

Kalabalık suspus oluyor. İnsanlar fısıldaşırken kulağıma "naif", "gülünç", "hepimizi öldürtecek" gibi sözler geliyor. Fakat kimse sesini yükseltmeyince rahat bir nefes alıyorum. Şu an hissettiklerime inanamıyorum ve Warner'ın başına gelecekleri bu kadar umursamıyor olabilmeyi diliyorum.

Keşke ölmesini isteyebilseydim. Keşke ona karşı hiçbir şey hissetmeseydim.

Fakat yapamıyorum. Yapamıyorum. Yapamıyorum.

Biri "Nereden biliyorsunuz?" diye soruyor. Bu yeni bir ses ve sakin, mantıklı davranmaya çalışan birinden çıkıyor.

Sesin sahibi yanımda oturuyor.

Adam ayağa kalkıyor. Sertçe yutkunuyor. "Yeteneği olduğunu nereden biliyorsunuz?" die soruyor. "Onu test ettiniz mi?"

Ardından Castle bana bakıyor; beni konuşmaya yüreklendirmek istermişçesine gözlerini üzerime dikiyor ve ben kendimi odadaki tüm havayı yutmuşum gibi, kaynar su dolu bir fıçıya atılmışım gibi, kalbimin atışları bir daha hiç düzene girmeyecekmiş gibi hissediyorum ve içimden Castle'ın ağzından o sözler çıkmasın diye yalvarıyor, dua ediyor; tüm benliğimle bunu ümit ediyor ve diliyorum.

Fakat elbette ki korktuğum başıma geliyor.

Castle "Evet," diyor. "Bay Kent, sizin gibi onun da Juliette'e dokunabildiğini biliyoruz."

Aylarca nefes darlığı çekmek gibi bir şey bu.

Kaslarınızı nasıl hareket ettireceğinizi unutmak, hayatınızdaki her mide bulandırıcı anı yeniden yaşamak ve derinizden kıymıklar çıkarmaya çalışmak gibi. Bir gün uyanıp bir tavşan deliğinden aşağı düşmek ve maviler içinde bir kız size durmadan çıkışın nerede olduğunu sorarken ona yanıt verememek, verecek bir yanıt bulamamak, konuşmaya çalıştığınızda ise boğazınızın yağmur bulutlarıyla dolması gibi. Biri okyanusun içini sessizlikle doldurup bu odaya boşaltmış gibi.

İşte böyle bir şey.

Kimse konuşmuyor. Kimse kıpırdamıyor. Herkes öylece bakıyor.

Bana.

Adam'a.

Bana bakan Adam'a.

Adam fal taşı gibi açılmış gözlerini hızla kırpıştırıyor, yüz ifadesi hayretten öfkeye, acıya; çokça hayrete, bir nebze aldatılmışlığa, şüpheye ve çok daha fazla hayrete ve daha da fazla acıya kayarken ben ölmek üzere olan bir balık gibi ağzım açık bakıyorum.

Keşke bir şeyler söylese. Hiç olmazsa soru sorsa, suçlamalarda bulunsa ya da *bir şeyler* talep etse. Fakat o tek kelime etmiyor. Sadece beni süzüyor, bana dik dik bakıyor ve öfke yerini acıya bırakırken ve şu an hissediyor olması gereken mütehiş çaresizliğe bırakırken gözlerindeki ışığın giderek sönüşünü izliyorum. Oturuyor.

Bana doğru bakmıyor.

"Adam..."

Doğruluyor. O ayağa kalkıp hızla odadan çıkarken alelacele yerimden fırlayıp peşi sıra kapıdan çıkıyorum ve arkamda kızılca kıyametin koptuğunu işitiyorum; kalabalık yeniden öfkeye kapılırken az kalsın Adam'a çarpacak oluyorum. Nutkum tutuluyor, o ise arkasına dönüp

"Anlamıyorum," diyor. Gözleri acı dolu, çok derin, çok mavi.

"Adam, ben..."

"O sana dokundu." Bu bir soru değil. Gözlerime bakmakta zorlanıyor ve sonraki sözleri onu utandırıyor sanki. "Tenine dokundu."

Keşke her şey ondan ibaret olsaydı. Keşke o kadar basit olsaydı. Keşke kanımı kaynatan bu hisleri bedenimden ve Warner'ı kafamdan atabilsem. *Aklım öyle karışık ki*

"Juliette.

Ona "Evet," diyorum. Dudaklarımı güçlükle oynatıyorum. Evet. Soru olmayan sözüne yanıtım bu.

Adam parmaklarını ağzına değdirip gözlerini yukarı çeviriyor ve tuhaf, kuşku dolu bir ses çıkarıyor. "Ne zaman?"

Olanları anlatıyorum ona.

Warner'ın bana ne zaman dokunduğunu, her şeyin nasıl başladığını, o sırada bana hep giydirdiği elbiselerden birinin üzerimde olduğunu, ben pencereden atladığımda beni durdurmak için nasıl mücadele ettiğini, elinin nasıl bacağıma değdiğini ve

sonrasında bana nasıl dokunduğunu ve hiçbir şeyin olmadığını.

Ona Warner bizi yeniden yakalayana dek nasıl tüm bunların hayal gücümün bir ürünüymüş gibi davranmaya çalıştığımı anlatıyorum.

Fakat Warner'ın bana beni özlediğini, beni sevdiğini söylediğinden ve beni nasıl şehvetle, pervasızca öptüğünden bahsetmiyorum ona. Ona sırf ellerimi ceketininin içine sokup tabancasını almak için Warner'ın hislerine karşılık veriyormuş gibi davrandığımı söylemiyorum. Ona Warner'ın kollarında olmanın beni nasıl şaşırttığına hatta sersemlettiğine ve Warner'dan nefret ettiğim, Adam'ı vurmasından dolayı büyük bir dehşete kapılıp onu öldürmek istediğim için kendimi o tuhaf hisleri kafamdan atmaya zorladığımı söylemiyorum.

Adam'ın tek bildiği çok yaklaştığım. Warner'ı az kalsın öldürecek olduğum.

Ve şimdi Adam şaşkın, kendime sakladıklarımdan habersiz halde ona söylediklerimi sindiriyor.

~~Ben gerçekten bir canavarım.~~

Güçlükle "Bilmeni istemedim," diyorum. "Bunun –yaşadığımız onca şeyin ardından– ilişkimizi daha da karmaşıklaştıracağını düşündüm. Bunu göz ardı etmenin daha iyi olacağını düşündüm ve ne bileyim..." Kalakalıyor, söyleyecek bir söz bulamıyorum. "Bu aptalcaydı. Aptallık ettim. Sana söylemem gerekirdi; üzgünüm. Çok üzgünüm. Böyle öğrenmeni istemezdim."

Adam hızlı hızlı soluyor, ensesini ovalayıp elini saçlarında gezdiriyor ve "Anlamıyorum... Anlamıyorum... Yani... Sana nasıl olup da dokunabildiğini biliyor muyuz?" diyor. "Bende olduğu gibi mi oluyor? Benim yapabildiğimi yapabiliyor mu? Anlamı... *Tanrım* Juliette ve onca zamandır onunla yalnız kaldın..."

Ona "Hiçbir şey olmadı," diyorum. "Tek yaptığım onunla

konuşmaktı ve bana hiç dokunmadı. Bana neden dokunabildiğini de bilmiyorum. Sanırım kimse bilmiyor. Castle henüz onu test etmeye başlamadı."

Adam iç çekip elini yüzünde gezdiriyor ve sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle "Neden şaşırdığımı bile anlamıyorum; onunla aynı lanet DNA'yı paylaşıyoruz," diyor. Fısıltıyla bir küfür savuruyor. Bir kez daha. Sesini yükselterek, kendi kendine konuşurmuş gibi "Hiç rahat bir nefes alabilecek miyim acaba?" diyor. "Hiç berbat olayların önüme sürülmediği bir zaman gelecek mi? Tanrım. Bu deliliğin sonu gelmeyecek sanki."

Ona bunun sona ereceğini sanmadığımı söylemek istiyorum.

"Juliette."

Sesi duyunca donakalıyorum.

Gözlerimi yumuyorum, sımsıkı, kulaklarıma inanasım gelmiyor. Warner burada olamaz. Tabii ki burada değil. Dışarıda, burada olması *mümkün* bile değil. Fakat sonra anımsıyorum. Castle onun artık rehin tutulmadığını söylemişti.

Castle odasından çıkmasına izin vermiş olmalı.

Yo.

Yo, hayır.

Bu gerçek olamaz. Warner şu an bana ve Adam'a çok da yaklaşmıyor ve yine olmaz... Böyle olmamalı... Yaşanan onca şeyin ardından... Bu gerçek olamaz...

Fakat Adam omzumun üzerinden bakıyor; arkamda duran, görmezden gelmek için büyük bir çaba sarfettiğim kişiye bakıyor ve gözlerimi kaldıramıyorum. Az sonra olacakları görmek istemiyorum.

Adam konuştuğunda sesi asit gibi yakıcı çıkıyor. "Burada ne arıyorsun sen?"

"Seni yeniden görmek ne hoş, Kent." Sesinden Warner'ın gülümsediğini anlayabiliyorum. "Anlarsın ya, geri kalmama-

mız gerek. Özellikle de bu yeni keşiften dolayı. Bu kadar çok ortak yanımız olduğunu bilmezdim."

İçimden gerçekten hiçbir şey bilmediğini söylemek geliyor.

Adam alçak, ölçülü bir sesle ona "Seni hasta pislik," diyor.

"Ne talihsiz sözler." Warner başını iki yana sallıyor. "Sadece kendilerini akıllıca ifade edemeyenler bu tarz kaba sözlere başvururlar." Duraklıyor. "Sebep seni korkutmam mı, Kent? Varlığım seni geriyor mu?" Gülüyor. "Kendini zor tutuyor gibisin."

"Seni *öldüreceğim*..." Adam Warner'ı boğazından tutmak için atıldığında Kenji koşarak ona, ikisine de çarpıyor ve yüzünde katıksız bir tiksintiyle ikisini ayırıyor.

"Ne *halt ettiğinizi* sanıyorsunuz siz?" Kenji'nin gözleri öfkeyle parlıyor. "Bilmem fark ettiniz mi ama kapı eşiğinin önünde dikilmişsiniz ve küçük çocukların *ödünü patlatıyorsunuz*, Kent, bu yüzden senden sakinleşmeni istemem gerek." Adam konuşmaya çalışsa da Kenji onu susturuyor. "Dinle, Warner'ın odasının dışında ne aradığını bilmiyorum ama buna ben karar veremem. Burada emirleri Castle verir ve buna saygı göstermemiz gerek. Canın istedi diye insanları öldüremezsin."

Adam "Bana öldüresiye işkence eden bu aynı adam!" diye bağırıyor. "Adamlarına seni feci dövdüren de! Ve onunla yan yana mı yaşayacakmışım? Omuz omuza savaşacak mıymışım? Hiçbir sorun yokmuş gibi mi davranacakmışım? Castle *aklını mı kaçırdı*?..."

Kenji "Castle ne yaptığını bilir," diye çıkışıyor. "Senin görüş bildirmene gerek yok. Onun kararına boyun eğeceksin."

Adam öfkeyle kollarını savuruyor. Yine bağırmaya başlıyor ve sesini alçaltmak için hiç çaba sarfetmiyor. "Buna inanmıyorum. Herhalde bir *şaka* bu! Kim yapar ki böyle bir şeyi? Kim rehinelerini rahat ettirmeye uğraşır? Geri dönüp buranın tüm ayrıntılarını, konumumuzu düşmana verebilir!" Warner "Bu imkânsız," diyor. "Nerede olduğumuzu bilmiyorum bile."

Adam Warner'a doğru dönünce ben de ne yapacağını görmek için hızla ikisine doğru dönüyorum. Adam bağırıyor, bir şeyler söylüyor ve haline bakılırsa Warner'a saldırmak için fırsat kolluyor. Kenji onu zaptetmeye çalışırken etrafımda olanları güçlükle işitiyorum. Kalbimin atışı kafamın içini zonklatırken Warner yürek burkan, derin bir bakışla gözlerini bana, sadece bana diktiğinden göz kapaklarım nasıl kırpılacaklarını unutuyor, olduğum yerde donakalıyorum.

Warner'ın göğsü dikildiğim yerden seçebileceğim kadar hızlı inip kalkıyor. Yanı başındaki yaygaraya, salondaki kargaşaya veya kendisini yere çalmaya çalışan Adam'a aldırış etmiyor; yerinden bir santim bile kımıldamıyor. Gözlerini benden kaçırmayacak ve onun iyiliği için ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Başımı çeviriyorum.

Kenji Adam'a sakin olmasını söylerken uzanıp kolundan tuttuğum Adam sakinleşene dek yüzümde küçük bir tebessümle ona bakıyorum. Warner yanımızda değilmiş gibi davranabileyim diye kendimi Adam'a odaklanmaya zorluyorum.

Belli ki Warner planımı pek de beğenmiyor.

Tam karşımıza dikilip, yolumuzu kapatıyor ve tüm iyi niyetime rağmen ona bakmak zorunda kalıyor ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şey görüyorum. Bu ölçüde, bu şekilde görmediğim bir şey.

Acı.

Adam ona "Çekil," diye çıkışsa da Warner onu fark etmemiş gibi duruyor.

Gözleri üzerimde. O, Adam'ın koluna yapışan elime bakarken gözlerindeki ıstırap dizlerimin bağını çözüyor ve konuşamıyorum, konuşmamam gerek; konuşabilsem bile ne diyeceğimi bilmiyorum. Sonra Warner ismimi söylüyor. Bir kez daha. "Juliette..." diyor.

Adam bir kez daha "Çekil!" diye bağırırken bu kez soğukkanlılığını yitirip Warner'ı yere serecek kadar kuvvetle itiyor. Fakat Warner yere kapaklanmıyor. Geriye doğru, azıcık sendeliyor ve Adam'ın bu hareketinin içinde bir şeyi, serbest bırakmaya dünden razı olduğu, bir tür uyku halindeki öfkeyi tetiklemesiyle Adam'ın canını yakmak için ileri atıldığında olacakları engellemek için ne yapacağımı düşünüyor, bir plan yapmaya çalışıyorum ama aptalın tekiyim işte.

Aralarına girecek kadar aptalım.

Adam beni tutup geri çekmeye çalışsa da elimi çoktan Warner'ın göğsüne dayadım ve ne düşündüğümü bilmiyor hatta hiç düşünmüyorum bile. Sanırım sorun da bu ya. Burada, birbirlerinin canına okumaya hevesli iki kardeşin arasında, bir saniyeden bile kısa süren o kısacık anda bir şeyler yapabilen kişi ben olmuyorum.

Kenji oluyor.

İki oğlanı kollarından tutup ayırmaya çalışıyor ama aniden boğazından bir ses çıkıyor; korkunç, kafamın içinden koparıp atabilmeyi dilediğim bir işkence bu ses.

Kenji yıkılıyor.

Yere yığılıyor.

Boğuluyor, nefes almaya çalışıyor, tüm bedeni hareketsiz kalana, nefes alamayacak hale gelene dek debeleniyor ve hareketsiz kalıyor, hiç kıpırdamıyor. Sanırım çığlık atıyorum; çığlık sesinin nereden geldiğinden emin olmak için dudaklarıma dokunurken dizlerimin üzerine çöküyorum. Onu sarsıp uyandırmaya çalışsam da hiç kımıldamıyor, hiç tepki vermiyor ve az önce neler oldu, bilemiyorum.

Kenji'nin ölüp ölmediğini de.

Artık çığlık attığımdan eminim.

Kollar beni yerden koparırken kulağıma gelen sesleri ayırt etmekle uğraşmıyorum çünkü tek bildiğim bunun gerçek olamayacağı, bunun Kenji'nin; gülümsemelerinin ardında sırlar saklayan, komik, anlaşılmaz dostumun başına gelmemesi gerektiği. Beni geri çeken ellerden sıyrılıyorum ve gözlerim görmez oluyor; yemek salonuna hızla daldığımda yüz bulanık surat arka plana karışıyor çünkü benim görmek istediğim tek yüz üzerinde lacivert spor ceket olan, örgülü saçları atkuyruğu yapılmış adamın yüzü.

"Castle!" diye haykırıyorum. Hâlâ çığlıklar atıyorum. Sanki yere kapaklanıyorum; emin olamıyorum. Fakat dizlerimin acımaya başladığını fark ediyorum ve umurumda değil umurumda değil umurumda değil... "Castle! Kenji, o... lütfen ona..."

Castle'ın koştuğunu ilk kez görüyorum.

İnsanüstü bir hızla odayı katediyor, yanımdan geçip koridora dalıyor. Odadaki herkes ayakta, çıldırmış gibi; bazıları panik içinde bağırıyor. Castle'ın peşinden yeniden tünele giriyorum ve Kenji hâlâ orada. Hâlâ hareketsiz. Kıpırdamıyor.

Hiç.

Castle "Kızlar nerede?" diye bağırıyor. "Birisi kızları buraya getirsin?" Kenji'nin başını kucağına alıp ağır bedenini sırtlamaya çalışan Castle'ın sesinin ilk kez böyle çıktığına şahit oluyorum. Ne rehinelerden bahsederken ne de Anderson'ın sivillere yatıklarından bahsederken sesi böyle çıkmıyordu. Etrafıma bakındığımda Omega Noktası sakinkerinin etrafımızda dikildikleri, yüzlerine kederin oturduğunu ve çoğunun ağlamaya başladığını görüyor ve Kenji'yi asla tam anlamıyla tanımadığımı fark ediyorum. Ne denli nüfuzlu olduğunu anlamamışım. Bu odadaki insanlar için ne kadar önemli olduğunu hiç görmemişim.

Onu ne kadar sevdiklerini.

Gözlerimi kırpıştırdığımda Adam'ın Kenji'yi taşımaya çalışan çok sayıda insanın arasında olduğunu, her şeye rağmen ümitli olduklarını fark ediyorum. İçlerinden biri "Hastane kanadına gittiler; onun için bir yatak hazırlıyorlar!" diye bağırıyor. Koşuşturmadan öte, bir izdiham bu; herkes Castle'ın peşinden koşuyor, sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyor ve kimse bana, gözlerimin içine bakmıyor. Ben de oradan, gözlerden uzaklaşıyor; köşeyi dönüp karanlığa karışıyorum. Ağzıma akan gözyaşlarımın tadı geliyor; ne olduğunu, nasıl olduğunu, ben Kenji'ye dokunmazken böyle bir şeyin nasıl olabileceğine anlam veremeden panik içinde her bir tuzlu damlayı sayıyorum; ona dokunmuş olamam ne olur ne olur ne olur ona dokunmamış olayım. Fakat sonra kollarımın üzerinde buz saçakları oluşuyor ve bir şeyi fark ediyorum:

Eldivenlerim ellerimde değil.

Eldivenlerimi unutmuşum. Bu gece buraya gelmek için çok acele ettiğimden duştan çıktığımda eldivenlerimi odada bırakmışım ve bu bana gerçek gibi gelmiyor; bunu yapmış olmam, unutmuş olmam, bir başka hayatın kaybından sorumlu olabileceğim düşüncesi bana imkânsız geliyor ve ben oracıkta oracıkta oracıkta

Yığılıp kalıyorum.

"Juliette."

Yukarı bakıyorum. Hızla ayağa kalkıyorum.

"Benden uzak dur," derken titriyor, gözyaşlarımı dizginlemeye çalışıyorum ama bir yandan da küçülüp hiçliğe karışıyorum çünkü nihayet hak ettiğimi bulduğumu düşünüyorum. Bu benim en büyük cezam olmalı. Bu acıyı hak ediyorum ben, dünyadaki bir avuç dostumdan birini öldürmenin acısını çekmek bana reva; büzüşüp sonsuza dek ortadan kaybolmayı istiyorum. "Uzaklaş..."

Warner "Juliette, *lütfen*," deyip bana yaklaşıyor. Yüzü gölgeler içinde. Bu tünel yeterince ışıklandırılmamış ve nereye açıldığını bilmiyorum. Tek bildiğim Warner'la yalnız kalmak istemediğim.

Şimdi olmaz. Bir daha olmaz.

"Sana benden uzak durmanı söyledim." Sesim tirtiyor. "Seninle konuşmak istemiyorum. Lütfen... Beni rahat bırak!"

"Seni böyle bırakamam!" diyor. "Böyle ağlar halde!"

Ona "Belki o duyguyu anlamazsın," diye çıkışıyorum. "Belki insan öldürmek senin için sıradan bir iş olduğundan bunu umursamazsın!"

Hızlı hızlı soluyor. Çok hızlı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Kenji'den!" diye patlıyorum. "Bunu ben yaptım! Benim hatam! Adam'la kavga etmeniz benim hatam, Kenji'nin sizi ayırmaya gelmesi benin hatam ve..." Sesim çatlıyor; bir kez, iki kez. "Ölmesi de benim suçum."

Warner'ın gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Gülünç olma," diyor. "O ölmedi."

Acının kendisine dönüşüyorum.

Yaptığımı düşündükçe hüngür hüngür ağlıyorum ve tabii ki öldü o –görmedin mi?– kımıldamıyordu bile, ben onu öldürdüm... Warner hiç ses çıkarmıyor. Ben ona çirkin, korkunç hakaretler savurup onu yas tutmanın ne olduğunu anlayamayacak kadar duygusuz olmakla suçlarken o tek kelime etmiyor. Beni göğsüne yaslayana dek Warner'ın bana sarıldığını fark etmiyorum bile. Ona karşı da koymuyorum. Hem de hiç. Ona sarılıyorum çünkü bu sıcaklığa, bedenime dolanan güçlü kollar hissetmeye ihtiyacım var ve mükemmel bir kucaklaşmanın iyileştirici etkilerine bel bağlamaya ne de çabuk alıştığımı şimdi anlamaya başlıyorum.

Bunu ne de çok özlediğimi.

Ve o bana öylece sarılıyor. Saçlarımı geriye atıp elini nazikçe sırtımda gezdiriyor ve kalbinin alelade bir insana göre nasıl tuhaf, çılgınca bir ritimle attığını işitiyorum.

Kolları tüm bedenimi sararken bana "Onu öldürmedin, aşkım," diyor.

Ve ben "Belki de benim gördüğümü görmemişsindir," diye karşılık veriyorum.

"Olanları çok yanlış anlamışsın. Onun canını yakacak bir şey yapmadın sen."

Göğsüne dayalı başımı iki yana sallıyorum. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Sen yapmadın. Bunu senin yapmadığını biliyorum."

Geri çekiliyorum. Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü," diyor. "Kenji'yi yaralayan sen değildin. Bendim."

ELLİ SEKİZ

"Ne?"

Warner "O ölmedi," diyor, "ağır yaralansa da ölmedi. Onu hayata döndürebileceklerini düşünüyorum."

"Ne..." Paniğe kapılıyorum, iliklerime kadar. "Ne diyorsun sen?"

Warner "Lütfen," diyor. "Otur. Açıklayacağım." Yere çömeliyor ve yere vurarak yanına oturmamı işaret ediyor. Başka ne yapacağımı bilemiyorum ve bacaklarım artık bedenimi taşıyamayacak kadar çok titriyor.

Kollarım ve bacaklarım birer külçe gibi zemine düşüyor; sırtlarımız duvara dayalı ve yan yanyana otururken aramızda sadece bir iki santim var.

1

2

3 saniye geçiyor.

Warner "Bana bir... *yeteneğim* olabileceğini söylediğinde Castle'a inanasım gelmemişti," diyor. Sesi öylesine kısık çıkıyor ki birkaç santim ötesinde oturmama rağmen onu işitmek için kendimi zorluyorum. "İçimden bir ses amacının beni delirt-

mek olduğunu söylüyordu." Kısa bir iç çekiyor. "Fakat adamakıllı düşündüğümde bu fikir bana mantıksız geldi. Castle bana Kent'ten de bahsetti. Kent'in sana dokunabildiğinden ve bunun nedenini nasıl keşfettiklerinden. Bir an için benim de benzer bir becerim olabileceğini düşündüm. Onunki kadar zavallı, bir o kadar işe yaramaz bir beceri."

Ağzımdan "Bu işe yaramaz bir beceri değil," sözleri çıkıveriyor.

"Gerçekten mi?" Yüzünü bana çeviriyor. Omuzlarımız neredeyse birbirine değiyor. "Söyle bana, aşkım. Kent neler yapabiliyor?"

"Onda etkisiz kılma gücü var. Yetenekleri etkisiz kılabiliyor."

"Peki," diyor, "fakat bunun ona ne *faydası* dokunacak? Kendi türünden olanlarının güçlerini etkisiz kılmanın ona ne faydası var? Saçma bir beceri. *Gereksiz*. Bu savaşta ona hiçbir fayda sağlamaz."

Tüylerim diken diken oluyor. Söylediklerine aldırış etmemeye karar veriyorum. "Bunların Kenji'yle ne ilgisi var?"

Bir kez daha gözlerini benden kaçırıyor. Konuştuğunda sesi daha yumuşak çıkıyor. "Sana şu an enerjini hissedebildiğimi söylesem bana inanır mıydın? Enerjinin tonunu ve ağırlığını hissettiğimi söylesem?"

Warner'ın gülümsemesi yüzüne kederli bir ifade veriyor sanki. Derin bir nefes alıp "Şu an," diyor, "en kuvvetli duygularını sezebiliyorum. Seni tanıdığım için de o hislerin ne anlama geldiğini bilebiliyorum. Mesela şu an hissettiğin korkunun sebebinin ben değil, kendin ve Kenji'ye yaptığını sandığın şey olduğunu biliyorum. Tereddüdünü seziyorum; olanların senin hatan olmadığına inanmaya gönlün olmadığını. Hüznünü, acını hissediyorum."

"Bunu gerçekten hissedebiliyor musun?" diye soruyorum.

Bana bakmadan başını sallıyor.

Ona "Bunun mümkün olabileceğini bilmezdim," diyorum.

"Ben de," diyor. "Bunun farkına varmadım. Uzunca bir zaman. Insanların hissettiklerini böyle açıkça fark etmenin normal bir durum olduğunu sanıyordum. Belki algılarımın çoğu insandan daha kuvvetli olabileceğini düşünüyordum. Bu özelliğim babamın 45. Bölge'nin komutasını almama izin vermesinde önemli bir etken oldu. Çünkü birinin bir şeyler sakladığını, suçluluk hissettiğini ya da daha önemlisi yalan söyleyip söylemediğini anlamamı sağlayan esrarengiz bir becerim var." Duraklıyor. "Tabii bu yanıma ilaveten gerektiğinde hesap sormaktan çekinmemem. Fakat bu yanımı ancak Castle gizli kalan yönlerim olabileceğini ortaya atınca irdeledim. Az kalsın aklımı kaçıracaktım."

Warner başını iki yana sallıyor. "Castle'ın teorilerini ispatlamanın ve çürütmenin yollarını arayarak konuy enine boyuna düşündüm. Her şeyi en küçük ayrıntısına kadar irdelesem de nihayetinde Castle'ın düşüncesini olası görmedim ve bu gece Kenji'nin araya girecek kadar aptallık etmesine –kendi adıma değil de senin adına– biraz üzülmüş olsam da aslen yaşanan olayın epey talihli bir tesadüf olduğunu düşünüyorum. Çünkü nihayet elimde kanıt var. Yanıldığımın kanıtı. Castle'ın haklı olduğunun kanıtı."

"Ne demek istiyorsun?"

Bana "Enerjini aldım," diyor, "ve bunu yapabileceğimi bilmiyordum. Dördümüz arasında bir bağ kurulduğunda enerjini tüm canlılığıyla hissedebildim. Adam ise erişilmezdi ki bu da onun sadakatinden neden şüphe etmediğimi açıklıyor. Hisleri hep gizli, hep koruma altındaydı. Safça onun robot gibi biri olduğunu, gerçek bir kişilikten veya ilgi alanlarından yoksun biri olduğunu düşünmüştüm. Elimden kaçmayı başardı ve bu

benim hatamdı. Sistemimdeki kusurları saptamak konusunda kendime fazla güveniyordum."

Ve içimden ona demek ki Adam'ın becerisinin çok da işe yaramaz olmadığını söylemek geliyor.

Fakat söylemiyorum.

Warner kısa bir sessizliğin ardından "Ve Kenji..." diyor. "Kenji...çok zekice hareket etti. Ondan beklemeyeceğim kadar zeki; zaten anlaşılıyor ki onun taktiği tam da buydu. Kenji..." Nefes veriyor. "Gizli değil, aleni bir tehdit gibi görünmeye dikkat etti.

Hep sorun çıkarıyor, öğünlerde kendisine fazladan yemek konmasını istiyor, diğer askerlerke kavga ediyor, uyku saatlerinde ortalıkta geziniyordu. Dikkatleri kendine çekmek için basit kuralları çiğniyordu. Böylece kendisini sadece asap bozucu bir asker olarak görecektim. Onun tuhaf bir yanı olduğunu hep hissetmiş olsam da bunu kaba, velveleci tavrına ve kurallara uymayı beceremememesine bağladım. Onu zavallı bir asker gibi görüp önemsemedim. Asla terfi edemeyecek biri olaral. Hep zaman kaybı gibi görülecek biri olarak." Başını iki yana sallıyor. Yere bakarak kaşlarını kaldırıyor. Neredeyse hayranlıkla "Dahice," diyor. "Dahiceydi. Tek hatası..." Warner kısa bir duraklamanın ardından "Kent'e yakınlığını çok belli etmesiydi. Bu hatası da az kalsın canına mal olacaktı."

"E? Bu gece yarım kalan işi tamamlayıp onu öldürmeye mi çalıştın?" Aklım hâlâ karışık, konuşmayı yeniden az önce yaşanan olaya odaklamaya çalışıyorum. "Onu kasten mi yaraladın?"

"Kasten yapmadım." Warner başını iki yana sallıyor. "Ne yaptığımı bildiğim yoktu. Yani başta. Şu ana dek enerjiyi sadece *seziyordum*; *alabileceğimi* ise bilmiyordum. Fakat sana dokunmamla enerjine de dokundum; o an hepimizin adrenali yükselmişti ve senin enerjin neredeyse üzerime atıldı. Kenji kolu-

mu tuttuğunda seninle aramızdaki bağ hâlâ ayaktaydı. Sonra... nasılsa senin gücünü Kenji'ye yönlendirebildim. Bu epey tesadüfiydi ama gerçekleştiği anı hissettim. Gücünün içime hücum ettiğini hissettim. Sonra da bedenimden dışarı taştığını." Gözlerini yukarı dikiyor. Gözlerimin içine bakıyor. "Bu yaşadığım en olağanüstü olaydı."

Oturuyor olmasam yere yığılırdım herhalde.

Ona "Demek başkalarının güçlerini alabiliyorsun, öyle mi?" diye soruyorum.

"Öyle görünüyor."

"Ve Kenji'yi kasten yaralamadığına eminsin?"

Warner gülüyor, az önce çok komik bir laf etmişim gibi bana bakıyor. "Onu öldürmek istesem bunu yapardım. Bunu yapmak için de böyle karmaşık bir tezgâh kurmaya gerek duymazdım. Dramadan hazzetmem. Birinin canını yakacaksam iki elimden fazlası gerekmez bana."

Sessizliğe gömülüyorum.

Warner "Aslında," diyor, "fazlasını atmanın bir yolunu bulmadan içinde nasıl bu kadar güç tutabildiğine şaşırdım. Gücünü içimde zor tuttum. Bedenimden Kenji'nin bedenine geçen güç akımı anlık bir olay olduğu kadar gerekliydi de. Gücün şiddetine uzun süre dayanamadım."

Şaşkın halde ona bakıp "Ve sana zarar veremiyorum, öyle mi?" diyorum. "Hem de hiç demek? Gücüm öylece *içine* mi giriyor? Onu soğuruyorsun, öyle mi?"

Başını sallıyor. "Görmek ister misin?"

Başımla, dudaklarımla ve gözlerimle evet yanıtını veriyorum ve daha önce duyduğum hiçbir heyecanın beni bu denli korkutmadığını hissediyorum. Ona "Ne yapmam gerek?" diye soruyorum.

Çok alçak bir sesle "Hiçbir şey," diyor. "Sadece dokun bana."

Kalbim küt küt, hızla atıp bedenime sığmazken odaklanmaya çalışıyorum. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Kendi kendime bir terslik çıkmayacağını söylüyorum. Her şey yolunda gidecek. Bu sadece bir deney. Durmadan kendime birine dokunacağım diye bu kadar heyecanlanmama gerek olmadığını söylüyorum.

~~Fakat çok ama çok heyecanlıyım.~~

Çıplak elini bana uzatıyor.

Elini tutuyorum.

Bir şeyler olmasını; güçten düştüğümü, enerjimin tükendiğini ya da bedenimden başka bir bedene bir akış olduğunu belli edecek bir his duymayı beklesem de hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir farklılık hissetmiyorum. Fakat Warner'a bakınca gözlerinin kapandığını odaklanmaya çabaladığınıgörüyorum. Ardından elinin elimi sıkıca kavradığını hissediyorum. Soluğu kesiliyor.

Gözleri ardına kadar açılırlen boştaki eli zeminden içeri giriveriyor.

Telaşla, sarsılarak geri kaçıyorum. İki yana sallanınca ellerimi geriye atarak dengemi sağlıyorum. Hayal görüyor olmalıyım. Warner'ın hâlâ oturduğu yerden en fazla on santim ötede açılan delik hayal gücümün bir ürünü olmalı. Yere yasladığı avucunu bastırarak bir delik açtığını görmüş olamam. Tüm bunlar bir sanrı olmalı. Hepsi de. Rüya görüyorum ve az sonra uyanacağımdan eminim. Öyle olmalı.

"Korkma..."

Kekeleyerek "Bu-bunu nasıl yaptın?" diyorum.

"Korkma, aşkım, her şey yolunda. Gerçekten, bu benim için de yeni bir şey..."

"Gü-gücüm mü? Gücüm seni... Hiç acı duymuyor musun?" Başını iki yana sallıyor. "Aksine. Bu adrenalin hücumu inanılmaz. Bambaşka bir tecrübe. Aslında şu an hafifçe başım dönüyor. Fakat olabilecek en hoş baş dönmesi bu." Gülüyor. Kendi kendine gülümsüyor. Başını ellerinin arasına alıyor. Yukarı bakıyor. "Bir daha yapabilir miyiz?"

Aceleyle "Hayır," diyorum.

Sırıtıyor. "Emin misin?"

"Yapamam. Ben sadece, bana dokunabildiğine hâlâ inanamıyorum. Senin gerçekten... Yani..." Başımı iki yana sallıyorum. "Yani bir püf noktası yok mu? Ya da belli şartlar? Bana dokunuyorsun ve canın yanmıyor demek? Hatta canının yanmaması bir yana, bundan *keyif* mi alıyorsun? Bana dokunduğunda hissettiklerinden *haz* mı alıyorsun?"

Şaşkın halde, soruma ne yanıt vereceğini bilemiyormuş gibi bana bakıyor.

"E?"

"Evet," diyor ama sesi kısık çıkıyor.

"Evet ne?"

Kabinin nasıl da küt küt attığını işitebiliyorum. Aramızdaki sessizlikte bunu gerçekten işitebiliyorum. "Evet," diyor. "Bundan hoşlanıyorum."

İmkânsız.

Warner "Bana dokunmaktan korkmana hiç gerek yok," diyor. "Bu canımı yakmaz. Olsa olsa bana güç verir."

İçimden insanın aklını kaçırmanın eşiğinde olduğunu belli eden tuhaf, tiz, delice bir kahkaha atmak geliyor. Çünkü bence bu dünyanın berbat, berbat bir espri anlayışı var. Sanki hep halime gülüyor. Beni hiçe sayarak. Hayatımı hep daha da karmaşık hale getirerek. En etraflıca düşündüğüm planlarımı yapacağım her seçimi son derece güç kılıp bozarak. Her şeyi daha da içinden çıkılmaz hale getirerek.

Sevdiğim oğlana dokunamıyorum.

Fakat dokunuşumu sevdiğimi öldürmeye çalışan oğlana güç vermek için kullanabiliyorum.

İçimden dünyaya hiç de komik olmadığını söylemek geliyor.

"Warner..." Aniden zihnimde beliren bir düşünceyle gözlerimi yukarı çeviriyorum. "Castle'a bundan bahsetmen gerek."

"Neden yapayım bunu?"

"Çünkü bilmesi gerek! Kenji'ye olanları bu şekilde açıklayabiliriz ve yarın bu özelliğin işimize yarayabilir! Bizimle yan yana savaşacaksın ve işimize yarayabilir..."

Warner gülüyor.

Gülüyır, gülüyor, gülüyor; loş ışıkta bile gözleri ışıl ışıl. Nefesi kesilene ve kahkahası önce nazik bir iç çekişe, sonra da neşeli bir gülümsemeye dönene dek gülüyor. Ardından bana bakıp sırıtıyor; ta ki artık kendi kendine sırıtır olup gözlerini yere çevirene ve bakışları hareketsizce kucağımda duran elime kayana dek. Kısa bir duraksamanın ardından parmakları parmak boğumlarımı örten yumuşak ve ince deriyi okşuyor.

Nefes almıyorum.

Konuşmuyorum.

Kımıldamıyorum bile.

Tereddüt ediyor, elimi çekip çekmeyeceğimi görmeyi bekliyor gibi ve bunu yapmam da gerekiyor, yapmam gerektiğini biliyorum ama çekmiyorum elimi. Böylece elimi eline alıyor. İnceliyor. Parmaklarını avuç içimdeki çizgilerde, eklemlerimdeki kırışıklıklarda, baş ve işaret parmaklarımın arasındaki hassas noktada gezdiriyor ve dokunuşu öyle yumuşak, öyle nazik ki bana verdiği his canımı acıtacak kadar hoş; gerçekten canımı yakıyor. Ve şu an hissettiklerimi yüreğimin taşıyamayacağı kadar ağır.

Sarsak, hantal bir hareketle elimi geri çekiyorum; yüzüm kıpkırmızı, nabzım çok hızlı.

Warner hiç kıpırdamıyor. Yüzüme bakmıyor. Şaşkın görünmüyor. Sadece boşalan ellerine bakıp konuşuyor. Hem tuhaf hem de yumuşak bir sesle "Bence," diyor, "Castle iyimser bir budala. Buraya insanları buyur etmek için çok çabalıyor ve bu yaptığı geri tepecek çünkü herkesi memnun etmesi imkânsız." Duraklıyor. "O bu oyunun kurallarını bilmeyen insanların mükemmel bir örneği. Yüreğiyle fazlaca düşünen; umutsuzca ümit ve barış hayallerine sarılan biri. Bu tutumu ona hiç fayda getirmeyecek." İç çekiyor. "Aslında bu onun sonu olacak. Bundan gayet eminim."

Sonra "Fakat senin farklı bir yanın var," diye ekliyor. "*Ümitlerine* has bir şey." Başını iki yana sallıyor. "Öyle safça ki tuhaf bir tatlılığı var bunun. İnsanların dediklerine inanmayı tercih ediyorsun. İyiliği yeğliyorsun." Gülümsüyor, azıcık. Gözlerini bana çeviriyor. "Bu beni neşelendiriyor."

Bir anda kendimi budala gibi hissediyorum. "Yarın bizimle omuz omuza savaşmayacaksın."

Warner artık basbayağı gülümsüyor; gözlerinde sıcak bir bakışla. "Buradan gideceğim."

"Gideceksin." Donakalıyorum.

"Benim yerim burası değil."

Başımı iki yana sallayarak "Anlamıyorum, nasıl ayrılırsın buradan?" diye soruyorum. "Castle'a yarın bizimle birlikte savaşacağını söyledin. Gideceğini biliyor mu? Herhangi biri bunu biliyor mu?" Yüzünü süzüyorum. "Ne planladın? Ne yapacaksın?"

Yanıt vermiyor.

"Ne *yapacaksın*, Warner?"

"Juliette," diye fısıldıyor ve gözlerinde aniden ciddi, kederli bir bakış beliriyor. "Sana bir şey sormam ge..."

Biri tünellerde koşuyor.

Bana sesleniyor.

Adam.

ELLİ DOKUZ

Çıldırmışçasına ayaklanıp Warner'a hemen döneceğimi söylüyorum.

Ona bir yere ayrılmamasını, daha bir yere gitmemesini, hemen geri geleceğimi söylesem de yanıt vermesini beklemiyorum çünkü hemen ayağa kalkıp ışıklandırılmış koridorun yolunu tutuyorum. Neredeyse Adam'a çarparak durabiliyorum. Adam beni teskin edip bana dokunmaması gerektiğini her zamanki gibi unutarak beni sıkıca, sımsıkı sarıyor. "İyi misin?" diyor; ardından da "Çok üzgünüm," ve "Her yerde seni aradım," ve "Hastane kanadında gelirsin diye düşünmüştüm," ve "Bu senin hatan değildi, umarım bunun farkındasındır..." diyor.

Onu ne kadar önemsediğim gerçeği yüzüme, kafatasıma, omurgama çarpıyor. Onun da beni ne kadar önemsediğini bilmem... Ona bu denli yakın olmak bana kendimi uzaklaşmaya zorladığım her şeyi acıyla anımsatıyor. Derin bir nefes alıyorum.

"Adam," diyorum, "Kenji iyi mi?"

Bana "Henüz bilinci açılmadı," diye yanıt veriyor. "Fakat Sara ve Sonya onun iyileşeceğini düşünüyorlar. Kötüye gitmediğinden emin olmak için bütün gece başında bekleyecekler." Duraklıyor. "Kimse ne olduğunu bilmiyor," diyor. "Çünkü bunu

sen yapmadın." Gözlerini gözlerime dikiyor. "Bunu biliyorsun, değil mi? Ona dokunmadın bile. Dokunmadığını biliyorum."

Ve "Warner. O yaptı bunu. Bunu Kenji'ye o yaptı; gidip onu yakalamalı, durdurmalısınız çünkü hepinize yalan söylüyor! Yarın kaçacak!" demek için ağzımı defalarca açsam da bunların hiçbirini söylemiyor, neden söylemediğimi de bilmiyorum.

Warner'ı neden koruduğumu bilmiyorum.

Sanırım bir yanım bunları dile getirmekten, gerçek kılmaktan korkuyor. Warner'ın gerçekten bizden ayrılıp ayrılmayacağını, hatta nasıl kaçacağını hâlâ bilmiyorum; bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum. Warner'ın yeteneğinden henüz bir başkasına bahsedip bahsedemeyeceğimden de emin değilim; Adam'a o ve Omega Noktası'nın geri kalanı Kenji'nin üzerine titrerken bir tünelde –düşmanımız ve rehinemiz olan– Warner'ınn elini tutup yeni gücünü sınadığımızı açıklamak istediğimi sanmıyorum.

Keşke aklım bu kadar karışık olmasaydı.

Keşke Warner'la aramda geçen her şey bana bu kadar suçluluk hissettirmese. Yanında geçirdiğim her dakika, onunla her konuşmam artık Adam'la iki sevgili sayılamayacak olsak da bende bir şekilde ona ihanet ettiğim hissini uyandırıyor. Kalbimin hâlâ Adam'da olduğunu, ona karşı sorumlu olduğumu, ona zaten çok acı verdiğim için hatalarımı telafi etmem gerektiğini hissediyorum. Gözlerindeki acının nedeni olmak istemiyorum. Bir daha asla. Sırlarımı kendime saklamamın onu incitmememin tek yolu olduğunda karar kıldım. Fakat içimde bir yerde bunun doğru bir tutum olamayacağını düşünüyorum. İçimden bir ses bunu yapmamın kötü sonuçlar doğurabileceğini söylüyor.

Fakat başka ne yapabileceğimi bilemiyorum.

"Juliette?" Adam hâlâ bana sıkıca sarılıyor, sarılışı hâlâ yakın, sıcak ve muhteşem. "İyi misin?"

Ve beni bunu sormaya ne itiyor bilmiyorum ama aniden yanıtı öğrenme ihtiyacı duyuyorum.

"Ona söyleyecek misin?"

Adam geriliyor, sadece bir iki santim. "Ne?"

"Warner. Ona gerçeği söyleyecek misin? İkinizle ilgili gerçeği."

Soruma hazırlıksız yakalan Adam afallıyor. Nihayet "Hayır," diyor. "Asla."

"Neden?"

"Çünkü bir aile olmak için kan bağından çok daha fazlası gerekir," diyor. "Ve onunla hiçbir şey paylaşmak istemiyorum. İstediğim ona hiç acımadan, hiç vicdan azabı duymadan ölümünü izleyebilmek. O canavar sözcüğünün tam karşılığı. Tıpkı babam gibi. Onu kardeş belleyeceğime şuracıkta ölmeyi yeğlerim."

Aniden, yere devrilecekmişim gibi bir hisse kapılıyorum.

Adam beni belimden tutuyor, gözlerimi odaklamaya çalışıyor. "Hâlâ şoktasın," diyor. "Sana yiyecek bir şeyler, su falan getirmeliyiz."

Ona "Önemli değil," diyorum. "Ben iyiyim." Kollarında olmanın hazzını bir saniye daha çıkarıp nefes alma ihtiyacı içinde ondan ayrılıyorum. Adam'ın haklı olduğuna; Warner'ın korkunç, kötü şeyler yaptığına ve bu yüzden onu affetmemem gerektiğine kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Warner'a gülümsememeliyim. Onunla konuşmamalıyım bile. Fakat hemen ardından çığlık armak istiyorum çünkü beynimin son zamanlarda geliştirdiğim anlaşılan çift kişilikle başa çıkabileceğinden emin değilim.

Adam'dan bir dakika istiyorum. Ona hastane kanadına gitmeden önce tuvalete gitmem gerektiğini söylüyorum o da tamam diyor, beni bekleyeceğini söylüyor.

Ben hazır olana kadar beni bekleyeceğini söylüyor.

Böylece parmak uçlarıma basarak Warner'a gitmem gerektiğini ve geri de gelemeyeceğimi söylemek için karanlık tünele dönüyorum. Fakat gözlerimi kısıp karanlığa baktığımda hiçbir şey görmüyorum.

Etrafıma bakınıyorum.

Warner gitmiş bile.

ALTMIŞ

Ölmek için bir şey yapmamıza gerek yok.

Hayatımız boyunca merdivenlerin altındaki bir dolaba saklansak bizi yine bulur. Ölüm üzerinde görünmez peleriniyle ortaya çıkacak ve sihirli değneğini sallayıp bizi en ummadığımız anda alıp götürecek. Dünyadaki varlığımıza dair her izi silip bunu da ücretsiz yapacak. Karşılığında hiçbir şey istemeden. Cenaze törenimizde şöyle bir eğilip, çıkardığı iyi iş için aldığı övgüleri kabul edecek ve sonra ortadan kaybolacak.

Yaşamak ise biraz daha karmaşık. Hep yapmak zorunda olduğumuz bir şey var.

Nefes almak.

Bir içeri bir dışarı; her gün, her sabah, her dakika ve her saniye istesek de istemesek de nefes almamız gerek. Ümitlerimizi ve hayallerimizi boğmayı planladığımızda bile nefes almayı sürdürürüz. Yoldan çıkıp köşede bekleyen adama şerefimizi sattığımızda bile nefes alırız. Haksızken, haklıyken, bir çatıdan aşağı kayıp vakitsiz bir ölümün kollarına düşerken de nefes alırız. Aksi söz konusu olamaz.

Ben de nefes alıyorum işte.

Varoluşumun tavanından aşağı sallanan ilmiğe doğru çıkarken attığım her adımı, kaç kez aptallık ettiğimi saydığımda sayılar yetmez oluyor.

Kenji bugün az kalsın ölüyordu.

Benim yüzümden.

Adam ve Warner'ın kavgaya tutuşması da hâlâ benim hatam. Araya girmem de benim hatam. Kenji'nin onları ayırmak ihtiyacı duyması da benim hatam ve ben ortada kalmasam Kenji asla zarar görmeyecekti.

Ve şimdi burada dikilmiş ona bakıyorum.

Güçbela nefes alıyor ve ona yalvarıyorum. Ona gereken tek şeyi yapması için yalvarıyorum. Mühim olan yegâne şeyi yapması için. Dayanmasını istiyorum ama beni dinlemiyor. O beni duyamıyor ve ben onun iyi olmasını istiyorum. İyileşmesini istiyorum. Nefes almasını istiyorum.

Ona ihtiyacım var.

Castle'ın önceden söylediklerine ekleyecek pek bir sözü yoktu.

Herkes ortalıkta dikiliyordu; bazıları hastane kanadına tıkışırken kimileri de camın öteki yanında dikilip olanları sessizce izliyordu. Castle birbirimize kenetlenmemiz gerektiğinden, bir aile olduğumuzdan ve birbirimizden başka kimsemiz olmadığından bahsettiği kısa bir konuşma yapmıştı. Şüphesiz hepimizin korktuğunu ancak şimdi birbirimize destek olma vaktimizin geldiğini söylemişti. Birlik olup direnmenin, dünyamızı geri almanın vaktinin geldiğini.

"Artık yaşama vaktimiz," demişti.

Ardından "Yarın yola çıkış saatimizi herkesin birlikte son bir kahvaltı yapmasına yetecek kadar bir süre erteleyeceğiz. Savaşa bölünmüş halde gidemeyiz," diye eklemişti. "Kendimize

ve birbirimize güvenmeliyiz. Yarın sabah acele etmeden içimizdeki huzuru bulun. Kahvaltıdan sonra yola çıkacağız. Tek vücut olarak."

Biri "Ya Kenji?" diye sormuştu. Tanıdık sesi işitince afallamıştım.

James. Orada yumruğunu sıkmış, yüzünde gözyaşlarının geride bıraktığı izlerle dikiliyor, alt dudağı sesindeki acıyı gizlemeye çabalarken bile titriyordu.

Kalbim ortadan ikiye ayrılmıştı sanki.

Castle ona "Ne demek istiyorsun?" diye sormuştu.

Yumrukları titremeye başlayan James burnunu çekip "O yarın savaşacak mı?" demişti. "Yarın savaşmak istiyor. Bana yarın savaşmak istediğini söyledi."

Castle'ın asılan yüzünde çizgiler oluşmuştu. Yanıt vermekte acele etmemişti. "Ben... Korkarım Kenji yarın bize katılabileceğini sanmıyorum. Yin de belki sen kalıp ona refakat etmek istersin?"

James yanıt vermemişti. Sadece Castle'a öylece bakmıştı. Ardından Kenji'ye bakmıştı. Gözlerini defalarca kırpıştırıp kalabalığı yararak Kenji'nin yatağına gitmiş, yanına kıvrılır kıvrılmaz uykuya dalmıştı.

Hepimiz bunun oradan ayrılmamız için bir işaret olarak görmüştük.

Eh. Ben, Adam, Castle ve kızlar hariç herkes.

Herkesin Sonya ve Sara'ya burada onlardan başka kız yokmuş gibi "kızlar" diye hitap etmesi bana ilginç geliyor. Bu lakabın onlara nasıl yakıştırıldığını bile bilmiyorum ve bir yanım bunu öğrenmek istese de diğer yanım soru soramayacak kadar bitkin.

Koltuğuma kıvrılıp nefes alıp vermek için çabalayan Kenji'ye bakıyorum. Başımı yumruğumun üzerine dayayıp bilincime doğru yol alan uykuyla mücadele ediyorum. Uyumayı hak etmiyorum. Bütün gece burada kalmalı ve Kenji'yle ilgilenmeliyim. Hayatını tehlikeye atmadan ona dokunabilsem onunla adamakıllı ilgilenebilirdim.

"İkinizin cidden uyuması gerek."

Bir saniyeliğine içimin geçtiğini fark etmemişim; sarsılarak uyanıp silkiniyorum. Castle yüzünde yumuşak, tuhaf bir ifadeyle bana bakıyor.

"Yorgun değilim," diye yalan söylüyorum.

"Yatağınıza gidin," diyor. "Yarın büyük gün. Uyumanız gerek."

Adam "Ben onu çıkarırım," diyor. Ayağa kalkmak için hareketleniyor. "Sonra da hemen geri dönüp..."

Castle, Adam'ın sözünü "Lütfen," diyerek kesiyor. "Gidin. Kızlarla ben idare ederiz."

Ona "Fakat sizin bizden çok uykuya ihtiyacınız var," diyorum.

Castle'ın yüzünde hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Korkarım bugün uyumayacağım."

Dönüp Kenji'ye baktığında Castle'ın gözlerinin kenarları mutluluk, acı ya da ikisinin ortasında bir duyguyla kırışıyor. Castle bize "Kenji'yi çocukluğundan beri tanıdığımı biliyor muydunuz?" diyor. "Omega Noktası'nı kurduktan kısa bir süre sonra onu buldum. Burada büyüdü. Onunla ilk karşılaştığımda anayolun kenarında bulduğu eski bir alışveriş arabasında yaşıyordu." Castle duraksıyor. "Size bundan bahsetmiş miydi?"

Adam tekrar otururken benim de uykum birden açılıyor. Aynı anda "Hayır," diyoruz.

Castle "Kusuruma bakmayın," deyip başını iki yana sallıyor. "Vaktinizi böyle şeylerle harcamamalıyım. Sanırım şu an kafam epey dolu. Hangi hikayeleri kendime saklamam gerektiğini unutuyorum."

Ona "Hayır, lütfen, dinlemek istiyorum," diyorum. "Gerçekten."

Castle ellerine bakıyor. Hafifçe gülümsüyor. "Öyle anlatılacak pek de bir şey yok," diyor. "Kenji anne-babasına olanlardan bana hiç bahsetmedi ve ben de ona bu konuda bir şey sormamaya özen gösteriyorum. Bana sadece ismini ve yaşını söyledi. Onunla karşılaşmam epey tesadüfi oldu. Bir alışveriş arabasında oturan küçük bir çocuktu sadece. Medeniyetten uzak. Kış ortasıydı ve onun üzerinde sadece kendisine birkaç beden bol, eski bir tişört ve bir eşofman altı vardı. Donuyor gibiydi; yemeğe ve uyuyacak bir yere ihtiyacı vardı. Yanından geçip gidemezdim. Onu orada o halde bırakamazdım. Karnının aç olup olmadığını sordum."

Hatıralar gözünde canlanırken bir süre susuyor.

"Kenji en az otuz saniye boyunca tek kelime etmedi. Öylece bana baktı. Onu korkuttuğumu düşündüğümden az kalsın oradan uzaklaşacaktım. Fakat sonra, nihayet, elini uzattı ve elimi avucuna alıp sıktı. Hem de çok kuvvetlice. Ardından 'Selam, bayım' dedi. 'Adım Kenji Kishimoto ve dokuz yaşındayım . Tanıştığımıza çok memnun oldum.'" Castle sesli bir kahkaha atıyor ve gözlerinde gülümsemesini gölgede bırakan bir ışıltı beliriyor. "Zavallı çocuk. Açlıktan ölüyor olmalıydı. Onun hep..." Şimdi gözleri tavana çevrilen Castle "Onun hep güçlü ve kararlı bir kişiliği vardı. Çok gururluydu. Bu çocuk, durdurulmazdı o."

Bir süre sessiz kalıyoruz.

Adam "İkinizin," diyor "bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum."

Castle ayağa kalkıyor. Bize ışıltılı, ölçülü bir gülümsemeyle bakıyor. "Evet," diyor. "Eh, iyileşeceğinden eminim. Sabaha bir şeyi kalmaz, bu yüzden ikiniz kesinlikle uyumalısınız."

"Bundan emin misi..."

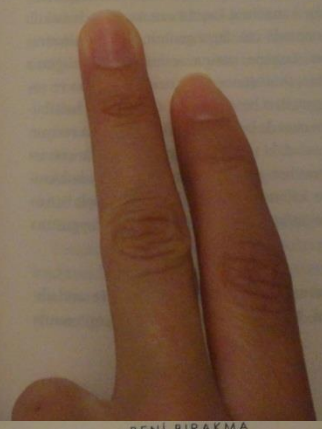
"Evet, lütfen, yataklarınıza gidin. Kızlarla ben gerekeni yaparız, söz veriyorum."

Böylece ayağa kalkıyoruz. Ayağa kalkıyoruz ve Adam'ın James'i uyandırmadan kucaklamasıyla dışarı çıkıyoruz.

Arkama bakıyorum.

Castle'ın sandalyesine gömüldüğünü, başını elleri arasına alıp öne doğru eğildiğini ve titreyen elini Kenji'nin bacağının üzerine koyduğunu görünce birlikte yaşadığım bu insanları hâlâ ne de az tanıdığıma şaşıyorum. Onların dünyalarının bir parçası olmak için ne de az çaba sarfettiğime.

Ve bu durumu değiştirmek istediğimi biliyorum.

ALTMIŞ BİR

Adam bana odama kadar eşlik ediyor.

Işıklar söndürelı bir saat kadar oldu ve birkaç metre arayla parlayan cılız acil durum ışıkları hariç her şey kapalı. Etraf zifiri karanlık ama yine de devriye gezen nöbetçiler bizi fark ediyor ve hemen odalarımıza gitmemiz uyarısında bulunuyorlar.

Adam'la kadınlar kanadının başına varana dek adamakıllı konuşmuyoruz. Aramızda çok fazla gerilim, dillendirilmemiş pek çok endişe var. Bugüne, yarına ve birlikte geçirdiğimiz onca haftaya dair birçok düşünce. Bize neler olduğuna ve sonumuzun ne olacağına dair bir sürü soru. Ona sadece bakabilmek, bu kadar yakın olup da bu kadar uzak düşmek acı veriyor.

Bedenlerimiz arasındaki uçurumu kapatmayı ne de çok istiyorum. Dudaklarımı her yanına yaslamak; teninin kokusunun, kollarındaki ve kalbindeki gücün keyfini sürmek istiyorum. Kendimi bel bağladığım o sıcaklığa ve güven duygusuna sarmak istiyorum.

Fakat...

Ondan uzak olmanın beni kendime güvenmeye zorladığının da farkındayım. Korku duymaktan sakınmıyor, onunla

baş etmek için de kendime has yollar bulmak zorunda kalıyorum. Kendimi onsuz eğitmek, onsuz savaşmak ve Warner'la, Anderson'la ve zihnimdeki kargaşayla yanımda o yokken yüzleşmek zorunda kaldım. Aramıza mesafe koyduğumdan beri kendimi daha güçlü hissediyorum.

Ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Tek bildiğim yine bir başkasına bel bağlamamın, kim olduğuma ve günün birinde kime dönüşebileceğim konusunda durmadan teskin edilmeye ihtiyaç duymamın beni aciz kılacağı. Onu sevebilirim ama dik durmak için ona bel bağlayamam. Bir başkasının beni ayakta tutmasına ihtiyaç duydukça bir birey olamam.

Kafamın içi karman çorman. Her gün şaşkın, her gün kararsızım ve yeni bir hata yapmanın, kontrolümü kaybetmenin, kendimi kaybetmenin endişesini yaşıyorum. Fakat bu başa çıkmam gereken bir durum. Çünkü hayatımın geri kalanında çevremdeki herkesten hep, hep daha güçlü olacağım.

Fakat en azından artık asla korkmayacağım.

Nihayet Adam "İyisin değil mi?" diye sorup aramızdaki sessizliği bozuyor. Gözlerimi yukarı çevirince gözlerindeki endişeyi, beni okumaya çalıştığını fark ediyorum.

"Evet," diyorum. "Evet. İyiyim." Ona gergin bir gülümsemeyle karşılık veriyorum ama ona dokunamadan bu kadar yakın olmak bana yanlış geliyor.

Adam başını sallıyor. Duraksıyor. Sonra "Berbat bir gece oldu," diyor.

"Yarın da berbat bir gün olacak," diye fısıldıyorum.

Sessizce hâlâ yüzümde bir şeyler bulmaya çalışıyormuş, dillendirmediği bir sorunun yanıtını arıyormuş gibi bana bakarak "Evet," dediğinde şu an gözlerimde farklı bir şeyler görüp görmediğini merak ediyorum. Yüzünde küçük bir gülümseme

belliyor. "Ben gitsem iyi olacak," deyip başıyla kucağındaki James'e işaret ediyor.

Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemediğimden başımı sallıyorum.

Öyle çok belirsizlik var ki.

Adam sessiz düşüncelerimi "Bunu atlatacağız," diyerek yanıtlıyor. "Tüm bunları. İyi olacağız. Kenji de iyi olacak." Omzuma dokunup parmaklarını çekinmeden kolumda gezdirdikten sonra çıplak elime ulaşınca duruyor.

Gözlerimi kapatıp bu anın tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Ardından parmaklarının tenimi okşamasıyla gözlerim kocaman açılıyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyor.

Adam bana kucağında James olmasa elime dokunmaktan çok daha fazlasını yapacakmış gibi bakıyor.

"Adam..."

Bana "Bir yolunu bulacağım," diyor. "Her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulacağım. Sadece zamana ihtiyacım var."

Konuşmaktan korkuyorum. Ağzımdan çıkabileceklerden, yapabileceklerimden, içimde bir balon gibi şişen ümitten korkuyorum.

Adam "İyi geceler," diye fısıldıyor.

"İyi geceler," diyorum.

Ümidin tehlikeli, korku verici bir şey olduğunu düşünmeye başlıyorum.

ALTMIŞ İKİ

Odama girdiğimde kendimi öyle yorgun hissediyorum ki yatarken giydiğim pijama altını ve kolsuz bluzu üzerime geçirirken bilincim yarı kapalı. Bu giysiler Sara'nın bana hediyesiydi. Uyurken kostümümü çıkarmam onun tavsiyesiydi; Sonya ve o tenimin havayla temas etmesinin önemli olduğunu düşünüyorlar.

Tam battaniyenin altına gireceğim sırada kapım hafifçe çalınıyor.

Aklıma ilk gelen

Adam oluyor.

Kapıyı açmaya gidiyorum ve açmamla kapamam bir oluyor.

Rüya görüyor olmalıyım.

"Juliette?"

Aman tanrım.

Kapalı kapının ardından yarı bağırarak yarı fısıldayarak "Burada *ne arıyorsun*?" diye soruyorum.

"Seninle konuşmam gerek."

"Şimdi mi? Şimdi mi konuşman gerekiyor benimle?"

Warner "Evet," diyor. "Önemli bir mesele var. Kent'in sana o ikiz kızların bu gece hastane kanadında olacaklarını söyle-

diğini işittim ve bunun baş başa konuşmamız için iyi bir fırsat olacağını düşündüm."

"Adam'la konuştuklarımızı mı duydun?" Warner'ın gereğinden fazla şeyi duymuş olacağından endişe edip paniğe kapılıyorum.

Adam aniden tekdüze, hissiz bir ses tonuyla "Kent'le konuştuklarınız beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor," diyor. "Gece yalnız kalacağını öğrenir öğrenmez oradan uzaklaştım."

"Ya." Rahat bir nefes alıyorum. "Nöbetçilere yakalanmadan buraya nasıl gelebildin?"

"Belki kapıyı açarsan bunu açıklayabilirim."

Yerimden kımıldamıyorum.

"Lütfen, aşkım. Seni incitecek bir şey yapmayacağım. Bunu yapmayacağımı şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi."

"Sana beş dakika vereceğim. Sonra uyumam gerek, tamam mı? Çok bitkinim."

"Tamam," diyor. "Beş dakika."

Derin bir nefes alıyorum. Kapıyı hafifçe aralıyorum. Aralıktan onu gözlüyorum.

Gülümsüyor. Verdiği rahatsızlıktan dolayı hiç de mahcup olmuş görünmüyor.

Başımı iki yana sallıyorum.

Dosdoğru yatağıma gidip oturuyor.

Kapıyı kapatıp karşısına, Sonya'nın yatağına oturuyorum ve aniden kıyafetimin bedenimi ne de çok açıkta bıraktığını hissedip rahatsız oluyorum. Beni göremeyeceğini bilsem de kollarımı göğsüme yapışan ince pamuklu kumaşın üzerinde kavuşturuyor ve soğuğa aldırış etmemeye çalışıyorum. Kostümümün yerin bu kadar altında vücut ısımı ne de iyi koruduğunu hep unutuyorum.

Benim için tasarladığı kostüm Winston'ın dehasının kanıtı.

Winston.

Winston ve Brendan.

Ah, iyi olmaları için ne çok dua ediyorum.

Warner'a "E...konu nedir?" diye soruyorum. Karanlıkta hiçbir şey göremiyorum; siluetinin şeklini bile zor seçebiliyorum. "Tünelde yanımdan erken ayrıldın. Sana beklemeni söylememe rağmen."

Birkaç kalp atışlık bir sessizlik oluyor.

Sessizce "Yatağın benimkinden çok daha rahat," diyor. "Yastığın var. Yoksa gerçek bir battaniyen de mi?" Gülüyor. "Bu odada bir kraliçe gibi yaşıyorsun. Sana iyi davranıyorlar."

"Warner." Huzursuzluk hissediyorum. Endişeliyim. Biraz titriyorum ve sebep soğuk değil. "Neler oluyor? Neden buraya geldin?"

Hiçbir şey.

Hâlâ hiçbir şey söylemiyor.

Aniden.

Gergin bir nefes.

"Benimle gelmeni istiyorum."

Dünya dönmeyi bırakıyor.

"Yarın buradan ayrıldığımda," diyor. "Senin de benimle gelmeni istiyorum. Seninle bunu konuşmaya fırsatım olmadı ve konuyu sana sabah açmamın kötü bir zamanlama olabileceğini düşündüm."

"Seninle gelmemi istiyorsun." Nefes alıp almadığımdan emin olamıyorum.

"Evet."

"Seninle kaçmamı istiyorsun." Bu gerçek olamaz.

Kısa bir duraksama. "Evet."

"İnanamıyorum." Başımı tekrar tekrar iki yana sallıyorum. "Sen gerçekten aklını kaçırmışsın."

Karanlıkta gülümsediğini neredeyse işitebiliyorum. "Yüzün

nerede? Kendimi bir hayaletle konuşur gibi hissediyorum," diyor.

"Buradayım."

"Nerede?"

Ayağa kalkıyorum. "Buradayım."

"Seni hâlâ göremiyorum," diyor ama sesi aniden çok daha yakından geliyor. "Beni görebiliyor musun?"

"Hayır." Yalan söylüyor, aramızda aniden ortaya çıkan gerilimi ve elektriği görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bir adım geri çekiliyorum.

Ellerini kollarımda, tenini tenimde hissediyor ve nefesimi tutuyorum. Bir santim bile kıpırdamıyorum. Elleri belime, bedenimi örtmeyi pek de beceremeyen ince kumaşa gidiyor. Parmakları belimin yumuşak tenini, bluzumun eteğinin hemen altını okşarken kalbimin tekleyişlerinin sayısını şaşırıyorum.

Ciğerlerime hava sokmaya çabalıyorum.

~~Ellerini ona dokundurmamak için çabalıyorum.~~

Warner "Bu mümkün mü?" diye fısıldıyor. "Aramızdaki bu ateşi hissedememen?" Elleri yeniden kollarımdan yukarı yol alırken dokunuşu yumuşak, parmakları bluzumun askılarının altına kayıyor ve hissetiklerim beni parçalıyor, özümü acıtıyor, bedenimin her santiminde atan bir nabza dönüşüyor ve ben kendimden geçmemeye çalışırken askıların sıyrıldığını hissediyorum ve her şey donuyor.

Hava donuyor.

Tenim yaralı.

Düşüncelerim bile fısıldıyor.

2

4

6 saniye boyunca nefes almayı unutuyorum.

Ardından dudaklarını omzumda hissediyorum; yumuşak, öpüşü kavurucu ve şefkatli, öyle nazik ki bunun nerdeyse bir

oğlanın değil bir meltemin öpücüğü olduğunu düşüneceğim.

Yine.

Bu kez köprücük kemiğimi öpüyor ve sanki hayal görüyorum, unutulmuş bir anının okşayışını yeniden yaşıyorum ve bu bana dindirilmeyi bekleyen bir ağrıyı, buzlu suya atılan kızgın bir tavayı, çok ama çok sıcak bir gecede serin bir yastığa dayanan kızarmış bir yanağı anımsatıyor ve kendi kendime *evet* diyorum, aklımdan geçen *bu*, aklımdan geçen sözcük *teşekkürler teşekkürler teşekkürler.*

Ta ki ağzının bedenimde gezindiğini ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadığımı anımsayana kadar.

Warner geri çekiliyor.

Gözlerimin açılası yok.

Parmağı alt dudağıma değiyor.

Ağzımın şeklini keşfeden parmakları dudaklarımın kıvrımlarında, birleştikleri çizgide, çenem ve alt dudağım arasındaki çukurda gezinirken dudaklarım ben istemeden açılıyor ve Warner yanıma sokuluyor. Çok daha yakında olduğunu, çevremi saran havayı doldurduğunu hissediyorum. Her şey ondan, bedeninin sıcaklığından, taze sabun kokusundan ve tarifsiz, hem tatlı olan hem de olmayan, gerçek ve ateşli, bana özü bir şişeye doldurulmuş da o şişede boğuluyormuşum hissi veren, ona has bir kokudan ibaret olana dek. Ona doğru eğildiğimi, boynunun kokusunu içime çektiğimi parmakları dudaklarımdan ayrılıp belime dolanana dek fark etmiyorum bile ve

"Sen" diyor, fısıltıyla, harfleri tenime bir bir damgalayarak. Duraksıyor.

Sonra...

Daha yumuşakça.

Bu kez göğsü daha da hızlı inip kalkıyor. Bu kez sözler ağzından neredeyse nefessiz çıkıyor. "Sen beni *mahvediyorsun.*"

Kollarında tuzla buz oluyorum.

Avuçlarının içi şans getirmeyen bozuk paralarla dolu, kalbim içine birkaç peni atılsın diye yalvaran bir müzik kutusu ve çeyreklikler gibi dönen başım bir yazı bir tura bir tura bir yazı bir yazı bir tura geliyor.

"Juliette," diyor, fısıltıyla, neredeyse konuşmadan ve kollarıma eriyik halinde lavlar döküyor. Oysa eriyerek öleceğim hiç aklıma gelmezdi.

"Seni istiyorum," diyor. "Tamamını istiyorum. Seni her şeyinle istiyorum ve nefesini kesmek, senin de benim senin için yanıp tutuştuğum gibi beni arzulamanı istiyorum." Bunu boğazına yanan bir sigara takılmış gibi, beni sıcak bala banmak istiyormuş gibi söylüyor. "Bu bir sır olmadı hiç. Bunu senden saklamaya hiç çalışmadım. Daha azını istiyor gibi davranmadım asla."

"Se-sen arkadaşlık istediğini söylemiştin..."

"Evet," diyor, yutkunuyor. "Öyle söyledim. Hâlâ da söylüyorum. Arkadaşın olmak istiyorum." Başını salladığını aramızdaki havanın hafif hareketinden hissediyorum. "Ümitsizce âşık olduğun arkadaşın olmak istiyorum. Kollarına, yatağına, kafanın içine kısılmış gizli dünyana aldığın arkadaşın. O tür bir arkadaş olmak istiyorum. Konuştuğunda sözlerini ve dudaklarının aldığı şekli aklına kazıyan arkadaşın. Bedeninin her kıvrımını, her çilini, her ürpertisini tanımak istiyorum *Juliette...*"

Nefes nefese "Hayır," diyorum. "Ö-öyle deme."

Konuşmaya devam ederse ne yapacağımı bilmiyorum ne yapacağımı bilmiyor kendime güvenmiyorum

"Nerene dokunacağımı bilmek istiyorum," diyor. "Sana nasıl dokunmam gerektiğini bilmek istiyorum. Seni ikna etmek istiyorum, bana özel bir gülümseme bulmaya." Göğsünün bir yukarı bir aşağı, bir aşağı bir yukarı hareket ettiğini hissediyo-

rum ve o "Evet," diyor. "Arkadaşın olmak istiyorum. Dünyadaki en iyi dostun olmayı istiyorum."

Düşünemiyorum.

Nefes alamıyorum.

"İstediğim çok şey var," diye fısıldıyor. "Zihnini istiyorum. Gücünü. Bana ayırdığın zamana layık olmak istiyorum." Parmakları bluzumun eteğinde gezinirken "Bunu çıkarmak istiyorum," diyor. Pantolonumun belini çekiştirip "Bunu indirmek istiyorum," diyor. Parmaklarını bedenimin yanlarına dokundurup "Teninin yandığını hissetmek istiyorum," diyor. "Kalbinin kalbimin yanında hızla attığını hissetmek ve o kalbin benim yüzümden, sen beni arzu ettiğin için hızlandığını bilmek istiyorum. Kalbinin..." Soluklanıyor. "Kalbinin benden durmamı hiç istemediğin için hızlandığını bilmek. Her saniyeyi istiyorum. Bedeninin her santimini. Tüm bunları istiyorum."

Ve oracıkta düşüp ölüyorum.

"Juliette."

Konuştuğunu neden hâlâ iştiyorum bilmiyorum. Çünkü öldüm ben. Hatta bir kez değil tekrar tekrar.

Sertçe yutkunuyor, göğsü inip kalkıyor ve konuştuğunda sözcükler ağzından nefessiz, titrek fısıltılar gibi çıkıyor. "Ben sana ümitsizce, sırılsıklam aşığım..."

Zemine sabitleniyorum; dikildiğim yerde yalpalıyor, kanımda ve kemiklerimde dolaşan sersemlemeyi hissediyor, uçmayı öğrenmiş ilk insan gibi, ancak bulutlarda bulunan türde oksijeni soluyormuş gibi nefes alıyorum ve ne kadar çabalasam da bedenimin ona, sözlerine, sesindeki sancıya tepki vermesini nasıl engelleyeceğimi bulamıyorum.

Yanağıma dokunuyor.

Hafifçe, çok hafifçe; gerçek olduğumdan emin değilmiş gibi, çok yakınıma gelirse kaybolup gidecekmişim gibi. 4 parmağı

yüzümün yanını yavaşça, çok yavaşça okşadıktan sonra başımın arkasına kayıp boynumun hemen yukarısındaki kavise yerleşiyor. Baş parmağı elmacık kemiğimi okşuyor.

Durmadan bana bakıyor, gözlerimden yardım, rehberlik bekliyor; çığlık atacağımdan, ağlayacağımdan veya kaçacağımdan son derece eminmiş gibi içlerinde itiraz ettiğimi belli edecek bir işaret arıyor. Fakat bunların hiçbirini yapmayacağım. İstesem de yapabileceğimi sanmıyorum çünkü istemiyorum. Burada kalmak istiyorum. Tam burada. Bu anın beni felç etmesini istiyorum.

Bana yaklaşıyor, yalnızca bir iki santim. Boştaki eli yüzümün diğer yanını tutmak için uzanıyor.

Beni tüylerden yapılmışım gibi tutuyor.

Yüzümü tutup hep uçup kaçmaya can atan bu kuşu yakaladığına inanamıyormuş gibi ellerine bakıyor. Elleri titriyor, birazcık, tenimin üzerindeki hafif titreyişi hissedebileceğim kadar. Eli silah tutan, korkunç sırları olan oğlan gitti. Beni tutan bu eller hiç silah tutmamış. Bu eller hiç ölüme dokunmamış. Bu eller mükemmel, şefkatli ve nazik.

Sonra öne doğru eğiliyor, itinayla. Bir nefes alıp bir almadan ve kalplerimiz ikimizin arasında çarparken bana çok, çok yaklaşıyor ve artık bacaklarımı hissetmez oluyorum. Parmaklarımı, soğuğu ve bu odanın boşluğunu hissetmiyorum çünkü tek hissettiğim o, her yerde onu hissediyorum, o her şeyi dolduruyor ve fısıldıyor...

"Lütfen."

"Lütfen bunu yaptım diye vurma beni," diyor.

Ve beni öpüyor.

Dudakları hissettiğim en yumuşak şeyler; yılın ilk karı gibi yumuşak; pamuk şeker yemek gibi bu, suda eriyip ağırlıksızca sözülmek gibi. Çok tatlı, hem de bunun için hiç çaba harcamadan.

Sonrasında ise farklı şeyler hissediyorum.

"Aman *tanrım*..."

Beni bir kez daha öpüyor; bu kez daha sertçe, ümitsizce, bana sahip olmak zorundaymış, dudaklarının dudaklarıma değişini aklına kazımak için yanıp tutuşuyormuş gibi. Tadı beni deliye döndürüyor; o ısıdan, arzudan ve nane şekerinden ibaret ve ben ondan daha da çok istiyorum. Onu kendime yeni yeni çekerken, onu içime çekmeye başlamışken benden ayrılıyor.

Aklını kaçırmış gibi nefes alıp veriyor ve bana içinde bir şeyler kırılmış gibi; uyanıp kabuslarının sona erdiğini, aslında hiç var olmadıklarını görmüş gibi; kendisine hayli gerçek gelen kötü bir rüyanın ardından yeniden güvende hissetmeye, her şeyin yolunda olduğunu düşünmeye başlamış gibi bakıyor ve

düşüyorum.

Kırılıp kalbinin içine dökülüyorum ve feci haldeyim.

Beni süzüyor, gözlerimin içinde bir şeyler arıyor; evetler, hayırlar ya da belki devam edebileceğini belli eden bir işaret arıyor ve tek istediğim onun içinde boğulmak. Kollarında yığılıp kalana dek, kemiklerimi ardımda bırakıp tamamen bize ait olan yeni bir uzaya doğru yükselene dek beni öpmesini istiyorum.

Sözler olmasın.

Sadece dudakları olsun.

Bir daha.

Derin; artık acele etmesi gerekiyormuş, yıllar her şeyi tecrübe etmesine yetmeyecekmiş gibi aceleci bir öpücük. Elleri sırtımda bir uçtan diğer uca gezinip bedenimin her kıvrımını öğrenirken o boynumu, boğazımı, omuzlarımın kavisini öpüyor ve nefesleri giderek tıkanıyor, hızlanıyor. Elleri saçlarıma dolanırken başım dönüyor, uzanıp onu ensesinden kavrıyorum

ve buz gibi soğuk bir alev, bedenimdeki her hücreye saldıran bir sızı hissediyorum. Bu öyle büyük bir arzu, şiddetli bir istek ki her şeye, yaşadığım tüm mutlu anlara baskın çıkıyor.

Duvara yaslanıyorum.

Dünya bir kayalıktan aşağı yuvarlanıyormuş gibi, tutunmaya çalışıyor da tutunacak bir beni bulmuş gibi, hayata ve aşka açmış ve birine böyle yakın olmanın bu kadar hoş bir duygu olabileceğini yeni anlamış gibi öpüyor beni. İlk kez açlık çekiyormuş da kendisini nasıl doyuracağını bilmiyormuş; yemeğini küçük lokmalarla nasıl yiyeceğinden habersizmiş, aşırıya kaçmadan hiçbir şey iş yapamıyormuş gibi.

Eşofman altım yere düşüyor ve bunun sorumlusu elleri.

Üzerimde külodum ve mahremiyetimi pek de iyi korumayan bir bluzla kollarındayım ve sırf bana bakmak, yüzümü doya doya seyretmek için geri çekilip "Çok güzelsin," diyor, "akıl almaz bir güzelliğin var," diyor ve beni tekrar kollarına alıyor. Ardından beni kucaklayıp yatağıma götürüyor ve aniden başımı yastıklarda buluyorum. Bacaklarımı ayırıyor ve gömleği artık üzerinde değil. Gömleği nereye gitti, bilmiyorum. Tek bildiğim gözlerimi gözlerine diktiğim ve bu ana ait tek bir şeyi bile değiştirmek istemeyeceğim.

Yüz bin milyon öpücüğü var ve hepsini bana veriyor.

Üst dudağımı öpüyor.

Alt dudağımı öpüyor.

Çenemin altını, burnumun ucunu, alnımı, her iki şakağımı, yanaklarımı, çene hattımın her noktasını öpüyor. Sonra boynumu, kulaklarımın arkasını öpüp boğazımdan aşağı iniyor ve

elleri

bedenimden

aşağı

iniyor. Tüm bedeni bedenimin aşağılarına doğru hareketle-

nip kayboluyor ve birdenbire göğsü kalçalarımın üzerinde sürülmeye başlıyor; sonra bir anda onu göremez oluyorum. Nefeslerini işittiğim Warner'ın sadece başının üzerini, omuzlarının kavisini, sırtının düzensiz inip kalkışlarını seçebiliyorum. Ellerini aşağı, çıplak uyluklarıma indiriyor; yeniden yukarı çıkarıp kaburgalarımın üzerinden belime doladıktan sonra tekrar aşağı, kalça kemiğimin hemen altına indiriyor. Parmakları iç çamaşırımın elastik beline takılınca irkiliyorum.

Dudakları çığlak karnıma değiyor.

Bu çok hafif bir öpücük olsa da kafamın içinde bir şeyler devriliyor. Ağzı göremediğim bir noktada tenimi bir tüy kadar hafifçe okşuyor. Zihnim anlamadığım binlerce dilde konuşuyor.

Ve bedenimin yukarılarına doğru çıktığını fark ediyorum.

Arka arkaya öpücükler kondurarak bedenimde ateşten bir iz bırakıyor ve buna daha fazla dayanamayacağımı düşünüyorum; bu deneyimden canlı çıkabileceğimi gerçekten sanmıyorum. Boğazıma bir inilti yerleşiyor ve serbest kalmak için yalvarıyor. Parmaklarımı saçlarına dolayıp onu yukarı, üzerime çekiyorum.

Onu öpmem gerek.

Uzanıp ellerimi boynundan aşağı, göğsüne doğru, daha da aşağılara kaydırıyorum ve bu duyguyu daha önce hissetmediğimi, en azından bu derecede hissetmediğimi; her saniye bir şeyler patlayacakmış, aldığımız her nefes sonuncusu olabilirmiş, her dokunuşumuz dünyayı ateşe vermeye yetecekmiş gibi bir hisse kapılmadığımı fark ediyorum. Her şeyi; yarının gebe olduğu tehlikeleri, korkuyu ve dehşeti unutuyorum ve *neden* unuttuğumu, *neyi* unuttuğumu bile hatırlamazken unuttuğum bir şey olduğunu bile unutuyorum. Alev alev gözlerinden, çıplak tenimden, mükemmel bedeninden başka bir şeye dikkatimi vermem çok zor.

Dokunuşum ona hiç zarar vermiyor.

Beni ezmemeye dikkat ediyor; dirsekleri başımın her iki yanında dikiliyor ve sanırım gülümsüyorum çünkü bana gülümsüyor; fakat yüzü taş kesilmiş gibi bir gülümseme bu. Nefes sesleri nasıl doğru dürüst nefes alınacağını unutmuş gibi çıkıyor ve bana ne yapacağından emin değilmiş gibi, kendisini o halde görmeme izin verip vermemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi bakıyor. Bu kadar savunmasız omak ne demek bilmiyormuş gibi.

Fakat işte o burada.

Ve ben de buradayım.

Warner'ın alnı alnıma yaslı; teni sıcaktan kızarmış, burnu burnuma değiyor. Ağırlığını bir koluna verip boştaki eliyle yanağımı okşuyor, yüzümü camdan yapılmış gibi nazikçe kavrıyor ve nefesimi hâlâ tuttuğumu, son kez ne zaman nefes aldığımı hatırlayamadığımı fark ediyorum.

Gözleri tekrar tekrar dudaklarıma kayıyor. Bakışları ağır, aç, ondan asla beklemeyeceğim hislerle yüklü. Onun bu kadar dolu, bu kadar insan, bu kadar gerçek olabileceğini hiç düşünmemiştim. Fakat işte orada. Tam orada. Tüm çıplaklığıyla göğsünden koparıp alınmış gibi alnına yazılmış.

Bana yüreğini veriyor.

Ve tek bir söz söylüyor. Tek bir şey fısıldıyor. Üzerine basa basa.

"Juliette," diyor.

Gözlerimi yumuyorum.

"Bana artık Warner demeni istemiyorum," diyor.

Gözlerimi açıyorum.

Nefes nefese "Beni tanımanı istiyorum," diyor; parmakları yüzümün önüne düşen bir tutam saçı yana atıyor. "Yanındayken Warner olmak istemiyorum," diyor. "Artık bana farklı bir

isimle seslenmeni istiyorum. Bana Aaron demeni istiyorum."

Ona evet, tabii, seni çok iyi anlıyorum demek üzereyim ama bu sessizliğin, bu anın ve isminin dilimde bıraktığı hissin aklımı karıştıran, beynimin farklı kısımlarının kilitlerini açan bir etkisi oluyor ve beynimin o noktalarında her ne varsa tenimi çekiştirerek hafızamı canlandırmaya, bana bir şey söylemeye çalışıyor ve

yüzümü tokatlıyor

çeneme bir yumruk indiriyor

beni dosdoğru okyanusun içine fırlatıyor.

"Adam."

Kemiklerimin içi buz dolu. Tüm benliğim kusmak istiyor. Altından çekilip ondan uzaklaşırken yere düşecek oluyorum ve bu his, bu his, kendime karşı duyduğum bu katıksız nefret *hissi* mideme bir bıçak gibi saplanıyor ve bu öyle keskin, kalın, ölümcül bir bıçak ki devrilmemek için kendime tutunuyor, ağlamamak için çabalıyor ve hayır hayır hayır bu *gerçek olamaz* ben Adam'ı seviyorum, bunu ona yapamam diyorum

ve Warner onu bir kez daha vurmuşum gibi, kalbine çıplak ellerimle bir kurşun sokmuşum gibi görünüyor ve doğrulsa da güçlükle ayakta dikiliyor. Bedeni titriyor ve bana bir şey söylemek istiyormuş ama bir türlü konuşamıyormuş gibi bakıyor.

"Ü-üzgünüm," diye kekeliyorum, "Çok üzgünüm, böyle olmasını hiç istemezsim, *düşünmeden*..."

Fakat o beni dinlemiyor.

Başını tekrar tekrar iki yana sallıyor ve ellerine birisinin gelip bunların gerçek olmadığını ona söylediği bölünün gelmesini bekliyormuş gibi bakarak "Ne oluyor bana? Bir rüyada mıyım?" diye fısıldıyor.

Ve midem çok bulanıyor, kafam çok karışık çünkü onu istiyorum, onu istiyorum ama Adam'ı da istiyorum, onları çok

istiyorum ve kendimi bu gece her zamankinden de çok bir canavar gibi hissediyorum.

Yüzünde bariz bir acı var ve bu beni öldürüyor.

Bunu hissediyorum. Acısının beni öldürdüğünü hissediyorum.

Gözlerimi kaçırmak, unutmak, olanları zihnimden silmenin bir yolunu bulmak için büyük bir çaba sarfetsem de tek düşünebildiğim ipi kopmuş araba lastiğinden bir salıncağa, doğmamış bir çocuğa, bir avuç lades kemiğine benzediği. Hayata dair her şey olasılıklara, yaşayacağımızın bile garantisi olmayan bir geleceğe atılan yanlış ve doğru adımlara dayalı ve ben, ben hep hata yapıyorum. Attığım her adım yanlış, hep yanlış. Ben hatanın cisimleşmiş haliyim.

Çünkü bu asla olmamalıydı.

Bu bir hataydı.

Warner "Onu mu seçiyorsun?" diye sorarken güçlükle nefes alıyor ve hâlâ yere devrilecekmiş gibi bir hali var. "Az önce olan bu muydu? Kent'i bana tercih mi ediyorsun? Çünkü ne olduğunu anladığımı sanmıyorum ve bir şeyler söylemelisin bana, bana şu an ne haltlar olduğunu hemen söylemelisin..."

Nefessizce "Hayır," diyorum. "Seni kimseye tercih etmiyorum; etmiyorum, etmiyorum..."

Fakat ediyorum ve bu noktaya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum.

"Neden?" diyor. "Onu seçmek kolayına mı gittiği için mi? Ona *borçlu* olduğunu düşündüğün için mi? Hata yapıyorsun." Sesi şimdi daha yüksek çıkıyor. "Korkuyorsun. Zor seçimi yapmak istemediğinden benden kaçıyorsun."

"Belki seninle o-olmak istemiyorumdur."

"Benimle olmak istediğini biliyorum!" diye gürlüyor.

"Yanılıyorsun."

Aman tanrım neler diyorum bu sözler ağzımdan nasıl çıkıyor bilmiyorum, bu sözcüklerin kaynağını veya bunları hangi ağaçtan

kopardığımı bilmiyorum. Ağzımda büyüyüp duruyorlar ve bazen bir zarf ya da zamir dişlerime sert geliyor, sözcükler bazen acı, bazen tatlı ama şu an boğazımdan aşağı inen her şeyde romantizm, pişmanlık ve yalancı yalancı sana kimse inanmaz tadı var.

Warner'ın gözleri hâlâ üzerimde.

"Gerçekten mi?" Öfkesini bastırmaya çalışıyor ve bana doğru bir adım yaklaşıyor, çok yaklaşıyor ve yüzünü, dudaklarını gayet net görebiliyorum; yüz hatlarına kazınan öfkeyi, acıyı ve hayreti görebiliyorum ve artık ayakta dursam mı durmasam mı bilemiyorum. Bacaklarımın beni daha fazla taşıyacağını sanmıyorum.

"E-evet..." Ağzımın içinde, dudaklarımın üzerinde biten ağaçtan koğan bir sözcük daha.

"Demek yanılmışım." Cümleyi sessizce, çok sessizce söylüyor. "Beni istediğini düşünerek yanılmışım. Benimle olmak istediğini düşünerek." Parmakları omuzlarımı, kollarımı sıyırıyor; elleri bedenimin iki yanından aşağı kayıyor, bedenimin her santiminde geziniyor ve gerçek çıkıvermesin diye ağzımı sıkı sıkı kapatıyorum ama beceremiyorum, beceremiyorum, beceremiyorum çünkü şu an bildiğim tek gerçek aklımı kaybetmeme saniyeler kaldığı.

"Bana bir şeyler söyle, aşkım." Çeneme yaslı dudakları fısıldıyor. "Ben de mi körüm?"

Öleceğim, gerçekten.

"Senin soytarın olmayacağım!" Benden kopuyor. "Sana karşı hislerimle alay etmene izin vermeyeceğim! Beni *vurma* kararına saygı duyabilirim Juliette ama bunu yapman, bana yaptığın..." Güçlükle konuşuyor. Elini yüzünde gezdiriyor, sonra iki elini de; çığlık atmak, bir şeyleri kırıp dökmek istermiş gibi bir hali var; gerçekten, cidden aklını kaçıracakmış gibi. Nihayet konuşuyor; sesi hırıltılı bir fısıltı. "Korkakça bu," diyor. "Senden çok daha iyisini beklerdim."

"Korkak değilim ben..."

"O zaman kendine karşı dürüst ol!" diyor. "Bana karşı dürüst ol! Bana gerçeği söyle!"

Başım zeminde yuvarlanıyor, ahşap bir topaç gibi döndükçe dönüyor ve bu dönüşü durduramıyorum. Her şeyin etrafımda hızla dönmesine engel olamıyorum ve akıl karışıklığım seyrelerek önce suçluluğa, sonra hızla öfkeye dönüşüyor ve öfkem fokurdayarak hızla yüzeye çıkarken ona bakıyorum. Titreyen ellerimi yumruk yapıyorum. "Gerçek..." diyorum ona. "Gerçek senin hakkında ne düşünmem gerektiğinden asla emin olamadığım! Yaptıkların, tavrın... Sen hiç tutarlı olmuyorsun! Bana önce kötü davranıyor, sonra iyi davranıp bana beni sevdiğini söylüyor, ardından da en değer verdiğim insanların canını yakıyorsun!

Ve bir yalancısın!" Gerileyerek ondan uzaklaşıyorum. "Ne yaptığını umursamadığını, diğer insanlara ve onlara yaptıklarına aldırış etmediğini söylüyorsun ama buna inanmıyorum. Bence sen gizleniyorsun. Bence gerçek sen tüm o yıkımın altında gizleniyor ve bence seçtiğin bu hayatten daha iyisini hak ediyorsun. Bence değişebilirsin. Bence farklı olabilirsin. Ve senin için üzülüyorum!"

Bu sözcükler bu aptalca aptalca sözcükler ağzımdan dökülmeyi kesmiyor.

"Korkunç bir çocukluk geçirdiğin için üzgünüm. Öyle sefil, beş para etmez bir baban olduğu için ve kimse sana bir şans vermediği için üzgünüm. Aldığın korkunç kararlardan dolayı üzgünüm. O kararların sana kendini kapana kıstırılmış gibi hissettirdiği için, kendini değiştirilmesi imkânsız bir canavar gibi gördüğün için üzgünüm. Fakat her şeyden önce de... Her şeyden önce de kendine hiç acımadığın için üzgünüm!"

Warner yüzüne bir tokat atmışım gibi irkiliyor.

Aramızdaki sessizliğin bin masum saniyeyi katletmesinin ardından nihayet güçlükle duyulan, katıksız bir inanmazlıkla söze giriyor.

"Bana acıyorsun."

Nefesim tutuluyor. Kendime güvenim sarsılıyor.

"Benim onarabileceğin bir tür bozuk proje olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır, benim kastettiğim..."

"Neler yaptığım hakkında *hiçbir* fikrin yok!" Öne doğru adım attığında sesi öfkeli çıkıyor. "Benim neler gördüğümü, nelere ortak olduğumu bilmiyorsun. Neler yapabileceğimi ve merhameti ne kadar hak ettiğime dair hiçbir fikrin yok. Yüreğimi biliyorum ben. Kim olduğumu biliyorum. Bana acımaya kalkma!"

Aman tanrım, bacaklarım kesinlikle işlemiyor.

"Beni *ben* olduğum için sevebileceğini düşünmüştüm," diyor. "Tanrının terk ettiği bu dünyada beni olduğum gibi kabul edecek tek insan olduğunu düşünmüştüm! Senin onca insan arasında beni anlayacak tek kişi olacağını." Yüzü yüzümün dibinde, bana "Yanıldım. Korkunç, korkunç bir hata yaptım," diyor.

Geri çekiliyor. Gömleğini alıp odadan çıkmak için arkasına dönüyor ve gitmesine izin vermem, kapıdan ve hayatımdan çıkmasına engel olmamam gerek ama yapamıyorum. Kolunu tutup "Lütfen, ben öyle demek istemdim..." diyorum.

Arkasına dönüp "Bana *acımanı* istemiyorum" diyor.

"Niyetim seni incitmek değildi..."

"Gerçek," diyor, "bana neden yalanlar arasında yaşamayı tercih ettiğimi acıyla anımsatıyor."

Gözlerindeki bakışı, gizlemeye çabalamadığı feci, korkunç acıyı sindiremiyorum.Bozduğumu nasıl tamir edeceğimi bilmiyorum. Sözlerimi nasıl geri alacağımı bilmiyorum.

Gitmesini istemediğimi biliyorum.

Böyle gitmemeli.

Konuşmaya yelteniyor ama vazgeçiyor. Sıkıntılı bir nefes alıp sözcüklerin ağzından kaçmasını engellemek istermiş gibi dudaklarını kenetliyor ve ben bir şey diyecek, şansımı bir daha deneyecek olduğumda titrek bir nefes alıp "Elveda Juliette," diyor.

Ve bunun neden beni kahrettiğini bilmiyor; aniden içimi saran endişeyi anlamıyorum ve bir yanıt almam, aklımdakini söylemem, özünde bir soru olmayan o soruyu sormam gerek. Böylece ona "Seni bir daha görmeyeceğim," diyorum.

Uygun sözcükleri bulmak için çabalayışını, önce bana doğru dönüp sonra bana sırtını çevirişini izliyorum ve kısacık bir an için ona neler olduğunu anlıyor; gözlerindeki değişimi, ondan beklemeyeceğim duygu pırıltısını görüyor ve o an bana neden bakamadığını anlıyor ve inanamıyorum. O kendiyle mücadele ederken; konuşmak için, sesindeki titremeyi örtmek için çabalayarak "Umarım öyle olur," derken ben oracıkta yığılıp kalmak istiyorum.

Ve işte olan oluyor.

Odadan çıkıyor.

Bir dal gibi orta yerimden kırılıyorum ve o gidiyor.

Hiç geri dönmemek üzere.

ALTMIŞ ÜÇ

Kahvaltı bir çile.

Warner ortadan kayboldu ve arkasında bir kargaşa bıraktı.

Kimse onun nasıl kaçabildiğini, odasından ve Omega Noktası'ndan nasıl çıkabildiğini bilmiyor; herkes Castle'ı suçluyor. Herkes onun Warner'a güvenmekle, ona bir şans vermekle, onun değişebileceğine inanmakla aptallık ettiğini söylüyor.

Burada hüküm süren hiddet *kızgınlık* sözcüğünü kendisine bir hakaret addedebilir.

Fakat Warner'ın dün gece odasından çoktan çıkmış olduğunu herkese söyleyecek olan kişi ben olmayacağım. Onun çıkışı bulmak için muhtemelen pek de uğraşmak zorunda kalmadığını söyleyen de ben olmayacağım. Onun bir aptal olmadığını onlara açıklamakla uğraşmayacağım.

Kaçmanın yolunu kolayca bulduğundan eminim. Nöbetçileri atlatmanın bir yolunu bulduğundan eminim.

Şimdi herkes savaşmaya hazır ama tamamen yanlış nedenler için. Warner'ı öldürmek istiyorlar; birincisi yaptığı her şey için, ikincisi de bize ihanet ettiği için. Daha da korkuncu herkesin bizimle ilgili hassas bilgileri vermesinden endişe etmesi. Warner gitmeden önce burası hakkında neler keşfettiği hak-

kında hiçbir fikrim olmasa da bundan sonra iyi bir şeyler beklemek mümkün değil.

Kimse kahvaltısına dokunmadı.

Hepimiz giyinip silahlarımızı kuşandık, çabucak gelebilecek bir ölümle yüzleşmeye hazırız. Dün gec ehiç uymadım; yüreğim ve zihnim huzursuz ve çelişik ve kollarımı, bacaklarımı hissedemiyor, yediğim yemeğin tadını alamıyor, çevremi doğru dürüst göremiyor, işitmem gereken şeylere odaklanamıyorum. Tek düşünebildiğim savaşta kaybedeceğimiz canlar ve ~~Warner'ın boynumdaki dudakları, bedenimdeki elleri, gözlerindeki acı ve tutku~~ bugün ne farklı şekillerde ölebileceğim. Tek düşünebildiğim ~~Warner'ın bana dokunulu, beni öpüşü, yüreğiyle bana işkence edişi ve~~ yanımda oturan, ne yaptığımdan habersiz olan Adam.

Bugünden sonra muhtemelen bunun bir önemi bile olmayacak.

Belki öldürüleceğim, belki geçen 17 yılda boş yere acı çekmiş olacağım. Belki dünyadan aşağı yuvarlanıp sonsuza dek yok olacağım, yok olacağım ve ergenlikte çektiğim tüm endişeler gülünç bir ayrıntıdan, bir hatıradan ibaret olacak.

Belki de hayatta kalacağım.

Belki hayatta kalacak ve yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşeceğim. Kendime yalan söylemeyi bırakmak, adamakıllı bir kara vermek zorunda kalacağım.

Bir insanın beynine kurşun sıkarken hiç vicdan azabı duymayan bir adam için hislerimle mücadeke ettiğim gerçeğiyle yüzleşmeliyim. Gerçekten bir canavara dönüştüğüm olasılığını göz önüne almalıyım. Sadece kendisini düşünen korkunç, bencil bir yaratık olduğum olasılığıyla.

Belki de Warner başından beri haklıydı.

Belki o ve ben gerçekten mükemmel bir ikiliyiz.

Hemen herkes yemek salonunundan tek sıra halinde çıktı. İnsanlar geride bıraktıkları yaşılar ve çocuklarla son kez vedalaşıyor. James ve Adam bu sabah uzun uzadıya vedalaştılar. Adam'la ikimizin 10 dakikaya dışarıda olmamız gerekiyor.

"Kahretsin. Biri mi öldü?"

Sese doğru dönüyorum. Kenji ayakta. Bu odada. Masamızın yanında dikiliyor ve devrilecekmiş gibi dursa da *kendinde*. Hayatta.

Nefes alıyor.

"Aman tanrım." Adam hayretler içinde. "Vay canına."

"Seni görmek ne güzel, Kent." Kenji'nin yüzünde çarpık bir sırıtış var. "Bugün biraz kıç tekmelemeye hazır mısın bakalım?"

Üzerine atılıyorum.

"Hop! Hey! Sağ ol, evet, şey, bu..." Boğazını temizliyor. Benden kaçmaya çalıştığını görünce geri çekiliyorum. Sadece yüzüm açıkta; eldivenlerimi ve güçlendirilmiş muştalarımı takıyorum ve fermuarlı kostümüm bedenimi boynuma kadar örtüyor. Kenji genellikle benden böyle sakınmaz.

"Hey, belki de bana bir süre dokunmamalısın ha?" Kenji gülümsemeye, şaka yapıyormuş gibi davranmaya çalışsa da sözlerinin ağırlığını, gerilimini ve gizlemeye çalıştığı korkusunu hissediyorum. "Henüz tam dengede duramıyorum da."

Kanımın çekildiğini, dizlerimin çözüldüğünü hissediyorum; oturma ihtiyacı duyuyorum.

Adam "O yapmadı," diyor. "Sana dokunmadı bile."

Kenji "Aslen dokunup dokunmadığını *bilmiyorum*," diyor. "Onu suçladığım da yok; sadece farkına varmadan yansıtma yaptığını söylüyorum, tamam mı? Çünkü konuyu şöyle bir düşününce dün gece olanlara farklı bir açıklama getirebileceğimizi sanmıyorum." Adam'a "Senin yapmadığın gün gibi ortada," diyor, "ve şu kadarını biliyoruz ki Warner'ın Juliette'e dokuna-

bilmesi sadece tesadüfi bir durum olabilir. Henüz onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz." Duraklıyor. Etrafına bakınıyor. "Değil mi? Tabii ben dün gece ölmekle meşgul olurken Warner kıçından bir tür sihirli tavşan çıkarmadıysa?"

Adam kaşlarını çatıyor. Ben tek kelime etmiyorum.

Kenji "Peki," diyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Peki... Sanırım gerekli olmadıkça benim uzak durmam iyi olacak." Bana doğru dönüyor. "Tamam mı? Darılmak yok, olur mu? Yani, az kalsın ölecektim. Sanırım beni biraz kendi halime bırakabilirsin."

"Evet, tabii," derken sesimi zor işitiyorum. "Gülmeye çalışıyorum. Onlara neden Warner'dan bahsetmediğimi anlamaya çalışıyorum. Neden onu hâlâ koruduğumu. ~~Muhtemelen en az onun kadar suçlu olduğum için.~~

Kenji "Eh, *neyse*," diyor. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

Adam ona "Delisin sen," diyor. "Hiçbi yere gitmeyeceksin."

"Hadı oradan, gitmeyecekmişim ha?"

Adam "Ayakta zor duruyorsun!" diyor.

Haklı da. Kenji basbayağı masadan destek alıyor.

"Burada bir budala gibi oturacağıma orada ölmeyi yeğlerim."

"Kenji..."

Kenji "Hey," deyip sözümü kesiyor. "Yaygaracı fısıltı gazetesinden Warner'ın dün gece kirişi kırdığını haber aldım. Neler oldu?"

Adam tuhaf bir ses çıkarıyor. Bu tam anlamıyla bir kahkaha da değil. "Evet," diyor. "Kim bilir? Ben hep onu burada rehin tutmanın iyi bir fikir olmadığını düşünmüştüm. Ona güvenmek ise daha da aptalcaydı."

"Öyleyse önce benim fikrime sonra da Castle'ın fikrine hakeret ediyorsun, ha?" Kenji'nin bir kaşı yukarı kalkıyor.

Adam "Bunlar kötü kararlardı," diyor. "Kötü fikirler. Şimdi bedellerini ödememiz gerekiyor."

"Anderson'ın öz oğlunu cehennemde çürümeye terk edeceğini nereden bilebilirdim ki?"

Adam'ın huzursuzca kıpırdanmasıyla Kenji söylediğinden dolayı pişman oluyor.

"Ha, hey, üzgünüm dostum... Öyle demek istememiştim, demek istediğim..."

Adam, Kenji'nin sözünü kesiyor. "Boş ver." Aniden sertleşen yüzünde soğuk, onu çevresinden soyutlayan bir ifade beliriyor. "Belki de hastane kanadına dönsen iyi olur. Yakında yola çıkacağız."

"Benim gideceğim tek yer *dışarısı*."

"Kenji, lütfen..."

"Hayır."

Ona "Mantıksızca hareket ediyorsun, bu bir şaka değil," diyorum. "Bugün insanlar ölecek."

Fakat o bana gülüyor. Bana komik bir laf etmişim gibi bakıyor. "Kusura bakma ama savaşın gerçeklerini *bana* mı öğretiyorsun?" diye soruyor. Başını iki yana sallıyor. "Benim Warner'ın ordusunda asker olduğumu unuttun mu? Bizim ne kadar korkunç şeyler gördüğümüzü biliyor musun sen?" Bir kendine bir Adam'a işaret ediyor. "Bugün neler olabileceğini çok iyi biliyorum. Warner bir *kaçıktı*. Anderson oğlunun iki misli bile beterse bir kan banyosuna dalacağız demektir. Sizi orada yalnız bırakamam."

Fakat tek bir cümleye takılıp kalıyorum. Tek sözcüğe. Sormam gerek. "O kadar kötü müydü?"

"Kim?" Kenji gözlerini bana dikiyor.

"Warner. Gerçekten o kadar acımasız mıydı?"

Kenji sesli bir kahkaha atıyor. Kahkahası daha da şiddetleniyor. İki büklüm oluyor. "Acımasız mı?" dediğinde sesi neredeyse ıslık gibi çıkıyor. "Juliette, o herif hasta. Bir hayvan o. İn-

san olmanın ne demek olduğunu anladığını bile sanmıyorum. Bir cehennem varsa bence onun için özel olarak tasarlanmıştır."

Karnıma giren kılıcı çıkarmam çok zor.

Aceleci ayak sesleri.

Arkama dönüyorum.

Bu yeraltı dünyasını terkederken herkesin düzeni bozmamak adına tünellerden tek sıra halinde çıkması gerekiyor. Sadece *Kenji*, Adam ve ben henüz gruba katılmamış olan savaşçılarız. Üçümüz de ayaklanıyoruz.

"Hey, Castle yaptığından haberdar mı?" Adam, Kenji'ye bakıyor. Bugün oraya gitmeni onaylayacağını sanmıyorum."

Kenji sakince "Castle mutlu olmamı ister," diyor. "Burada kalırsam da mutlu olmam. Yapacak işlerim var. Kurtarılacak insanlar. Etkilemem gereken hanımlar var. Kararıma saygı duyacaktır."

Ona "Ya geri kalan herkes?" diye soruyorum. "Herkes senin için endişeleniyor; onlarla görüştün mü? Hiç olmazsa iyi olduğunu söylemek için?"

Kenji "Hayır," diye yanıt veriyor. "Yukarı çıktığımı öğrenirlerse muhtemelen aşırı tepki verirler. Durumu kimseye belli etmemenin daha güvenli olacağını düşündüm. Kimseyi endişelendirmek istemem. Sonya ve Sara, zavallı ufaklıklar, yorgunlukyan bayıldılar. O kadar bitkin düşmeleri benim suçum, hâlâ da bugün dışarı gitmekten bahsediyorlar. Anderson'ın ordusuyla işimiz bittikten sonra kendilerine epey iş çıkacak olsa da savaşmak istiyorlar. Onları burada kalmaları için ikna etmeye çalışsam da müthiş inatçı olabiliyorlar. Güçlerini korumaları gerek ve çoğunu da boş yere bana harcadılar bile."

"Güçlerini *boşa harcamadın*..." diye lafa girsem de Kenji sözümü kesiyor.

"Neyseee," diyor. Adam'a "Artık yola çıkabilir miyiz lütfen?"

diye soruyor. "Hepinizin Anderson'ın peşinde olduğunuzu biliyorum. Beni soracak olursanız, şahsen Warner'ı yakalamaktan büyük bir zevk duyacağım. O beş para etmez pisliğe bir kurşun sıkıp işini bitirmekten."

Sanki karnıma midemi kaldıracak kadar sert bir yumruk iniyor. Gözümün önünden benekler geçerken ayakta durmak için çabalıyor, Warner'ın zihnimde canlanan kırmızıya boyanmış, iki büklüm bedenine aldırış etmemek için mücadele ediyorum.

"Hey, sen iyi misin?" Adam beni yana çekiyor. Yüzümü iyice süzüyor. Bitişen kaşları endişeyle gerilmiş.

Yalan söylüyorum. "Ben iyiyim." Başımı defalarca öne arkaya ve bir iki kez iki yana sallıyorum. "Dün iyi uyuyamadım sadece. Fakat sorun olmaz."

Adam duraksıyor. "Emin misin?"

"Kesinlikle." Bir yalan daha. Susuyorum. Adam'ın gömleğini kavrıyorum. "Hey, orada dikkatli ol, tamam mı?"

Adam derin bir nefes veriyor. Başını bir kez sallıyor. "Tamam. Sen de."

Kenji araya giriyor. "Haydi haydi haydi! Bugün öleceğimiz gün, hanımlar."

Adam onu dürtüklüyor. Hafifçe.

"Ya, demek şimdi de sakat oğlana kötü muamele ediyorsun, ha?" Kenji dengesini sağlamak için biraz uğraştıktan sonra Adam'ın koluna bir yumruk indiriyor. "Gücünü savaş alanına sakla, kardeşim. İhtiyacın olacak."

Uzaktan tiz bir düdük sesi geliyor.

Gitme vakti.

ALTMIŞ DÖRT

Yağmur yağıyor.

Dünya yapacaklarımızı beklerken ayaklarımızın altında ağlıyor. Kümeler oluşturmamız, bir kerede öldürülmeyelim diye küçük gruplara ayrılmamız gerekiyor. Açık bir saldırı yapamayacağımız için sessizce hareket etmemiz gerek. Kenji'nin bizimle gelme kararından memnunum. Her ne kadar bu memnuniyet suçluluk hissettirse de. Onsuz daha zayıf olurduk.

Fakat yağmurdan kurtulmamız gerek.

Çoktan sırılsıklam olduk ve Kenji'yle ikimizin üzerinde bizi hava şartlarına karşı biraz olsun koruyan kostümlerimiz olsa da Adam'ın üzerinde buruşuk pamuklu tişörtünden başka bir şey yok ve bu şekilde uzun süre dayanamayacağımızdan endişe ediyorum. Tüm Omega Noktası sakinleri çevreye dağılmış bile. Omega Noktası'nın hemen üzerinde çıkışımızda bizi savunmasız bırakan çorak bir alan var.

Neyse ki bizim yanımızda Kenji var. Üçümüz görünmez olduk bile. Anderson'ın adamları bulunduğumuz yerden çok da uzakta değil.

Tek bildiğimiz Anderson'ın buraya geldiğinden beri gücünü ve Yeniden Kuruluş'un demir yumruğunu hissettirmek için

olmadık işlere kalkıştığı. Muhalif her ses ne denli zayıf veya dermansız; ne denli tehlikesiz veya zararsız olursa olsun susturuldu. Andersın bizim isyana ilham vermemizden ötürü kızgın ve şimdi sert bir mesaj vermeye çalışıyor. Gerçekten istediği *hepimizi* yok etmek.

Zavallı siviller ise onun dost ateşine maruz kalıyorlar.

Silah sesleri.

Kurulmuşçasına uzaklarda yankılanan sese doğru hareketleniyoruz. Tek kelime etmiyoruz. Ne yapmamız gerektiğinin, nasıl hareket etmemiz gerektiğinin farkındayız. Tek görevimiz yıkıma mümkün olduğunca yakın durmak ve Anderson'ın adamlarından elimizden geldiğince fazlasını etkisiz hale getirmek. Masumları koruyacağız. Omega Noktası'ndaki erkek ve kadınlarımıza destek sağlayacağız.

Ölmemek için büyük bir çaba sarfediyoruz.

Kompleksin uzakta belirdiğini fark ediyorum ama yağmur etrafımızı görmemizi güçleştiriyor. Tüm renkler birbirine karışıp ufukta erirken önümüzü görebilmek için kendimi zorlamam gerekiyor. İçgüdüsel bir tepkiyle elim sırtıma bağlı kılıflarda duran tabancalara gidiyor ve kısa bir an için aklıma Andersın'la olan son karşılaşmam –o korkunç, alçak adamla *yegâne* karşılaşmam– geliyor ve ona ne olduğunu merak ediyorum. Acaba Adam, Anderson'ın ağır yaralanmış olabileceğini, belki de hâlâ kuvvetini geri kazanmaya çabaladığını söylediğinde haklı mıydı? Acaba Anderson savaş alanında boy gösterecek mi? Acaba kendi savaşlarında yer alamayacak kadar korkak mı?

Çığlıklara bakılırsa yaklaştık.

Etrafımız mavilerden, grilerden ve alacalı tonlardan oluşan bulanık bir manzarayla çevrili ve hâlâ ayakta olan bir avuç ağacın gövdelerinden çıkan yüzlerce titrek, sarsak kol dua edermişçesine göğe uzanıyor; sanki ağaçlar kaçamadıkları trajedi-

den uzaklaşabilmek için yakarıyor. Bu manzara beni yaptıklarımıza şahitlik etmek zorunda kalan bitkiler ve hayvanlar için hüzünlendirmeye yetiyor.

Onlar bunların olmasını hiç istememişlerdi.

Kenji bizi kompleksin eteklerine götürürken küçük, kare evlerden birinin duvarına yaslanıp, çatının çıkıntısının altında yumaklanarak kısa bir süre için de olsa gökten inen yumruklardan korunuyoruz.

Rüzgâr pencereleri kemiriyor, duvarlara abanıyor. Çatıya düşen yağmur damlaları cama dökülen patlamış mısır taneleri gibi pıtırtılar çıkarıyor.

Gökten gelen mesaj açık: Öfkeliyiz.

Öfkeliyiz ve sizi cezalandıracağız; rahatça döktüğünüz kanın hesabını soracağız sizden. Hiçbir şey yapmadan oturmayacağız; bir daha asla. Sizi *mahvedeceğiz*. Gök bize işte bunları söylüyor.

Bunu bana nasıl yaptınız? Böyle diyor, rüzgârda bir fısıltı.

Bize, *size her şeyi verdim* diyor.

Bir daha hiçbir şey aynı olmayacak.

Hâlâ neden orduya dair bir işaret görmediğimi merak ediyorum. Omega Noktası'ndan başka kimseyi de göremiyorum. Kimseleri göremiyorum. Bu kompleksin gereğinde huzurlu olduğunu hissetmeye başlıyorum.

Yola devam etmemizi söyleyecekken bir kapının gürültüyle açıldığını işitiyorum.

Biri "Bu sonuncusu," diye bağırıyor. "Orada saklanıyormuş." Asker ağlayan bir kadını duvarına yaslandığımız binadan dışarı sürüklerken kadın haykırıyor, aman diliyor ve kocasına ne olduğunu soruyor. Asker bağırarak ona çenesini kapatmasını söylüyor.

Hislerimin gözlerimden, ağzımdan dökülmesine engel olmalıyım.

Konuşmuyorum.

Nefes almıyorum.

Bir başka asker göremediğim bir yerden koşarak geliyor. Bağırarak diğer askere onay veriyor ve elleriyle anlam veremediğim bir hareket yapıyor. Kenji'nin yanımda kaskatı kesildiğini hissediyorum.

Ters giden bir şeyler var.

İkinci asker "Kadını diğerlerinin yanına at," diye bağırıyor. "Böylece bu bölge temizlenmiş olacak."

Kadın çıldırmış gibi. Çığlıklar atıyor, askeri tırmalayıp ona yanlış bir şey yapmadığını, neler olduğunu anlamadığını, her yerde kızını aradığını söylüyor; kocasının nerede olduğunu, neler olduğunu soruyor ve ağlıyor, haykırıyor, yumruklarını kendisini bir hayvanı zaptedermiş gibi sımsıkı tutan adama savuruyor.

Asker tabancasının namlusunu kadının boynuna dayıyor. "Çeneni kapatmazsan seni hemen şimdi vururum."

Kadın bir kez, iki kez inliyor ve yığılıp kalıyor. Kollarında bayıldığı asker yüzünde bir tiksinti ifadesiyle onu diğerlerini nerede tutuyorlarsa oraya doğru sürüklüyor. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Olup bitenlere bir anlam veremiyorum.

Peşlerine takılıyoruz.

Askerlerle aramızdaki mesafeye bir de hızlanan rüzgârın ve yağmurun çıkardığı gürültünün eklenmesiyle artık rahatça konuşabileceğimi hissediyorum. Kenji'nin elini sıkıyorum. Hâlâ Adam'la ikimizi kavrayarak bizi görünmez halde tutuyor. Ona "Sence neler oluyor?" diye soruyorum.

Sorumu hemen yanıtlamıyor.

Sonra "Onları bir araya topluyorlar," diyor. "Bir kerede öldürebilmek için insanları gruplar halinde topluyorlar."

"O kadın..."

"Evet." Kenji'nin boğazını temizlediğini işitiyorum. "Evet, o ve protestolara karıştığı düşünülen diğer herkes. Sadece protestoları başlatanları öldürmüyorlar. Onların arkadaşlarını, ailelerini de öldürüyorlar. İnsanları hizaya sokmanın en iyi yolu bu. Bu yöntem geride kalan bir avuç insana korku salmada mutlaka başarılı olur."

Ağzıma gelen kusmuğu yutmak zorunda kalıyorum.

Adam "Onları oradan çıkarmanın bir yolu olmalı," diyor. "Belki nöbetçi askerlerin icabına bakabiliriz."

Kenji "Evet ama beni bir dinle, ikinizi bırakmam gerekeceğini biliyorsunuz, değil mi?" diyor. Şimdiden epey güç kaybettim; enerjim normalden çok daha hızlı tükeniyor. Yani yeniden görünür olacaksınız. Açık birer hedef olacaksınız."

"Fakat başka ne seçeneğimiz var ki?" diye soruyorum.

Kenji "İşlerini bitirmek için keskin nişancı stilini kullanabiliriz," diyor. "Onlarla yüz yüze mücadeleye girmek zorunda değiliz. Bu seçeneğimiz var." Duraklıyor. "Juliette, sen daha önce böyle bir duruma düşmedin. Ateş hattından uzak durmak istersen, kararına saygı duyarım. Şu askerlerin peşine takıldığımızda görebileceklerimizi herkesin midesi kaldırmayabilir. Bu da ne utanılacak ne de ayıplanacak bir şey."

Yalan söylediğimde ağzıma metalik bir tat geliyor. "Üstesinden gelirim."

Kenji bir süre susuyor. Bana "Peki..." diyor. "Yalnız kendini korumak için becerilerine başvurmaktan çekinme. İnsanlara zarar vermemek için deli olduğunu biliyorum ama bu herifler şakası yok. Seni *öldürmeye* çalışacaklar."

Beni göremediğini bilsem de başımı sallıyorum. "Doğru," diyorum. "Evet." Fakat zihnimin içinde panik var.

"Gidelim," diye fısıldıyorum.

ALTMIŞ BEŞ

Bacaklarımı hissedemiyorum.

27 kişi sıraya dizilmiş; geniş, çorak bir tarlanın ortasında yan yana dikiliyor. Her yaştan erkekler, kadınlar, çocuklar. Hepsi farklı cüsselerde. Hepsi de bir idam mangası gibi görünen 6 askerlik grubun karşısında dikiliyor. Yağmur bardaktan boşanırmışçasına, öfkeyle yağıp kemiklerim kadar sert gözyaşlarıyla her şeyi ve herkesi dövüyor. Rüzgâr hepten çıldırmış gibi.

Askerler ne yapacaklarına karar veriyorlar. Onları nasıl öldüreceklerine. Karşılarında kendilerine dikilen 27 çift gözden nasıl kurtulacaklarına. Hıçkıranlar; korkudan, kederden, dehşetten titriyenler var. Kimileri de dimdik ayakta, ölüm karşısında metanetli.

Askerlerden biri ateş ediyor.

Baştaki adam yere yığılırken sanki omurgama bir kamçı iniyor. Saniyeler içinde içimi saran sayısız duygunun etkisiyle bayılmaktan korkuyorum ve köşeye sıkıştırılmış bir hayvanın çaresizliği içinde bilincime sarılıyor; gözyaşlarımı dizginlemeye, ruhuma saplanan acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Neden kimsenin yerinden kımıldamadığını, bizim neden hareket etmediğimizi, neden tek bir sivilin bile mangadan kaçmaya

çalışmadığını anlamıyorum. Fakat sonra kaçmanın, direnmenin geçerli bir seçenek olmadığı kafama dank ediyor. Askerler karşısında acizler. Silahları yok. Cephane namına hiçbir şeyleri yok.

Fakat bende var.

Bir tabancam var.

Aslında bir değil, iki tane.

İşte o an gelip çattı, kendimizi olacaklara teslim etmemiz gereken, yalnız başımıza, sadece üçümüzün savaşacağı; mücadele edip 26 yabancı kurtaracağımız ya da bu uğurda öleceğimiz o an. Gözlerim en fazla James'in yaşındaki, gözleri fal taşı gibi açılmış, dehşet içinde, korkudan altını ıslatmış bir kıza takılıyor ve bu hali beni parçalara ayırıyor, *öldürüyor*. Kenji'ye hazır olduğumu söylediğimde elim tabancama gidiyor.

Kenji, Adam'la ikimizi bıraktığında aynı askerin silahını bir sonraki kurbanın doğrultuşunu izliyorum.

Doğrulmuş, ateşe hazır üç silah var ve kurşunların sesini daha namludan fırlamadan işitiyorum; bir kurşunun askerlerden birinin boynuna isabet ettiğini görüyorum ve benim tabancamndan çıkıp çıkmadığından emin değilim.

Şu an bunun bir önemi yok.

Hâlâ yüzleşilmesi gereken 5 asker var ve artık bizi görebiliyorlar.

Koşuyoruz.

Bize doğru uçuşan kurşunlardan kaçarken Adam'ın yere çöktüğünü, iyice nişan alıp ateş etmesine rağmen kurşunlarının bir hedefi vuramadığını görüyorum. Çevreme bakınıp Kenji'yi arasam da onun ortadan kaybolduğunu fark ediyorum ve bu beni mutlu ediyor; 3 asker neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar yere düşüyor. Adam kalan askerlerin dikkatinin dağılmasını fırsat bilip dördüncü askeri vururken ben de beşinci askeri sırtından vuruyorum.

Onu öldürüp öldürmediğimi bilmiyorum.

Bağırarak insanlardan bizi izlemelerini istiyoruz; onları komplekslere geri sürüyor; başlarını eğmelerini, siper almalarını, yardımın yolda olduğunu ve onları korumak için ne gerekiyorsa yapacağımızı söylüyoruz. Onlar da bize uzanmaya, dokunmaya, teşekür etmeye, ellerimizi tutmaya çalışıyor ama vaktimiz yok. En kısa zamanda onları nispeten emniyetli bir yere götürmemiz ve bu katliam her nerede devam ediyorsa oralara gitmemiz gerek.

Kurtaramadığımız adam hâlâ aklımda. 27 numarayı unutmuş değilim.

Bunun bir daha asla olmamasını istiyorum.

Komplekslere ayrılan kilometrelerce toprakta hızla, gizlenmek veya sağlam bir plan kurgulamak için çabalamadan ilerliyoruz. Daha konuşmadık bile. Ne yaptığımızı ve ne yapmamız gerektiğini henüz tartışmadık ve tek bildiğimiz yolumuza devam etmemiz gerektiği.

Kenji'nin peşinden gidiyoruz.

Kenji kompleksin yıkılmış bazı binalarının arasında zikzaklar çizerken ilerliyor ve hepimiz bir şeylerin çok ters gittiğinden eminiz. Etrafta hiç yaşam işareti yok. Zamanında sivillere yuvalık eden küçük, metal kutular yerle bir edilmiş ve yıkıldıklarında içlerinde insanlar olup olmadığını bilmiyoruz.

Kenji bize araştırmaya devam etmemiz gerektiğini söylüyor.

Denetim altındaki bölgenin, sadece konutlara ayrılan bu arazilerin daha da derinlerine ulaşıyoruz. Ta ki aceleci ayak seslerini, yumuşak mekanitk tıkırtıları işitine kadar.

Tanklar.

Elektrikle çalıştıklarından sokaklarda ilerlerken fark edilmeleri güç olsa da çalışırken çıkardıkları tıkırtılara oldukça aşinayım. Adam ve Kenji de.

Gürültüyü takip ediyoruz.

İlerlemek için rüzgâra karşı mücadele veriyoruz ve sanki rüzgâr her şeyin farkında, sanki bizi kompleksin diğer yanında bekleyen şeyden korumaya çalışıyor. Bize engel olmak istiyor. Bugün burada ölmemizi istemiyor.

Bir patlama oluyor.

Aniden parlayan alevler bulunduğumuz yerden en fazla 15 metre ötede atmosfere karışıyor. Alevler toğrağı yalayıp oksijeni yutuyor ve yağmur bile ateşi öyle bir anda söndüremiyor. Ateş rüzgârda sağa sola savruluyor, hayli yatışıyor ve göğün karşısında boyun eğmek zorunda kalıyor.

O yangın nerede çıktıysa oraya gitmeliyiz. Bir şeyler oldu.

Ayaklarımız çamurlu zeminde basacak sağlam bir yer arıyor ve üçümüz koşarken soğuğu, ıslaklığımı hissetmiyor; elimde sımsıkı tuttuğum tabancamla her an nişan almaya, ateş etmeye hazır beklerken sadece uzuvlarıma yayılan ve beni ilerlemeye zorlayan adrenalini hissediyorum.

Fakat alevlere ulaştığımızda tabancam elimden düşecek oluyor.

Az kalsın yere kapaklanıyorum.

Gözlerime inanmakta güçlük çekiyorum.

ALTMIŞ ALTI

Her yerde ölüler ölüler ölüler.

Toprağa öyle çok ceset karışmış, cesetler toprakla öyle bütünleşmiş ki ölenlerin bizden mi onlardan mı olduğunu anlamıyor ve bunun ne anlama geldiğinden, kendimden ve elimdeki silahtan şüphe duymaya başlıyor; kendimi bu askerlerin kim olduklarını merak etmekten alıkoyamıyor; onların da pekâlâ Adam gibi, işkence gören, yetim bırakılan ve hayatta kalmak için bulabildikleri tek işe sarılan milyonlarca insan gibi olduklarını düşünüyorum.

Vicdanım kendisine savaş açtı.

Gözlerimi kırpıştırıyor; gözyaşlarıma, yağmura ve dehşete engel olmaya çalışıyorum ve bacaklarımı oynatmam ve cesur olmam gerektiğini, hoşuma gitse de gitmese de savaşmam gerektiğini biliyorum. Çünkü bunların yaşanmasına göz yumamayız.

Biri beni arkadan yakalıyor.

Biri beni yere yapıştırıyor, yüzüm toprağa gömülüyor ve debelenip çığlık atmaya çalışırken tabancamın elimden fırladığını fark ediyorum. Omurgamda bir dirsek darbesi hissediyorum, Adam'ın ve Kenji'nin yakınımda olmadığını, savaşmaya

dadıklarını ve birazdan öleceğimi biliyorum. Her şeyin bittiğini biliyorum ve bu olanlar nedense bana gerçekmiş gibi gelmiyor; bana bu bir başkasının ağzından aktarılan bir öyküymüş gibi, ölüm sadece tanımadığım insanların başına gelen tuhaf ve uzak bir şeymiş ve hiç şüphesiz bana, size veya geri kalan hiçbirimize uğramayacakmış gibi geliyor.

Fakat ölüm işte burada.

Ölüm başımın arkasına dayanmış bir tabanca, sırtıma bastırılan bir çizme, çamurla dolan ağzım, adamakıllı yaşamadığım milyonlarca değersiz saniye ve işte, karşımda. Onu gayet net görüyorum.

Biri beni ters çeviriyor.

Başıma namluyu yaslayan aynı kişi şimdi silahı yüzüme doğrultuyor, gözleri beni okumaya çalışırmış gibi süzüyor ve aklım karmakarışık; öfkeli, gri gözlerine veya sımsıkı kenetlenmiş dudaklarına anlam veremiyorum çünkü tetiği çekmiyor. Beni öldürmüyor ve bu beni diğer her şeyden daha da fazla korkutuyor.

Eldivenlerimi çıkarmalıyım.

Beni esir alan adam bağırarak bir şeyler dese de benimle konuşmadığından, bana bakmadığından, bir başkasına seslendiğinden söylediğini anlamıyorum ve dikkatinin kısa süre dağılmasını fırsat bilip sol elimdeki çelik muştayı çıkarıp yere fırlatıyorum. Eldivenimi çıkarmam gerek. Eldivenimi çıkarmam gerek çünkü bu hayatta kalmak için tek şansım. Fakat yağmurun sırılsıklam ettiği deri tenime yapışmış ve kolayca sıyrılacak gibi değil. Asker ise kısa sürede yüzünü yine bana çeviriyor. Ne yapmaya çalıştığımı görünce beni ayağa kaldırıyor, başımı koltuk altına alıp tabancayı kafatasıma dayıyor. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, seni küçük ucube," diyor. "Namını duydum. Bir santim kıpırdarsan seni öldürürüm."

Nedense ona inanmıyorum.

Beni öldürmemesi gerektiğini düşünüyorum çünkü bunu yapmak istese şimdiye kadar yapardı. Beklediği bir şey var. Anlamadığım bir şeyi bekliyor ve hızlı hareket etmem gerek. Bir plan yapmalıyım ama ne yapacağımı bilmiyorum ve tek yaptığım kumaş kaplı kolunu, boynuma doladığı kaslarını tırmalamaya çalışmak oluyor. Adam beni sarsıyor, debelenmeyi kesmemi söylüyor ve beni havasız bırakmak için boynumu daha da sıkıyor. Parmaklarım ön kolunu sımsıkı tutuyor ve mengene gibi kavrayışından kurtulmaya çalışırken nefes alamıyorum, paniğe kapılıyorum ve aniden beni öldürmeyeceğinden o kadar da emin olamıyorum. Çığlığını duyana dek ona ne yaptığımı fark etmiyorum bile.

Kolundaki tüm kemikleri kırmışım.

Yere düşüyor, kolunu tutmak için tabancasını elinden bırakıyor ve öyle acı çığlıklar atıyor ki neredeyse yaptığımdan pişmanlık duyacak oluyorum.

Fakat pişmanlık duymak yerine kaçmayı yeğliyorum.

Birkaç metre ilerleyemeden 3 asker silah arkadaşlarına ne yaptığımı fark edip üzerime çullanıyor. Yüzümü gördüklerinde yüzlerinde beni tanıdıklarını belli eden bir ifade beliriyor. İçlerinden biri bana az da olsa tanıdık geliyor; adamın kabarık kahverengi saçlarını daha önce görmüşüm gibi. Bu askerler beni Warner'ın tutsağı olduğum zamandan tanıyor olmalılar. Warner beni epey sergilemişti. Elbette yüzümü hatırlamaları doğal.

Ve beni bırakmıyorlar.

3 askerin beni itmesiyle yüzüstü yere yığılıyorum. Ardından kollarımı ve bacaklarımı yere öyle kuvvetle yapıştırıyorlar ki niyetlerinin bu uzuvlarımı koparmak olduğundan gayet eminim. Direnmeye, kafamı enerjimi odaklayabielcek şekilde toplamaya çalışıyorum ve tam onları geriye doğru devirecek-

ken başıma ağır bir darbe iniyor ve bilincim neredeyse tamamen kapanıyor.

Sesler birbirine karışıyor, bağırışlar tek bir gürültü karmaşasına dönüşüyor ve renkleri göremiyorum; bana ne olduğunu bilmiyorum çünkü artık bacaklarımı hissetmiyorum. Yürüyor muyum yoksa biri mi beni taşıyor, anlamıyorum bile. Fakat yağmuru hissediyorum. Yağmur damlaların yüzümün girinti ve çıkıntıları üzerinde hızla aktığını hissediyorum. Ta ki metalin metale çarpma sesini işitene ve elektrikli bir aracın o tanıdık tıkırtılarını işitene dek. Sonra yağmur kesiliyor, gökten kayboluyor ve şimdi bildiğim 2 şey var ve bu ikisinin sadece birinden eminim.

Bir tankın içindeyim.

Öleceğim.

ALTMIŞ YEDİ

Kulağıma rüzgâr çanlarının sesi geliyor.

Ciddi bir tehdit oluşturacak kadar sert bir rüzgârın savurduğu rüzgâr çanlarının sesini işitiyorum ve tek düşünebildiğim şıngırtıların bana son derece tanıdık geldiği. Başım hâlâ dönüyor ama bilincimi elimden geldiğince açık tutmalıyım. Beni nereye götürdüklerini anlamam gerek. Nerede olduğuma dair az çok fikir edinmeliyim. Bana bir referans noktası gerek ve bilincimin yerinde olduğunu belli etmeden başımı dik tutmak için çabalıyorum.

Askerler konuşmuyor.

Aralarındaki konuşmalardan az da olsa bir şeyler öğrenirim diye ümit ediyordum ama ağızlarını bıçak açmıyor. Makineler, belli bir görevi yerine getirmeleri için programlanmış robotlar gibiler ve şaşırıyor, meraklanıyor, öldürülmek için neden savaş alanından uzağa taşındığımı anlayamıyorum. Ölümümün neden o kadar özel olması gerektiğini merak ediyorum. Beni neden tanktan çıkarıp öfkeli bir rüzgâr çanının kargaşasına doğru taşıdıklarını merak ediyorum ve cesaretimi toplayıp gözlerimi birazcık araladığımda bir hayret nidası çıkarmama ramak kalıyor.

O ev bu.

Denetimsiz bölgedeki, yeşile kaçan maviye boyanmış, 750 kilometre çaptaki bir alan boyunca tek geleneksel ve kullanılabilir durumdaki ev. Kenji'nin bana tuzak amaçlı olabileceğini söylediği, içinde Warner'ın babasıyla karşılaşacağımdan son derece emin olduğum o aynı ev. Sonra kafama dank ediyor; bir balyoz, bir kurşun yağmuru gibi. Aniden gelen idrakın hücumu beynimi eziyor.

Anderson burada olmalı. Muhtemelen beni kendi eliyle öldürmek istiyor.

Özel bir kargoyum ben.

Askerler kapı ziline bile basıyor.

Birinin ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü işitiyorum. Gıcırtılar işitiyorum. Rüzgârın dünyayı dövdüğünü işitiyorum ve sonra gözümün önüne geleceğim, Anderson'ın beni türlü işkencelerle öldürüşü geliyor ve kendimi o durumdan nasıl kurtarabileceğimi düşünüyorum. Anderson çok zeki. Muhtemelen beni yere zincirleyip bir defada ellerimi de ayaklarımı da keser. Herhalde bunun keyfini çıkarmak isteyecektir.

Anderson kapıya bakıyor.

"A! Beyler. Teşekkürler," diyor. "Lütfen beni izleyin." Beni taşıyan askerin ıslak, hareketsiz, aniden ağırlaşan bedenimin altında ağırlığını bir ayağından diğerine verdiğini hissediyorum. Kemiklerime bir ürperti yayılıyor ve sağanağın altında çok uzun süre koştuğumu fark ediyorum.

Titriyorum ama korkudan değil.

Yanıyorum ama öfkeden değil.

Aklım hiç yerinde değil; öyle ki kendimi savunacak gücüm olsaydı bile bunu doğru dürüst yapabileceğimden emin değilim. Bugün sonumun kim bilir kaç farklı şekilde gelebileceği ne de hayret verici.

Anderson'ın kokusu keskin ve topraksı; bir başkası beni kollarında taşırken bile kokusunu alabiliyorum ve kokusu rahatsız edici ölçüde hoş. Bekleyen askerlere işlerinin başına dönmeleri tavsiyesinde bulunup kapıyı kapatıyor. Bu tavsiye özünde askerlere gidip daha çok insan öldürmeleri için verilmiş bir emir.

Sanırım sanrılar görüyorum.

Sadece kitaplarda okuduğum türde sıcak bir şömine görüyorum. Yumuşak, konforlu kanepeleri ve zeminini süsleyen bir doğu halısı olan rahat bir oturma odası görüyorum. Üzerinde bulunduğum yerden göremediğim resimler olan bir şömine rafı görüyorum ve Anderson bana uyanmamı, banyo yapmam gerektiğini ve her tarafımı pislik içinde bıraktığımı, bunun hiç de hoş olmadığını söylüyor. Bilincimin açık ve her şeyi anlayacak durumda olmam gerekiyormuş çünkü aksi takdirde yapacakları hiç de eğlenceli olmazmış. Aklımı kaçırdığımdan gayet eminim.

Bir merdivenden yukarı çıkan ağır adımların yeri küt küt dövdüğünü hissediyorum ve bedenimin de adımlarla birlikte hareket ettiğini fark ediyorum. Bir kapının gıcırdayarak açıldığını, başka ayak seslerini ve artık ayırt edemediğim sözleri işitiyorum. Biri birine bir şeyler söylüyor ve soğuk, sert bir zemine atılıyorum.

Kulağıma iniltilerim geliyor.

Bir dizi sözün arasından "Tenine dokunmamaya dikkat et," sözünü seçebiliyorum. Anlayabildiğim diğer sözcükler "banyo", "uyku", "sabaha", "sanmam," ve "çok iyi" oluyor. Ardından bir başka kapının sertçe kapandığını işitiyorum. Başımın yanı başındaki kapı bu.

Biri kostümümü çıkarmaya çalışıyor.

Başımı öyle hızlı kaldırıyorum ki canım yanıyor; bir şeyin içimi dağladığını, kafamın içinde dolandığını, ardından gözümü tam ortasından vurduğunu hissediyorum ve şu an birçok

şeyin karışımı olduğumu hissediyorum. Boğazımdan en son ne zaman bir lokma geçtiğini anımsamıyorum ve 24 saattir adamakıllı uyumadım. Her yanım sırılsıklam, başım acıdan zonkluyor; bedenim burkuldu, çiğnendi ve milyonlarca farklı acı duyuyorum. Fakat yabancı bir adamın giysilerimi çıkarmasına göz yummayacağım. Ölmeyi yeğlerim.

Fakat işittiğim ses bir erkeğe ait değil. Yumuşak, nazik, anaç bir ses bu. Benimle anlamadığım bir dilde konuşuyor. Ya da belki de kafam kazan gibi olduğundan ben söylediklerini anlamıyorum. Teskin edici sesler çıkarıyor, sırtımı küçük daireler çizerek ovuyor. Akan suyun sesini işitiyorum ve ısındığımı hissediyorum; çık sıcak, buhar sıcağı gibi bir şey bu ve sanırım burası bir banyo veya küvet olmalı. Kendimi karargâhta Warner'ın elinde olduğum zamandan beri sıcak bir duş almadığımı düşünmekten alıkoyamıyorum.

Gözlerimi açmaya çalışsam da başaramıyorum.

Sanki göz kapaklarımın üzerinde iki örs var; sanki her şey siyah, karman çorman, akıl karıştırıcı, yorucu ve ben sadece durumumun genel hatlarını çıkarabiliyorum. Kısık gözlerimin arasından seçtiklerim küvet olduğunu tahmin ettiğim şeyin parlak porseleninden ibaret ve kulağımın içine dolan itirazlara rağmen sürünerek küvete tırmanıyorum.

Giyinik halde; eldivenlerim, çizmelerim ve kostümümle kendimi sıcak suya bırakıyorum ve beklemediğim, inanılmaz bir deneyim yaşıyorum.

Kemiklerim ısınmaya başlarken dişlerimin takırtısı yavaşlıyor ve kaslarım gevşemeyi yeniden öğreniyor. Saçlarım yüzümün çevresinde yüzüyor ve burnumu gıdıklıyor.

Suya batıyorum.

UYKUYA DALIYORUM.

ALTMIŞ SEKİZ

Cennetten çıkma bir yatakta uyanıyorum ve üzerimde oğlan kıyafetleri var.

Isınmış ve rahat olsam da hâlâ kemiklerimin gıcırdadığını, başımdaki ağrıyı ve zihnimi bulandıran sisi hissedebiliyorum. Yattığım yerde sırtımı doğrultuyorum. Etrafıma bakınıyorum.

Birinin yatak odasındayım.

Küçük beysbol eldiveni desenleriyle kaplı, mavi ve turuncu yatak örtüleriyle sarmalanmışım. Odanın yan tarafına dayanmış, küçük bir sandalyesi olan küçük bir masa ve onun üzerinde bir sıra çekmece ve çok düzenli bir şekilde üst üste dizilmiş plastik kupalar var. Muhtemelen dışarı açılan; alışageldik, pirinç bir tokmağı olan sade, ahşap bir kapı ve bir dolabı gizliyor olabileceğini düşündüğüm bir dizi sürgülü ayna görüyorum. Sağıma baktığımda üzerinde bir alarmlı saat ve bir bardak su olan küçük bir komodin buluyorum. Bardağı elime alıyorum.

İçindeki suyu hızla içişim beni neredeyse utandırıyor.

Yataktan çıktığımda üzerimde lacivert bir sporcu şortu olduğunu görüyor; kalçalarıma kadar inen şortun düşmesinden korkuyorum. Ayrıca üzerinde bir çeşit logo olan gri bir tişört

de giyiyorum ve tişörtün içinde ufacık kalmışım. Çoraplarım yok. Eldivenlerim yok. İç çamaşırım yok.

Hiçbir şeyim yok.

Dışarı çıkmama izin olup olmadığını merak ediyor ve denemekten bir şey çıkmayacağına karar veriyorum. Burada ne aradığımı bilmiyorum. Hâlâ neden ölmediğim hakkında tek bir fikrim yok.

Aynalı kapıların önünde donakalıyorum.

Saçım güzelce yıkanmış ve yüzümün etrafına kalın, yumuşak dalgalar halinde dökülüyor. Tenim parlak ve birkaç çizik hariç beresiz sayılır. Gözlerim kocaman açılmış; yeşil ve mavinin tuhaf, canlı bir karışımı şaşkınca bakıyor ve içlerinde korkudan eser olmaması şaşırtıcı.

Fakat boynum...

Boynum mosmor, üzerini kaplayan geniş çürük görünüşüme gölge düşürmeye yetiyor. Dün –yani, sanırım, dün– beni az kalsın boğup öldürecek olan ellerin boynumu nasıl da sıktığının farkına varamamışım ve yutkunurken canımın nasıl da yandığını ancak şimdi fark ediyorum. Hızlı bir nefes alıp aynaları itiyorum. Buradan çıkmam gerek.

Dokunmamla kapı açılıyor.

Koridora bakınıp bir yaşam emaresi arıyorum. Ne saatin kaç olduğunu ne de ne tür bir belaya bulaştığımı biliyorum. Bu evde Anderson'dan başka birinin olup olmadığını –banyoda bana kimin yardım ettiğini– bilmiyorum ama durumumu bir gözden geçirmem gerek. Kaçmak için bir plan kurmadan önce karşı karşıya olduğum tehlikenin boyutlarını adamakıllı anlamalıyım.

Parmak uçlarıma basarak sessizce merdivenden aşağı inmeye çalışıyorum.

İşe yaramıyor.

Basamaklar ağırlığım altında gıcırdıyor ve geldiğim gibi geri dönme şansım olmuyor çünkü biri bana sesleniyor. O aşağıda.

Anderson aşağı katta.

"Utangaçlık etme," diyor. Kâğıt hışırtısına benzeyen bir ses işitiyorum. "Sana yemek getirdim ve açlıktan öldüğünden eminim."

Aniden kalbim boğazımda atmaya başlıyor. Hangi seçimleri yapabileceğimi, göz önüne almam gereken seçenekleri düşünüyorum ve Anderson'ın kendi ininde ondan saklanamayacağım sonucuna varıyorum.

Aşağı inip yanına gidiyorum.

Karşımda yine o aynı güzel adam var. Saçı mükemmel, pırıl pırıl; giysileri şık, temiz ve ustaca ütülenmiş. Oturma odasında, yumuşak tekli koltuklardan birinde, kucağına serili bir battaniyeyle oturuyor. Koltuğun dirsekliğine dayanmış, harikulade, ağaçtan yontulmuş gibi duran ve özenle işlenmiş bir baston görüyorum. Anderson elinde bir tomar kâğıt tutuyor.

Burnuma kahve kokusu geliyor.

Tuhaf, yabani görünüşüme hiç de şaşırmadığı belli. "Lütfen," diyor. "Otur."

Oturuyorum.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Gözlerimi yukarı çeviriyorum. Ona yanıt vermiyorum.

Başını sallıyor. "Eh, neyse, beni burada gördüğüne çok şaşırdığından eminim. Sevimli bir ev, değil mi?" Etrafına bakınıyor. "Ailemi şu an 45. Bölge olan yere naklettikten hemen sonra burayı korumaya aldırdım. Ne de olsa bu bölge güya bana aitti. Buranın karımı muhafaza etmek için en ideal yer olduğu anlaşıldı." Bir elini sallıyor. Neden bahsettiğini anlıyormuşum gibi "Anlaşılan komplekslerde pek de rahat edemiyor," diyor.

Karısını *muhafaza etmek* mi?

Ağzından çıkan şeylere ne diye şaşırdığımı bilmiyorum.

Anderson şaşkınlığımı fark etmiş gibi. Keyiflenmiş bir hali var. "Halinden âşık oğlumun sana sevgili annesinden bahsetmediğini mi çıkarmalıyım? Kendisini dünyaya getiren yaratığa karşı hissettiği acınası sevgiden uzun uzadıya bahsetmedi mi sana?"

Ağzımdan çıkan ilk sözcük "Ne?" oluyor.

Anderson "Gerçekten şaşırdım buna," derken hiç de şaşırmamış gibi gülümsüyor. "Bu evde yaşayan hasta, dertli bir annesi olduğundan hiç mi bahsetmedi? Burada, bu sektörde görev almayı bu yüzden o kadar çok istediğini sana söylemedi mi? Hayır mı? Sana bunlardan hiç bahsetmedi mi?" Başını yana eğiyor. Bir kez daha yalan söylüyor. "Çok şaşırdım."

Nabzımın hızlanmasının önüne geçmeye, bana bunları neden anlattığını anlamaya, ondan bir adım önde olmaya çalışıyorum ama aklımı karıştırmakta epey iyi.

"Başkomutan seçildiğimde," diye devam ediyor, "annesini burada bırakıp Aaron'ı başkente götürecektim. Fakat oğlan annesini geride bırakmak istemedi. Ona bakmak istedi. Onu terk etmek istemedi. Aptal bir *çocuk* gibi onun yanında olmak ihtiyacı duyuyordu." Bir an dalgınlığa kapılarak son cümlesinde sesi iyice yükseliyor. Yutkunuyor. Kendini toparlıyor.

Ve ben bekliyorum.

Başıma indirmeye hazırlandığı örsü bekliyorum.

"Sana 45. Sektör'ün başına kaç askerin geçmek istediğinden bahsetti mi? Seçebilecek ne iyi adaylarımız olduğundan? Daha on sekiz yaşındaydı!" Gülüyor. "Herkes onun delirdiğini düşündü. Fakat ben ona bir şans verdim. Bu tür bir sorumluluğu almasının ona faydası olabileceğini düşündüm."

Hâlâ bekliyorum.

Anderson derin bir nefesle, halinden memnun iç çekiyor. "Sana hiç," diyor, "bu göreve layık olduğunu ispatlamak için ne yaptığını söyledi mi?"

Ve işte beklediğim an gelip çatıyor.

"Ona bunu hak etmesi için ne yaptırdığımı sana hiç anlattı mı?"

Canım çekiliyor.

Gözleri parlayan, hem de çok parlayan Anderson "Hayır," diyor. "Sanırım o kısmı es geçmeyi yeğlemiş, değil mi? Bahse girerim hayatının o döneminden söz etmemiştir; etmedi, öyle değil mi?"

Bunları duymak istemiyorum. Bunları bilmek istemiyorum. Onu artık dinlemek istemiyorum...

Anderson "Meraklanma," diyor. "Anlatıp da heyecanını kaçırmayacağım. İyisi mi bırakayım, ayrıntıları sana bizzat aktarsın."

Artık sakin değilim. Sakin olmadığım gibi resmen paniğe kapılmaya da başladım.

Anderson önündeki kâğıtlara göz gezdirerek, benimle tamamen tek taraflı bir sohbet etmesine aldırış etmiyor görünerek "Kısa süreliğine üsse döneceğim," diyor. "Annesiyle aynı çatı altında uzun süre kalmaya tahammül edemiyorum –ne yazık ki hastalarla aram yok– ama mevcut koşullar altında burası kullanışlı bir kamp yeri oldu. Evi bir süredir komplekslerde olup bitenleri denetlemek için üs olarak kullanıyorum."

Savaş.

Mücadele.

Katliam, Kenji, Castle ve geride bıraktığım herkesi

nasıl unutabildim?

Korkutan, dehşet verici olasılıklar zihnimde canlanıyor. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. İyiler mi? Hâlâ hayatta ol-

duğumu biliyorlar mı? Castle, Brendan ve Winston'ı geri almayı başardı mı?

Tanıdıklarımdan ölenler var mı?

Gözlerim telaşla etrafı kolaçan ediyor. Bunun özenle hazırlanmış bir tuzak olduğundan, birinin arkamdan yaklaşıp başıma bir tokmak indireceğinden veya elinde bir satırla mutfakta beklediğinden pek şüphem kalmadı. Nefesim kesiliyor, hırıltılar çıkarıyorum ve kendime soruyorum. *Ne yapacağım? Ne yapacağım? Ne yapacağım?* Ardından Anderson'a "Burada ne işim var? Neden beni buraya getirdin? Neden hâlâ beni öldürmedin?" diye soruyorum.

Bana bakıyor. Başını yana eğiyor. "Canımı hayli sıktın Juliette," diyor. "Beni çok, çok mutsuz ettin. Çok kötü bir şey yaptın."

"Ne?" Anlaşılan sormayı bildiğim tek soru bu. "Neden bahsediyorsun sen?" Kısacık, delice bir an için Warner'a olanları bilip bilmediğini merak ediyorum. Kızardığımı neredeyse hissediyorum.

Fakat o derin bir nefes alıyor. Koltuğuna dayalı bastonu eline alıyor. Ayağa kalkmak için bedeninin tüm üst kısmını kullanması gerekiyor. Bastonun desteğine karşın titriyor.

Kötürüm kalmış.

"Bunu bana sen yaptın," diyor. "Hakkımdan gelebildin. Beni bacakalrımdan vurdun. Az kalsın kalbimden de vuracaktın. Sonra da oğlumu kaçırdın."

Güçlükle nefes alarak "Hayır," diyorum, "olanlar..."

Sözümü kesiyor. "Bunu bana sen yaptın. Şimdi de telafi istiyorum."

ALTMIŞ DOKUZ

Nefes almak. Nefes almayı unutmamam gerek.

Anderson "Bu epey olağanüstü," diyor. "Yani tek başına yapabildiklerin. Odada sadece üç kişi vardı. Sen, ben ve oğlum. Askerlerim yanında birileri gelebilir diye tüm bölgeyi izliyorlardı ve bana senin yapayalnız geldiğini söylediler." Duraklıyor. "Anlıyorsun ya, bir ekiple geleceğini düşünmüştüm. Benimle tek başına yüzleşebilecek kadar cesur olacağın aklıma gelmemişti. Fakat sen beni tek elinle silahsız bırakıp rehineleri kaçırdın. İki adamı –oğlumu dahil etmiyorum– taşıyıp tehlikeden uzaklaştırdın. Bunu nasıl yapabildiğini aklım almıyor."

O an yapılacak seçimin basit olduğunu fark ediyorum.

Ya Anderson'a Kenji ve Adam'la ilgili gerçeği anlatıp Anderson'ın onların peşine taklıması riskini göze akacağım ya da suçu üzerime alacağım.

Böylece Anderson'ın gözlerinin içine bakıyorum.

Başımı sallıyorum. "Bana aptal, küçük bir kız demiştin," diyorum. "Kendimi koruyamayacak kadar korkak olduğumu söylemiştin."

Anderson ilk kez huzursuz görünüyor. İstesem aynı şeyi

ona yeniden, hemen şimdi yapabileceğimi fark etmiş gibi bir hali var.

Ve sanırım evet, sanırım bunu yapabilirim. Ne mükemmel bir fikir.

Fakat şimdilik, ne tuhaf ki, benden ne istediğini merak ediyorum. Neden benimle konuştuğunu. Ona hemen saldırmak gibi bir derdim yok; şu an ona karşı avantajlı bir konumda olduğumu biliyorum. Kolayca hakkından gelebilirim.

Anderson boğazını temizliyor.

"Başkente dönmeyi planlıyordum," diyor. Derin bir nefes alıyor. "Fakat buradaki işimin henüz bitmediği ortada. İnsanlarınız işleri alabildiğine karıştırıyor ve tüm sivilleri öldürmek giderek zorlaşıyor." Duraklıyor. "Eh, aslında hayır, bu doğru değil. Onları öldürmek zor değil, sadece daha mantıksız bir işe dönüşüyor." Bana bakıyor. "Hepsini öldürecek olsam hükmedecek kimse kalmaz, değil mi?"

Resmen kahkahalar atıyor. Komik bir şey söylemiş gibi gülüyor.

Ona "Benden ne istiyorsun?" diye soruyorum.

Derin bir nefes alıyor. Gülümsüyor. "İtiraf etmeliyim ki Juliette, son derece etkilendim. Tek başına beni alt edebildin. Oğlumu rehin alacak kadar öngörülü davrandın. Adamlarınızdan ikisini kurtardın. Tekımının geri kalanını kurtarmak için bir *deprem* yarattın!" Gülüyor. Gülüyor da gülüyor da gülüyor.

Söylediklerinin sadece ikisinin doğru olduğunu ona söyleme zahmetine girmiyorum.

"Şimdi oğlumun haklı olduğunu görüyorum. Bizim için *paha biçilmez* olabilirsin, özellikle de şimdi. Onların karargahının içini Aaron'ın anımsayabildiklerine kıyasla çok daha iyi biliyorsun."

Demek Warner babasına dönmüş.

Sırlarımızı ona anlatmış. Elbette paylaşacak. Ne diye şaşırıyorum ki? Anderson bana "Sen," diyor, "küçük dostlarının hepsini yok etmeme yardım edebilirsin. Bana ihtiyacım olan her şeyi söyleyebilirsin. Bana diğer ucubeleri, ne tür güçlere sahip olduklarını, zayıf ve güçlü yönlerini anlatabilirsin. Beni inlerine götürebilirsin. Senden ne istiyorsam yapacaksın."

İçimden yüzüne tükürmek geliyor.

Ona "Erkenden *ölmeyi* yeğlerim," diyorum. "Diri diri yanarım daha iyi."

"Ya, bundan epey şüpheliyim," diyor. Daha dik durabilmek için ağırlığını bastona veriyor. "Yüzündeki derinin eriyip gidişini hissetme fırsatın olursa fikrini değiştireceğini düşünüyorum. Fakat insafsız biri değilimdir. O kadar istiyorsan sana bu fırsatı pekâlâ verebilirim."

Korkunç, korkunç adam.

Sessizliğimden hoşnut olan Warner'ın yüzünde yayvan bir gülümseme beliriyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Ön kapı ardına kadar açılıyor.

Kımıldamıyorum. Arkama dönmüyorum. Başıma gelecekleri görmek istediğimden emin değilim. Anderson'ın ziyaretçisini karşıladığını işitiyorum. Adamı içeri davet ediyor. Ona yeni misafirlerine merhaba demesini söylüyor.

Warner görüş alanıma giriyor.

Aniden kemiklerime bir dermansızlık işliyor, kendimi hasta hissediyor, biraz da utanç duyuyorum. Warner tek kelime etmiyor. Takım elbisesi, saçları mükemmel ve tam olarak ilk kez karşılaştığımızdaki Warner gibi görünüyor; tek fark gözlerindeki bakış. Bana bakışındaki şaşkınlık onu öyle zayıf düşürmüş ki hasta görünüyor.

"Siz çocuklar birbirinizi hatırlıyorsunuz, değil mi?" Anderson'ın söylediğine tek gülen kendisi.

Warner buraya dağları aşıp da gelmiş gibi nefes alıp veriyor; gördüklerine anlam veremiyormuş ya da bunlara niçin şahit olduğunu anlamıyormuş gibi bir hali var ve boynuma, muhtemelen cildimi lekeleyen o çirkin, kabarık berenin olduğu yere bakıyor. Yüzü öfke, korku ve kederin karışımını andıran bir ifadeyle çarpılıyor. Gözleri tişörtüme, şortuma iniyor ve ağzının açıldığı o kısacık an kendisini dizginlediğini, hislerini yüzünden sildiğini fark etmeme yetiyor. Soğukkanlı davranmak için mücadele etse de göğsünün hızla inip kalktığını görebiliyorum. "Onun burada ne işi var?" diye sorduğunda sesi kendisinden beklenmeyecek kadar cılız çıkıyor.

Anderson rahat bir tavırla "Onu bizim için yakalattım," diyor.

Warner "Niçin?" diye soruyor. "Bana onu istemediğini söylemiştin..."

Anderson bir süre düşünerek "Eh," diyor. "Bu tam anlamıyle doğru değil. Onun yakınımda olmasından kesinlikle fayda sağlayabilirdim ama son anda düşündüm de artık yanımda olmasını pek de önemsemiyorum." Başını iki yana sallıyor. Bacaklarına bakıyor. İç geçiriyor. "Böyle kötürüm olmak çok *asap bozucu*," deyip yine gülüyor. "Bu öyle *asap bozucu ki*, inanılmaz. Fakat..." Gülümsüyor. "En azından bu durumu düzeltmenin hızlı ve kolay bir yolunu buldum. Her şeyi normale döndürmenin bir yolunu buldum. Sihirden farksız olacak bu."

Gözlerinde, sesindeki hasta gülümsemede, son sözcükleri söyleyişinde beni hasta eden bir şeyler var. "Ne demek istiyorsun?" diye sorarken Anderson'ın yanıtını duymaktan neredeyse korkuyorum.

"Bunu sormana şaşırdım, canım. Demek istediğim, oğlumun gıcır gıcır olmuş omzunu fark etmeyeceğimi mi sandın cidden?" Gülüyor. "Eve sadece hiç zarar görmemiş halde değil, tamamen *iyileşmiş* olarak dönmesini tuhaf karşılamayacağımı

mı sandın? Ne bir yara izi, ne bir incinime, ne bir halsizlik; sanki hiç vurulmamış! Bu bir mucize. Oğlumun söylediğine göre sizden iki küçük ucubenin gerçekleştirdiği bir mucizeymiş bu."

"Hayır."

Korku içimde gitgide büyüyor, gözlerimi kör ediyor.

Anderson, "Yo, yo, evet," diyor. "Öyle değil mi, oğlum?"

Soluksuzca "Hayır", diyorum. "Tanrım, ne yaptın, NEREDE ONLAR?"

Anderson bana "Topla kendini," diyor. "Kıllarına zarar gelmedi. Seni yakalattığım gibi onları da yakalattım işte. Beni iyileştireceklerse hayatta ve sağlıklı olmalarını sağlamam gerek, sence de öyle değil mi?"

"Bundan haberin var mıydı?" Çıldırmış gibi Warner'a dönüyorum. "Bunu sen mi yaptın? Biliyor muydun..."

Warner "Hayır Juliette," diyor. "Yemin ederim ki bu benim fikrim değildi."

Anderson kolunu umursamaz bir tavırla bize doğru sallayarak "Bir bardak suda fırtına koparıyorsunuz," diyor. "Şu an odaklanmamız gereken daha önemli konular var. İcabına bakılması gereken daha acil meseleler."

Warner "Neden bahsediyorsun sen?" diye soruyor. Nefes almıyor gibi.

"Adalet, evlat." Anderson şimdi gözlerini bana dikiyor. "Adaletten bahsediyorum. İşleri yoluna koyma fikri hoşuma gider. Dünyaya yeniden düzen getirmek. Ne kastettiğimi size tam olarak göstermek için senin gelmeni bekliyordum. Bunu daha ilkinde yapmam gerekirdi." Warner'a bakıyor. "Dinliyor musun? Dikkatini bana ver şimdi. İzliyor musun?"

Bir tabanca çıkarıyor.

Ve beni göğsümden vuruyor.

YETMİŞ

Kalbim patladı.

Geriye savruluyor, ayaklarımın birbirine dolaşmasıyla yere düşüyorum. Başım halıyla kaplı zemine çarparken kollarım düşüşümü pek de hafifletmiyor. Bu hiç tatmadığım, hissedebileceğimi asla düşünmediğim, hayal bile edemeyeceğim bir acı. Göğsümde bir dinamit patlamış, bedenimin içi ateşe verilmiş gibi ve aniden etrafımdaki her şey yavaşlıyor.

Kendi kendime demek diyorum, ölmek böyle bir şeymiş.

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve bu an bana sonsuzluk gibi uzun geliyor. Karşımda bir dizi odaklanmamış görüntü görüyorum; renkler, bedenler, ışıklar dalgalanırken akıcılıktan yoksun hareketler birbirine karışıp bulanıyor. Sesler çarpılıyor, bozuluyor ve kulağıma net işitemeyeceğim kadar pes geliyor. Damarlarımda soğuk, elektrikli çalkalanmalar oluyor; bedenimin her yanı uykuya dalmış da uyanmak istiyormuş gibi.

Önümde bir yüz var.

Şekle, renklere konsantre olmaya, çevremdekileri net görmeye çalışsam da bu çok zor ve aniden nefes alamaz oluyorum; aniden boğazımda bıçaklar varmış, ciğerlerime delikler açılmış

gibi bir hisse kapılıyorum ve gözlerimi daha çok kırpıştırdıkça her şeyi daha da bulanık görüyorum.

Çok geçmeden nefes darlığı çekmeye başlıyorum ve aldığım küçük nefesler bana çocukluğumda doktorların astım atakları geçirdiğimi söyledikleri zamanları anımsatıyor. Fakat onlar yanılıyordu; nefes darlığımın astımla hiçbir ilgisi yoktu. Rahatsızlığım panik, anksiyete ve hiperventilasyondan kaynaklanıyordu. Fakat şu an duyduğum bu his o zamankine çok benziyor. Bu incecik bir kamışla hava almaya çalışmak gibi bir şey. Ciğerlerim kepenklerini indirip tatile çıkmış gibi. Sersemlemeye başladığımı hissediyorum ve o baş dönmesi hissi bedenimi ele geçiriyor.

Ve acı, acı, *acı*. Acı berbat. Acı en fenası. Acı kesilecek gibi değil.

Aniden kör oluyorum.

Kanı göremesem de hissediyorum; yeniden görmek için ümitsizce gözlerimi defalarca kırpıştırırken kanın içimden dışarı akışını hissediyorum. Fakat tek görebildiğim beyaz bir pus. Kalbimin kulak zarlarımda küt küt atışından ve kendi nefesimin kısa, kısa, kısacık ve telaşlı sesinden başka bir şey işitmiyor ve sıcaklıyorum, hem de çok; bedenimden akan kan hâlâ taze, sıcak ve altımda, çevremde birikiyor.

Hayat damla damla içimden sızıyor ve bu bana ölümü, ne kısa bir hayatım olduğunu ve bu hayatı ne de az yaşayabildiğimi düşündürüyor.

Yıllarımın çoğunu nasıl da korku içinde sinerek geçirdiğimi, hiç hakkımı aramadığımı ve hep başkalarının olmamı istedikleri kişi olmaya çalıştığımı... 17 yıl boyunca kendimi insanların yanımda rahat ve emniyette hissedeceklerini umduğum bir kalıba girmeye zorladım.

Ve bu hiç işe yaramadı.

Hiçbir şey başaramadan öleceğim. Hâlâ bir hiçim. Psikotik bir adamın evinin zemininde kan kaybından ölmek üzere olan aptal, küçük bir kızdan başka bir şey değilim.

Ve hayata yeni baştan başlayabilsem her şeyi farklı yapacağımı düşünüyorum.

Daha iyi bir iş çıkarırdım. Bir yerlere gelirdim. Bu zavallı dünyada bir fark yaratırdım.

İşe de Anderson'ı öldürmekle başlardım.

Ölüme bu kadar yakın olmam ne de kötü.

Gözlerim açılıyor.

Etrafıma bakınıp öbür dünyanın bu tuhaf versiyonuna hayret ediyorum. Warner'ın burada olması, hâlâ kımıldayamıyor olmam ve olağanüstü bir acı hissetmem tuhaf. Daha da tuhafı karşımda Sonya ve Sara'nın olması. Bu resimdeki varlıklarını anlamak bir yana, anlıyormuş gibi bile davranamıyorum.

Kulağıma sesler geliyor.

Sesler berraklaşmaya başlıyor ve etrafa bakmak için başımı kaldıramadığımdan ne söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum.

Tartışıyorlar.

Warner "Yapmak zorundasınız!" diye bağırıyor.

Sonya hıçkırıklardan nefesi kesilerek "Fakat yapamayız, biz ona do-dokunamayız," diyor. "Ona yardım etmemiz imkânsız..."

Sara güçlükle nefes alarak "Onun ölmek üzere olduğuna inanamıyorum," diyor. "Senin gerçeği söylediğini düşünmemiştim..."

Warner "O ölmek üzere değil!" diyor. "Ölmeyecek! Lütfen, bakın..." Warner'ın sesi şimdi çaresiz çıkıyor. "Size diyorum ya,

ona yardım edebilirsiniz, açıklamaya çalıştığım da bu işte," diyor, "tek yapmanız gereken bana dokunmak, böylece gücünüzü alabilirim. Aktarıcı olabilirim. Gücünüzü kontrol altına alıp enerjiyi yeniden yönlendirebilirim."

Sonya "Bu imkâsız," diyor. "Bize böyle bir şey... Castle senin bunu yapabileceğinden hiç bahsetmedi. Yapabilsen bize söylerdi..."

Warner sesi çatallanarak "Tanrım, lütfen, beni dinleyin yeter," diyor. "Size oyuna getirdiğim falan yok..."

İki kız aynı anda "Bizi kaçırdın!" diye bağırıyor.

"Ben yapmadım! Sizi kaçıran ben değilim..."

Sara "Ne diye sana güvenecekmişiz?" diyor. "Bunu ona senin yapmadığını nereden bileceğiz?"

"Neden umursamıyorsunuz?" Warner şimdi hızlı hızlı soluyor. "Nasıl umursamazsınız? Onun kan kaybından ölmek üzere olmasını neden umursamıyorsunuz? Sizin arkadaşları olduğunuzu sanıyordum..."

Sara "Elbette umursuyoruz!" dediğinde ikinci sözcükte sesi kısılıyor. "Fakat ona şu an nasıl yardım edebiliriz? Onu nereye götürebiliriz? Onu kime götürebiliriz? Kimse ona dokunamaz ve şimdiden epey kan kaybetti; şu haline bir ba..."

Biri ciğerlerine hızlı bir nefes çekiyor.

"Juliette?"

Ayak sesleri yeri dövüyor; küt küt küt. Başımın etrafında aceleci ayakların sesleri. Tüm sesler birbirine çarpıyor, sonra bir kez daha çarpışıp etrafımda dönüyor. Hâlâ ölmediğime inanamıyorum.

Ne zamandır burada yattığımı bilmiyorum.

"Juliette? JULIETTE..."

Warner'ın sesi uzanıp tutmak istediğim bir ip. Sesi tutup belime dolamak ve Warner'ın beni kapana kısıldığım bu felç

dünyasından çekip çıkartmasını istiyorum. Ona endişe etmemesini, üzülmediğimi, kabullendiğim için kolay olacağını, artık ölmeye hazır olduğumu söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Hâlâ nefes alamıyorum ve sözcükler çıkarmak için dudaklarımı bükemiyorum. Tek yapabildiğim kesik, kısa, acı veren nefesler almak ve bedenimin neden hâlâ pes etmediğine şaşmak.

Aniden Warner kanayan bedenimin iki yanına dizlerini koyup ağırlığını bana hiç vermemeye özen göstererek tişörtümün kollarını sıyırıyor. Çıplak kollarımı tutup "İyileşeceksin," diyor. "Bu meseleyi çözeceğiz, onlar çözmeme yardımcı olacak ve sen... sen iyileşeceksin." Derin nefesler. "Mükemmel olacaksın. Beni duyuyor musun? Juliette, beni duyabiliyor musun?"

Ona bakarak gözlerimi kırpıştırıyorum; kırpıştırıyor, kırpıştırıyor, kırpıştırıyorum ve gözleri beni hâlâ büyülüyor. Yeşilin öyle çarpıcı bir tonundaki gözleri.

Warner kızlara "İkiniz birer kolumdan tutun," diye bağırırken elleri hâlâ omuzlarımı sıkıca tutuyor. "Şimdi! Lütfen! Size *yalvarıyorum*..."

Ve nedense kızlar ona kulak veriyor.

Belki onda bir şey görüyorlar; yüzünde, ifadesinde. Belki de benim bölük pörçük, sisli bir perdenin arkasından gördüklerimi görüyorlar. Yüzündeki ümitsizliği, çizgilerine kazınan ıstırabı, bana bakışını, ben ölürsem ölecek gibi durduğunu.

Ve bunun dünyadan ayrılmak için ilginç bir veda hediyesi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

En azından, nihayetinde yalnız ölmediğimi.

YETMİŞ İKİ

Yine kör oluyorum.

Sıcak benliğimin içine öyle şiddetli akıyor ki görüşümü kartarıyor. Müthiş, kavurucu bir sıcağın kemiklerimde, sinirlerimde, tenimde, hücrelerimde aktığını hissediyorum.

Her şey yanıyor.

Başta bunun göğsümdeki aynı sıcak, bir zamanlar kalbimin olduğu delikteki aynı acı olduğunu düşünsem de sonradan sıcağın aslında canımı yakmadığını fark ediyorum. Bu rahatlatıcı bir sıcak. Çok güçlü, çok şiddetli ama nedense hoş. Bedenim onu reddetmek istemiyor. Ondan sakınmıyor, kendini ondan korumanın bir yolunu aramıyor.

Ateş ciğerlerime çarptığında sırtımın resmen yerden kesildiğini hissediyorum. Bir anda kocaman, gittikçe hızlanan, ciğer dolusu nefesler almaya başlıyorum; bunu yapmazsam ağlayacakmışım gibi. Oksijeni içiyor, silip süpürüyor, boğulacak gibi yutuyor, mümkün olduğunca hızla içime çekiyorum ve normale dönmek için çırpınan bedenimin tamamı bir şişip bir sönüyor.

Bana göğsüm dikilip eski haline getirilmiş gibi geliyor, kay-

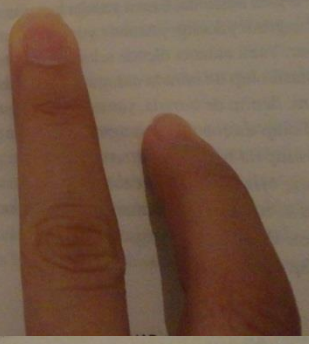
bolan etin yerine yenisi gelmiş, bedenim insanüstü bir hızla kendisini iyileştirmiş gibi ve gözlerimi kırpıştırıyor, nefes alıyor, etrafımdakileri görmek için başımı çeviriyorum ama her şey hâlâ bulanık, hâlâ belirsiz. Yine de çevremi giderek daha kolay seçiyorum. El ve ayak parmaklarımı, kollarıma ve bacaklarıma gelen canlılığı hissedebiliyor, kalbimin yeniden atışını işitebiliyorum ve aniden tepemdeki yüzler netleşiyor.

Sıcak bir anda kayboluyor.

Eller bedenimden çekiliyor.

Yeniden yere yığılıyorum.

Ve her şey kararıyor.

YETMİŞ ÜÇ

Warner uyuyor.

Bunu biliyorum çünkü yanı başımda uyuyor. İçerisi epey karanlık olduğundan yine körleşmediğimi anlamam için gözlerimi defalarca kırpıştırmam gerekiyor. Pencereden dışarı bakınca ayın tam bir daire olduğunu, ışığını bu küçük odaya döktüğünü fark ediyorum.

Hâlâ buradayım. Anderson'ın evinde. Muhtemelen zamanında Warner'ın odası olan yerde.

Ve o yanı başımda, başını yastığa koymuş, uyuyor.

Ay ışığının yıkadığı yüzünde yumuşak, son derece ilahi bir ifade var. Yüzü aldatıcı ölçüde sakin, çok mütevazı ve masum. Onun nasıl olup da burada olduğunu, yanımda yattığını düşünüyorum. Benim de burada, yanında uzandığımı.

Nasıl olup da çocukluk yatağında yan yana yattığımızı.

Nasıl olup da hayatımı kurtardığını.

İmkânsız öyle aptalca bir sözcük ki.

Yerimden azıcık kımıldamamla Warner hemen tepki veriyor; sırtını dikleştiriyor, göğsü inip kalkıyor, göz kapakları hızlıca açılıp kapanıyor.

Bana bakıyor, uyandığımı görüyor ve donakalıyor.

Ona söylemek istediğim çok şey var. Ona anlatmak istediğim çok şey. Şu an yapmam gereken, sıraya koymam gereken, üzerinde bir karara varmam gereken çok şey var.

Fakat şimdilik, ona soracak bir tek sorum var.

"Baban nerede?" diye fısıldıyorum.

Warner'ın sesine ulaşması için biraz zaman geçmesi gerekiyor. "Üste," diyor. "Hemen gitti..." Duraksıyor. Konuşmak için kısa bir süre mücadele veriyor. "Seni vurduktan sonra..."

İnanılmaz.

Oturma odasının zemininde beni kanlar içinde bırakıp gitmiş. Oğluna toparlaması için ne de hoş, küçük bir hediye vermiş. Oğluna ne de hoş, küçük bir ders vermiş. Âşık olursan aşkının vurulmasına şahit olursun.

Warner'a "O halde burada olduğumu bilmiyor mu?" diye soruyorum. "Hayatta olduğumu bilmiyor mu?"

Warner başını iki yana sallıyor. "Hayır."

Ve kendi kendime düşünüyorum. İyi. Bu çok iyi. Öldüğümü sanması çok daha iyi olur.

Warner hâlâ bana bakıyor. Bana dokunmak istiyormuş gibi bakıyor, bakıyor, bakıyor bana ama bana fazla da yanaşmaya çekiniyor. Nihayet "İyi misin aşkım?" diye fısıldıyor. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Ve kendi kendime gülümsüyor, bu soruya verebileceğim farklı yanıtları düşünüyorum.

Bedenimin nasıl da hayatımda ilk kez bu kadar bitkin düştüğünü, bozguna uğradığını ve tükendiğini düşünüyorum. 2 gündür boğazımdan bir bardak su dışında hiçbir şey geçmediğini. İnsanlara, onların görünüşte ve gerçekte kim olduklarına dair düşüncelerimin nasıl daha da allak bullak olduğunu ve nasıl olup da bize artık var olmadığı söylenen bir evdeki bu ya-

tağı 45. Bölge'nin en nefret edilen ve korkulan kişisiyle paylaştığımı düşünüyorum. O korkunç yaratığın nasıl bu denli şefkatli olabildiğini, hayatımı nasıl kutardığını da. Öz babasının beni nasıl göğsümden vurduğunu. Daha birkaç saat öncesinde nasıl kendi kanımın ortasında uzandığımı.

Arkadaşlarımın muhtemelen hâlâ savaştıklarını düşünüyorum. Adam'ın nerede olduğumu, başıma neler geldiğini bilmediğinden nasıl acı çektiğini. Kenji'nin nasıl sırtında onca insanın sorumluluğunu taşıdığını. Brendan ve Winston'ın hâlâ kayıp olabileceklerini. Omega Noktası sakinlerinin hepsinin ölmüş olabileceklerini. Bunlar da beni daha da fazla düşündürüyor.

Kendimi hayatım boyunca olmadığım kadar mutlu hissediyorum.

Şu an kendimi ne de farklı hissetiğime hayret ediyorum. Bundan böyle her şeyin nasıl da farklı olacağını biliyorum. Yapacak çok işim var. Görecek çok hesabım var. Yardımıma ihtiyacı olan birçok dostum var.

Her şey değişti.

Çünkü bir zamanlar sadece bir çocuktum.

Bugün hâlâ bir çocuğum ama bu kez demir gibi bir irademe, çelikten iki yumruğum var ve 50 yıl yaşlandım. Nihayet bazı şeyleri anlıyorum. Nihayet yeterince güçlü olduğumu ve belki de artık yeterince güçlü bir dokunuşum olduğunu, belki bu kez yapmam gerekenleri yapabileceğimi anladım.

Bu kez bir gücüm ben.

İnsan doğasından bir sapmayım.

Doğanın resmen mahvolduğunun, ortaya çıkardıklarından ve dönüştüğü şeyden korktuğunun yaşayan, nefes alan bir kanıtıyım ben.

Ve daha güçlüyüm. Daha öfkeliyim.

Kesinlikle pişman olacağım bir şey yapacağım ve bu kez umurumda bile değil. İyi biri olmak yetti artık. Ürkeklik yetti. Artık hiçbir şeyden korkmuyorum.

Geleceğimde kargaşa var.

Ve eldivenlerimi ardımda bırakıyorum.